ALISTAIR MACLEAN

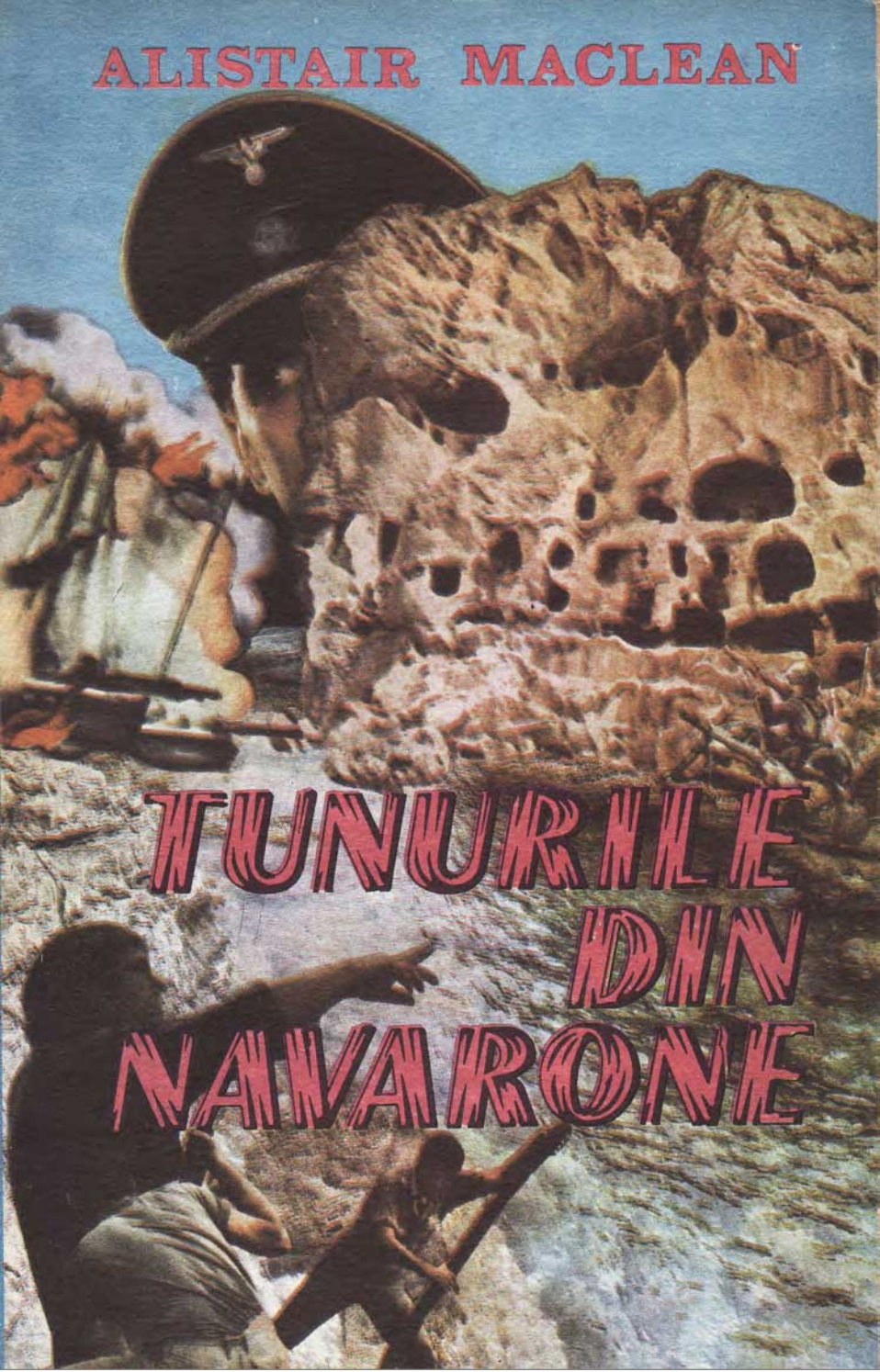

TUNURILE DIN NAVARONE

Editura GRAND E.M.

Din albastrul mării Egee se înalță, străjuind ca o adevărată fortăreață insula Navarone, de care se leagă legenda unor eroi ai ultimului război mondial.

Romanul Tunurile din Navarone a stat la baza scenariului filmului de succes cu același titlu, avînd ca protagoniști pe: Antony Quinn, Gregory Peck.

Dintre romanele lui Alistair Maclean au apărut la noi: „H.M.S. Ulysses" „La sud de capul Java" și „Unde se avîntă vulturii".

PREȚ: 298 + 2 TL

TOTAL 300 LEI

ISBN 973-95595-1-4

Coperta de ADRIANA IONIȚĂ

Alistair MacLean

TUNURILE DIN NAVARONE

În românește de
VICTORIA CIUPERCESCU

EDITURA „GRAND E.M."
București, 1992

ISBN 973—95595—1—4

CAPITOLUL 1

PRELUDIU: DUMINICĂ

De la 1,00 la 9,00

Chibritul hîrşîi zgomotos pe metalul ruginit al barăcii de tablă ondulată, pîlpîi, apoi se aprinse proiectînd o pată de lumină slabă, zgomotul aspru ca şi lumina neaşteptată părînd deopotrivă de straniu în liniştea nopţii deşertului. Ochii lui Mallory urmăriră mecanic mişcarea chibritului aprins şi adăpostit în căuşul palmei pînă la ţigarea ce ieşea de sub mustaţa tunsă scurt a comandorului, văzu flacăra oprindu-se la cîţiva centimetri de obraz, văzu de asemeni calmul neaşteptat al acelui obraz, privirea fără expresie, absentă a omului care asculta ceva. Apoi chibritul dispăru strivit în nisipul terenului de aterizare.

— Acum îi aud, spuse comandorul încet. Îi aud venind. Cinci minute, nu mai mult. În astă-seară nu e vînt — vor ateriza pe pista numărul doi. Haideţi, să-i întîmpinăm în camera de interogatoriu. Făcu o pauză, îl privi pe Mallory zeflemitor şi păru că zîmbeşte. Dar întunericul îl înşelă pentru că vocea lui nu era veselă. Stăpîneşte-ţi nerăbdarea, tinere — încă puţin. Lucrurile n-au mers prea bine în noaptea asta. Mă tem că ai să primeşti toate răspunsurile pe care le aştepţi şi încă mai repede decît crezi. Se întoarse brusc şi porni cu paşi mari în direcţia clădirilor masive ce se detaşau vag în lumina palidă dominînd linia orizontului.

Mallory ridică din umeri, apoi îl urmă mai încet, ţinînd pasul cu un al treilea membru al grupului, un tip scund şi lat în spate cu un pronunţat mers legănat.

Mallory se întrebă plictisit cît îi trebuise lui Jensen pînă să deprindă mersul acesta de marinar. Desigur, treizeci de ani pe mare — și atîția făcuse Jensen — erau suficient să justifice mersul acesta în pas de dans vioi : dar nu asta avea importanță. Ca șef strălucit și merituos al biroului Operațiilor Subversive (O.S.) din Cairo, intriga, înșelătoria, imitația și deghizarea erau sufletul vieții căpitanului James Jensen, decorat cu Înaltul Ordin al Marinei. Hamal levantin agitator — își cîștigase respectul plin de teamă al docherilor din Alexandretta pînă în Alexandria ; călăuză de cămile — triumfase cu nerușinare, concurînd pe beduinii cei mai experți și nici cel mai patetic cerșetor nu-și arătase vreodată rănile mari mai convingător în bazarele și piețele Orientului. În seara aceasta era pur și simplu marinar. Era îmbrăcat în alb din cap pînă în picioare — lumina stelelor strălucea pe galoanele aurii ale epoleților și pe cozoroc.

Pașii lor striviră la unison nisipul bătătorit și răsunară mai ascuțit cînd trecură pe cimentul pistei de decolare. Aproape pierduseră din vedere silueta grăbită a comandorului de aviație. Mallory trase aer în piept și se întoarse deodată spre Jensen.

— Domnule, ce înseamnă toate astea ? Ce-i toată mișcarea asta, pe ascuns ? Și de ce sînt amestecat și eu în toate astea ? Pe Dumnezeul meu, domnule, de-abia ieri mi-au dat drumul din Creta, am fost înlocuit cu o înștiințare prealabilă doar de opt ore. Mi s-a spus că am o lună concediu. Ce se întîmplă ?

— Ei bine, murmură Jensen, povestește-mi ce s-a întîmplat ?

— Nici o zi liberă, spuse Mallory cu amărăciune. Nici măcar o noapte de somn. Ore întregi petrecute în birourile Statului Major, răspunzînd la o mulțime de întrebări neroade și blestemate cu privire la ascensiuni în Alpii Meridionali. Apoi la miezul nopții am fost sculat din pat, spunîndu-mi-se că trebuie să vă întîlnesc, și am fost purtat într-o mașină ore întregi prin acest deșert blestemat de un scoțian nebun care cînta cîntece de beției și care mi-a pus sute de întrebări care mai de care mai idioate și mai trăsnite !

— Una din deghizările mele pe care am considerat-o cea mai reușită, spuse Jensen cu înfumurare. Personal, am găsit acest voiaj foarte distractiv !

— Una din deghi... Mallory se întrerupse, îngrozit de amintirea lucrurilor pe care le spusese bătrînului căpitan scoțian mustăcios care condusese vehiculul... Îmi... îmi pare tare rău, domnule ! Nu mi-am închipuit...

— Bineînțeles că nu puteai să bănuiești ! îl întrerupse Jensen energic. Vroiam să văd dacă ești omul indicat pentru această treabă. Sînt sigur că ești — eram aproape sigur chiar înainte de a te aduce din Creta. Dar de unde ți-a venit ideea că pleci în concediu, nu știu. S-a contestat adesea bunul simț al Serviciului de Informații, dar nu mergem chiar așa departe încît să trimitem un hidroavion pentru singurul motiv de a permite tinerilor ofițeri să petreacă o lună, pierzîndu-și timpul și făcîndu-și de cap prin Cairo, termină el sec.

— Totuși nu știu...

— Răbdare, băiete, răbdare, așa cum ți-a recomandat stimatul nostru comandor. Timpul e fără sfîrșit. Așteptare și iarăși așteptare, asta e viața în Orient.

— Dar să dormi numai patru ore în trei zile, nu mai e viață ! spuse Mallory cu înfocare. Și asta-i tot. Atît am dormit... Dar iată-i că sosesc !

Amîndoi strînseră instinctiv ochii cînd luminile orbitoare ale proiectoarelor de aterizare trecură peste ei, pista luminoasă scînteind pînă departe în întunericul înconjurător. În mai puțin de un minut primul bombardier se lăsă jos, greoi, cu stîngăcie, oprindu-se chiar alături de ei. Vopseaua cenușie de camuflaj a fuzelajului din spate și a ampenajului era ciuruită de gloanțe și de o schijă de obuze, o aripioară era tăiată și motorul exterior din stînga nu mai funcționa, saturat de ulei. Plexiglasul cabinei era sfărîmat și avea o mulțime de găuri.

Jensen privi îndelung găurile și cicatricile aparatului deteriorat apoi scuturâ din cap și privi în altă parte.

— Patru ore de somn, căpitane Mallory, spuse el liniștit. Patru ore. Încep să cred că poți să te socotești al dracului de norocos că ai dormit și atît.

Camera în care aveau loc interogatoriile, puternic luminată de două becuri fără abajur, era lipsită de confort și prost aerisită. Mobilierul se compunea din cîteva hărți murale și planuri șifonate, vreo cîteva scaune de asemeni uzate și o masă de lemn nelustruită. Flancat de o parte și de alta de Jensen și Mallory, comandorul era așezat în spatele mesei cînd ușa se deschise brusc și primul grup de aviatori intră, clipind des din ochi în lumina strălucitoare cu care nu erau obișnuiți. Erau conduși de un pilot cu părul negru, lat în spate, care ținea în mîna stîngă casca și combinezonul de zbor. Purta o caschetă Anzac lăsată pe spate și cuvîntul Australia era înscris în alb pe fiecare umăr. Încruntat, fără să scoată un cuvînt și fără să ceară voie, se așeză în fața lor, scoase un pachet de țigări și aprinse un chibrit pe suprafața mesei. Mallory privi pe furiș la comandor. Comandorul părea resemnat. Și chiar vorbi pe un ton resemnat.

— Domnilor, acesta este comandantul de escadrilă Torrance. Comandantul de escadrilă Torrance este australian, adăugă el inutil. Mallory avu impresia că comandorul spera să explice unele lucruri prin această frază, printre altele purtarea comandantului de escadrilă Torrance. A condus atacul din această seară asupra Navaronei. Bill, acești domni, căpitanul Jensen din Marina Regală și căpitanul Mallory din Grupul de Acțiune Îndepărtată din zona deșertului, se interesează în mod deosebit de Navarone. Cum au mers lucrurile în seara asta ?

Navarone ! Deci pentru asta sînt aici, gîndi Mallory. Navarone. Cunoștea bine sau mai degrabă auzise de Navarone, ca toți aceia care luptaseră vreodată în Mediterana orientală ; era o fortăreață de fier, sinistră, inexpugnabilă, în largul coastei turcești, bine apărată — se bănuia — de o garnizoană mixtă de germani și italieni, una din puținele insule din Marea Egee în care Aliații au fost incapabili de a stabili o misiune și pe care cu atît mai puțin nu au putut să o recucerească de la începutul războiului... Mallory realiză că Torrance vorbea rar, cu accentul său tărăgănat, abia stăpînindu-și mînia.

— Al dracului de rău, domnule ! O porcărie, a fost o tentativă de sinucidere. Se opri brusc, privi posac cu

buzele strînse la rotocoalele de fum pe care le lăsase să-i scape. Dar am vrea să ne întoarcem, continuă el. Băieții și cu mine. Numai o dată. Am vorbit la întoarcere despre asta. Mallory auzi din spate murmurul adînc de voci, un murmur de aprobare. Am vrea să luăm cu noi pe individul care a imaginat acest atac și să-l zvîrlim din avion la zece mii de metri deasupra Navaronei fără parașută.

— Chiar așa de rău, Bill ?

— Chiar așa, domnule ! N-am avut nici o șansă. Efectiv n-am avut. Mai întîi, timpul a fost împotriva noastră, mucaliții ăia de la Meteo au nimerit, ca de obicei alături.

— V-au prezis cer senin ?

— Mda. Cer senin. Am fost la un pas de țintă, spuse Torrance cu amărăciune. A trebuit să coborîm la 1 500 metri. Asta nu schimba de altminteri cu nimic situația. Ar fi trebuit să coborîm oricum mult mai jos decît atît — la circa 1 000 metri sub nivelul mării — și apoi să urcăm din nou : acoperișul acela de stînci ascunde complet ținta. Am fi putut la fel de bine să zvîrlim o ploaie de hîrtii, cerîndu-le să-și astupe tunurile lor blestemate... apoi, acolo prin singurul loc pe unde se putea ajunge sau oricum apropia de țintă, au concentrat din tot sudul Europei, de-a lungul unui sector îngust de 50 de grade, tunuri antiaeriene din metru în metru. Ross și Conroy au fost loviți pur și simplu în zbor. Nici măcar nu au ajuns la jumătatea drumului spre port... N-au avut nici o șansă.

— Știu, știu. Comandorul dădu trist din cap. Am auzit. Recepția prin radio a fost bună... și Mc. Ilveen a căzut chiar la nord de Alexandria ?

— Mda. Dar va scăpa. Bătrînul avion plutea cînd au trecut deasupra, jucăria mai era deasupra și apa era la fel de liniștită ca a unui lac de moară. Va scăpa, repetă Torrance.

Torrance dădu din nou din cap și Jensen îi atinse mîneca.

— Pot să-i spun un cuvînt comandantului de escadrilă ?

— Desigur, căpitane. Nu-i nevoie să ceri permisiunea.

— Mulțumesc ! Jensen îl privi pe australianul solid cu un zîmbet vag.

— Numai o mică întrebare, domnule comandant. N-aţi avea chef să vă întoarceţi acolo ?

— Aveţi dreptate, e prea riscant, mormăi Torrance.

— Pentru ce ?

— Pentru că nu cred în sinucideri. Pentru că nu cred că trebuie să sacrifici oamenii pentru nimic. Pentru că nu sînt Dumnezeu şi nu pot face imposibilul ! Vocea lui Torrance trăda o hotărîre fermă, o convingere care nu admitea vreo discuţie.

— E imposibil, spuneţi ? insistă Jensen. E foarte important.

— Ca şi viaţa mea. Tot aşa şi viaţile băieţilor ăştia. Torrance arătă cu degetul în spatele lui. E imposibil, domnule. Cel puţin, pentru noi e imposibil. Îşi trecu o mînă obosită peste faţă. Poate un hidroavion Dornier prevăzut cu una din noile bombe volante teleghidate ar putea să o facă şi să scape. Nu ştiu. Dar mai ştiu că tot ce avem acum nu face nici cît o ceapă degerată. Nu, adăugă el cu amărăciune, în afară de cazul cînd veţi îndopa un Mosquito cu trinitrotoluen şi veţi ordona unuia dintre noi să se năpustească cu opt sute pe oră în gura tunurilor. În acest fel mai avem o şansă.

— Mulţumesc, domnule comandant, şi mulţumesc tuturor ! Jensen se ridică în picioare. Ştiu că aţi făcut tot ce aţi putut, nimeni n-ar fi putut să facă mai mult. Şi îmi pare rău... Domnule comandor ?

— De acord cu dumneavoastră, domnilor. Făcu un semn din cap ofiţerului de la Intelligence Service, care stătuse în spatele lor, să-i ia locul ; ieşi printr-o uşă laterală şi intră în biroul său personal.

— Ei bine, presupun că asta e. Desfăcu o sticlă de Talisker, aduse cîteva pahare. Trebuie să accepţi asta ca o concluzie, Jensen. Bill Torrance este cel mai experimentat comandant care a mai rămas astăzi în Africa, decanul. Obişnuia să bombardeze puţurile de petrol de peste Mediterana şi totul i se părea un zbor de ciocîrlie. Dacă cineva ar fi putut să facă treabă în seara asta, acela ar fi fost Bill Torrance. Şi dacă spune că e imposibil, crede-mă, căpitane Jensen, nu se poate face nimic.

— Da. Jensen privi posomorît la lichidul auriu din paharul pe care-l ţinea în mînă. Da, ştiu. Ştiam dinainte,

dar nu eram sigur că nu vroiam să risc să mă înşel... E foarte regretabil că o mină de oameni au plătit cu viaţa pentru a dovedi că am avut dreptate... Acum nu ne mai rămîne decît o singură cale.

— Nu ne mai rămîne decît una, repetă ca un ecou comandorul. Ridică paharul, clătină din cap. Pentru reuşita noastră la Kheros !

— Pentru reuşita noastră la Kheros ! repetă la rîndul său Jensen. Faţa lui era sumbră.

— Ascultaţi, imploră Mallory. Nu înţeleg nimic. Nimeni nu vrea să-mi spună şi mie...

— Kheros, îl întrerupse Jensen. Iată cuvîntul dumitale de ordine, tinere. Lumea întreagă e o scenă, băiete, şi acum e momentul cînd intri în scenă dumneata, în această mică comedie. Surîsul lui Jensen era aproape lipsit de veselie. Păcat, ai pierdut primele două acte, dar din cauza asta să nu-ţi piară somnul. Rolul dumitale nu e lipsit de importanţă, dacă îţi place sau, dacă nu, vei fi vedeta. Asta este : Kheros, actul trei, scena 1, intră căpitanul Keith Mallory.

Nici unul din ei nu vorbise în ultimele zece minute. Jensen conducea marea limuzină Humber cu aceeaşi siguranţă, cu aceeaşi destoinicie calmă care caracteriza tot ce făcea : Mallory stătea aplecat asupra hărţii, o ţinea întinsă pe genunchi — o hartă mare a Amiralităţii, o hartă a Egeei meridionale pe care o lumina lampa camuflată a tabloului de bord — şi studia o zonă a Sporadelor şi Dodecanezului septentrional pe care o sublinie puternic cu creionul roşu. În sfîrşit se îndreptă şi se cutremură de frig. Chiar în Egipt aceste nopţi de sfîrşit de noiembrie sînt uneori prea friguroase ca să te simţi bine. Privi spre Jensen.

— Cred că acum am înţeles, domnule.

— Bine ! Jensen privea drept înainte, de-a lungul şerpuitoarei panglici cenuşii a şoselei prăfuite, de-a lungul fascicolului de lumină albă a farurilor care despica obscuritatea deşertului. Razele de lumină se ridicau şi coborau sacadat, obsesiv, o dată cu zdruncinăturile arcurilor maşinii pe drumul cu şanţuri. Bine, repetă el. Priveşte din nou şi imaginează-ţi că eşti în oraşul Navarone —

asta e în golful acela aproape circular din nordul insulei. Spune-mi ce vei vedea de acolo ?

Mallory zîmbi.

— N-am nevoie să privesc harta din nou, domnule. La circa patru mile spre est voi vedea coasta turcească curbîndu-se spre nord și vest pînă la un punct care se găsește aproape exact la nord de Navarone — un promontoriu foarte ascuțit de la care linia coastei se recurbează aproape exact spre est. Apoi la circa șaptesprezece mile mai departe spre nord de acest promontoriu — Capul Demirci, nu-i așa ? — și practic pe aceeași linie cu el voi vedea insula Kheros. În fine, la șase mile spre vest este insula Maidos, prima din grupul Leradelor. Se întind în direcția nord-vest pe circa cincizeci de mile.

— Șaizeci, încuviință Jensen. Ai ochi buni, tinere. Ai curaj și experiență — un om nu supraviețuiește optsprezece luni în Creta fără să le aibă pe amîndouă. Mai ai-în afară de acestea, una sau două calități speciale pe care le voi menționa la timpul potrivit. Se opri un moment, dînd încet din cap. Sper să ai noroc — cu carul. Numai cerul știe cît de mare trebuie să-ți fie norocul !

Mallory așteptă să afle mai mult, dar Jensen se scufundă într-o visare intimă. Trecură trei minute, poate cinci și nu se auzea decît fișiitul pneurilor, bîzîitul supus al puternicului motor. Deodată fără să părăsească din ochi drumul, Jensen se mișcă și vorbi din nou.

— Azi e sîmbătă — mai degrabă acum e duminică dimineața. Pe insula Kheros sînt o mie două sute de oameni, o mie două sute de soldați britanici care vor fi morți, răniți sau prizonieri sîmbăta viitoare. Cea mai mare parte morți. Pentru prima oară îl privi pe Mallory și zîmbi, un zîmbet fugar, un zîmbet strîmb care apoi dispăru. Ce impresie îți face să ai o mie două sute de vieți în mîinile dumitale, căpitane Mallory ?

Cîteva secunde interminabile Mallory privi obrazul impasibil din fața sa, apoi își întoarse ochii. Își lăsă privirea în jos, asupra hărții. O mie două sute de oameni în insula Kheros, o mie două sute de oameni care așteptau să moară. Kheros și Navarone. Care era oare poezia aceea, cîntecelul pe care-l învățase demult în sătucul acela de munte în țara crescătorilor de oi, nu departe de Queens-

town ? Cimborazo. „Cimborazo și Cotopaxi, mi-ați furat inima." Kheros și Navarone aveau aceeași rezonanță, același farmec nedefinit. Aceeași romantică atracție care cucerește un om, dăinuind în el mereu. Kheros și — aproape supărat dădu din cap și încercă să se concentreze. Fiecare părticică a mozaicului începea să-și găsească treptat locul ei firesc.

Jensen rupse tăcerea.

— Acum optsprezece luni, îți amintești, după căderea Greciei, nemții au ocupat aproape toate insulele din arhipelagul Sporadelor : italienii desigur au ocupat și ei imediat cea mai mare parte din Dodecanez. Apoi am început să stabilim în aceste insule misiune după misiune, dirijată aproape fiecare de oameni de ai voștri din Grupul de Acțiune Îndepărtată din zona deșertului sau a Serviciului Special al marinei. În septembrie am recucerit aproape toate insulele mari cu excepția Navaronei — era o problemă a naibii de grea și pur și simplu am ocolit-o — și am evaluat că garnizoana ar avea pînă la un batalion sau chiar mai mult. Îi surîse apoi lui Mallory. În acel timp te ascundeai în peștera dumitale, undeva în Munții Albi, dar îți aduci aminte cum au reacționat nemții ?

— Violent ?

Jensen încuviință.

— Exact. Prea violent chiar. Importanța politică a Turciei în această parte a lumii e imposibil de subestimat și a fost totdeauna o virtuală parteneră fie pentru Axă, fie pentru Aliați. Majoritatea acestor insule nu sînt decît la cîțiva kilometri de coasta turcească. Problema prestigiului, a restabilirii încrederii în Germania era urgentă.

— Așa că ?

— Așa că au aruncat totul în aceste operații — parașutiști, trupe aeropurtate, brigăzi de vînători de munte ; o grămadă de Stukas-uri — mi s-a spus că au golit frontul italian de bombardiere. Oricum au aruncat totul în această operație — totul. În cîteva săptămîni am pierdut mai mult de zece mii de oamnei și toate insulele pe care le recapturasem, cu excepția Kherosului.

— Și acum e rîndul Kherosului.

— Da. Jensen scoase două țigări dintr-un pachet și rămase tăcut în timp ce Mallory le aprinse și aruncă chibritul pe fereastră înspre licărirea palidă a Mediteranei care se întindea spre nord pe sub șoseaua de coastă. Da, Kheros e pierdută. Nimic nu va putea să o salveze. Orice am face. Nemții au în Marea Egee o superioritate aeriană absolută...

— Dar cum puteți fi atît de sigur că o vor ataca în această săptămînă?

Jensen oftă.

— Tinere, Grecia mișună de agenți aliați. Numai în zona Atena-Pireu avem peste două sute și...

— Două sute! îl întrerupse Mallory neîncrezător. Așa ați spus...

— Da. Jensen surise. O bagatelă, te asigur, în comparație cu mulțimea imensă de spioni care circulă liberi printre nobilele noastre gazde de la Cairo și Alexandria. Deodată deveni din nou serios. În orice caz, informațiile noastre sînt exacte. O armată de caicuri va pleca din Pireu joi în zori, se va strecura printre Ciclade, oprindu-se noaptea în insule. Zîmbi. O situație ciudată, nu-i așa? Noi nu îndrăznim să ne mișcăm în timpul zilei în Marea Egee de teamă de a nu fi alungați prin bombardamente. Nemții nu îndrăznesc să se miște noaptea. O mulțime de distrugătoare și vedete rapide de-ale noastre apar în Marea Egee de cum se întunecă; distrugătoarele se retrag spre sud înaintea zorilor, vasele mici se ascund în general în golfurile izolate ale insulelor. Dar nu putem să oprim trecerea lor. Vor fi acolo sîmbătă sau duminică — și își vor sincroniza debarcarea cu primele trupe aeropurtate: au o mulțime de Junkers-uri 52 care așteaptă dincolo de Atena. Kheros nu va rezista nici două zile. Nimeni n-ar fi putut să asculte vocea lui Jensen, voit nepăsătoare, anormal de prozaică, fără să nu-l creadă.

Mallory îl crezu. Timp de aproape un minut privi marea strălucitoare, stelele de pe suprafața întunecată și placidă a mării. Deodată se întoarse spre Jensen.

— Dar marina, domnule! Evacuare! Desigur marina...

— Marina, îl întrerupse trist Jensen, nu poate pătrunde. Marina e obosită și dezgustată de Mediterana

orientală și de Marea Egee, e obosită și dezgustată de lunga suferință îndurată, de veșnica-i mutilare, doar în paguba noastră. Am avut două cairasate avariate, opt crucișătoare scoase din uz, patru din ele scufundate — și mai mult de o duzină distruse... Nici n-aș putea să număr vasele mai mici pe care le-am pierdut. Și pentru ce? Ți-am spus — în paguba noastră! Numai pentru ca Înaltul nostru Comandament să vadă cine e mai tare și să se poată lua la întrecere cu colegii lor de la Berlin. Foarte amuzant pentru toți, bineînțeles cu excepția miilor de mateloți care s-au înecat în timpul acestui joc, și cu excepția celor zece mii de Tomi și Anzaci și indieni care au suferit și au murit în aceste insule — fără să știe pentru ce.

Mîinile lui Jensen încleștate pe volan aveau articulațiile albe, crispate, buzele strînse trădau amărăciunea. Mallory fu surprins, aproape șocat de vehemența, de emoția adîncă care nu-l caracterizau... Sau poate îl caracterizau, poate Jensen încerca o sumedenie de stări lăuntrice...

— O mie două sute de oameni ați spus, domnule? întrebă Mallory calm. Ați spus că sînt o mie două sute de oameni în insula Kheros?

Jensen îi aruncă o singură privire și apoi se uită din nou în afară.

— Da. O mie două sute, recunoscu Jensen. Ai dreptate tinere, sigur, ai dreptate. Vorbeam aiurea. Sigur că nu putem să-i lăsăm acolo. Marina va trebui să facă pe dracu-n patru. Ce mai înseamnă două sau trei distrugătoare în plus — îmi pare rău, tinere, îmi pare rău, o iau de la început... Acum ascultă-mă și ascultă-mă cu atenție.

— Evacuarea lor trebuie să se facă printr-o operație de noapte. Ziua nu-i nici o umbră de speranță — nici una, cu două, trei sute de Stukas-uri care de abia așteaptă să zărească un distrugător al Marinei Regale. Vor trebui să fie distrugătoare — vasele de transport și șlepurile sînt prea încete. Și nu vor putea dubla extremitatea septentrională a Leradelor — pentru că nu se vor putea întoarce înainte de ivirea zorilor. Călătoria va fi cu cîteva ore prea lungă.

— Dar Leradele sînt un lanț lung de insule, îndrăzni Mallory. Distrugătoarele n-ar putea trece printre..

— Printre două insule ? Imposibil ! Jensen își scutură capul. Un iad în fiecare ungher. Și cel mai mic canal e minat. Nu poate trece nici o bărcuță printre ele.

— Și strîmtoarea Maidos-Navarone. Presupun că e burdușită cu mine și ea ?

— Nu, aceea e un canal curat. Cu apă adîncă — nu poți pune mine în apele adînci.

— Deci ăsta-i drumul de urmat, nu-i așa, domnule ? Vreau să spun că dincolo sînt apele teritoriale turcești și noi...

— Am traversa apele teritoriale turcești și mîine în plină zi dacă asta ar putea sluji la ceva, spuse Jensen fără vlagă. Turcii o știu și nemții de asemenea. Dar lucrurile stînd cum stau, o vom lua prin strîmtoarea vestică. E un canal mai puțin minat, mai scurt și nu implică complicații internaționale inutile.

— Lucrurile stînd cum stau ? Adică ?

— Tunurile din Navarone. Jensen păstră o lungă tăcere, apoi repetă cuvintele încet fără expresie, ca și cînd ar fi pronunțat numele unui vechi dușman redutabil. Tunurile din Navarone ! Ele fac ca lucrurile să stea astfel. Păzesc intrările nordice ale celor două strîmtori. Am putea evacua cei o mie două sute de oameni într-o noapte dacă am putea să reducem la tăcere tunurile din Navarone. Mallory rămase tăcut fără să spună nimic. Acum ajunge la subiect — gîndi el.

— Nu sînt tunuri obișnuite, continuă Jensen liniștit. Experții noștri navali spun că sînt tunuri cu diametrul de 228 milimetri ! Personal cred că e vorba mai degrabă de un tip de tunuri de 210 milimetri care zdrobesc și pe care germanii le folosesc în Italia, soldații noștri de acolo le urăsc și se tem de tunurile astea mai mult decît de orice pe lume. Teribile arme — obuzul zboară extrem de lent, însă cu o precizie diabolică. Dar, continuă el sinistru, oricum ar fi, au fost de ajuns de bune ca să ne scufunde *Sybaris*-ul în cinci minute.

Mallory dădu încet din cap.

— *Sybaris* ? Cred că am auzit...

— Era un crucișător de zece mii de tone pe care l-am trimis acum circa patru luni pentru a încerca să se măsoare cu nemții. O formalitate, credeam că va fi un exercițiu banal. *Sybaris* a sărit în aer. Au fost șaptesprezece supraviețuitori.

— Dumnezeule mare ! Mallory era uimit. N-am știut...

— Acum două luni am pornit un atac amfibiu de mare anvergură împotriva Navaronei. Jensen nici nu auzi întreruperea. Comandouri, comandouri ale Marinei și ale Serviciului Special al lui Jellicoe. Știam că nu avem nici cea mai mică șansă — Navarone este practic o stîncă compactă de jur împrejur. Dar și acei oameni erau oameni deosebiți, trupe de asalt, probabil cele mai bune din lume. Jensen făcu o pauză de aproape un minut, apoi continuă foarte încet. Au fost făcuți bucățele. Au fost masacrați pînă la unul.

În sfîrșit, de două ori în ultimele zece zile — deoarece prevedeam de mult că se apropie atacul asupra insulei Kheros — am trimis parașutiști cu misiuni de sabotaj : oameni din Serviciul Special. Ridică din umeri disperat. Au dispărut.

— Chiar așa ?

— Chiar așa. Și apoi în seara asta — ultima încercare disperată și rezultatul ? L-ai putut constata. Jensen rîse scurt, fără veselie. În baraca aceea de interogatorii am păstrat tăcerea în tot timpul serii. Acum pot să-ți spun. Eu eram individul pe care Torrance și băieții lui ar fi vrut să-l azvîrle din avion deasupra Navaronei. Știam că nu era nici o speranță, dar trebuia să încerc.

Marele Humber începu să ruleze mai încet, acum mergea liniștit pe partea vestică a intrării în Alexandria, printre cabanele și locuințele în ruină. Cerul de deasupra era brăzdat de primele fîșii de nuanță cenușie care anunță aurora.

— Nu cred că m-aș descurca bine cu o parașută, spuse Mallory cu îndoială în glas. De fapt, ca să spun drept, nici n-am văzut încă o parașută în viața mea.

— N-avea nici o grijă, spuse Jensen scurt. Nu va fi nevoie să te folosești de ea. Te vei duce la Navarone pe drumul cel mai greu.

Mallory aşteptă mai mult dar Jensen deveni tăcut şi atent ca să evite gropile mari care începuseră să găurească şoseaua. După un timp Mallory întrebă :

— De ce tocmai eu, domnule căpitan Jensen ?

Surîsul lui Jensen fu abia vizibil în întunericul din ce în ce mai cenuşiu. Făcu o cotitură bruscă pentru a evita o groapă deschisă, apoi se redresă.

— Ţi-e frică ?

— Bineînţeles că mi-e frică. Fără nici o intenţie de a vă ofensa, domnule, dar felul dumneavoastră de a vorbi ar speria pe oricine... Dar nu asta am vrut să spun.

— Ştiu că nu asta ai vrut să spui. Unicrul meu sucit... De ce dumneata ? Ai calităţi deosebite, tinere, cum ţi-am mai spus. Vorbeşti grecește ca un grec. Vorbeşti germana ca un neamţ. Eşti sabotor indemînatic, organizator de mina întîi şi cele optsprezece luni în Munţii Albi din Creta, de unde ai scăpat nevătămat, demonstrează capacitatea dumitale de a supravieţui într-un teritoriu ocupat de inamic. Jensen rîse înfundat. Ai fi surprins dacă ai afla cît de complete sînt datele pe care le am despre dumneata !

— N-aş fi de loc ! spuse Mallory cu oarecare înflăcărare. Dar, adăugă el, mai cunosc cel puţin trei ofiţeri cu aceleaşi calităţi.

— Sînt şi alţii, recunoscu Jensen. Dar nu mai e alt Keith Mallory. Keith Mallory ! repetă Jensen retoric. Cine nu a auzit de Keith Mallory în frumoasele şi îmbietoarele zile de dinaintea războiului ? Cel mai mare alpinist. Cel mai remarcabil cățărător de stînci pe care Noua Zeelandă l-a dat — şi prin aceasta neozeelandezii înţeleg lumea. Musca umană, cățărătorul inaccesibilului, ascensionistul pereţilor verticali şi al prăpăstiilor imposibile. Toată coasta de sud a insulei Navarone, spuse Jensen bine dispus, este o prăpastie imensă, de neînchipuit. Fără nici un punct de sprijin.

— Înţeleg, murmură Mallory. Înţeleg acum. La Navarone pe drumul cel mai greu. Asta aţi vrut să spuneţi.

— Chiar aşa, recunoscu Jensen. Dumneata şi echipa dumitale — încă patru. Fericiţii cățărători ai lui Mallory. Aleşi pe sprînceană. Fiecare om, un specialist. Îi vei întîlni mîine... mai bine zis azi după-amiază.

În următoarele zece minute merseră în tăcere, o cotiră la dreapta pe lîngă cartierul docurilor, ajunseră pe drumul cu bolovani masivi ai străzii Sooners, înconjurară piaţa Mohammed Ali, trecură prin faţa Bursei şi o luară la dreapta, pe Şerif Paşa.

Mallory îl privi pe bărbatul de la volan. Putea să-i observe acum obrazul de ajuns de bine în lumina dimineţii.

— Încotro, domnule ?

— Să-l vedem pe singurul om din Orientul Mijlociu care poate să te ajute acum. Domnul Eugen Vlachos din Navarone.

— Sînteţi un om curajos, căpitane Mallory ! Eugen Vlachos îşi răsucea nervos virfurile ascuţite ale mustăţii negre. Un om curajos şi nebun, aş zice — dar presupun că nu poţi spune despre un om că e nebun cînd nu face altceva decît să asculte ordinele. Ochii lui părăsiră marele desen aşezat în faţa lui pe masă şi priviră obrazul impasibil al lui Jensen.

— Altă cale nu mai există, domnule căpitan ? stărui el.

Jensen dădu încet din cap.

— Există. Le-am încercat pe toate, domnule. Toate au eşuat. Aceasta este ultima.

— Atunci, trebuie să se ducă ?

— Sînt mai mult de o mie de oameni în insula Kheros, domnule.

Vlachos înclină capul în semn de mută acceptare, apoi surîse uşor lui Mallory.

— Îmi spune „domnule". Mie, un biet hotelier grec, căpitanul Jensen din Marina Regală îmi spune „domnule". Pentru un bătrîn e plăcut să audă aşa ceva. Se opri cu privirea pierdută în gol. Obrazul rîdat, ochii decoloraţi şi obosiţi se îmblînzirâ la evocarea unei amintiri. Sînt un om bătrîn, căpitane Mallory, sînt acum un om bătrîn, un om sărac şi trist. Dar n-am fost întotdeauna aşa, nu întotdeauna. Odinioară eram în puterea vîrstei, bogat şi fericit. Odinioară am avut o moşie frumoasă, două sute de kilometri pătraţi din cel mai frumos ţinut pe care l-a lăsat Dumnezeu vreodată pentru a încînta ochii creaturilor lui aici pe pămînt, şi cît de mult

îmi iubeam moșia ! Rîse ostentativ și își trecu mîna prin părul des și cărunt. Ei bine, cum spuneți voi ceilalți, depinde din ce unghi privești lucrurile. Un ținut minunat, zic eu. O stîncă blestemată, cum susține capitanul Jensen cînd nu-l aud. Îi surîse lui Jensen vădit încurcat. Dar amîndoi îi spunem la fel — Navarone.

Surprins, Mallory privi spre Jensen. Jensen încuviință.

— Familia Vlachos a stăpînit insula Navarone timp de multe generații. Am fost nevoiți să-l facem pe domnul Vlachos să plece în grabă acum optsprezece luni. Germanilor nu le plăcea genul lui de colaborare.

— Era, cum spuneați dumneavoastră, riscant. Vlachos își plecă fruntea. Ne rezervaseră trei locuri speciale pentru mine și cei doi fii ai mei în temnițele din Navarone... Dar de ajuns despre familia Vlachos. Am dorit să știi, tinere, că mi-am petrecut patruzeci de ani la Navarone și aproape patru zile — arătă spre masă — să desenez această hartă. Poți să te încrezi pe deplin în informațiile mele și în această hartă. Multe lucruri s-or fi schimbat, dar unele lucruri nu se schimbă niciodată. Munții, golfurile, trecătorile, grotele, drumurile, casele și pe deasupra fortăreața însăși — acestea au rămas neschimbate de secole, căpitane Mallory.

— Înțeleg, domnule. Mallory împături cu grijă harta și o băgă în haină. Cu această hartă mai am o șansă. Vă mulțumesc foarte mult !

— E de ajuns de puțin, Dumnezeu știe. Vlachos bătu o clipă cu degetele în masă apoi ridică ochii spre Mallory. Căpitanul Jensen mi-a spus că cei mai mulți dintre dumneavoastră vorbiți grecește și că veți fi îmbrăcați ca țărani greci și înarmați cu acte false. Asta e bine. Veți fi — cum se spune — independenți, veți acționa singuri. Făcu o pauză apoi continuă cu un aer grav.

— Nu încercați, vă rog, să cereți ajutor oamenilor din Navarone. Trebuie să vă feriți cu orice preț. Nemții sînt fără milă. Știu. Dacă cineva vă ajută și este descoperit, piere nu numai omul acela, ci și tot satul lui — bărbați, femei și copii. S-a mai întîmplat. Și se va mai întîmpla.

— S-a întîmplat în Creta, recunoscu Mallory încet. Am văzut cu ochii mei.

— Așa e, aprobă Vlachos. Și locuitorii din Navarone n-au nici îndemînarea și nici experiența necesară pentru a duce la bun sfîrșit operațiile de guerilă. N-au avut șansa de a se exersa — supravegherea germană a fost deosebit de severă în insula noastră.

— Vă promit, domnule, adăugă Mallory.

Vlachos ridică mîna în sus.

— Un moment. Dacă situația voastră e disperată, de-a dreptul disperată, sînt doi oameni la care puteți apela Sub primul platan din piața satului Margaritha — la gura văii, la circa cinci kilometri sud de fortăreață — veți găsi un om numit Louki. A fost intendentul familiei noastre mulți ani. Louki a mai dat ajutor englezilor și înainte. Căpitanul Jensen poate să confirme asta — și puteți să-i încredințați viața. Are un prieten, pe Panayis ; și el a fost util în trecut.

— Vă mulțumesc, domnule. Am să-mi amintesc. Louki, Panayis și Margaritha — primul platan din piață.

— Și veți refuza orice alt ajutor, căpitane ? întrebă Vlachos îngrijorat. Louki și Panayis — numai acești doi, se rugă el.

— Vă dau cuvîntul meu, domnule. De altminteri, cu cît mai puțini cu atît mai bine, atît pentru noi cît și pentru campatrioții dumneavoastră. Intensitatea emoției bătrînului îl surprinse pe Mallory.

— Sper să fie așa, sper să fie așa, suspină din greu Vlachos.

Mallory se ridică în picioare, întinzîndu-i mîna ca să-și ia rămas bun.

— Vă îngrijorați fără motiv, domnule. Nu ne vor vedea, promisese el cu siguranță. Nimeni nu ne va vedea și nu vom vedea pe nimeni. Ne interesează un singur lucru — tunurile.

— Ah, tunurile — acele tunuri blestemate. Vlachos dădu din cap. Dar să presupunem...

— Vă rog. Totul va fi bine, insistă Mallory calm. Nu vom cauza nimănui nici un rău — și mai puțin compatrioților dumneavoastră.

— Dumnezeu să vă ajute în acea noapte, murmură bătrînul. Dumnezeu să vă ajute în acea noapte. Tare aș fi vrut să pot să vă însoțesc și eu.

CAPITOLUL 2

DUMINICĂ NOAPTEA

De la 19,00 la 2,00

— Cafea domnule ?

Mallory se întoarse, mormăi și se străduí să scape din abisurile unui somn epuizant. Se ridică cu greu pe speteaza scaunului de metal întrebîndu-se mohorîtos cînd se vor decide Forțele Aeriene să capitoneze aceste investiții drăcești. Apoi se trezi complet, obosit și pe sub pleoapele grele consultă automat cadranul luminos al ceasului de mînă. Șapte. Numai șapte, dormise doar două ore. De ce nu-l lăsau să mai doarmă ?

— Cafea, domnule ? Tînărul mitralior stătea încă răbdător lîngă el, folosind capacul răsturnat al unei cutii de muniții drept tavă pentru cești pe care le ducea.

— Iartă-mă tinere, iartă-mă. Mallory se străduí să stea drept în scaun, luă una din cești cu lichidul fumegînd și o sorbi cu satisfacție. Mulțumesc. Știi, mirosse exact a cafea veritabilă.

— Chiar și este, domnule. Tînărul mitralior surise mîndru.. Avem un filtru în bucătărie.

„Are un filtru în bucătărie." Mallory dădu din cap neîncrezător. „O, zei, iată rigorile războiului în Forțele Aeriene !" Se lăsă pe spate, își sorbi cu savoare cafeaua, scoțînd un suspin de mulțumire. În clipa următoare se sculă în picioare, cafeaua fierbinte îl stropi pe genunchii goi dar lui nici nu-i păsă, ci privi prin fereastra de alături. Se uită apoi la mitralior arătînd cu un gest de neîncredere peisajul muntos care se desfășura întunecos sub ei.

— Ce dracu se întîmplă aici ? Trebuia să ajungem la două ore după căderea nopții și soarele de-abia a apus ! Pilotul a... ?

— Asta e Cipru, domnule. Mitraliorul zîmbi. La orizont tocmai se zărește Muntele Olimp. Aproape întotdeauna în drum spre Castelrosso facem un ocol peste Cipru. Pentru a scăpa de observatori, domnule, și astfel trecem cu bine de Rhodos.

— Să scăpăm de observatori ! Vocea gravă cu accent american tărăgănat venea din scaunul de metal așezat în diagonală dincolo de coridor : cel ce vorbea zăcea prăbușit — nu există alt cuvînt pentru poziția sa — pe scaun, oasele genunchilor depășeau nivelul bărbiei cu cîțiva centimetri. O, zei ! Să scapi de observatori ! repetă el. Ocol peste Cipru. Te catapultează la douăzeci de kilometri de Alexandria, pentru ca nimeni de pe plajă să nu vadă cum te îndepărtezi. Și apoi.! Se ridică cu greutate de pe scaun, aruncă o privire pe fereastră, apoi se prăbuși la loc, vizibil sfîrșit de efortul făcut. Și apoi ? Te vîră într-un avion hodorogit, dat cu o vopsea albă atît de strălucitoare cum n-ai mai văzut vreodată, pe care l-ar observa cu siguranță și un orb de la o sută de kilometri — mai ales acum, cînd se întunecă.

— Culoarea albă ne apără de căldură, spuse tînărul mitralior în chip de scuză.

— Căldura nu mă supără, fiule ! Cuvintele erau mai tărăgănate, mai sinistre. Îmi place căldura. Ce nu-mi place sînt scîrboasele alea de schije de obuze și gloanțele care pot să aerisească un om acolo unde nu trebuie. Își lăsă coloana vertebrală să alunece cîțiva centimetri în scaun, închise ochii plictisit și păru că a adormit imediat.

Tînărul mitralior dădu din cap admirativ și-i surîse lui Mallory.

— E primejdios al naibii, nu-i așa, domnule ? Mallory rîse și-l urmări pe tînărul mitralior cum dispare în cabina de control din față. Își sorbi încet cafeaua, privi din nou spre partea cealaltă a coridorului la bărbatul adormit. Strașnică indiferență : caporalul Dusty Miller din Statele Unite și mai recent din Grupul de Acțiune Îndepărtată din zona deșertului.

Privi în jur la ceilalți și dădu din cap cu satisfacție. Va avea în preajma lui doar oameni de nădejde. Cele optsprezece luni petrecute în Creta îi dezvoltaseră un deosebit simț capabil să descopere în semenii lui facultatea de a supraviețui în situații deosebite de luptă ilegală în care el însuși fusese implicat atîta timp. Pe nepregătite, el s-ar fi putut îndoi asupra capacității de supraviețuire a acestor patru oameni. Trebuia să recunoască singur — căpitanul Jensen putea fi mîndru de felul în care selectase o echipă remarcabilă. Nu-i cunoștea încă pe toți, personal. Dar făcuse cunoștință intimă cu dosarele lor, foarte complete, întocmite de Jensen pentru fiecare în parte. Pe scurt, erau liniștitoare.

Era totuși un mic semn de întrebare în privința lui Stevens. Mallory privi de-a lungul coridorului la figura juvenilă cu părul blond ce se uita afară pe sub alba aripă strălucitoare a Sunderlandului, plin de nerăbdare. Locotenentul Andy Stevens din Rezerva Marinei fusese ales pentru această misiune din trei motive. Va conduce vasul care îl va duce la Navarone ; era un alpinist de mîna-întîi, efectuase mai multe ascensiuni remarcabile, și absolvise la o universitate celebră secția clasică, filoelen aproape fanatic, vorba fluent greaca veche și modernă și își petrecuse ultimele două vacanțe mari dinainte de război conducînd turiști la Atena. Dar era tînăr, absurd de tînăr, privindu-l Mallory se gîndi că tinerețea poate fi periculoasă. Adesea în această luptă de guerilă, ea a fost fatală. Entuziasmul, ardoarea, zelul tinereții nu erau suficiente : mai degrabă erau prea mult, constituiau un handicap. Acesta nu era un război cu sunete de goarnă, zgomot de mașini și magnifică sfidare în viltoarea bătăliei : era un război al răbdării, al tăriei, al rezistenței, al îndemînării, al dibăciei și șiretteniei și toate acestea nu erau atribute ale tinereții... Dar părea capabil să învețe repede.

Mallory privi din nou la Miller. Dusty Miller, precis învățase toate acestea, cu mult, mult timp înainte. Dusty Miller pe un cal alb, suflînd în goarnă — mintea lui refuza să-și imagineze absurditatea aceasta. Nu semăna de loc cu cavalerul Lancelot. Părea că îl recunoaște de multă, foarte multă vreme și că nu-și mai făcea nici o iluzie.

De fapt caporalul Miller avea patruzeci de ani. Californian din naștere, trei sferturi irlandez și un sfert european, trăise, combătuse și avusese în ultimii douăzeci și cinci de ani mai multe aventuri decît alți oameni în douăsprezece vieți... Miner într-o mină de argint în Nevada, străpungător de tunele în Canada, sondor în lumea întreagă, se afla în Arabia Saudită cînd Hitler atacase Polonia. Una din străbunicile îndepărtate din partea mamei trăise la începutul secolului la Varșovia, așa că atacul fusese un afront adus singelui irlandez al lui Miller. El luă primul avion spre Anglia și își croi drum în aviație unde, spre disperarea sa și datorită vîrstei, fu aruncat în turela din spate a unui avion Wellington.

Primul său zbor operativ a fost și ultimul. La zece minute după decolarea de pe aeroportul Menidi de lîngă Atena, într-o noapte de ianuarie a anului 1941, o pană de motor a făcut avionul să capoteze într-un lan cu orez la cîțiva kilometri nord-vest de oraș. Restul iernii l-a petrecut, fierbînd de furie, într-o bucătărie la Menidi. La începutul lui aprilie demisionă din aviație, fără să spună cuiva și se îndreptă spre nord, unde aveau loc lupte la frontiera cu Albania. Acolo se întîlni cu nemții care se îndreptau spre sud. După cum povestea Miller mai tîrziu, ajunse la Nauplion la două case de cea mai apropiată divizie de panzeri, fu evacuat cu vasul de transport *Slamat*, care se scufundă, fu culeș de distrugătorul *Wryneck*, naufragie din nou și în sfîrșit sosise în Alexandria într-un vechi caic grecesc ; nimic pe lume pentru el decît hotărirea fermă de a nu se mai aventura niciodată pe mare sau în aer. Cîteva luni mai tîrziu făcea parte dintr-un detașament de Acțiune îndepărtată ce opera în spatele liniilor inamicului în Libia.

Era antiteza completă a locotenentului Stevens, medită Mallory. Stevens, tînăr, proaspăt, entuziast, totdeauna îmbrăcat corect și imaculat ; Miller, uscat, slab, sărăcăcios, dar teribil de rezistent și avînd o aversiune aproape patologică față de lustru și spilcuială. Cît de bine i se potrivea porecla „Dusty“ [1] ; cu greu putea fi un contrast

[1] Dusty = prăfuit (engl.).

mai mare. Spre deosebire de Stevens, Miller nu escaladase în viața lui vreun munte și singurele cuvinte grecești pe care le știa erau invariabil omise de dicționare. Aceste două lucruri nu aveau nici o importanță. Miller fuses ales pentru un singur motiv. În materie de explozibili era un geniu, plin de resurse și calm, precis și redutabil în acțiuni, era considerat de Serviciul de Informații al Orientului Mijlociu din Cairo drept cel mai bun sabotor din sudul Europei.

În spatele lui Miller stătea Casey Brown. Scund, brunet și îndesat, subofițerul telegrafist Brown era originar din Clyde, în timp de pace fusese instalator și mecanic cu experiență într-un renumit șantier naval din Garelock. Faptul că era născut pentru a fi mecanic și că era specialist în mașini navale sărea atît de tare în ochi încît Marina nici nu l-a văzut și l-a repartizat în domeniul comunicațiilor. Nenorocul lui Brown afost norocul lui Mallory. Brown va lucra ca mecanic al vasului care îi va aduce la Navarone și va ține contactul prin radio cu baza. El avea în plus avantajul de a fi un luptător de guerilă de mîna-ntîi : veteran al Serviciului Special al Marinei, fusese decorat cu Crucea de război și Medalia pentru servicii deosebite în marină — pentru fapte deosebite de luptă în Marea Egee și în largul coastelor Libiei.

Cel de al cincilea și ultimul membru al grupului era așezat chiar în spatele lui Mallory. Dar ca să-l privească, Mallory nu trebui să se întoarcă. Îl cunoștea, îl cunoștea mai bine decît pe oricine, chiar mai bine decît pe propria lui mamă. Era Andrea, care fusese ajutorul lui în toate aceste optsprezece luni nesfîrșite petrecute în Creta, Andrea cel voluminos cu rîsul gălăgios și continuu și cu trecutul său tragic, cel cu care mîncase, trăise și dormise în grote, în cabane de munte, în colibe de ciobani părăsite mereu, hărțuiți de patrule și aviația germană — acest Andrea devenise *alter ego*-ul său, dublura sa : a-l privi pe Andrea ar fi echivalat cu a se privi într-o oglindă pentru a-și aminti cum arată... Nu-și punea întrebarea de ce venise Andrea. Nu era aici în primul rînd pentru că era grec, cunoscînd bine limba, obiceiurile și ideile insularilor, nici chiar datorită înțelegerii desăvîrșite dintre el și Mallory, cu toate că și aceste lucruri contau. Era în special datorită ocrotirii și siguranței pe care o garanta prezența sa. De o răbdare nesfîrșită, liniștit și crîncen, înspăimîntător de iute în ciuda corpolenței sale și cu mișcări de felină ce conducea la acțiuni extrem de violente, era o mașină de luptă completă. Andrea era polița lor de asigurare împotriva eșecului.

Mallory se întoarse să privească pe fereastră. Apoi dădu din cap cu o satisfacție imperceptibilă.

Jensen n-ar fi putut să aleagă o echipă mai bună chiar dacă ar fi răscolit tot frontul mediteranean. Și deodată Mallory își dădu seama că Jensen probabil asta făcuse. Miller și Brown fuseseră rechemați în Alexandria cu aproape o lună în urmă. Tot cam de atîta timp Stevens fusese scutit de misiunea îndeplinită pe bordul crucișătorului său din Malta. Și dacă bateria mașinii n-ar fi alunecat în prăpastia aceea adîncă din Munții Albi și dacă nenorocitul acela de mesager hărțuit de la cel mai apropiat post de recepție n-ar fi făcut într-o săptămînă cei optzeci de kilometri prin munții acoperiți de zăpadă și împînziți de patrule inamice și încă cinci zile pînă să-i găsească, el și Andrea ar fi sosit la Alexandria cu aproape două săptămîni mai devreme. Părerea ce și-o făcuse Mallory despre Jensen, și așa de ajuns de ridicată, mai crescu cu cîteva grade. Un om prevăzător care își făcea planuri de perspectivă, Jensen fără îndoială pregătise totul pentru expediția lor chiar înainte de a pune la cale cele două tentative zadarnice de parașutare în Navarone.

Era ora opt și în interiorul avionului era aproape întuneric cînd Mallory se ridică și se îndreptă spre cabina de control. Învăluit într-un nor de fum de țigară, căpitanul bea cafea ; copilotul făcu un vag semn cu mîna la apropierea lui și-și reluă contemplarea plictisită a peisajului.

— Bună seara. Mallory zîmbi. Permiteți să intru ?

— Bun venit oricînd în biroul nostru, îl asigură pilotul. Nu-i nevoie să cereți permisiunea.

— Mi-era teamă să nu vă deranjez... Mallory se opri și privi din nou deplina inactivitate ce domnea acolo. De fapt cine pilotează acest avion ? întrebă el.

— George. Pilotul automat. Mișcă ceașca de cafea în direcția unei cutii dreptunghiulare de culoare neagră ce se estompa în semiobscuritate. Un personaj iscusit care comite cu mult mai puține greșeli decît acei leneși păcătoși care se presupune că-l supraveghează... Aveți nevoie de vreo informație, căpitane ?

— Da, ce instrucțiuni aveți pentru noaptea asta ?

— Să vă depunem pe toți grămadă la Castelrosso cînd va fi noapte deplină. Pilotul făcu o pauză, apoi spuse cinstit : Mărturisesc că nu înțeleg nimic. Un hidroavion de mărimea asta numai pentru cinci oameni și vreo două sute de livre de echipament. Ultimul hidroavion care a venit aici noaptea a tot continuat să coboare. O piedică submarină... habar n-am ce a fost. Doi supraviețuitori.

— Știu. Am auzit. Îmi pare rău, dar ascult și eu de un ordin. Cît privește restul, uitați — adică nu vă mai aduceți aminte. Convingeți memoriile echipajului că nu trebuie să vorbească și că nu ne-au văzut deloc.

Pilotul dădu din cap morocănos. — Am fost deja amenințați cu Curtea marțială. S-ar spune să fie vorba de o misiune foarte afurisită.

— Chiar și este... Vă vom lăsa cîteva lăzi. Vom coborî în alte haine. Cînd vă veți întoarce la bază, va veni cineva să ia boarfele vechi.

— Mult noroc, căpitane. Secrete oficiale sau nu, am o vagă bănuială că veți avea nevoie de noroc.

— Dacă avem nevoie, puteți să ne dați un sfat bun. Mallory surîse. Adică amerizați fără peripeții.

— Fii liniștit, frate, spuse pilotul hotărît. N-avea nici o grijă. Nu uita — că sînt și eu în acest afurisit de avion.

Zgomotul marilor motoare ale Sunderlandului încă mai răsuna în urechile lor cînd în întuneric apăru un vas cu motor, mic și butucănos care acostă lîngă carcasa strălucitoare a hidroavionului. Nu se pierdu timp de loc, nu se pronunță nici un cuvînt ; într-un minut cei cinci oameni și tot echipamentul lor fură îmbarcați ; după alt

minut micul vas se freca oprindu-se la digul de piatră ordinară al Marinei din Castelrosso. Două parîme azvîrlite în noapte fură prinse și atașate rapid de mîini pricepute. La mijlocul vasului o scară de fier ruginită încastrată în piatră se ridica spre cerul întunecat țintuit cu stele ; cînd Mallory ajunse în capul scării, din întuneric apăru o siluetă.

— Căpitanul Mallory ?

— Da.

— Căpitanul Briggs din armata de uscat. Spuneți-le oamenilor dumneavoastră să aștepte aici, vă rog. Colonelul ar vrea să vă vadă. Vocea nazală, poruncitoare în afectarea ei era departe de a fi cordială. Mallory simți o ușoară mînie, dar nu spuse nimic. Briggs i se păru un om care ținea la patul sau la băutura lui și probabil vizita lor tîrzie îl îndepărta de ele. Războiul era detestabil.

Se întoarseră după zece minute însoțiți de o a treia persoană. Mallory privi la cei trei oameni care stăteau la marginea cheiului, îi identifică, apoi se uită atent împrejur.

— Unde a dispărut Miller ? întrebă el.

— Aici, șefule, aici, mormăi Miller ridicîndu-și încet spatele de după un trunchi de copac. Apoi se sculă plictisit în picioare. Mă odihneam, șefule. Îmi recuperam forțele, cum se spune, după călătoria chinuitoare.

— Cînd veți fi într-u totul gata, spuse Briggs acru, Matthews vă va conduce la locuința dumneavoastră. Vei rămîne la dispoziția domnului căpitan, Matthews. Ordinul colonelului. Tonul lui Briggs nu lăsa nici o îndoială că, după părerea lui, ordinele colonelului nu aveau nici o noimă. Să nu uitați, domnule căpitan, două ore, cum a spus domnul colonel.

— Știu, știu, spuse Mallory plictisit. Eram acolo. Doar cu mine a discutat. Vă aduceți aminte ? Ei bine, băieți, dacă sînteți gata...

— Echipamentul, domnule ? îndrăzni să întrebe Stevens.

— Lasă-l acolo. Bine, Matthews, vrei să ne conduci ?

Matthews îi conduse de-a lungul cheiului apoi începu să urce interminabilele trepte uzate, ceilalți urmîndu-l în șir indian fără să facă nici un zgomot pe

pietre, cu tălpile lor de cauciuc. La capătul treptelor o luă la dreapta pe o alee strîmtă și întortocheată, intră într-un culoar, urcă o scară de lemn care scîrțîia și deschise prima ușă de pe coridorul de la etaj.

— Am ajuns, domnule. Voi aștepta afară pe coridor.

— Ar fi mai bine să aștepți jos, îl sfătui Mallory. Nu te supăra, Matthews, dar, cu cît vei ști mai puțin, cu atît mai bine.

Îi urmă pe ceilalți în cameră, închizînd ușa în urma lui. Era o cameră mică și tristă, cu multe draperii. O masă și o jumătate de duzină de scaune ocupau aproape tot spațiul. Din colțul cel mai îndepărtat telurile unicului pat scîrțîiră în timp ce caporalul Miller se întindea cu voluptate, încrucișîndu-și mîinile sub cap.

— Hai! murmură el admirativ. O cameră de hotel! Ca acasă. Puțin cam goală, cred. Apoi ca lovit de o idee spuse: dar unde o să dormiți voi, ceilalți?

— Nu vom dormi, spuse Mallory sec. Și nici tu. Plecăm în mai puțin de două ceasuri. Miller mormăi ceva. Haide, soldat! continuă Mallory nemilos. Drepți!

Miller mormăi din nou ceva, își lăsă picioarele pe marginea patului și privi curios la Andrea. Grecul inspecta metodic camera deschizînd dulăpioarele, întorcînd tablourile, privind în spatele perdelelor și sub pat.

— Ce face? întrebă Miller. Caută să vadă dacă nu e praf?

— Verifică dacă nu sînt microfoane, spuse Mallory scurt. Unul din motivele pentru care Andrea și cu mine sîntem încă în viață. Băgă o mînă în buzunarul interior al hainei, o tunică de un albastru închis fără galoane sau insigne, scoase un plan și harta pe care i-o dăduse Viachos, o desfăcu și o întinse în fața lor. Veniți cu toții în jurul meu. Știu că de două săptămîni muriți de curiozitate și vă puneți mii de întrebări. Ei bine, iată răspunsul. Sper să vă placă. Dați-mi voie să vă prezint insula Navarone.

Ceasul lui Mallory arăta exact ora unsprezece cînd în sfîrșit se așeză jos, împături la loc harta și planul. Privi ironic la cele patru figuri gînditoare care înconjurau masa.

— Ei bine, domnilor, iată cum stăm. Frumoasă punere în scenă, nu-i așa? zîmbi el crispat. Dacă toate acestea s-ar petrece într-un film, replica mea următoare ar fi: „Mai aveți vreo întrebare, domnilor?" Dar vă voi scuti de această întrebare, deoarece nu v-aș putea furniza vreun răspuns. Știți cu toții tot atît cît mine.

— Patru sute de metri de faleză, înaltă de o sută douăzeci de metri și asta se cheamă singura breșă în apărare. Miller își aplecă plictisit capul deasupra cutiei cu tutun, își răsuci cu îndeminare o țigară lungă și subțire: E nebunie, șefule. Eu nu pot să urc nici măcar o scară prăpădită fără să cad. Pufăi tare, nori de fum înțepători. E curată sinucidere. Asta-i cuvîntul. Sinucidere. Unul la mie că nu vom ajunge nici la opt kilometri de tunurile alea blestemate!

— Unu la mie? Mallory îl privi lung fără să vorbească. Spune, Miller, ce șanse le dai băieților de pe insula Kheros?

— Mda. Miller dădu încet din cap. Mda, băieții din Kheros. Îi uitasem. Nu mă gîndeam decît la mine și la blestematele alea de stînci. Privi plin de speranță peste masă la trupul enorm al lui Andrea. Sau poate Andrea mă va căra în spate. Oricum, e de ajuns de puternic.

Andrea nu răspunse. Ochii lui erau pe jumătate închiși iar gîndurile, la mii de kilometri.

— Te vom lega de mîini și de picioare și te vom trage sus cu o frînghie, spuse Stevens aspru. Vom încerca să găsim o frînghie destul de solidă, adăugă el nepăsător. Cuvintele, tonul erau de ajuns de glumețe, dar îngrijorarea de pe fața lui îl contrazicea. În afară de Mallory, numai Stevens putea să aprecieze dificultățile tehnice de neînvins ale ascensiunii unui perete, unei stînci necunoscute pe întuneric.

Privi întrebător spre Mallory. Urcați singur, domnule, sau...

— Iertați-mă, vă rog. Andrea le-o luă înainte cu vocea lui hodorogită într-o englezească idiomatică, limpede, pe care o învățase în timpul tovărășiei lui cu Mallory. Mîzgăli ceva repede pe o hîrtie. Am un plan pentru a escalada faleza. Iată o schemă. Domnul căpitan crede că e posibil? Trecu hîrtia lui Mallory. Mallory

privi, o verifică și într-o secundă își redobîndi calmul. Nu era nici o schemă. Doar trei cuvinte : „Continuați să vorbiți".

— Înțeleg, spuse Mallory gînditor. Foarte bine Andrea. Sînt posibilități distincte de escaladare. Întoarse hîrtia, o ridică astfel ca toți să poată citi cuvintele. Andrea se sculă imediat în picioare îndreptîndu-se cu pași de felină spre ușă. Ingenios, nu-i așa, caporale Miller ? continuă el pe un ton de discuție. Poate rezolva o mulțime din dificultățile noastre.

— Mda. Expresia pe fața lui Miller nu se schimbase de loc, ochii erau încă pe jumătate închiși, apărîndu-se de fumul ce ieșea din țigara ce-i atîrna în colțul buzelor. Consider că ar putea rezolva problema, Andrea — și s-ajung sus dintr-o dată. Rîse cu nepăsare, concentrîndu-se să înșurubeze un cilindru de formă bizară la țeava unui revolver care apăruse în mîna lui stîngă ca prin minune. Dar nu înțeleg prea bine linia aceea ciudată și punctul...

Totul se petrecu literalmente în două secunde. Cu o ușurință și o nepăsare ciudată, Andrea deschise ușa cu o singură mînă, cu cealaltă înșfăcă și-l trase prin deschizătură pe un individ ce se zbătea furios, îl așeză pe podea și închise ușa, doar dintr-o singură mișcare. Totul se petrecu pe cît de repede, pe atît de tăcut. Timp de o secundă, cel ce trăgea cu urechea, un levantin cu tenul negricios și față lungă, într-o cămașă albă prost ajustată și în pantaloni albaștri, rămase încremenit de zăpăceală, clipind des, neobișnuit cu lumina. Apoi își băgă mîna în cămașă.

— Fii atent ! Vocea lui Miller era ascuțită, ridică pistolul automat dar mîna lui Mallory o apucă între timp pe a sa.

— Stai ! spuse blînd Mallory.

Bărbații de la masă zăriră numai strălucirea oțelului albastru, dar mîna cu pumnalul se smuci înapoi convulsiv și se lăsă în jos plină de ură. Și apoi, de necrezut, mîna și pumnalul se opriră brusc în aer, cu vîrful ascuțit la doi centimetri de pieptul lui Andrea. Se auzi un strigăt de durere, trosnitura prevestind frîngerea oaselor de la încheietura mîinii cînd grecul uriaș își intensifică încleștarea și apoi Andrea apucă între degete lama cuțitului pe care o smulse cu grija și reprobarea unui tată care împiedică un copil drag dar iresponsabil să-și facă rău. Apoi întoarse cuțitul cu vîrful spre gîtul levantinului și Andrea surise amabil ochilor negri, îngroziți și uimiți.

Miller lăsă să-i scape un oftat, pe jumătate suspin, pe jumătate fluierat.

— Ei bine, murmură el, cred că Andrea a mai făcut de astea !

— Cred că a mai făcut, îl imită Mallory. Să privim mai îndeaproape corpul delict, Andrea.

Andrea aduse prizonierul mai aproape de masă în plină lumină. În fața lor stătea posac un bărbat slab cu fața iscoditoare, cu ochii negri prostiți de durere și de teamă, legănîndu-și mîna stîngă cu încheietura zdrobită

— De cît timp crezi că acest individ ascultă afară, Andrea ? întrebă Mallory.

Andrea își trecu mîna masivă prin părul creț, des, închis la culoare și încărunțit la tîmple.

— Nu pot să fiu sigur, domnule căpitan. Cred că am auzit un zgomot — un fel de tîrșiit — acum zece minute, dar am crezut că urechile îmi joacă o festă. Apoi am auzit același sunet acum un minut. Așa că mi-e teamă că...

— Zece minute ? Mallory dădu din cap gînditor, apoi îl privi pe prizonier. Cum te numești ? întrebă aspru. Ce cauți aici ?

Nici un răspuns. Numai ochii priveau posomoriți, într-o tăcere apăsătoare, o clipă de liniște pe care o întrerupse deodată un strigăt de durere cînd Andrea îl pălmui peste obraz.

— Căpitanul te-a întrebat ceva, spuse Andrea cu reproș. Îl pălmui din nou mai tare. Răspunde căpitanului !

Străinul începu să vorbească repede gesticulînd sălbatic cu ambele mîini. Cuvintele lui erau aproape de neînțeles. Andrea opri torentul printr-un gest simplu ce consta în încercuirea gîtului descărnat cu mîna stîngă.

Mallory privi întrebător la Andrea. Uriașul dădu din cap.

— Cred că e armean sau kurdistan, domnule căpitan. Dar nu-l înțeleg.

— Eu nici atît, recunoscu Mallory. Vorbești englezește ? întrebă el brusc.

Ochii negri plini de ură îl priviră din nou în liniște. Andrea îl pălmui din nou.

— Vorbești englezește ? repetă Mallory nemilos.

— Inglezește ? Inglezește ? Ridică din umeri cu palmele întoarse într-un secular gest de neînțelegere. Ka, inglezește !

— Spune că nu știe englezește, conchise Miller.

— Poate că nu, poate că da, spuse Mallory calm. Tot ce știm este că a ascultat la ușă și că noi nu putem risca. Sînt prea multe vieți la mijloc. Vocea lui se înăspri deodată, ochii lui erau severi și necruțători. Andrea !

— Domnule căpitan ?

— Pumnalul. Fă-o frumos și repede. Între omoplați !

Stevens țipă ascuțit, aruncă în spate scaunul și sări în picioare.

— Dumnezeule, domnule, nu puteți...

Se opri și privi mirat la căutătura prizonierului care se catapultă cu corpl înainte, se ascundea în colțul cel mai îndepărtat al camerei cu un braț ridicat în semn de apărare ; în fiecare trăsătură a figurii i se citea panica. Încet Stevens întoarse ochii, văzu surîsul triumfător al lui Andrea și înțelegerea care se ivi pe fețele lui Miller și Brown. Deodată se simți tare prost. Caracteristic, Miller fu primul care vorbi.

— Bineee. Binee. După toate astea, poate totuși știe inglezește.

— Poate știe, admise Mallory. Nimeni nu pierde zece minute cu urechea lipită de ușă dacă nu înțelege un cuvînt din ce se vorbește... Vrei să-l chemi pe Matthews, Brown ?

Cîteva secunde mai tîrziu sentinela apăru în ușă.

— Cheamă-l pe căpitan Briggs aci, Matthews, îl rugă el. Imediat.

Soldatul ezită.

— Domnul căpitan Briggs s-a dus să se culce, domnule. A lăsat ordine stricte să nu fie deranjat.

— Mi se rupe inima pentru căpitanul Briggs și pentru somnul lui, spuse Mallory aspru. Doarme într-o zi mai mult decît mine într-o săptămînă întreagă. Aruncă o privire la ceas și sprîncenele lui groase se încruntară deasupra ochilor negri, obosiți. N-avem timp de pierdut. Adu-l încoace imediat. Ai înțeles ? Imediat !

Matthews salută și ieși repede. Miller își drese glasul și plescăi din limbă plictisit.

— Hotelurile astea sînt toate la fel. Niște întîmplări să nu-ți vină să crezi ochilor. Îmi aduc aminte că odată eram la o adunare la Cincinnati...

Mallory dădu din cap plictisit.

— Ai ideea fixă a hotelurilor, caporal Miller. Aceasta însă este un local militar și cantonament pentru ofițerii din armată.

Miller vru să spună ceva, dar se răzgîndi. Americanul era un isteț judecător de oameni. Erau unii care puteau fi trași pe sfoară și alții care nu puteau fi. Miller își dădea bine seama, era o misiune aproape fără speranță și, oricît de vitală, după părerea lui era o sinucidere ; dar începea să înțeleagă de ce l-au ales pe acest neo-zeelandez ars de soare să-i conducă.

În următoarele cinci minute rămaseră toți tăcuți apoi priviră în sus cînd se deschise ușa. Căpitanul Briggs era cu capul gol și purta un fular de mătase albă în jurul gîtului în locul gulerului și cravatei obișnuite. Albul contrasta ciudat cu gîtul gros și cu fața roșie umflată. Și în biroul colonelului, cînd Mallory îl văzuse pentru prima dată, gîtul și fața îi erau destul de roșii — Mallory atribuise aceasta tensiunii ridicate și chiar traiului bun : petele mai roșii și purpurii pe care le avea acum apăruseră probabil din cauza indignării justificate. O căutătură colerică scînteia în ochii de un albastru deschis plutind într-o mare stacojie, de ajuns pentru a confirma acest lucru evident.

— Cred că asta e prea de tot, căpitane Mallory ! Vocea nazală ca oricînd avea un ton aspru și mînios. Nu sînt comisionar de serviciu. Am avut o zi a dracului de grea...

— Păstrați restul pentru biografia dumneavoastră spuse Mallory sec, și aruncați o privire individului ăsta din colț.

Fața lui Briggs căpătă o culoare mai închisă. Intră în cameră cu pumnii strînși de mînie apoi se opri din drum cînd dădu cu ochii de mutra schimonosită, cu părul zbîrlit, înghemuită în colțul camerei.

— Dumnezeule, exclamă el, Nicolai !

— Îl cunoașteți ! Era o constatare, nu o întrebare

— Desigur, îl cunosc ! pufăi Briggs. Toată lumea îl cunoaște. Nicolai. Băiatul de la spălătorie.

— Băiatul de la spălătorie ! Intră în sarcinile lui să tragă cu urechea noaptea pe coridoare, să asculte lîngă gaura cheii.

— Ce vreți să spuneți ?

— Ce am spus. Mallory era foarte răbdător. L-am prins ascultînd la ușă.

— Pe Nicolai ? Nu cred !

— Fiți atent, domnule, mormăi Miller. Fiți atent pe cine faceți mincinos. Cu toții l-am văzut.

Briggs privi uluit țeava neagră a pistolului automat ce se mișca neglijent în direcția lui, înghiți în sec și întoarse privirea în altă parte.

— Ei bine, și ce dacă l-ați văzut ? Încercă să zîmbească. Nicolai nu știe o vorbă englezește.

— Poate că nu, aprobă sec Mallory. Dar înțelege destul de bine. Ridică mîna. N-am nici un chef să discut toată noaptea și mai ales n-am timp. Vă rog să-l arestați pe acest individ și să-l țineți în detențiune solitară, fără să comunice cu nimeni cel puțin o săptămînă. E vital. Fie că e spion, fie că e numai al naibii de curios, știe prea multe. După aceea faceți ce vreți cu el. Părerea mea este să-l expediați din Castelrosso.

— Părerea dumneavoastră, zău ? Briggs își recăpătă culoarea normală și îi reveni și curajul. Cine dracu sînteți ca să-mi dați sfaturi sau să-mi dați ordine, căpitane Mallory ? Cuvîntul „căpitan" îl spuse cu o deosebită emfază.

— Atunci vă cer asta ca pe o favoare, pledă Mallory obosit. Nu vă pot explica, dar e foarte important. E vorba de sute de vieți....

— Sute de vieți, îl ironiză Briggs. Povești melodramatice fără sens ! zîmbi el dezgustat. Vă sfătuiesc să le păstrați pentru biografia dumneavoastră de capă și spadă, căpitane Mallory !

Mallory se ridică, înconjură masa și se pori la o jumătate de metru de Briggs. Ochii lui negri erau liniștiți și nespus de reci.

— Aș putea să mă duc la colonelul dumitale, bănuiesc. Dar sînt prea obosit ca să mai discut. Vei face exact așa cum am spus, dacă nu, mă voi duce direct la Cartierul General al Marinei și voi vorbi prin radio-telefon cu Cairo. Și dacă mă duc, continuă Mallory, vă garantez că veți fi pe primul vapor în drum spre Anglia... cu trupa.

Ultimele lui cuvinte răsunară puternic în camera mică, mult timp domni o tăcere adîncă. Apoi tensiunea se risipi tot atît de repede precum venise și figura lui Briggs ciudat de pătată cu alb și roșu era acum dezumflată și posomorîtă din cauza înfrîngerii.

— Foarte bine, foarte bine, spuse el. Nu era nevoie de toate aceste amenințări stupide și blestemate — chiar dacă asta are atîta importanță pentru dumneavoastră. Tentativa de fanfaronadă pentru a mai salva ceva din demnitatea zdrențuită era transparent de patetică. Matthews, cheamă garda !

Vedeta torpiloare, cu motoarele încetinite spre a-și înjumătăți viteza, urca și cobora, urca și cobora cu o regularitate monotonă avansînd pe drumul său în hula blîndă de vest-nord-vest. Pentru a suta oară Mallory privi la ceas.

— Sîntem în întîrziere, domnule ? își dădu cu părerea Stevens. Mallory înclină capul.

— Ar fi trebuit să ne îmbarcăm direct pe vasul ăsta din Sunderland, dar a avut o întîrziere.

Brown mormăi : — Pană de motor — pariez. Accentul lui din Clyde era foarte clar.

— Da, exact. Mallory privi surprins. De unde știi ?

— Cu motoarele astea blestemate ale vedetelor lansatorpile întotdeauna se întîmplă așa, mîrîi Brown. Capricioase ca vedetele de cinema.

În minuscula cabină întunecată domni o clipă de liniște, întreruptă din cînd în cînd de clinchetul unui pahar. Marina rămînea fidelă ospitalității tradiționale.

— Dacă sîntem în întîrziere, observă Miller în sfîrșit, de ce comandantul nu mărește viteza ? Mi-au spus că vasele astea pot atinge patruzeci pînă la cincizeci de noduri.

— Și așa ești cam verde la față, spuse Stevens fără tact. Se vede că n-ai fost niciodată pe o vedetă torpiloare în plină mare pe vreme rea !

Miller rămase o clipă tăcut. Era clar că încerca să-și alunge din minte neplăcerile pricinuite de răul de mare. Căpitane ?

— Da, ce este ? răspunse Mallory somnoros. Se întinsese cît era de lung pe un divan îngust cu un pahar aproape gol în mînă.

— Nu-i treaba mea, șefule, dar — ați fi executat amenințarea rostită în fața căpitanului Briggs ?

Mallory rise.

— Nu-i treaba dumitale dar — ei bine, nu, caporale, n-aș fi făcut-o. N-aș fi făcut-o pentru că nu puteam. N-am suficientă autoritate și apoi nici nu știu dacă la Castelrosso există radio-telefon.

— Aha, aha, știți, bănuiam eu. Caporalul Miller își freca bărbia nerasă. Ce-ați fi făcut, șefule, dacă nu ar fi ținut cacialmaua dumneavoastră ?

— L-aș fi ucis pe Nicolai, spuse Mallory calm. N-aș fi avut de ales dacă colonelul nu m-ar fi crezut.

— Știam și asta. Cred că ați fi făcut-o. Pentru prima oară încep să cred că avem o șansă... Dar într-un fel aș fi vrut să-l fi ucis și pe Micul lord Fauntleroy. Nu mi-a plăcut expresia feței bătrînului Briggs cînd ați ieșit pe ușă. Josnică, e puțin spus. Cred că ar fi fost în stare să vă ucidă. L-ați rănit chiar în mîndria lui, șefule — și pentru un prefăcut ca ăsta nu contează nimic altceva.

Mallory nu-i răspunse. Adormise imediat, paharul gol îi căzuse din mînă. Nici zgomotul infernal al motoarelor care mergeau din plin, cînd pătrunseră în apele calme și adăpostite ale strîmtorii Rhodos, nu putură să-l scoată din prăpastia fără fund a somnului.

CAPITOLUL 3

LUNI

De la 7,00 la 17,00

— Dragă colega, mă faci să mă simt foarte încurcat.. Necăjit, ofițerul lovi pantalonul imaculat cu capătul de fildeș al biciuștii și arătă disprețuitor cu vîrful pantofului strălucitor bătrînul caic cu traverse largi și două catarge, legat la pupă de cheiul de lemn încă și mai vechi și mai ruinat pe care stăteau. Mi-e de-a dreptul rușine. Vă asigur că clienții lui Rutledge și compania sînt obișnuiți cu lucrurile cele mai bune.

Mallory își reținu un surîs. Maiorul Rutledge din regimentul Buffs — cu accentul lui de Eton și Sandhurst, la fel de milimetric ajustat ca și mustața — a cărui uniformă kaki îți lua ochii, de o croială impecabilă ce nu putea să provină decît de la Savile Row, era așa de deplasat în mijlocul frumuseții sălbatice a acestui golf strîncos cu faleze împădurite și întortocheate, încît apariția lui părea fantastică. Siguranța detașată a maiorului, dominînd totul cu o nepăsare maiestuoasă, dădea mai degrabă impresia că prezența golfului acolo era deplasată.

— Are aerul că a cunoscut și zile mai bune, conveni Mallory. De altminteri, domnule, este exact ce ne trebuie.

— Nu pot să înțeleg, zău, nu pot să înțeleg. Cu o lovitură nervoasă dar venită la momentul potrivit, maiorul doborî în zbor o muscă inocentă. În ultimele optnouă luni am procurat băieților de toate : caicuri, vedete, iahturi, vase de pescuit, de toate — dar nimeni nu

mi-a cerut încă cea mai veche și mai ruinată epavă pe care pot s-o găsesc. Vă mărturisesc că n-a fost ușor să pun mîna pe ea. Pe față îi trecu o umbră de tristețe. Băieții știu că de obicei nu mă ocup cu astfel de articole.

— Care băieți ? întrebă Mallory curios.

— Oh, cei din insule... Rutledge făcu un gest vag spre nord și răsărit.

— Dar insulele acele sînt ocupate de inamic.

— Ca și aceasta. Băieții trebuie să aibă undeva cartierul general, explică Rutledge liniștit. Apoi deodată figura i se lumină. Am înțeles, prietene, am înțeles că îți trebuie un vas cu care să scăpați de observație și de cercetări, asta au insistat să găsesc cei de la Cairo. Ce ai zice de o vedetă rapidă nemțească în perfectă stare, cu un proprietar grijuliu. Aș putea lua pe ea acasă, zece mii. În treizeci și șase de ore. De la un camarad din Bodrum...

— Bodrum ? întrebă Mallory. Bodrum ? Asta nu-i în Turcia ?

— Turcia ? Ei bine, da, cred că e pe acolo, admise Rutledge. Băiatul trebuie să și-o procure de undeva, adăugă el apărîndu-se.

— Oricum, mulțumesc, spuse Mallory zîmbind, dar caicul ăsta este exact ce ne trebuie. Și așa nu mai putem aștepta.

— Fie cum vreți dumneavoastră ! Rutledge ridică mîinile în sus, recunoscîndu-se învins. Am să ordon oamenilor mei să vă aducă bagajele la bord.

— Aș prefera să o facem noi înșine, domnule. Ei bine, e o încurcătură cu totul specială.

— Ai dreptate, încuviință maiorul. Mi se spune Rutledge care nu întreabă. Plecați cînd ?

Mallory își consultă ceasul.

— Peste o jumătate de oră, domnule.

— Peste zece minute doriți niște ouă, șuncă și cafea ?

— Mulțumesc mult. Mallory zîmbi. Iată o propunere pe care o acceptăm cu plăcere.

Se întoarse și merse încet pînă la capătul digului. Respiră adînc, savurînd aerul amețitor, parfumat de ierburi, al dimineții din Marea Egee. Aerul sărat, pă-

cant al mării, parfumul dulce de caprifoi, mireasma mai delicată și mai tare a mentei alcătuiau un tot îmbietor, nedefinit, de neuitat. De fiecare parte a golfului, abruptele pante acoperite de verdeața strălucitoare a pinilor, nucilor și stejarilor, urcau departe pînă la pășunile naturale, de unde briza aducea clinchetul îndepărtat, melodios, răspîndit de clopoței caprelor, o muzică nostalgică, adevărat simbol al păcii pe care Marea Egee n-o mai cunoștea de mult.

Involuntar, Mallory dădu din cap și grăbi pasul pînă la marginea digului. Ceilalți se aflau încă acolo unde îi lăsase vedeta torpiloare înainte de ivirea zorilor. Ca întotdeauna Miller stătea întins cît era de lung cu pălăria pe ochi, apărîndu-se de razele aurii ale soarelui care urca.

— Regret că vă deranjez, dar plecăm peste jumătate de oră : peste zece minute, micul dejun. Haideți să îmbarcăm materialele la bord. Se întoarse spre Brown. Poate vrei să te uiți puțin la motor ? îi sugeră el.

Brown se ridică în picioare și privi fără nici un entuziasm spre caicul cu vopseaua scorojită, bătut de vremuri.

— Aveți dreptate, domnule. Dar dacă și motorul seamănă cu această epavă mizerabilă... Clătină capul cu un pesimism profetic și sări sprinten peste marginea digului.

Mallory și Andrea îl urmară, întinzîndu-se după echipamentul pe care ceilalți îl lăsau în jos. Mai întîi așezară un sac plin cu haine vechi, apoi alimentele, soba și combustibilul, bocancii grei, ciocanele, tîrnăcoapele, securile, rulourile de frînghie cu miez de sîrmă pentru ascensiuni, apoi, cu mai multă grijă aparatul de radio combinat, de recepție-transmisie și dinamul cu manivelă de tip vechi. Apoi armele automate : două Schmeisser-uri, două Bren-uri, un Mauser și un Colt — apoi o ladă ce conținea o amestecătură ciudată dar aleasă cu grijă de lanterne, oglinzi, două serii de hîrtii de identitate și, lucru de necrezut, sticle de vin de Mosella, Hock, *ouzo* [1] și *retsima* [2].

[1-2] Lichior de anason și vin de rășină

În sfîrșit, cu precauțiuni speciale așezară la vîrful prorei două lăzi de lemn, una de culoare verde și de mărime mijlocie, strîns legată cu sîrmă de alamă, cealaltă mică și neagră. Lada verde conținea explozibili puternici, trinitrotoluen, amatol și cîteva batoane de dinamită, împreună cu grenade, amorse din fulmicoton și suluri de velatură ; într-un colț al lăzii era un săculeț cu praf de șmirghel, un altul cu sticlă pisată și un recipient cu potasiu bine astupat, ultimele trei articole fiind incluse pentru cazul cînd Dusty Miller ar găsi o ocazie de a-și exersa remarcabilele talente de sabotor. Lada neagră conținea numai detonatori, electrici și cu percuție, detonatori cu fulminat atît de instabili încît pulberea expusă la aer exploda la simpla atingere a unei pene.

Cînd ultima ladă fu coborîtă, capul lui Casey Brown apăru deasupra tambuchiului mașinii. Examină încet catargul mare care se ridica chiar deasupra capului său, se întoarse lent spre proră pentru a privi trinchetul. Privi apoi spre Mallory cu figura lipsită de expresie.

— Domnule, avem pînze pentru catarge ?

— Bănuiesc că da. De ce ?

— Pentru că Dumnezeu știe, poate vom avea nevoie de ele, spuse Brown cu amărăciune. Mi-ați spus să mă uit la sala mașinilor. Nu e nici o sală a mașinilor. E un depozit infect de fier vechi. Și bucata cea mai mare și mai ruginită de fier este legată de axul elicei și ce credeți că este ? Un Kelvin vechi cu doi cilindri, o mașină construită acum treizeci de ani pe meleagurile mele. Brown dădu disperat din cap, figura lui era atît de copleșită cît putea fi a unui mecanic din Clyde la vederea unei mașini dragi, prost întreținute. Se desface în bucăți, domnule. Podeaua este pur și simplu presărată cu bucăți de metal și piese detașate. Am văzut în apropiere de Gallowgate o grămadă de fier vechi care era un palat în comparație cu asta.

— Maiorul Rutledge a afirmat că ieri încă mergea, spuse Mallory blînd. Oricum, coboară pe țărm. Să mîncăm. Aduceți-mi aminte vă rog să adunăm cîteva pietre mai grele cînd ne întoarcem.

— Pietre ! Miller îl privi îngrozit. La bordul dracului ăsteia ?

Mallory înclină capul surîzînd.

— Dar vasul ăsta blestemat se scufundă și așa ! protestă Miller. Pentru ce vă trebuie pietrele ?

— Așteaptă și ai să vezi.

Trei ore mai tîrziu Miller se ămuri. Caicul avansa sigur spre nord pe o mare ca o oglindă, fără vînt, la mai puțin de o milă de coastele turcești cînd Miller, trist, termină de legat uniforma albastră de un bolovan și o zvîrli cu regret peste bord. Îngreunată de piatra pe care Miller o adusese la bord, uniforma dispăru într-o secundă.

Morocănos se contemplă în oglinda agățată de peretele timonierei. Cu excepția unui briu violet închis, înfășurat în jurul mijlocului lui subțire și a unei veste cu ciudate broderii ale căror culori anterioare se estompaseră, era îmbrăcat numai în negru. Bocancii cu șnur negru, pantaloni bufanți negri, cămașă neagră și haina neagră : chiar și părul lui blond fusese vopsit în aceeași culoare.

Se înfioră și se întoarse.

— Slavă Domnului că băieții de acasă nu pot să mă vadă acuma ! spuse el cu căldură și privi critic pe ceilalți îmbrăcați la fel cu mici variante. Ei, poate că nu eu arăt cel mai rău... Dar care este pricina acestui perpetuu schimb de costume, șefule ?

— Mi s-a spus că ai fost în spatele liniilor germane de două ori, odată deghizat în țăran și altă dată în mecanic ! Mallory își aruncă uniforma împovărată cu balast peste bord. Acuma știi ce poartă un navaronez bine îmbrăcat.

— Dar vroiam să spun de dubla schimbare, cea din avion și cea de acuma.

— Oh, înțeleg. Uniformele kaki și uniformele albe ale marinei la Alexandria, salopetele albastre la Castelrosso și acum hainele grecești ? Ar fi putut să fie — și sigur că erau — oameni curioși la Alexandria sau Castelrosso sau în insula maiorului Rutledge. Și ne-am schimbat de pe navă în avion, în vedeta torpiloare și

în caic. Ne-am acoperit urmele, caporale. Nu puteam să riscăm.

Miller înclină capul, privi în jos la sacul cu haine de la picioarele lui, încruntînd sprîncenele de mirare, se aplecă și scoase un veșmînt alb care îi atrăsese atenția. Ridică în sus haina lungă și voluminoasă pentru a o cerceta.

— Bănuiesc că ne va fi de folos cînd vom trece prin cimitirele locale. Era din cale afară de ironic. Deghizați în fantome.

— Camuflaj, explică succint Mallory. Haine de zăpadă.

— Ce ?

— Zăpadă. Substanța aceea albă. În insula Navarone sînt niște munți de ajuns de înalți și va trebui să trecem pe acolo. Așa că... haine de zăpadă.

Miller privi înmărmurit. Fără un cuvînt se întinse pe punte, își sprijini capul și închise ochii. Mallory îi surîse lui Andrea.

— Iată un tip care profită din plin de soare înainte de a înfrunta pustiurile Arcticei... Nu-i rea ideea. Ar trebui să dormi și tu. Am să fac de cart în următoarele două ore.

Timp de cinci ore caicul continuă să avanseze paralel cu coasta turcească, ușor spre nord-est, arareori la mai mult de două mile în larg. Destins sub razele soarelui dulce de noiembrie, Mallory stătea nedezlipit de parapetul de la vîrful prorei și nu contenea să scruteze cerul și orizontul. La mijlocul vasului Andrea și Miller dormeau. Casey Brown rezista însă la toate tentativele de a-l scoate din sala mașinilor. Rar — foarte rar — urca pe punte să ia o gură de aer proaspăt dar intervalele dintre aparițiile lui se răreau, absorbit din ce în ce mai mult de bătrînul motor Kelvin, reglînd gresajul, ajustînd constant intrarea aerului : mecanic pînă în vîrful degetelor, acest motor îl făcea nefericit ; și apoi era somnolent și îl durea capul — bocaportul strîmt nu avea aproape nici o ventilație.

Singur în timonerie — situație excepțională pentru un caic atît de mic — locotenentul Andy Stevens privea

coasta turcească alunecînd încet în fața lui. Ca și Mallory, ochii i se mișcau tot timpul dar nu atît de controlat. Se uita cînd la coastă, cînd la hartă, de la hartă la insulele ce se vedeau în față la babord, insule a căror poziție și așezare una față de alta se schimbau mereu, insule care se ridicau treptat din mare desenîndu-le mai clar prin ceața albastră ; de la insule își muta privirea la vechiul compas cu alcool care oscila aproape imperceptibil pe cadranul ruginit și de la compas din nou la coastă. Din cînd în cînd își ridica capul spre cer sau arunca o privire rapidă, parcurgînd un arc de 180 de grade în jurul orizontului. Dar un lucru ochii lui evitau mereu. Oglinda strîmbă, pictată de muște care fusese atîrnată din nou în timonerie dar era ca și cînd ochii și oglinda ar fi fost la doi poli opuși, nu putea să se uite la ea.

Brațele îl dureau. Fusese înlocuit de două ori la timonă dar ele tot îl dureau groaznic. Mîinile lui slabe și uscate, cu albele lor încheieturi, stăruiau pe cîrma care pîrîia. Conștient, încerca mereu să se relaxeze ca să-și potolească tensiunea care făcea să i se contracteze mușchii mîinilor ; dar de fiecare dată, ca și cînd ar fi avut o voință proprie, mîinile lui se crispau mai tare. Și în gură avea un gust ciudat, acru și sărat, își simțea gura uscată și scorojită și, oricît de des ar fi sorbit sau ar fi băut din ulciorul încălzit la soare de lîngă el, gustul și uscăciunea rămîneau. Nu mai putea să le alunge cum nu putea să scape de acel nod care îi întorcea măruntaiele pe dos chiar deasupra plexului solar sau de tremurul ciudat care-l apuca la piciorul drept din cînd în cînd și pe care nu-l putea controla.

Locotenentului Andy Stevens îi era frică. Nu mai luase parte niciodată la o acțiune de acest fel, dar nu asta era pricina. Nu era prima oară cînd îi era frică. Îi fusese frică toată viața de cînd își aducea aminte. Și își aducea aminte din timpul școlii primare cînd tatăl lui, Sir Cedric Stevens, cel mai celebru explorator și alpinist al epocii sale, l-a aruncat în bazinul de înot de acasă, spunîndu-i că era singurul mijloc de a învăța să înoate. Își mai aducea aminte bine cum s-a zbătut în apă și a luptat disperat și terorizat să ajungă la marginea ba-

zinului cu gura și nasul plin de apă; golul din stomacul crispat și contractat de această durere fără nume, îngrozitoare, pe care avea s-o cunoască atît de bine : își amintea cum tatăl lui și cei doi frați mai mari, puternici și veseli ca și Sir Cedric, și-au șters lacrimile de rîs și cum l-au împins din nou în apă...

Tatăl și frații lui... Așa au fost toate zilele lui de școlar. Toți trei i-au făcut viața foarte nefericită. Viguroși, puternici, trăiți în aer liber, pasionați de atletism și educație fizică, nu înțelegeau cum altora nu poate să le placă să jongleze de la o trambulină de cinci metri, să sară cu calul un obstacol de 5 bare sau să escaladeze vîrful unui munte din regiune sau să navigheze într-o barcă pe furtună. Pe toate acestea l-au silit să le facă și adesea a dat greș, dar nici tatăl și nici frații lui n-ar fi putut înțelege vreodată cît de tare ajunsese să se teamă de aceste sporturi dure în care ei excelau, pentru că nu erau nici cruzi nici lipsiți de bunătate, ci pur și simplu incapabili să priceapă. Și așa, la teama fizică pe care o simțea uneori s-a adăugat teama de a greși, frica de a nu reuși în ceea ce avea să facă, teama de a fi batjocorit, de a fi ridicol și, pentru că era o fire sensibilă și se temea de a fi ridicol mai mult ca de orice, începu să se teamă de toate lucrurile care puteau să-l facă ridicol. În sfîrșit începu să-i fie teamă de a-i fi frică, și în această încercare disperată de a-și învinge dubla frică se dedică — în preajma vîrstei de douăzeci de ani — alpinismului de performanță, ascensiunilor, și izbutise să devină atît de experimentat, să-și cucerească o reputație așa de mare încît tatăl și frații lui începură să-l trateze cu tot respectul ca pe un egal și batjocura încetă. Dar frica nu încetă, ba din contră creștea orice ar fi făcut, și adesea în unele ascensiuni deosebit de grele simțea că e gata să moară de groază, lipsit de puteri în încleștarea sa de stîncă. Dar această groază a căutat întotdeauna s-o ascundă pe cît putea. Ca și acum. Încercă să-și domine frica, să și-o ascundă. Îi era teamă că nu va reuși — în ce anume nu știa nici el —, că nu va fi la înălțimea așteptărilor ; îi era teamă de a-i fi frică ; și-i era groaznic de teamă mai înainte de toate, de a fi văzut, de a se ști că îi e frică...

Albastrul uluitor și de neînchipuit al Mării Egee, silueta vaporoasă a munților Anatoliei ce se proiectau pe albastrul cerului, îmbinarea emoționantă și magică de albastru-violet, purpuriu și indigo a insulelor scăldate în soare ce defilau leneș la bară, ondulațiile irizate ale apei pe care le ridica dulcea briză parfumată de sud-est, aspectul pașnic al punții, acel dum-dum, dum-dum nesfîrșit și neliniștitor al bătrînului motor Kelvin... Toate acestea semnificau pacea și liniștea, încîntarea și căldura, lîncezeala și părea imposibil să-i fie cuiva frică. În după-amiaza aceea războiul și lumea erau foarte departe.

Sau poate că războiul nu era așa de departe. Fuseseră unele împunsături de ac și unele aduceri aminte. De două ori un hidroavion german Arado se învîrtise curios deasupra capetelor lor, apoi un Savoia și un Fiat care zburau împreună își schimbaseră ruta, coborîseră să-și arunce o privire după care au luat înălțime și au plecat aparent satisfăcuți : aceste două avioane erau italienești avînd baza probabil la Rhodos și erau pilotate mai mult ca sigur de piloți nemți, de cînd foștii lor aliați fuseseră arestați și băgați în lagăre de prizonieri după ce guvernul italian capitulase. De dimineață trecuseră la un kilometru de un caic mare împinzit de mitraliere, cu un tun de două livre la proră care aborda steagul german ; și la începutul după-amiezii o vedetă rapidă germană trecuse cu zgomot atît de aproape încît caicul lor a fost scuturat violent de valurile produse ; Mallory și Andrea au strîns pumnii și i-au înjurat puternic și fluent pe marinarii care zîmbeau la pupă. Dar nu s-a făcut nici o încercare de a-i supăra sau de a-i reține ; nici englezii nici germanii nu ezitau să violeze neutralitatea apelor teritoriale turcești dar printr-o ciudată atitudine donchișotească și o înțelegere tacită, ostilitățile dintre vase și avioane erau aproape inexistente. Ca și reprezentanții națiunilor beligerante în capitalele neutre, comportarea lor mergea de la politețea rece și impecabilă pînă la ignorarea completă a existenței celuilalt.

Acestea fuseseră împunsăturile de ac inofensive — vizite și survolări ale vaselor și avioanelor inamicului. Celelalte senzații ce aminteau că totul nu era decît o iluzie,

un lucru efemer și fragil, erau mai pregnante. Încă aproape opt ore. Minutarele ceasurilor lor se învîrteau. Încet, fiecare tic-tac îi apropia de marele zid de stîncă pe care într-un fel sau altul trebuiau să-l escaladeze, drept în fața lor la mai puțin de optzeci de kilometri puteau să vadă vîrfurile triste și golașe ale insulei Navarone ridicîndu-se deasupra orizontului strălucitor și profilîndu-se sumbru pe cerul de culoarea șofranului, singuratice și pustii și ciudat de amenințătoare.

La ora două și jumătate după-amiază, motorul se opri. Fără nici un semn prealabil, fără să tușească, fără să bolborosească sau fără să-și fi pierdut ritmul. Duduia regulat, liniștitor și dintr-odată s-a instaurat o liniște neașteptată, apăsătoare și prevestitoare de rele, atît era de totală.

Mallory ajunse primul la tambuchiul mașinilor.

— Ce se întîmplă, Brown ? Vocea lui era ascuțită și îngrijorată. S-a stricat motorul ?

— Deocamdată nu, domnule. Brown era aplecat încă peste motor, vocea lui era înăbușită. L-am oprit chiar acum. Își îndreptă spatele, se înălță peste bocaport, se așeză pe punte cu picioarele bălăbănind și aspiră cu nesaț aerul curat. Sub pielea bronzată tare, obrazul era foarte palid.

Mallory îl privi cu atenție.

— Arăți ca și cum ai fi tras o spaimă de moarte !

— Nu-i asta, dădu Brown din cap. În ultimele două-trei ore am fost otrăvit încet în gaura aia afurisită de jos. Acum îmi dau seama. Își trecu mîna peste frunte și gemu. Îmi plesnește capul cînd îl ridic în sus, domnule. Oxidul de carbon nu-i prea sănătos.

— Scapă din țeava de eșapament ?

— Da, dar acum e ceva mai mult. Arătă în jos, către mașină. Vedeți țeava verticală care susține bila aceea mare de fier deasupra motorului — radiatorul ? Țeava aceea e subțire ca o foiță de hîrtie, cred că scapă de ore întregi deasupra flanșei inferioare. Acum un minut a fost străpunsă de o gaură a dracului de mare. Au ieșit scîntei, fum și flăcări lungi de 10 centimetri. A trebuit să închid imediat blestemata asta de mașină.

Mallory dădu din cap încet, înțelegător.

— Și acum ? Poți să-l repari, Brown ?

— Absolut imposibil, domnule. Semnul făcut cu capul era foarte precis. Ar trebui sudată sau lipită. Dar este o piesă de schimb acolo jos printre fiarele vechi. A dracului de ruginită și aproape tot atît de stricată ca și cea-laltă... Am să încerc, domnule.

— Am să-i dau o mînă de ajutor, propuse Miller.

— Mulțumesc, caporale. Cît timp crezi că e necesar, Brown ?

— Dumnezeu știe, domnule. Două ore, poate patru. Majoritatea buloanelor și piulițelor sînt înțepenite de rugină : trebuie scoase sau tăiate cu fierăstrăul și apoi să căutăm altele.

Mallory nu spuse nimic. Se întoarse cu pas greoi și se opri lîngă Stevens, care părăsise timoneria și acum era aplecat peste lada cu pînze. El își ridică privirea întrebătoare cînd Mallory se apropie.

Mallory încuviință. — Da, scoate-le și ridică-le. Brown spune că îi vor trebui patru ore. Andrea și cu mine vom face cît putem pe marinarii ca să te ajutăm.

Două ore mai tîrziu cu motorul încă defect ieșiră din apele teritoriale îndreptîndu-se spre o insulă mare la circa opt mile spre vest-nord-vest. Vîntul acum călduț și apăsător se întorsese la est, cerul se întunecase a furtună și numai cu focul mare și cu o randă de catarg — toate pînzele pe care le găsiseră — nu puteau să înainteze de loc. Mallory hotărîse să se îndrepte spre insulă, șansele de a fi observați erau mai mici acolo decît în plină mare. Îngrijorat, privi la ceas apoi se uită trist înapoi spre coasta turcească care se îndepărta și o dată cu ea se îndepărta și securitatea lor. Apoi rămase imobil scrutînd cu atenție linia întunecată a mării, a țărmului, a cerului care se întindea spre est.

— Andrea ! Îl vezi...

— Îl văd, domnule căpitan. Andrea era chiar lîngă el.

— Un caic, la trei mile. Vine drept spre noi, adăugă încet.

— Drept spre noi, încuviință Mallory. Spune-i lui Miller și lui Brown. Cheamă-i aici.

Îndată ce se adunară, Mallory nu pierdu timpul degeaba.

— Vom fi opriți și percheziționați, spuse el repede. Dacă nu mă înșel, e marele caic care ne-a depășit azidimineața. Dumnezeu știe cum, dar cred că au fost preveniți și vor fi al naibii de bănuitori. Nu va fi o joacă și nu ne vor cerceta cu mănuși. Vor fi înarmați pînă-n dinți și vor căuta scandal. Nu va fi vorba de jumătăți de măsură. Să fim lămuriți. Sau se vor scufunda ei, sau ne scufundăm noi, nu putem supraviețui unei inspecții dat fiind materialul pe care-l avem la bord. Și, adăugă el blînd, nu-l vom arunca în mare. Repede le explică planul său. Aplecat peste fereastra timoneriei, Stevens simțea vechea durere în stomac și sîngele fugindu-i din cap. Se bucura că peretele cabinei îi ascundea cel puțin partea inferioară a trupului, în picior simțea vechea tremurătură atît de familiară. Chiar și vocea lui era neliniștită.

— Dar, domnule... domnule...

— Da, da, ce este Stevens ? Cu toată graba, Mallory se opri observînd fața palidă și rigidă, unghiile vinete crispate pe pervazul ferestrei.

— Nu, nu puteți face asta ! Vocea lui hîrîi aspru la limita maximă a încordării. Un moment vorbi fără să se audă nici un sunet, apoi izbucni : E un masacru, domnule... asasinat !

— Taci, puștiule ! bombăni Miller.

— Asta am să și fac, caporale ! spuse Mallory tăios. Îl privi lung pe american, apoi se întoarse spre Stevens cu ochii înghețați. Locotenente, întreaga concepție de dirijare a unui război spre victorie se bazează pe plasarea inamicului într-o poziție dezavantajoasă, ca să *nu-i* dai nici o șansă. Îi ucidem noi pe ei sau ne ucid ei pe noi. Se scufundă ei sau ne scufundăm noi — și cei o mie de oameni din Kheros. E foarte simplu, locotenente ! Nu e nici măcar o problemă de conștiință.

Cîteva secunde Stevens îl fixă pe Mallory în tăcere. Își dădea seama vag că toți ceilalți îl priveau. În acea secundă îl ura așa de tare încît ar fi putut să-l ucidă. Îl ura, își dădea seama că îl urăște numai pentru logica nemiloasă a vorbelor sale. Privi în jos la mîinile lui

crispate. Mallory, idolul oricărui tînăr alpinist și cățărător englez dinainte de război, ale cărui isprăvi fantastice furnizaseră subiecte ziarelor din lumea întreagă în anii '38 și '39, Mallory, care de două ori a fost urmărit de cel mai cumplit nenoroc, pierzînd ocazia de a-l surprinde pe Rommel la cartierul său general, Mallory, cel ce refuzase de trei ori avansarea numai pentru a rămîne alături de dragii lui cretani, care îl adorau ca pe un idol. Aceste gînduri îi treceau confuz prin cap tulburîndu-l, își ridică ochii încet și privi obrazul slab și bronzat, gura sensibilă fin cizelată, sprîncenele groase și negre ce formau o linie dreaptă deasupra ochilor bruni încercănați care puteau să fie atît de reci sau atît de înțelegători și deodată se rușină și își dădu seama că Mallory era mai presus de înțelegerea sa, mai presus de judecata sa.

— Îmi pare rău, domnule ! Zîmbi ușor. Așa cum a spus caporalul Miller, am vorbit aiurea. Privi spre pupă la caicul care înainta repede de la sud-est. Și din nou simți frica dureroasă, dar vocea lui era îndeajuns de hotărîtă cînd spuse :

— Nu vă voi lăsa în voia sorții, domnule !

— Foarte bine. Nici nu mi-am închipuit altceva. Mallory îi zîmbi și el, apoi privi spre Brown și Miller. Pregătiți repede lucrurile de care aveți nevoie, să fie totul la îndemînă. Fiți nepăsători, liniștiți și țineți-le ascunse. Cred că ne observă prin binoclu.

Se întoarse, îndreptîndu-se spre pro ră. Andrea îl urmă.

— Ați fost foarte dur cu tînărul Stevens, spuse el. Nu era o critică, nici un reproș — mai degrabă o constatare de fapt.

— Știu. Mallory ridică din umeri. Nu mi-a făcut plăcere dar... a trebuit.

— Socot că da, spuse Andrea lent. Da, socot că a trebuit s-o faci. Dar ai fost dur... Crezi că vor folosi tunul de la pro ră ca să ne oprească ?

— Poate — s-au întors spre noi numai după ce au fost siguri că mocnim ceva suspect. Dar o lovitură de avertisment cu tunul de la pro ră — în mod normal căpitanul „Știe-tot" nu se prea ține de asemenea fleacuri.

Andrea își încruntă sprîncenele.

— Căpitanul „Știe-tot" ?

— Să lăsăm astea, zîmbi Mallory. E timpul să ne ocupăm locurile. Nu uitați că trebuie să așteptați. N-o să vă fie greu să auziți semnalul meu, îi lămuri el sec.

În timp ce vasul german aluneca la o distanță de doi metri de caic, valul înspumat al etravei se reduse la cîteva vălurele mici, vibrațiile puternicului motor Diesel amuțiră, preschimbîndu-se într-un murmur îndepărtat. Din locul unde stătea pe o ladă de pește la babordul focului, cosîndu-și sîrguincios un nasture la o vestă veche pe care o ținea între picioare, Mallory putea să vadă șase oameni, toți îmbrăcați în uniformele obișnuite ale marinei germane : unul așezat pe vine în spatele unei mitraliere Spandau cu cartușieră montată pe un trepied chiar în fața tunului de 2 funzi, alți trei grupați la mijlocul punții, fiecare înarmat cu cîte o pușcă mitralieră — Schmeisser, gîndi el — apoi comandantul, un tînăr locotenent cu figura dură și rece și cu Crucea de Fier pe tunică, care privea prin ușa deschisă a timoneriei, și în sfîrșit un cap curios care ieșea din sala mașinilor. Din locul unde stătea Mallory nu putea să vadă însă puntea de la pupă din cauza velei mari pe care un vînt slab o umfla din cînd în cînd, stînjenindu-i vederea. Dar datorită faptului că raza de acțiune a mitralierei Spandau era limitată lateral spre proră și la pupă, acoperind numai jumătatea din stînga a caicului lor, era aproape sigur că mai era un mitralior așezat la pupa vasului german.

Tînărul locotenent cu figura dură — produs autentic al Hitler Jugend-ului, gîndi Mallory — se aplecă în afara timoneriei, își duse mîinile la gură și strigă :

— Coborîți pînzele !

Mallory înlemni, îngheță. Acul i se înfipse adînc în podul palmei dar nici măcar nu observă. Locotenentul vorbise englezește ! Și Stevens, care era așa de tînăr și puțin experimentat ! Cu siguranță că are să cadă în capcană, gîndi Mallory cu o certitudine dureroasă, e predestinat să cadă în capcană.

Dar Stevens nu căzu. Deschise ușa, se aplecă în afară, își duse mîna la ureche și ridică ochii spre cer cu gura

căscată. Imita așa de bine pe prostănacii care nu înțeleg sau nu pricep un mesaj, încît semăna cu o caricatură. Mallory l-ar fi îmbrățișat. Nu numai pentru fapta lui, dar în hainele de culoare închisă și jerpelite, cu părul vopsit în negru aidoma lui Miller, semăna leit cu bănuitorul pescar al insulelor.

— Eh ? urlă el.

— Coborîți pînzele ! Urcăm la bord ! „Tot englezește", observă Mallory, un tînăr perseverent, neamțul acesta.

Stevens îl privi prostește, se întoarse către Andrea și Mallory implorînd ajutor. Dar figurile lor exprimau o nedumerire tot atît de convingătoare ca și a lui Stevens. Ridică din nou umerii deznădăjduit :

— Îmi pare rău, dar nu știu o boabă nemțește, țipă el. Nu știți să vorbiți pe limba mea ? Grecească lui Stevens era perfectă, fluentă și expresivă. Era însă greaca celor din Atica, nu cea care se vorbea în insule ; dar Mallory era sigur că locotenentul nu va sesiza diferența.

Într-adevăr, nu sesiză. Dădu din cap enervat și-i strigă într-o grecească lentă, ezitantă : — Oprește imediat vasul. Urcăm la bord.

— Să opresc vasul ? Indignarea era atît de naturală, însoțită de un torent de înjurături furioase, atît de autentice încît locotenentul rămase o clipă surprins. Și de ce să opresc vasul pentru voi, niște...

— Ai zece secunde, îl întrerupse locotenentul. Își recăpătase siguranța, sîngele rece. Apoi vom trage.

Stevens gesticulă recunoscîndu-se învins și se întoarse spre Andrea și Mallory.

— Învingătorii noștri au hotărît, spuse el cu amărăciune.

— Coborîți pînzele !

Repede, slăbiră parîmele tacheților de la baza catargului. Mallory lăsă focul în jos, îl prinse în brațe și supărat se ghemui pe punte lîngă lada de pește, conștient că o duzină de ochi dușmănoși îl urmăreau. Vela îi acoperea genunchii și vesta veche brațele care se odihneau pe pantaloni, stătea cu capul plecat și mîinile îi atîrnau între genunchi, imagine a descurajării și disperării. Vela

mare îngreunată de vergă căzu repede jos. Andrea călcă peste ea, făcu cîțiva pași nesiguri spre pupă apoi se opri, mîinile lui enorme atîrnau goale de-a lungul trupului.

Pulsațiile în surdină ale Dieselului deveniseră deodată mai puternice, o rotire a timonei și marele caic german alunecă de-a lungul vasului lor. Repede, dar cu firească grijă, pentru a nu intra în bătaia Spanda-ului, cei trei oameni înarmați cu Schmeiser-uri săriseră pe bord, acum se vedea clar încă un mitralior pe punte. Unul din ei aleargă imediat la pro ră și la nivelul catargului principal, se întoarse, astfel ca să acopere cu arma lui tot echipajul. Pe toți, cu excepția lui Mallory, pe care-l lăsă în seama mitraliorului de lîngă celălalt Spandau, de la pupă. Detașat, Mallory admiră precizia, sincronizarea, inevitabilitatea de ceasornic a unei vechi rutine.

Ridică puțin capul și privi în jurul său, simulînd indiferența leneșă a țăranului. Casey Brown stătea ghemuit pe punte la traversul sălii mașinilor, lucrînd deasupra tambuchiului la surdina rotundă. Doi pași mai aproape de proră, Dusty Miller cu sprîncenele încruntate se concentra să taie o bucată de metal dintr-o cutie de conserve, probabil să ajute la repararea motorului. Ținea cleștele de tăiat sîrmă cu mîna stîngă și Mallory știa că Miller nu este stîngaci. Nici Stevens, nici Andrea nu se mișcaseră. Neamțul din dreptul catargului stătea acolo fără să clipească. Ceilalți doi mergeau încet înspre pupă și tocmai trecuseră de Andrea cu dezinvoltură, relaxați, aveau comportarea celora care se știu stăpîni pe situație și simpla idee a unui obstacol li se părea caraghioasă.

Cu grijă, sînge rece și precizie, de la distanță mică, Mallory îl împușcă pe mitraliorul de la Spandau prin pliurile velei și ale vestei, apoi întoarse Bren-ul care pîrîia încă și-l văzu pe acel ce păzea lîngă catarg, căzînd și murind, cu jumătate de piept sfîrtecat de gloanțele mitralierei. Dar înainte ca mortul să fi atins puntea, cînd era încă în picioare, se petrecură simultan patru lucruri distincte. Cu un minut înainte, Casey Brown apucase pistolul cu surdină al lui Miller și-l ascunsese

sub toba de eșapament. Apoi, ca să fie sigur, apasă de patru ori pe trăgaci și mitraliorul de la pupă se aplecă peste trepied obosit, cu degetele fără viață strînse pe apărătoarea trăgacului. Miller răsuci cu cleștele fitilul chimic în trei secunde și lansă cutia de conserve în sala mașinilor inamicului. Stevens aruncă grenada armată în cabina opusă iar Andrea își întinse brațele puternice cu toată viteza și precizia unei cobra care mușcă, apucă capetele celor doi nemți înarmați cu Schmeisser-uri și le izbi unul de altul cu o forță ucigătoare.

Cei cinci se zvîrliră cu fața-n jos pe punte și o clipă după aceea caicul german explodă într-un muget de flăcări, de fum și sfărîmături ; treptat zgomotul se pierdu pe mare și nu se mai auzi decît scîncetul plîngăreț al mitralierei Spandau, care se golea inutil spre cer, apoi banda se termină și Marea Egee rămase calmă ca de obicei și mai tăcută decît fusese vreodată.

Încet, dureros, zăpăcit încă de șocul fizic puternic și de cele două explozii asurzitoare din apropiere, Mallory se ridică de pe puntea de lemn și rămase în picioare clătinîndu-se. Prima reacție conștientă a fost cea de surpriză, aproape de neîncredere ; forța de percuție a unei grenade și a două bucăți de trinitrotoluen depășea cu mult tot ceea ce scontase chiar la o distanță așa de mică.

Nava germană se scufunda, se scufunda repede Bomba fabricată de Miller probabil smulsese fundul sălii mașinilor. În mijlocul vasului incendiul era în toi și un moment Mallory înlemni de teamă că coloana de fum negru ce se ridica va atrage atenția avioanelor de recunoaștere inamice. Dar numai pentru o clipă. Grinzile și scîndurile de lemn rășinos uscat ca iasca ardeau cu furie aproape fără fum, puntea aprinsă și zdrobită se înclină puternic spre babord și peste cîteva clipe urma sa dispărea. Ochii lui rătăceau peste scheletul timoneriei și deodată i se tăie respirația cînd îl văzu pe locotenentul neamț înțepenit lîngă rămășițele timonei sfărîmate, o caricatură mutilată înspăimîntător a ceea ce fusese odată o ființă umană, decapitată și oribilă : inconștient, undeva în creierul său Mallory înregistră sunetul brutal ce venea din timonerie, al unei persoane ce vomita pu-

ternic și convulsiv și înțelese că și Stevens văzuse același lucru. Din adîncul caicului ce se scufunda se auzi zgomotul înăbușit al perforării tancului de combustibil ; o pată de ulei cu vinișoare de flăcări erupse din sala mașinilor și caicul ca prin minune își reluă echilibrul pe vechea chilă, cu bordul aproape de suprafața mării, apoi apa năvăli, acoperi puntea și flăcările șerpuitoare iar caicul dispăru, catargele zvelte alunecară vertical în jos, pierzîndu-se într-un vîrtej de spumă și băsici de ulei.

Marea Egee era din nou calmă și pașnică, așa de liniștită ca și cînd caicul n-ar fi existat niciodată și aproape la fel de pustie ; numai cîteva scînduri carbonizate și o cască răsturnată mai pluteau leneș pe suprafața mării strălucitoare.

Cu un mare efort de voință Mallory se întoarse încet să-și vadă vasul și oamenii. Brown și Miller erau în picioare și priveau fascinați locul unde fusese caicul. Stevens stătea în ușa timoneriei. Și el era teafăr, dar obrazul lui era cenușiu, în cursul scurtei acțiuni se depășise, dar după aceea privirea fugară pe care o aruncase spre locotenentul mort îl zdruncinase complet. Sîngerînd datorită unei tăieturi la obraz, Andrea se uita la cei doi mitraliori întinși la picioarele lui. Obrazul lui era lipsit de expresie. Mallory îl fixă mult timp cu înțelegere.

— Morți ? întrebă el blînd.

Andrea înclină capul.

— Da. Vocea lui era gravă. I-am izbit prea tare.

Mallory se întoarse. Din cîți oameni cunoscuse vreodată, Andrea își spuse el, avea cele mai multe motive de a-și urî și de a-și ucide inamicii. Și îi ucidea cu o pricepere nemiloasă, îngrozitoare din punct de vedere al perfecțiunii și scopului execuției. Dar ucidea rar fără să regrete, fără să se condamne amarnic, pentru că nu credea că are dreptul de a priva de viață pe semenii lui. El, un ucigaș al semenilor lui. Își iubea semenii mai mult ca orice pe lume, era un om simplu și bun, un ucigaș cu inimă blîndă, mereu chinuit de conștiința lui, stînjenit în sinea lui. Dar deasupra tuturor întrebărilor și reproșurilor era dotat cu o gîndire onestă, cu o judecată pă-

trunzătoare care izvorea din simplitatea lui înnăscută, depășind-o. Andrea nu omora nici din răzbunare, nici din ură, nici din naționalism, nici în virtutea vreunui „ism" de care se servesc de obicei ambițioșii, nebunii și ticăloșii ca de o ademenire spre cîmpul de luptă și că o justificare a masacrării milioanelor de oameni prea tineri și prea ignoranți pentru a înțelege îngrozitoarea inutilitate a războiului. Andrea omora pur și simplu pentru ca oamenii mai buni să poată trăi.

— Mai e cineva rănit ? Vocea lui Mallory era deliberat vioaie, veselă. Nimeni ? Bine ! Atunci să pornim cît mai iute. Cu cît ne vom îndepărta de aici mai repede și mai încolo, cu atît mai bine pentru noi. Privi la ceas. Aproape patru. E timpul să luăm legătura obișnuită cu Cairo. Lasă fierăria aceea cîteva minute, șefule, și vezi dacă poți să-i prinzi. Privi cerul spre răsărit, un cer de un purpuriu deschis, amenințător și dădu din cap. Ar fi trebuit să auzim și buletinul meteorologic.

Recepția era foarte slabă, dar satisfăcătoare. Brown dădea vina pe perturbațiile atmosferice puternice din jurul lor, pe fulgerele întortocheate care treceau neîntrerupt la pupă și care acum cuprinseră aproape jumătate din cer. Recepția era îndeajuns de bună pentru a asculta informațiile pe care nu se așteptau să le audă, informații care îi lăsară muți, cu ochii pierduți în meditații îngrijorătoare, chinuitoare. Difuzorul de tablă zumzăia și se pierdea, zumzăia și se pierdea datorită atmosferei plină de paraziți și a perturbațiilor atmosferice.

— Rubarba cheamă Pătrunjelul ! Rubarba cheamă Pătrunjelul ! Acestea erau în cod numele pentru Cairo și respectiv Mallory. Mă recepționezi ?

Brown confirmă primirea mesajului. Spicherul hurui din nou :

„Rubarba cheamă Pătrunjelul ! Acum este X minus unu. Repet. X minus unu." Mallory își ținu respirația. X însemna sîmbătă în zori — data probabilă a atacului german asupra insulei Kheros. Fusese deci devansat cu o zi — și Jensen nu era omul care să spună ceva fără să aibă informații sigure. Vineri în zori — încă trei zile.

— Transmite, am înțeles, X minus unu, spuse Mallory liniștit.

„Prognoza meteorologică pentru Anglia de Est", vocea impasibilă continuă, dar Mallory știa că e vorba de nordul insulelor Sporade. „Furtuni electrice violente probabile în această după-amiază însoțite de ploi puternice. Vizibilitate slabă. Temperatura în scădere, continuînd să scadă și în următoarele douăzeci și patru de ore. Vîntul care va sufla din est spre sud-est cu puterea șasea, local cu puterea opta, în scădere mîine dimineață."

Mallory se întoarse, intră sub vela mare umflată de vînt și merse încet spre pupă. Ce situație, chibzui el, ce harababură afurisită! Mai aveau trei zile înainte, motorul stricat și o furtună clasa întîi pe punctul de a izbucni. Plin de speranță se gîndi repede la părerea proastă pe care o avea comandantul Torrance despre băieții de la Meteo, dar speranța i se risipi. Numai un orb ar mai fi putut spera. Vîrful norilor de furtună încărcați de electricitate se înălțau acum aproape deasupra capului lui, întunecoși și înspăimîntători.

— Arată destul de rău! Vocea nazală tărăgănată venea chiar din spatele lui. În glasul acela cumpănit era ceva straniu de liniștitor ca și în privirea fermă a ochilor de un albastru spălăcit înconjurați de riduri fine ca o pînză de păianjen.

— Nu-i prea bine, recunoscu Mallory.

— Ce-i povestea asta „cu puterea opta", șefule?

— E o scară a vînturilor, explică Mallory. Dacă ești pe un vas cam de mărimea acestuia și dacă ești foarte plictisit de viață, nu te poți lupta cu un vînt de puterea opta.

Miller dădu din cap abătut.

— Știam. Trebuia să-mi închipui. Și eu care am jurat că nu mă voi mai urca niciodată pe o blestemată de navă! Medită trist o clipă, suspină, își îndreptă piciorul spre bocaportul sălii mașinilor, arătă cu degetul mare în direcția celei mai apropiate insule, la circa trei mile. Nu pare prea primejdioasă.

— De aici nu, aprobă Mallory. Dar pe hartă este un golf în formă de unghi drept. Sparge valurile și vîntul.

— Locuită?

— Probabil.

— Nemți?

— Probabil.

Miller clătină capul disperat și coborî să-l ajute pe Brown. Patruzeci de minute mai tîrziu în semiîntunericul înserării sumbre, pe o ploaie torențială care cădea vertical, ciudat de rece, ancora caicului coborî zăngănind printre zidurile verzi ale pădurii, o pădure rece și umedă, dușmănoasă în nepăsarea ei tăcută.

CAPITOLUL 4

LUNI SEARA

De la 17,00 la 23,00

— Minunat, spuse Mallory acru. Al naibii de minunat ! „Vino-n cămăruța mea", spuse păiajenul unei muște. Înjură de necaz și cu o scîrbă fără margini dădu deoparte marginea prelatei care acoperea bocaportul de la proră și privi afară prin perdeaua de ploaie care slăbea, privi a doua oară mai lung la faleza stîncoasă care se apleca deasupra curburii golfului, despărțindu-i de mare. Acum se vedea fără nici o dificultate, fără cea mai mică dificultate : ploaia torențială se transformase într-o burniță slabă și șirurile de nori albi și gri, sfîșiați de vîntul care se ridica, alungau negri nori falnici pînă departe spre orizont. Într-o fîșie de cer limpede, departe spre apus, soarele ce-și coborîse discul său roșu-aprins se legăna la marginea mării. Pe apele umbrite ale golfului nu-l puteai zări, dar prezența lui se făcea simțită acolo sus, deasupra capetelor lor, în reflexele aurii ale ploii care cădea.

Aceleași raze aurii luminau și vechiul turn de pază ruinat din vîrful stîncilor, la treizeci de metri deasupra rîului. Ele șlefuiau marmura albă de Paros fin granulată și o colorau într-un roz delicat, ele sclipeau pe oțelul lucitor al gurilor afurisite ale mitralierelor Spandau ce ieșeau în afara crenelurilor înguste din zidurile masive și iluminau crucea încîrligată a zvasticei de pe steagul care flutura țeapăn în port-drapelul de deasupra parapetului. Masiv, cu toate că era ruinat, inexpugnabil prin poziția lui, impozant prin falnica lui perspectivă, turnul domina pe de-a-ntregul cele două căi de acces pe apă,

cea de pe mare și cea dinspre rîu, dinspre sinuosul canal îngust situat între caicul ancorat și poalele stîncilor.

Încet, aproape în silă, Mallory întoarse spatele și lăsă să cadă prelata. Cînd se uită la Andrea și Stevens, figura lui severă era greu de definit în umbrele vagi din obscuritatea cabinei.

— Minunat, repetă el. Genial. O capacitate, acest Mallory. Probabil singurul golf blestemat pe o rază de o sută de mile și din sute de insule cu un post german. Și desigur, a trebuit să-l aleg tocmai pe ăsta. Să ne mai uităm încă o dată pe hartă, Stevens !

Stevens îi întinse harta și-l urmări pe Mallory, studiind la lumina palidă ce se strecura prin prelată, se rezemă cu spatele de batardou și trase puternic din țigară. Avea un gust oribil, rînced și acru, totuși știa că tutunul era proaspăt. Vechea lui frică era din nou prezentă, mai puternică decît oricînd. Privi trupul enorm al lui Andrea din fața lui și simți o revoltă ilogică față de el pentru că reperase poziția cu cîteva minute mai înainte. Au tunuri acolo sus, se gîndi el posomorît, sigur că au tunuri — altminteri n-ar putea controla golful. Își strînse puternic pulpa chiar deasupra genunchiului, dar tremurul era prea puternic pentru a putea fi stăpînit : binecuvîntată obscuritatea îndurătoare din cabină. Dar vocea lui era de ajuns de nepăsătoare cînd vorbi :

— Vă pierdeți timpul privind harta și făcîndu-vă reproșuri, domnule. Acesta este singurul loc posibil de ancorare pe o rază de cîteva ore de navigație. Cu vîntul ăsta nu putem merge nicăieri altundeva.

— Exact. Ăsta e adevărul ! Mallory împături harta și o puse la loc. Nu era nicăieri vreun liman unde am fi putut merge. Trebuie să fie un refugiu foarte căutat în caz de furtună, fapt pe care nemții l-au observat de multă vreme. De aceea trebuie să-mi închipui că mai mult ca sigur au un post aici ! Dar așa cum ai spus, să nu plîngem degeaba. Șefule ! strigă el, ridicînd glasul.

— Da ! Vocea înăbușită a lui Brown se auzi slab din fundul sălii mașinilor.

— Cum merge treaba ?

— Nu prea rău, domnule. Acum montez.

Mallory dădu din cap ușurat.

— Cît mai durează ? întrebă el. O oră ?

— Cam așa ceva, domnule.

— O oră. Mallory privi din nou pe după prelată, apoi se întoarse spre Andrea și Stevens. Destul de bine. Plecăm într-o oră. Întunericul va fi suficient pentru a ne apăra de prietenii noștri de sus, dar va fi încă de ajuns de multă lumină să navigăm și să ieșim din blestematul ăsta de canal-tirbușon.

— Credeți că vor încerca să ne oprească, domnule ? Vocea lui Stevens era puțin prea nepăsătoare, prea prozaică. Era aproape sigur că Mallory va observa.

— E puțin probabil că se vor alinia pe țărm și ne vor da onorul, spuse Mallory sec. Cîți oameni crezi că au acolo sus Andrea ?

— Am văzut vreo doi mișcîndu-se pe acolo, spuse Andrea gînditor. S-ar putea să fie în total trei sau patru, căpitane. Un post mic. Nemții nu-și risipesc oamenii.

— Cred că ai dreptate, aprobă Mallory. Majoritatea sînt în garnizoana din sat, la zece kilometri de aici înpre vest, după hartă. Probabil că nu... Se opri brusc, împietrit, într-o atitudine rigidă. Din nou se auzi apelul, de data aceasta mai tare, cu un ton imperativ. Se blestemă pentru neglijența de a nu fi pus o sentinelă — neglijență care în Creta l-ar fi costat viața. Mallory împinse deoparte prelata și se urcă încet pe punte. Nu avea arme dar în mîna stîngă se legăna o sticlă pe jumătate goală de vin de Mosella : pe aceasta, conform unui plan elaborat înainte de a pleca din Alexandria, o înșfăcase dintr-o lădiță de la piciorul scării de metal. Urcă clătinîndu-se pe punte, se sprijini din cînd în cînd de strai, pentru ca să nu cadă peste bord, privi în jos obraznic la silueta de pe țărm situată la mai puțin de patru metri de el — Mallory își dădu seama că o sentinelă n-ar fi fost necesară, deoarece soldatul purta carabina automată, aruncată pe umăr. Obraznic, duse vinul la gură și sorbi cu poftă înainte de a binevoi să-i vorbească.

Putea să vadă pe chipul slab și uscat al tînărului neamț din fața lui cum sporea furia. Mallory se prefăcu că nu observa acest lucru. Încet, cu un dispreț inerent în mișcări, își trecu peste gură mîneca zdrențuroasă a cămășii negre, îl privi pe soldat încet de sus în jos, cercetîndu-l cu de-amănuntul provocator, cu atît mai disprețuitor cu cît scena se prelungea mai mult.

— Ei bine ? întrebă el pe un ton agresiv, cu glasul tărăgănat al insularilor. Ce dracu vrei ?

Chiar în înserarea care se accentua putea să vadă degetele tînărului crispîndu-se pe patul carabinei și, pentru o clipă, Mallory crezu că a mers prea departe. Își dădea seama că nu era în pericol — toate zgomotele din sala mașinilor încetaseră și mîna lui Dusty Miller nu era niciodată prea departe de revolverul său cu surdină — dar nu voia încurcături. Nu, acuma. Nu, atîta timp cît în turnul de pază erau doi mitraliori cu Spandau-rile lor.

Cu un efort aproape vizibil tînărul soldat își recîștigă stăpînirea de sine. Nu trebuia prea multă imaginație pentru a vedea infiltrîndu-se în sufletul său ezitarea și tulburarea și cum îi dispăruse mînia. Era reacția pe care o sperase Mallory. Grecii — chiar cei pe jumătate beți — nu vorbeau cu stăpînii lor așa dacă nu aveau un motiv puternic, covîrșitor.

— Ce vas e ăsta ? Greaca lui era lentă și șovăitoare dar acceptabilă. Înotro vă duceți ?

Mallory mai bău odată din sticlă, plescăi din buze cu satisfacție zgomotoasă. Ținînd sticla cu brațul întins, o privi cu tandru respect.

— Un lucru îmi place la voi, germanii, mărturisi el tare. Știți să faceți vinuri bune. Pun rămășag cu tine că nu poți să pui mîna pe lucruri dintr-astea. Hm ? Lăturile pe care le fabrică ăia — insularii spun că cei de pe continent — sînt atît de rășinoase, încît sînt bune numai ca să aprinzi cu ele focul. Se gîndi o clipă. Bineînțeles, dacă știi cui să te adresezi, aici în insule poți să capeți niște *ouzo*. Doar unii dintre noi pot căpăta și *ouzo*. Și cele mai bune vinuri de Mosella, și cele mai bune vinuri de Hock.

Soldatul se strîmbă dezgustat. Ca majoritatea combatanților, îi disprețuia pe Quislingi, chiar dacă erau de partea lui, și în Grecia erau foarte mulți.

— Ți-am pus o întrebare, spuse el rece. Ce vas e acesta și unde mergeți ?

— Caicul *Aigion*, răspunse cu trufie Mallory. În drum spre Samos. Din ordin de sus — spuse el cu importanță.

— Din ordinul cui ? întrebă soldatul. Cu viclenie, Mallory socoti confidența superficială. În ciuda voinței lui, sentinela era impresionată.

— Herr Kommandant-ul din Vathy. Generalul Graebel, spuse Mallory liniștit. Ai mai auzit de Herr General, nu ? Mallory știa că aici era pe teren sigur. Reputația lui Graebel de comandant al trupelor de parașutiști și partizan al disciplinei de fier se răspîndise departe în aceste insule.

Chiar în semiobscuritate Mallory ar fi putut jura că fața tînărului gardian pălise. Dar era destul de încăpățînat.

— Acte aveți ? Permise de navigație ?

Mallory suspină plictisit, privind peste umăr :

— Andrea, răcni el.

— Ce vrei ? Corpul imens al lui Andrea se contură prin bocaport. Auzise fiecare cuvînt care se rostise și înțelesese aluzia lui Mallory : avea o sticlă de vin proaspăt destupată într-una din mîinile lui enorme și era tare încruntat.

— Nu vezi că sînt ocupat ? întrebă el posac. Se opri brusc și, cînd îl văzu pe neamț, încruntîndu-se din nou, zise enervat. Și ce vrea puștiul ăsta ?

— Actele și permisele de navigație de la Herr General. Sînt jos !

Andrea dispăru cu un mormăit înfundat. O frînghie fu aruncată la țărm, pupa fu trasă contra curentului lent și actele fură trecute dincolo. Actele — un set diferit de acelea care urmau să fie folosite dacă apărea vreun pericol la Navarone — se dovediră a fi satisfăcătoare, chiar remarcabile. Mallory ar fi fost surprins să fie altfel. Pregătirea lui fusese făcută în birourile lui Jensen din Cairo chiar după o fotocopie fidelă a semnăturii generalului Graebel.

Soldatul împături hîrtiile, le dădu înapoi, murmurînd un cuvînt de mulțumire. Era un copilandru. Mallory îl văzu de-abia acum — nu avea mai mult de nouăsprezece ani, privirea îl trăda. O figură plăcută, deschisă de copil — cu totul diferită de cea a fanaticilor din S.S., din diviziile Panzer — și mult prea delicată. Prima reacție a lui Mallory fu cea de ușurare : n-ar fi putut suporta

să fie nevoit să ucidă un băiat ca acesta. Dar trebuia să afle de la el tot ce putea. Îi făcu semn lui Stevens să-i aducă sus lada cu vin de Mosella aproape goală. Jensen, gîndi el, a fost într-adevăr foarte meticulos : acest om pur și simplu s-a gîndit la toate... Mallory făcu un gest leneș în direcția vechiului turn de pază :

— Cîți sînteți acolo sus ? întrebă el.

Imediat tînărul deveni neîncrezător. Figura lui se încordă și, cuprins de o bănuială ostilă, amuți.

— De ce vrei să știi ? întrebă el bățos.

Mallory bombăni, ridică mîinile în semn de disperare și se întoarse plictisit spre Andrea.

— Vezi ce înseamnă să fii de-ai lor ? întrebă el cu o melancolică nemulțumire. N-au încredere în nimeni. Își închipuie că toți sînt suciți ca... Se opri brusc și se întoarse din nou spre soldat. Pentru că nu mai vrem să avem aceleași încurcături de fiecare dată cînd venim pe aici, explică el. Ne întoarcem peste vreo două zile în Samos și mai avem încă o ladă de vin de Mosella de băut pînă acolo. Generalul Graebel îi aprovizionează bine pe trimișii lui speciali... Trebuie să vă fie tare sete acolo sus, la soare. Haide, cîte o sticlă de fiecare. Cîte sticle ?

Liniștit oarecum de menționarea faptului că se vor întoarce și de asemeni de pomenirea numelui lui Graebel, în plus probabil tentat de ofertă și de reacția camarazilor lui dacă le-ar fi spus că i-a refuzat, înclină balanța și își alungă bănuielile și scrupulele.

— Sîntem numai trei, spuse el în silă.

— Trei să fie, spuse Mallory vesel. Data viitoare cînd ne vom întoarce, o să vă aducem niște vin de Hock. Își înclină sticla. Spuse „Prosit", ca un insular mîndru de a face paradă de germana lui, apoi și mai mîndru *„Auf Wiedersehen !"*

Băiatul murmură ceva la rîndul său. Rămase o clipă șovăitor, puțin rușinat, apoi făcu stînga împrejur și se îndepărtă încet pe malul rîului, strîngînd la piept sticlele cu vin de Mosella.

— Așa, spuse Mallory gînditor. Sînt numai trei. Asta va ușura lucrurile.

— Şi în acest timp noi stăm aici cu cîte o bucăţică de hîrtie şi un creion şi ne scriem ultimele dorinţe şi testamentul ! Miller se încruntă : Asta nu ne va ajuta, şefule. Trebuie să facem ceva.

Mallory surîse.

— Nu-ţi face griji, caporale. Vom face ceva. O mică petrecere cu vin chiar aici pe punte.

Ultimele cuvinte ale cîntecului lor — o versiune grecească deocheată şi depravată a melodiei „Lilli Marlen" şi cel de al treilea cîntec în ultimele cîteva minute — se pierdură în aerul după-amiezii. Mallory se îndoia însă că din cîntecul lor ar putea răzbi din pricina vîntului potrivnic ceva mai mult decît nişte mici frînturi pînă la turnul de pază, dar bătaia ritmică din picioare şi ciocnitul sticlelor erau o dovadă evidentă a veseliei muzicale a beţiei, cu condiţia să nu fie complet orbi şi surzi. Mallory zîmbi gîndindu-se la confuzia şi nesiguranţa totală pe care probabil o simţeau acum nemţii din turn. Aceasta nu era purtarea unor spioni inamici, în special a unor spioni inamici care ştiau că au trezit bănuieli şi că timpul trece.

Mallory duse sticla la gură, o ţinu cîteva secunde apoi o lăsă în jos cu vinul neatins. Privi alene la cei trei oameni care stăteau ghemuiţi pe punte împreună cu el, Miller, Stevens şi Brown. Andrea nu era acolo, dar nu trebuia să-l caute întorcîndu-şi capul : ştia, Andrea era ghemuit la adăpostul timoneriei şi într-un sac impermeabil legat de spatele său cu o curea avea grenade şi un revolver.

— Bine, spuse Mallory aspru. Acum ai ocazia cea mare să iei tu premiul Oscar. Să jucăm cît putem mai convingător. Se aplecă, apoi împinse cu degetele pieptul lui Miller şi ţipă înfuriat la el.

Miller ţipă şi el. Cîteva clipe rămaseră acolo, gesticulînd cu mînie şi, după toate aparenţele, certîndu-se unul cu celălalt furioşi. Apoi, clătinîndu-se dezechilibrat ca un beţiv, Miller se ridică în picioare, ca să se aplece ameninţător asupra lui Mallory cu pumnii strînşi, gata să lovească. În timp ce Mallory se străduia să se scoale în picioare, rămase deoparte şi într-o clipă începură să se lupte cu furie, dîndu-şi aparent lovituri grele unul altuia.

Apoi o directă dată de american îl trînti pe Mallory care se rostogoli de-a îndaratelea, lovindu-se de timonerie, convingător.

— Gata, Andrea, spuse el încet fără să privească înapoi. Asta e. Cinci secunde. Noroc ! Se ridică în picioare cu greutate, apucă o sticlă de gît şi se năpusti spre Miller, învîrtind cu furie braţul ridicat ca pe o măciucă. Miller sări în lături, îşi mişcă piciorul greşit şi Mallory ţipă de durere cînd îşi ovi fluierul piciorului de muchea parapetului. În lumina palidă a golfului silueta lui rămase suspendată o secundă cu braţele fluturînd sălbatic, apoi se scufundă greoi cu un puternic plescăit în apele golfului. În următoarele treizeci de secunde, atît cît îi trebui lui Andrea să înoate pe sub apă şi să înconjure primul cot din susul golfului, se încinse o tevatură şi un balamuc de nedescris. Mallory călca apa încercînd să iasă singur la mal, Miller apucase o cange marinărească şi încerca să-i zdrobească ţeasta ; ridicaţi în picioare, ceilalţi încercau să-l reţină, înconjurîndu-l cu braţele lor ; în sfîrşit, reuşiră să-l doboare, să-l pironească pe punte şi să-l ajute pe Mallory, ud leoarcă, să se urce pe punte. Un minut mai tîrziu conform memorabilului obicei al beţivilor, cei doi combatanţi, după ce îşi strînseră mîinile, stăteau pe capacul sălii maşinilor unul cu braţele în jurul gîtului celuilalt, într-o perfectă armonie şi se cinsteau din aceeaşi sticlă cu vin proaspăt deschisă.

— Foarte frumos, spuse Mallory aprobînd. Într-adevăr, foarte frumos. Un Oscăr sigur pentru caporalul Miller !

Dusty Miller nu spuse nimic. Tăcut şi deprimat privea posac la sticla din mînă. În sfîrşit, se mişcă.

— Nu-mi place, şefule, murmură el nefericit. Nu-mi place aranjamentul ăsta de loc. Trebuia să mă laşi să mă duc cu Andrea. Acolo sus sînt trei contra unu. Stau şi aşteaptă gata pregătiţi. Privi acuzator spre Mallory.

— Fir-ar al dracului, şefule, doar ne spui mereu cît de importantă e misiunea asta !

— Ştiu, spuse Mallory liniştit. Din cauza asta nu te-am trimis cu el. Din cauza asta nu s-a dus nici unul dintre noi cu el. N-am fi făcut decît să-l încurcăm, să-i

— Nu știți nimic, îi întrerupse Mallory nerăbdător. Sute de greci din Macedonia au murit așa — dar de obicei cînd îi aruncau, erau încă în viață. Atîta timp cît nu știți cît îi urăsc grecii pe fasciști să nu spuneți că știți ce înseamnă ura... Andrea împărți cu soldații cîteva sticle de vin, descoperi că mai devreme, în cursul după-amiezii, ei îi uciseseră părinții care fuseseră atît de nechibzuiți să le opună rezistență. După căderea serii în urmări pînă la un vechi hangar din tablă ondulată, unde fuseseră cantonați peste noapte. Nu avea decît un cuțit. Soldații lăsaseră o santinelă afară. Andrea îi suci gîtul, intră înăuntru, închise ușa cu cheia și sparse lampa de petrol. George nu știe nici acum ce s-a întîmplat în afară de faptul că pe Andrea îl apucaseră furiile. Peste două minute se întoarse afară complet ud, cu uniforma îmbibată de sînge din cap pînă în picioare. George spunea că nu se mai auzea în hangar nici un sunet, nici măcar un geamăt cînd au plecat.

Din nou Mallory făcu o pauză, dar de data aceasta nu-l întrerupse nimeni. Stevens se cutremură și își strînse mai tare jacheta jerpelită peste umeri ; aerul părea că devenise deodată mai rece. Mallory își aprinse altă țigară, îi zîmbi cu sfială lui Miller și arătă spre turnul de pază.

— Înțelegeți acum de ce v-am spus că l-am fi încurcat pe Andrea, însoțindu-l acolo sus ?

— Mda, mda, cred că înțeleg, recunoscu Miller. N-aveam idee, n-aveam idee... Nu se poate să-i fi omorît pe toți, șefule ! N-a putut să-i ucidă...

— Ba da, îl întrerupse Mallory categoric. După aceea și-a înjghebat o ceată care transformase în iad viața avanposturilor hitleriste din Tracia. La un moment dat aproape o divizie întreagă îl urmărea prin Munții Rhodope. În cele din urmă a fost trădat și capturat, el, George și încă patru oameni au fost îmbarcați pentru Stavros — de unde trebuiau să ajungă la Salonic, pentru proces. Noaptea pe punte, Andrea se dezlănțui printre gardieni, îi birui și conduse vasul în Turcia. Turcii încercară să-l interneze într-un lagăr — mai bine încercau să interneze un cutremur. În sfîrșit ajunse în Palestina, încercă să intre în Batalionul de Comando grec care tocmai se forma atunci în Orientul Mijlociu, în special cu veteranii din campania din Albania ca și el. Mallory rise fără chef. A fost arestat ca dezertor, mai tîrziu a fost eliberat dar pentru el nu se găsea un loc în noua armată greacă. Serviciul lui Jensen auzise de el și știa că e născut pentru lupta subversivă... Și așa am plecat împreună în Creta...

Trecură cinci minute, poate zece fără ca cineva să rupă tăcerea. Din cînd în cînd făceau gestul de a bea în cazul în care cineva i-ar fi observat, dar acum lumina scădea și Mallory își dădu seama ca nu mai puteau fi văzuți din înălțimea turnului decît ca niște umbre, ca niște pete estompate. Caicul începuse să se legene din cauza talazurilor care agitau marea din jurul falezelor. Pinii gigantici și zvelți, negri ca chiparoșii la miezul nopții, păreau nespus de înalți în comparație cu norii împrăștiați și poleiți cu praf de stele ce se fugăreau deasupra capetelor lor și se aplecau dintr-o parte în alta, întunecați parcă, pîndind vag amenințători, iar vîntul murmura un recviem haotic și lugubru printre ramurile cele mai de sus care se balansau. Era o noapte înfricoșătoare, o noapte feerică și sinistră, plină de semnificații care trezesc povestiri nelămurite și care ajung pînă la izvorul fricii necunoscute și al amintirilor întunecate și obsedante, dăinuind de milioane de ani, cele mai vechi superstiții ale omenirii. O noapte în care pojghița subțire a civilizației se destramă și în care oamenii fricoși simt că-i trec fiorii reci.

Și deodată în mod ciudat vraja se risipi și într-o clipă apelul voios al lui Andrea de pe mal îi ridică în picioare. Auziră rîsul lui răsunător și chiar pădurea păru că dă înapoi învinsă. Sări în apa golfului fără să mai aștepte să i se împingă pupa vasului spre el, ajunse la caic dînd de cîteva ori din brațe și se urcă lesne pe punte. Se scutură ca un cîine ud, zîmbi din înălțimea sa și întinse mîna după o sticlă cu vin plină.

— Nu-i nevoie să te întreb cum au mers lucrurile, ei ? întrebă Mallory zîmbind.

încă din țeava de eșapament pe care o înlocuise sau care mai scăpau în încăperea prost aerisită. Aplecat asupra mașinii nu-și părăsise niciodată postul de cînd ieșiseră din golf, îngrijise bătrînul motor Kelvin obosit cu o atenție afectuoasă, cu abilitatea iscusită a unui om cu o lungă și glorioasă tradiție de mecanic. Era de ajuns ca motorul să se poticnească odată, să se oprească o clipă, atît cît își trage omul sufletul și sfîrșitul ar fi fost pe cît de repede, pe atît de cumplit. Pilotarea vasului, viețile lor, depindeau pe de-a-ntregul de mersul neîntrerupt al acestei elice, de pulsațiile greoaie ale celor doi cilindri vechi și ruginiți. Erau inima vasului și, cînd inima încetează să mai bată, vasul moare și el, flăcările se desprind și se scufundă în prăpastia ce-l așteaptă între valuri.

În fața compartimentului mașinilor, cu picioarele îndepărtate sprijinit de colțul stîlpului de susținere al scheletului rupt — asta era tot ce rămăsese din timonerie — Andrea muncea necontenit la pompă, fără să ridice capul niciodată, ignorînd înclinarea nebună a punții caicului, ignorînd de asemeni vîntul biciuitor și usturător, picăturile fine de lapoviță care îi amorțeau brațele goale și-i înmuiau cămașa udă pe umerii încovoiați și masivi. Fără încetare, neobosit, brațul lui se ridica și se lăsa, se ridica și se lăsa cu precizia unui ceasornic. Era acolo de peste trei ore, și părea capabil să continue la nesfîrșit. Mallory care îi cedase pompa complet epuizat după mai puțin de douăzeci de minute de muncă nemiloasă, se întreba dacă rezistența acestui om avea o limită.

Se mira și de Stevens. De peste patru ore interminabile Andy Stevens se lupta și biruia o cîrmă care sărea și se zbătea convulsiv în mîinile lui, ca și cînd ar fi avut viață și voință proprie — voința de a se smulge din mîinile epuizate și de a le răsturna în valuri. Făcuse o treabă minunată, se gîndi Mallory, manevrase admirabil ambarcația greoaie. Îl privi atent dar ceața îi biciuia rău ochii înlăcrimați și îl orbea. Tot ce putea să zărească era imaginea difuză a unor dinți încleștați, a unor ochi încercănați de nesomn și a unor pete mici de piele anormal de palidă în comparație cu masca de

sînge care-i acoperea aproape complet fața de la gît pînă la păr. Un uriaș val brizant se spărsese în scîndurile timoneriei și intrase în ferestre cu o forță sălbatică, venise atît de neașteptat, încît Stevens nu avusese nici o șansă să scape. Tăietura de deasupra tîmplei drepte era urîtă și adîncă. Sîngele pulsa mereu pe marginea zdrelită a rănii și picura monoton în apa care se revărsa și clipocea pe podeaua timoneriei.

Cu inima strînsă, Mallory se întoarse și se apleca după altă găleată de apă. Ce echipaj, își spuse el. Ce grup teribil de... de... Își căută cuvintele ca să-l descrie, pentru el, dar mintea îi era mult prea obosită. Oricum, nu avea importanță pentru că pentru oameni ca ăștia nu existau cuvinte cu ajutorul cărora să poată fi apreciați cum se cuvine.

Aproape că simțea în gură gustul amărăciunii care-i inunda mintea epuizată în mijlocul valurilor. Cît de mult greșise, Dumnezeule, cît de nedrept fusese! De ce trebuiau să moară oameni ca aceștia? se miră el furios, de ce trebuie să moară inutil. Sau poate nu era nevoie să justifici moartea, chiar o moarte lipsită de glorie, fără a realiza ceva. Nu poate cineva să moară pentru lucruri intangibile, pentru un țel abstract și ideal? Ce au realizat martirii pe rug? Sau ce înseamnă vechiul citat — *dulce et decorum est pro patria mori*? Dacă ai trăit bine, ce importanță are cum mori? Inconștient își strînse buzele cu repulsie, gîndindu-se la cuvintele lui Jensen despre Înaltul Comandament care se juca de-a cine-i mai tare pe situație. Ei bine, erau acum chiar în mijlocul partidei, cîțiva pioni în plus pe care-i lua dracul. Nu că ar fi avut importanță — le mai rămîneau încă alte mii cu care puteau să continue jocul.

Pentru prima dată Mallory se gîndi la ei. Nu cu amărăciunea compătimirii sau cu regretul că totul s-a sfîrșit. Se gîndi la el ca la conducătorul expediției, la responsabilitatea lui pentru situația prezentă. E greșeala mea, își spunea el într-una. Totul e din vina mea. Eu i-am adus aici, i-am silit să vină aici. În timp ce o parte a minții lui îi spunea că n-a avut de ales, că i-au forțat mîna, că dacă ar fi rămas în golf ar fi fost curățați cu mult înainte de ivirea zorilor, și totuși în mod absurd

— Dumnezeu știe! Am să încerc, mai adăugă ceva cu privire la felul de a pilota, dar Mallory era deja la jumătatea drumului de timonă. Ca întotdeauna în caz de pericol mintea lui funcționa cu o siguranță anormală și cu o claritate a ideilor pe care mai apoi nu și le putea explica.

În cîteva secunde înșfăcă vreo cîteva pitoane, un ciocan și o frînghie cu miez de sîrmă și se întoarse pe punte. Dar rămase complet nemișcat pironit de o tensiune aproape insuportabilă cînd văzu cum se năpusteau asupra lor o semeață stîncă zimțată, drept în pro ră, la babord, o stîncă ajungînd pînă la jumătatea timoneriei. Lovi vasul cu o violență care-l trînti în genunchi, zgîrie și scrijeli aproape jumătate din lungimea bordurilor, sfărîmă cîteva scînduri și apoi caicul se rostogoli pe babord și trecu. Stevens învîrtea înnebunit sîrma și urlă să se dea cu toată forța înapoi.

Mallory scăpă un lung suspin de ușurare — era aproape inconștient că își ținuse respirația — și își trecu repede în jurul gîtului și pe umărul stîng colacul de frînghie, își băgă în curea pitoanele și ciocanul. Acum caicul se învîrtea împrejur greoi, scufundîndu-se pe partea stîngă și răsucindu-se puternic, și deodată începură să-i cadă bordurile în mijlocul valurilor, valuri mai scurte și mai abrupte ca niciodată sub dubla influență a vîntului și a vîrtejului ce se retrăgea dinspre stînci, dar vasul era încă în strînsoarea mării și în puterea ei proprie și distanța se micșora cu o viteză înspăimîntătoare. Este o șansă pe care nu trebuie să o scap, își repeta Mallory mereu, e o șansă pe care nu trebuie să o scap! Dar proeminența aceea mică, îndepărtată și abia accesibilă era ultima cruzime rafinată a soartei, sarea pe rană, și își dădea seama în sinea lui că de fapt n-avea nici o șansă, era o sinucidere. Și apoi Andrea care aruncase peste bord ultimele apărători — niște cauciucuri de camioane vechi — se ridică înaintea lui, zîmbindu-i cu fața lui imensă și deodată Mallory nu mai fu atît de sigur că nu mai are nici o șansă.

— Proeminența? Mîna uriașă, liniștitoare a lui Andrea era pe umărul lui.

Mallory dădu din cap, era cu genunchii îndoiți în așteptare, cu picioarele fixate pe puntea lunecoasă care se scufunda.

— Sări, îi strigă Andrea. Apoi ține picioarele drept! Nu mai era timp de pierdut. Caicul se răsuci pe o parte legănîndu-se pe creasta unui val la fel de sus ca și o stîncă, mai sus decît s-ar fi putut vreodată și Mallory își dădu seama că era acum ori niciodată. Cu mîinile își făcu vînt din spate; își îndoi genunchii și mai tare și apoi se aruncă în sus într-un salt convulsiv, prinzîndu-se cu degetele de piatra umedă a stîncii după care se ridică pe marginea proeminenței. O clipă rămase suspendat acolo cu brațele întinse, incapabil de a se mișca, tresări cînd auzi sfărîmîndu-se catargul de proeminența stîncii și rupîndu-se în două, apoi degetele îi alunecară fără voie pe marginea proeminenței și era pe jumătate afară cînd se simți împins de o forță imensă de dedesubt.

Nu era încă sus. Susținut numai în catarama centurii, era agățat de muchea stîncii, cataráma care acum se trăsese pînă în capul pieptului datorită greutății corpului lui. Dar nu căută un sprijin cu înfrigurare, nici nu se zvîrcoli și nici nu dădu din picioare în aer, căci oricare din aceste acțiuni l-ar fi făcut să cadă iar. În sfîrșit, din nou se simțea la el acasă, în elementul lui. Cel mai mare cățărător alpin al timpurilor sale, cum îi spunea lumea și chiar pentru asta era născut.

Încet, metodic, pipăi suprafața platformei și aproape imediat descoperi o crăpătură ce mergea în spatele peretelui de stîncă. Ar fi fost mai bine dacă crăpătura ar fi fost paralelă cu suprafața stîncii și nu strîmtă cît un băț de chibrit. Dar pentru Mallory era suficientă. Cu o precauție infinită scoase ciocanul și o pereche de pitoane din centură, introduse în crăpătură un piton pentru a dobîndi un sprijin cît mai mic, pe cel de al doilea îl făcu să lunece cîțiva centimetri mai încolo, se agăță de primul piton cu mîna stîngă, cu degetele îl țînu pe cel de al doilea și cu mîna liberă luă ciocanul. Peste cincisprezece secunde era pe platforma de stînci.

Lucrînd repede și cu siguranță ca o pisică în echilibru pe roca alunecoasă și înclinată, bătu cu ciocanul un piton pe suprafața stîncii la circa nouăzeci de centi-

dădu vag seama că Stevens încerca să stivuiască de bine, de rău, echipamentul.

— Mă auziți ? răcni Mallory. Urcați imediat. E un ordin. Vasul se scufundă, zevzecilor !

Caicul se scufunda într-adevăr ! Se umplea repede cu apă și Casey Brown părăsise motorul, Kelvinul inundat. Dar acum nava era ca o platformă mult mai utilă, se învîrtea într-un cerc mult mai mic, ciocnirile cu peretele de stîncă fiind mai puțin violente. Pentru o clipă Mallory își închipui că marea se retrăgea dar apoi își dădu seama că tonele de apă din cala caicului îi coborîseră puternic centrul de greutate și acționau ca un contrabalans.

Miller își făcu mîna pîlnie la ureche. Chiar în întunecimea torței care se stingea, figura lui avea o paloare ciudată, verzuie.

— Nu pot să aud nici o vorbă, șefule. De altminteri încă nu se scufundă. Dispăru iarăși în cabina din față.

În următoarele treizeci de secunde toți cei cinci oameni lucrară cu furie și restul echipamentului fu ridicat pe proeminența de stîncă.

Caicul se scufundase la pupă cînd Brown se cățără pe coardă, puntea de la dunetă era acoperită și apa intra în sala mașinilor prin bocaport ; cînd Miller apucă frînghia și-l urmă, teuga era la nivelul apei, și cînd Andrea apucă coarda și se aruncă spre stînci, picioarele lui se balansau deasupra unei întinderi nesfîrșite de apă. Caicul dispăruse complet, se scufundase, nici o epavă plutitoare în derivă și nici măcar o bulă de aer nu arăta locul unde fusese de curînd.

Platforma de stîncă era îngustă, nu avea nici un metru în partea ei cea mai lată, se îngusta la extremitățile din întuneric. Mai rău era că în afară de cei cîțiva centimetri pătrați unde Stevens îngrămădise materialele se înclina mult spre exterior iar roca de sub picioare era alunecoasă și înșelătoare. Cu spatele lipit de perete Andrea și Miller trebuiau să stea pe călcîie, cu mîinile întinse și cu palmele sprijinite de stîncă, lipindu-se cît puteau de tare pentru a se ține în echilibru. Dar în mai puțin de un minut Mallory bătu încă două pitoane la circa șaizeci de centimetri deasupra platformei de

stîncă, la o distanță de trei metri unul de altul, legă o coardă, o balustradă sigură pentru toți. Obosit, Miller se lăsă în jos, se așeză, apoi își sprijini pieptul de bariera protectoare a frînghiei, sincer mulțumit. Scotoci în buzunarul de la piept, scoase un pachet de țigări și le oferi tuturor uitînd de ploaia care le înmuie într-o clipă. Era ud leoarcă din talie pînă în picioare și ambii genunchi îi fuseseră striviți rău de peretele de stîncă ; îi era foarte frig, căci ploaia puternică și picăturile fine din valurile care se spărgeau continuu sub platforma de stînci îl udaseră pînă la piele, marginile ascuțite ale rocii îi intrau tare în pulpele picioarelor, frînghia, strînsă îl împiedica să respire și era încă cenușiu la față și epuizat de orele lungi de muncă și de rău de mare ; dar cînd vorbi, avu o voce plină de adîncă sinceritate

— Cerule, spuse el înfiorat. Nu-i așa că-i frumos !

vens era încă suferind de pe urma loviturii și pierduse mult sînge. Dealminteri era necesar un alpinist de clasă pentru a închide coarda ; ca să ruleze frînghia cînd urca și să scoată pitoanele, căci nu trebuia să rămînă nici o urmă că am urcat, așa i-a spus Mallory și Stevens a aprobat în silă, cu toate că era ușor să observi pe fața lui supărarea. Mai mult ca oricînd Mallory se bucură că a rezistat la rugămintea tăcută de pe fața lui Stevens : fără îndoială, Stevens era un alpinist excelent, dar în acea noapte Mallory nu avea nevoie de încă un alpinist, ci de o scară umană. Din cînd în cînd în timpul ascensiunii stătuse pe spinarea lui Andrea, pe umerii, pe palmele lui și odată pe capul lui — cel puțin zece secunde atunci cînd avea încă bocancii cu colțari — și niciodată Andrea n-a protestat sau nu s-a împiedicat sau n-a cedat un milimetru. Acest om era de nezdruncinat, la fel de tare și răbdător ca stînca pe care stătea. De cînd apusese soarele în seara aceea Andrea muncise încontinuu, făcuse atîta treabă care ar fi putut să omoare doi oameni obișnuiți. Și privindu-l, Mallory își dădu seama aproape cu deznădejde că nu părea deosebit de obosit.

Mallory arătă cu mîna hornul de stîncă apoi în sus, spre gura întunecată care se profila ca un dreptunghi estompat în lumina palidă a cerului. Se aplecă la urechea lui Andrea :

— Șase metri, Andrea, spuse el încet. Respirația lui era încă dureros de grea. N-o să mai avem necazuri — pe partea mea este o fisură și sînt șanse să meargă pînă în vîrful falezei.

Andrea privi în sus gînditor, dădu din cap în tăcere.

— Ar fi trebuit să-ți scoți bocancii, continuă Mallory. Vom folosi fiecare piton.

— Chiar și pe o asemenea noapte — cu vînt puternic, ploaie rece și neagră ca o cocină de porci și pe o faleză ca aceasta ? Nu era nici îndoială nici întrebare, mai degrabă în vocea lui Andrea era o confirmare a unui gînd nemărturisit. Erau împreună de atîta timp, căpătaseră o înțelegere atît de profundă încît între ei cuvintele erau adesea de prisos.

Mallory dădu din cap, așteptă pînă ce Andrea bătu un crampon, înnodă corzile în jurul lui și fixă restul de frînghie răsucită din balotul care se întindea o sută treizeci de metri mai jos pînă la platforma de stînci unde așteptau ceilalți. Apoi Andrea își scoase bocancii și își legă strîns colțarii lui de frînghie, își slăbi cuțitul subțire cu două tăișuri în teaca de la umăr, privi spre Mallory și dădu la rîndul său din cap.

Primii trei metri fură ușori. Cu mîinile și cu spatele sprijinite de unul din pereții hornului iar de celălalt cu picioarele numai în ciorapi, Mallory se cățără ajutîndu-se cu cuțitul pînă cînd depărtarea pereților verticali se accentuă. Cu picioarele sprijinite de peretele de stîncă, bătu un piton cît putu mai sus, îl apucă cu amîndouă mîinile, își lăsă picioarele în jos de-a curmezișul hornului și găsi un sprijin de bază într-o crăpătură. Peste două minute mîinile lui se agățau de marginea sfărîmicioasă a prăpastiei.

Tiptil și cu precauțiuni infinite pipăi pămîntul, iarba și pietricelele pînă ce mîinile lui se sprijiniră pe stînca solidă, își îndoi genunchii ca să-și găsească un ultim punct de sprijin pentru degetele picioarelor, apoi își ridică prudent capul deasupra crestei într-o mișcare imperceptibilă atît era de lentă, o mișcare ascunsă milimetric. Imediat ce ochii depășiră nivelul stîncilor se opri, scrută cu privirea întunericul dușmănos, întreaga lui ființă, întreaga lui conștiință se concentrară în ochi și urechi. Pentru prima oară de la începutul acestei ingrozitoare escaladări cu totul ilogic deveni conștient de pericolul la care se expunea, de lipsa de apărare și se blestemă pentru prostia de a nu fi împrumutat de la Miller revolverul cu surdină.

La orizont se ridicau munți, în jur întunericul era total, se putea distinge forme și unghiuri, înălțimi și depresiuni ca niște siluete nebuloase, contururi și profiluri umbrite ce ieșeau șovăielnic din întuneric, un întuneric care deodată nu mai fu imprecis și dușmănos, ci tulburător de familiar prin ceea ce arăta, cerînd să fie recunoscut.

Și apoi deodată, puternic șocat Mallory înțelese. Creasta din fața ochilor era exact așa cum i-o descrisese domnul Vlachos, așa cum i-o schițase el — o bandă de teren gol, îngust, paralel cu faleza, în spate un talmeș-balmeș

înfrigurare. Pămînt, numai pămînt, rădăcini de ierburi și pietricele mici — nici măcar de mărimea unei biluțe, nu era nimic. Și atunci Andrea îi împinse ceva și mîna i se strînse pe metalul neted al unui piton ; și în momentul acela de pericol iminent cînd raza de lumină subțire care-i căuta era numai la cîteva zeci de centimetri, Mallory își reproșă cu ciudă că uitase complet că mai avea două-trei pitoane agățate de curea.

Își legănă brațul spre spate, azvîrli cu putere pitonul și îl trimise departe în întuneric. Trecu o secundă, apoi alta și nimic, știa că n-a nimerit, raza de lumină era numai la cîțiva centimetri de umărul lui Andrea cînd îi răsună în urechi ca o binecuvîntare zgomotul metalic al pitonului lovind un bloc de stîncă. O clipă raza se legănă, străpunse întunericul fără țintă și se răsuci împrejur examinînd stîncile din stînga, alunecînd și împiedicîndu-se ; încărcătorul cu muniții al carabinei strălucea în lumina lanternei care era agățată alături. Santinela nu alergase mai mult de cinci metri cînd Andrea ajunse pe marginea falezei ca o pisică mare și neagră, se furișă tiptil fără zgomot de-a lungul țărmului pînă la adăpostul celui mai apropiat bolovan. Ca o fantomă se strecură repede în spatele stîncii și dispăru ca o umbră prelungă printre umbre.

Santinela era la circa optsprezece metri mai încolo, raza lanternei sale zbura timid de la un bolovan la altul cînd Andrea lovi de două ori stînca cu mînerul cuțitului său. Santinela se întoarse luminînd cu lanterna șirul de bolovani apoi începu să fugă cu stîngăcie înapoi, pulpana mantalei fluturîndu-i caraghios în vînt. Acum lanterna se legăna sălbatic și Mallory zări o clipă obrazul palid și încordat cu ochii măriți de groază, în contradicție ridicolă cu casca de oțel de pe cap ce simboliza bravura de gladiator. Doar știe — gîndea Mallory — ce teamă îngrozitoare îi tortura mintea confuză ; zgomote pe creasta falezei, sunete metalice din cealaltă parte printre stînci, veghea lungă și sinistră, teama și singurătatea pe creasta pustie într-o noapte întunecoasă și furtunoasă într-o țară ostilă, și deodată Mallory simți o milă profundă pentru acest om, un om ca și el, soțul iubit sau fratele sau fiul cuiva, care-și făcea cît putea mai bine slujba murdară și primejdioasă, numai pentru că i se ordonase, milă pentru

singurătatea lui, pentru neliniștea și pentru frica lui, pentru că știa cu siguranță că va muri mai înainte de a număra pînă la trei. Încet, calculîndu-și timpul și distanța, Mallory își înălță capul.

— **Ajutor, strigă el. Ajutor ! Cad !**

Soldatul se opri la mijlocul drumului și se întoarse la mai puțin de un metru și jumătate de stînca după care se ascundea Andrea. Pentru o clipă raza de lumină a lanternei se legăna sălbatic împrejur, apoi se fixă pe capul lui Mallory. Încă o clipă soldatul rămase nemișcat, apoi ridică mîna dreaptă cu carabina în timp ce stînga cobora pînă la încărcător. Horcăi odată, expirația lui fiind zgomotoasă și convulsivă, apoi bufnitura mînerului pumnalului lui Andrea lovind în plin între coaste ajunse limpede, în ciuda vîntului, pînă la urechile lui Mallory...

Mallory privi cadavrul, apoi figura impasibilă a lui Andrea care își șterse lama cuțitului de manta, se ridică ușor în picioare, suspină și își vîrî pumnalul în teacă.

— Așa, dragă Keith ! Andrea folosea formalistul „căpitane" numai cînd erau și alții de față. Iată de ce tînărul nostru locotenent suferă atît de cumplit acolo jos.

— Da, așa e, încuviință Mallory. Știam sau cel puțin presimțeam. Ca și tine. Prea multe coincidențe — caicul german care ne-a cercetat, necazurile de la turnul de pază și acum asta. Mallory înjură încet și amarnic. Asta-i sfîrșitul carierei prietenului nostru, căpitanul Briggs din Castelrosso. Va fi dat afară pînă la sfîrșitul lunii. Jensen va avea grijă de asta.

Andrea încuviință.

— L-a lăsat pe Nicolai să plece ?

— Cine altcineva ar fi putut să știe că vom debarca aici, cine ar fi putut să-i avertizeze pe toți, și pe întreg parcursul drumului nostru ? Mallory făcu o pauză, își alungă gîndurile negre și îl luă de braț de Andrea. Nemții sînt prevăzători. Chiar dacă știau că e aproape imposibil să debarce cineva pe o noapte ca asta, au postat probabil o duzină de santinele de-a lungul falezei. Instinctiv, Mallory coborî glasul. Doar n-or fi contat ca un singur om să facă față la cinci... Așa că...

Mallory vru să spună ceva dar își ridică instinctiv brațul cînd între creasta falezei și norii nevăzuți de deasupra licări un fulger ca o uriașă limbă de flăcări bifurcată. Cînd prima salvă de tunete răsună chiar deasupra capetelor lor cu o furie titanică, aveau încă ochii închiși, crispați și nările pline de mirosul de ars, acru și sulfuros ; o artilerie asurzitoare ca o sfidare față de eforturile dureroase ale acestor oameni angajați în bătălie, de două ori mai cumplită în întunericul total ce urmă după acel fulger strălucitor. Treptat, ecoul păli și slăbi în reverberații și se pierdu printre văile munților.

— Cerule, murmură Mallory. A fost aproape. Ar fi bine să ne grăbim, Andrea. E posibil ca peste o clipă faleza asta să fie luminată ca o expoziție... Ce era în acest ultim balot pe care trebuia să-l aduci sus ? De fapt nu mai trebuia să întrebe, el însuși aranjase echipamentul în trei baloturi separate pentru a fi aduse sus înainte de a părăsi platforma de stînci. Nici măcar nu-și închipuia că mintea obosită ar putea să-i joace vreo festă : dar era destul de obosit, prea obosit chiar de a-și mai face calcule ascunse sau speranțe deșarte care-l îndemnau să stea agățat de un fir de pai, de fapt inexistent.

— Alimentele, spuse Andrea blînd. Toate alimentele. soba, combustibilul și compasele.

Cinci sau zece secunde Mallory rămase nemișcat. Jumătate din gîndurile lui conștiente de pericol, de necesitatea disperată de a se grăbi îl împingeau nemilos înainte, cealaltă jumătate îl țineau momentan într-o mare nehotărîre, o nehotărîre paralizantă și rece ce nu provenea din cauza vîntului biciuitor sau din cauza ploii cu lapoviță, ci din mintea lui care își imagina cum va fi pribegia lor sumbră și fără odihnă pe această insulă sălbatică și dușmănoasă, lipsiți de hrană și de foc... Și apoi simți mîna uriașă a lui Andrea pe umărul lui și Andrea rîdea încetișor.

— O să fie mai puține lucruri de cărat, dragă Keith. Gîndește-te cît de recunoscător are să fie prietenul nostru, caporalul Miller... E o nimica toată.

— Da, spuse Mallory. Da, desigur. E un lucru minor, se întoarse brusc, smuci frînghia și urmări coarda dispărînd peste creastă.

Cincisprezece minute mai tîrziu pe o ploaie iute, torențială, o aversă amețitoare, cumplită, aproape continuu luminată de tăioase fulgere ramificate în zigzag, apăru la marginea falezei capul lui Casey Brown, ud leoarcă. Sinistrele tunete cu intensitatea explozivă și monotonă a sunetului plasat în inima furtunii, răsunau și ele aproape fără întrerupere : dar în scurtele intervale vocea lui Casey Brown cu accentul lui puternic din Clyde ajungea limpede pînă la ei. Se exprima vehement în anglo-saxonă, limba sa de bază, și avea de ce. Pentru a urca se sprijinise pe două frînghii, una care trecea din piton în piton și cealaltă care fusese utilizată pentru ridicarea proviziilor și pe care Andrea o trăgea în timp ce el se cățăra. Casey Brown își fixase capătul acestei frînghii în jurul taliei cu un fel de arc, dar acesta se dovedi a nu fi altceva decît un fel de nod aiunecos și ajutorul entuziast pe care Andrea îl dădea aproape că îl frînsese în două. Mai stătea încă pe marginea falezei cu capul în mîini epuizat și cu aparatul de radio în spate cînd două smucituri ale frînghiei lui Andrea anunțară că Dusty Miller era pe drum.

Mai trecu un sfert de oră, înainte ca Miller să se materializeze încet din întuneric, pe la jumătatea drumului prin hornul stîncos, cincisprezece minute interminabile în care în pauza dintre două tunete orice zgomot oricît de slab putea să fie interpretat, și o patrulă inamică să se apropie. El urca sigur și metodic, apoi se opri brusc la marginea crestei, cu mîinile șovăielnice pipăind nesigur pămîntul de pe marginea falezei. Nedumerit, Mallory se aplecă și îi cercetă obrazul uscățiv. Amîndoi ochii erau închiși.

— Liniștește-te, caporale, îl sfătui blînd Mallory. Ai ajuns.

Dusty Miller deschise încet ochii, privi marginea falezei din jur, se înfioră și se tîrî repede în patru labe la adăpostul celui mai apropiat bolovan. Mallory îl urmări cu privirea curios.

— Ce idee ți-a venit să închizi ochii cînd ai escaladat creasta ?

— Nu-i adevărat, protestă Miller.

Mallory nu zise nimic.

— I-am închis de jos, explică Miller obosit. Și i-am deschis sus.

Mallory îl privi neîncrezător.

— Cum ! Tot timpul ?

— Așa cum ți-am spus, șefule, se văită Miller. Încă la Castelrosso ! Cînd traversez o stradă și pășesc din nou pe trotuar, trebuie să mă agăț de primul felinar. Mai mult sau mai puțin. Se opri, îl privi pe Andrea ce se apleca peste creastă și se cutremură din nou. Frățioare ! Oh, frățioare ! Ce frică mi-a fost !

Frică. Teroare. Panică. Fă lucrul de care îți este frică și cu siguranță frica va dispare. O dată, de două ori, de o sută de ori. Andy Stevens își repetă aceste cuvinte și încă o dată și încă o dată ca pe o rugăciune. Acest lucru îl spusese odată un psihiatru și de atunci îl citise de zeci de ori. Fă lucrul de care-ți este frică și, cu siguranță, frica va dispare. I s-a spus că mintea are limite. Poate reține o dată un singur gînd, un singur impuls de acțiune. Spune în sinea ta : sînt curajos, îmi domin frica, panica aceasta stupidă și de neînțeles care nu-și are obîrșia decît în mintea mea și, pentru că mintea nu poate reține o dată decît un singur gînd și pentru că gîndirea și simțirea sînt una, atunci vei fi curajos, te vei stăpîni și frica se va risipi ca o umbră în întuneric. Așa își spunea Andy Stevens și umbrele creșteau și se adînceau, creșteau și se adînceau mai tare și ghearele ascuțite ale fricii i se înfigeau mai ascuțit în stomacul său crispat și chinuit.

Stomacul lui. Era un ghemotoc de nervi crispați, țipîndu-i sub plexul solar. Nimeni nu putea să-și închipuie cum era, ce simțea, cu excepția acelora a căror minte sfîșiată îi împinge spre prăbușire, la distrugerea completă și finală. Valurile de panică, greața și amețeala îl copleșeau, îl sufocau, îi tăiau respirația, îi întunecau mintea fără putere, pierdută, o minte ce se lupta pentru a se cățăra pe marginea abisului cu degete moi, o

minte obosită și torturată, rareori judecînd limpede, mintea lui alungînd cu vehemență solicitările insistente ale unui sistem nervos care suportase mult mai mult decît ar fi putut de a-și desface degetele zdrelite, încleștate pe frînghie. Era așa de ușor. „După muncă te odihnești, după furtună — ancorează." Cum sunau versurile celebre ale lui Spencer ? Suspinînd adînc, Stevens mai scoase un piton, îl azvîrli în marea ce aștepta la peste nouăzeci de metri mai jos, se lipi mai tare de peretele de stîncă și se tîrî disperat în sus.

Frica. Frica fusese alături de el toată viața, un tovarăș nedespărțit, un alter ego, lîngă el, gata oricînd să se ivească sau să fie evocat. Se obișnuise cu această frică, uneori se împăcase cu ea, dar suferința lungă a acestei nopți depășise cu mult orice obișnuință sau toleranță. Nu cunoscuse niciodată ceva asemănător și chiar în panica și confuzia lui era vag conștient că frica nu era inspirată de urcușul în sine. Într-adevăr, stînca era abruptă și aproape verticală, fulgerele, ploaia rece ca gheața, întunericul și tunetele mugitoare erau ca un coșmar în stare de veghe. Din punct de vedere tehnic, escaladarea era simplă ; frînghia se întindea pe tot parcursul pînă în vîrf și tot ce avea de făcut era să urmărească coarda și să scoată pitoanele la care ajungea. Îi era greață, era zgîriat și teribil de obosit, capul îl durea îngrozitor și pierduse o grămadă de sînge, dar tocmai atunci mai ales în întunericul durerii și epuizării mintea oamenilor strălucește mai puternic.

Lui Andy Stevens îi era frică pentru că își pierduse respectul de sine. Înainte vreme, întotdeauna aceasta fusese ultima lui ancoră, care înclina balanța în defavoarea vechiului dușman, respectul pe care-l aveau ceilalți oameni pentru ei, respectul pe care-l avea el însuși. Dar acum toate acestea se risipiseră — cele mai mari temeri ale sale se împliniseră —, se știa că îi e frică, își dezamăgise tovarășii. Simțise că Mallory și Andrea aflaseră totul și cînd au luptat cu caicul german, și cînd au ancorat în golf sub turnul de pază. Nu mai întîlnise niciodată oameni ca aceștia și tot timpul a știut că nu va putea să-și ascundă taina față de ei. Ar fi trebuit să urce peretele de stîncă cu Mallory, dar

Mallory a găsit o scuză și l-a luat pe Andrea — Mallory știa că îi este frică. Și mai înainte, de două ori și-a dezamăgit prietenii, odată la Castelrosso și altădată cînd vasul german s-a apropiat de ei, dar în seara aceasta i-a dezamăgit teribil. Nu era capabil să-i călăuzească împreună cu Mallory — și el, marinarul grupului, era acela care a făcut din ultimul nod o cîrpăceală încît toate alimentele și combustibilul au căzut ca plumbul în mare la numai trei metri de locul unde stătea pe platformă și s-au pierdut... și cei o mie de oameni din insula Kheros depindeau de nereușita unui ticălos ca el. Bolnav și istovit, istovit sufletește și trupește, sfîrșit, gemînd în ghearele fricii și disprețuindu-se, neștiind unde începea una și unde sfîrșea cealaltă, Andy Stevens continua să urce orbește.

Soneria ascuțită și stridentă a telefonului sfîșie brusc întunericul de pe vîrful falezei. Pe jumătate întors, Mallory înțepeni, încleștînd involuntar mîinile. Sunetul strident zornăi din nou, răsună limpede în pofida bubuitului de bas al tunetului, apoi tăcu din nou, apoi bîzîi iar și continuă să bîzîie energic, cu perseverența sa stridentă.

Mallory era la jumătatea drumului spre el cînd se opri brusc, făcu încet stînga împrejur și porni înapoi spre Andrea. Grecul uriaș îl privi cu curiozitate.

— Ți-ai schimbat planul?

Mallory încuviință din cap, dar nu spuse nimic.

— Vor continua să sune pînă va răspunde cineva, murmură Andrea. Și dacă nu vor primi răspuns, vor veni. Vor veni repede, dintr-o clipă în alta.

— Știu, știu. Mallory ridică din umeri. Trebuie să înfruntăm acest risc, mai bine zis această certitudine. Întrebarea este cît timp va trece pînă va veni cineva aici. Instinctiv privi spre ambele părți ale falezei bătute de vînt; Miller și Brown erau postați cîte unul de fiecare parte la circa cincizeci de metri, pierduți în întuneric. Nu merită să riscăm. Cu cît mă gîndesc mai mult la lucrurile astea, cu atît mi se pare că avem mai puține șanse să ne descurcăm. În privința rutinei, bătrînii friți au tendința de a avea un caracter rigid. Probabil că

există un anumit fel de a răspunde la telefon, sau santinela trebuia să se identifice, spunîndu-și numele — sau o parolă — sau poate vocea m-ar fi trădat. Pe de altă parte, santinela a dispărut fără urmă; tot echipamentul nostru e sus și de asemeni toți, cu excepția lui Stevens. Cu alte cuvinte practic am reușit. Am debarcat și nimeni nu știe că sîntem aici.

— Da. Andrea dădu energic din cap. Da, ai dreptate și Stevens trebuia să ajungă în două, trei minute. Ar fi o nebunie să pierdem tot ce am cîștigat. Făcu o pauză, apoi continuă liniștit. Dar vor veni în goană. Telefonul se opri tot atît de brusc cum începuse să sune. Acum vor veni!

— Știu, fir-ar să fie, sper că Stevens... Mallory se opri, se întoarse pe călcîie și spuse peste umăr. Te rog, nu-l pierde din ochi! Am să-i previn pe ceilalți că așteptăm musafiri.

Căpitanul Mallory o porni pe creasta falezei, ținîndu-se destul de departe de marginea prăpastiei. Mai mult șchiopăta decît mergea — bocancii santinelei erau prea mici pentru el și îi striveau degetele cumplit. Deliberat evita să se gîndească cum vor fi picioarele lui după cîteva ore de mers printr-o regiune sălbatică în acești bocnaci, era destul timp și pentru faptele autentice, fără a mai avea în plus și povara lucrurilor anticipate, gîndi el trist... Se opri din mers brusc cînd simți în spate ceva metalic și tare.

— Predă-te sau mori! Vocea nazală și tărăgănată era voioasă. După toate cele petrecute pe caic și pe peretele de stîncă numai faptul că stătea în picioare pe pămînt ferm era o minune pentru Dusty Miller.

— Ești nostim, mormăi Mallory; într-adevăr, ești nostim. Îl privi curios pe Miller. Ploaia se oprise tot atît de repede cum începuse. Americanul își scoase mantaua impermeabilă, dezvălui o haină și o vestă cu șnururi, mai ude și mai pline de apă decît pantalonii. Acest lucru n-avea nici o explicație. Dar nu era timp de întrebări.

— Ai auzit adineauri telefonul sunînd? întrebă el.

— Asta era? M-da, l-am auzit.

— Telefonul santinelei. Probabil că a depășit ora

fixată la care dădea raportul sau ceva cam așa. N-am răspuns. Acum nu vor mai pierde nici un minut, vor fi al dracului de bănuitori și vor umbla după belele. Nu se pot apropia pe alte căi, pe partea ta sau pe a lui Brown, decît dacă vor să-și rupă gîtul escaladînd bolovanii aceia. Mallory arătă talmeș-balmeșul de stînci informe din spatele lor. Așadar căscați bine ochii.

— Așa am să fac, șefule. Și fără împușcături, hîm ?

— Fără împușcături. Du-te înapoi fără zarvă, cît poți de repede și anunță-ne. Oricum, peste cinci minute întoarce-te.

Mallory se întoarse în grabă pe același drum. Andrea era întins cît era de lung pe creasta falezei, privind atent spre prăpastie. Cînd Mallory se apropie, își întoarse capul.

— Îl aud. Tocmai a ajuns la platforma de stînci.

— Bine. Mallory merse mai departe fără să se oprească. Spune-i să se grăbească, te rog.

La zece metri mai încolo Mallory se opri, privi fix întunericul din fața lui. Cineva venea în goană mare de-a lungul crestei, poticnindu-se și alunecînd pe pămîntul întesat cu pietriș.

— Brown ? întrebă Mallory încet.

— Da, domnule. Eu sînt. Brown era acum lîngă el, sufla din greu și arăta înapoi, în direcția din care venise. Vine cineva, vine repede ! Lanternele se leagănă și saltă în toate direcțiile — semn că aleargă.

— Cîți ? întrebă Mallory grăbit.

— Cel puțin patru sau cinci. Brown avea încă respirația întretăiată. Poate mai mulți, oricum sînt patru sau cinci lanterne. Puteți să vedeți și singur. Arătă cu mîna înapoia lui, apoi clipi din nou uimit. Asta-i nostim ! Au dispărut cu toții. Se întoarse iute spre Mallory : Dar pot să jur...

— Nu te îngrijora, spuse Mallory încruntat. I-ai văzut foarte bine. Așteptăm musafiri... Au ajuns acum mai aproape și nu riscă... La ce distanță sînt ?

— La o sută de metri — cel mult o sută de metri.

— Du-te și caută-l pe Miller. Spune-i să vină repede aici. Mallory se întoarse fugind de-a lungul falezei și îngenunche alături de Andrea.

— Andrea, sosesc, spuse el repede. Dinspre stînga. Sînt cel puțin cinci, probabil mai mulți. În cel mult două minute sînt aici. Unde-i Stevens ? Îl vezi ?

— Îl văd. Andrea era magnific de calm. A trecut de-abia de platformă... Restul cuvintelor se pierdură, înăbușite de un tunet neașteptat și asurzitor, dar nu era nevoie de mai mult. Acum Mallory putea să-l vadă pe Stevens cățărîndu-se de-a lungul corzii, dar ciudat de bătrîn și slăbit în mișcări, conștiincios, dar cu o încetineală paralizantă, era cam la jumătatea drumului dintre platformă și baza hornului.

— Cerule ! exclamă Mallory. Ce e cu el ? O să piardă o zi... Se opri brusc, își duse mîinile la gură pîlnie : Stevens ! Stevens ! Dar nu era nici un semn că Stevens l-ar fi auzit. Urca mereu cu aceeași încetineală anormală, ca un robot cu o mișcare lentă.

— E aproape sfîrșit, spuse Andrea calm. Vezi, nici nu-și mai înalță capul. Cînd un alpinist nu-și mai înalță capul, e sfîrșit. Făcu o pauză. Mă duc după el.

— Nu. Mîna lui Mallory era pe umărul lui. Stai aici. Nu pot să risc să vă pierd pe amîndoi... Da, ce este ? Își dădea seama că Brown se întorsese și se apleca spre el gîfîind.

— Grăbiți-vă, domnule, pentru Dumnezeu, grăbiți-vă ! Erau numai cîteva cuvinte dar pentru a le spune a trebuit să tragă de două ori aer în piept. Sînt aici, deasupra noastră !

— Întoarce-te la stînci cu Miller, spuse Mallory repede. Acopere-ne retragerea... Stevens ! Stevens ! Dar din nou vîntul măturâ peretele falezei și-i duse vorbele departe. Stevens ! Pentru Dumnezeu, omule ! Stevens ! Vocea lui era înceată, disperată, dar de data asta ceva ajunse pînă la mintea încețoșată de epuizare a lui Stevens și-i deșteptă conștiința, deoarece se opri din urcuș, își ridică capul și-și duse o mînă pîlnie la ureche.

— Vin niște nemți ! îi strigă cît îndrăzni de tare Mallory, făcîndu-și mîinile pîlnie. Du-te la baza hornului și stai acolo. Să nu faci nici un zgomot. Ai înțeles ?

Stevens ridică mîna și făcu un gest obosit că a înțeles, își plecă capul și începu să urce din nou. Acum

urca parcă mai încet, mișcările lui erau neîndemînatice și parcă bîjbîia.

— Crezi că a înțeles ? Andrea era tulburat.

— Cred că da. Nu știu. Mallory rămase nemișcat și-l apucă de mînă pe Andrea. Începuse să plouă din nou, încă nu ploua tare și printre picăturile de burniță zări raza de lumină a unei lanterne camuflate căutînd printre stînci la treizeci de metri spre stînga. Aruncă coarda peste creastă, șopti el. Pitonul de la baza hornului o va susține. Haide să plecăm de aici !

Încet, meticuloși în grija lor de a nu dizloca nici cea mai mică pietricică, Mallory și Andrea se îndepărtară de marginea prăpastiei centimetru cu centimetru, se răsuciră, îndreptîndu-se înapoi spre stînci, tîrîndu-se pe coate și pe genunchi. Cei cîțiva metri erau interminabili și, fără nici o armă în mînă, Mallory se simțea fără apărare, complet expus. Știa, era un simțămînt ilogic pentru că prima rază de lumină ce ar cădea asupra lor ar însemna sfîrșitul, dar nu pentru ei, ci pentru omul care ținea lanterna. Mallory avea deplină încredere în Brown și Miller... Dar nu asta era important. Ceea ce conta era să nu fie descoperiți. În cursul ultimilor cîțiva metri de două ori o rază rătăcitoare se îndreptă spre ei, a doua dată rămaseră liniștiți și își lipiră obrazul de pămîntul umed, ca nu cumva pata albă a obrazului să-i trădeze. Și apoi, parcă dintr-o dată se treziră printre stînci în siguranță.

Într-o clipă Miller fu lîngă ei. O umbră abia vizibilă printre stîncile mai întunecate dimprejur.

— Aveți timp berechet, berechet ! murmură ironic. De ce n-ați mai așteptat o jumătate de oră ? Făcu un gest spre stînga, acolo unde scînteiau lanternele și murmurul vocilor guturale care se auzeau acuma clar era la mai puțin de cincisprezece metri. Ar fi mai bine să ne retragem mai înapoi. Îl caută printre stînci.

— Pe el sau telefonul, murmură Mallory pe un ton de încuviințare. Oricum, ai dreptate. Fiți atenți cu armele pe stîncile astea. Luați echipamentul cu voi... Și dacă nemții se uită în jos și-l zăresc pe Stevens, va trebui să avem grijă de tot grupul. N-avem timp de

fantasmagorii și la naiba cu zgomotul. Folosiți pușile automate !

Andy Stevens auzise, dar nu înțelesese. Nu-l îngrozise ce auzise, era prea speriat ca să înțeleagă ceva, pentru că nu-i mai era teamă. Frica își are sediul în creier : dar creierul încetase să-i mai funcționeze, ajunsese în ultimul hal de epuizare, zdrobit de oboseala groaznică care-i stăpînea membrele, întregul corp, într-o încleștare deplină. Nu-și dăduse seama dar cu cinci metri mai în jos se lovise cu capul de un colț de stîncă, un vîrf ascuțit, o proeminență periculoasă, care îi sfîrtecase tîmpla, făcîndu-i o rană pînă la os. Cu fiecare pulsație a sîngelui puterile îl părăseau.

Îl auzise pe Mallory, auzise ceva despre hornul la care ajunsese acuma, dar creierul nu reușise să înregistreze înțelesul cuvintelor. Tot ce știa Stevens era că întotdeauna trebuie să continui să urci pînă ajungi la culme. Trebuia să ajungă sus. Asta era ceea ce îi imprimase în minte tatăl său și frații săi.

Acum era în horn la jumătatea drumului, se odihnea pe pitonul pe care Mallory îl bătuse în crăpătura stîncii. Se prinse cu degetele de fisură și își dădu capul pe spate și se ridică spre gura hornului. Mai avea încă trei metri, nu mai mult. Nu simți nici surpriză și nici bucurie. Era acolo și trebuia să ajungă sus. Auzea voci ce veneau clar de pe culme. Era ușor surprins că prietenii lui nu făceau nici o încercare să-l ajute, că aruncaseră coarda care ar fi făcut ca acești cîțiva metri să fie așa de ușori, dar nu simți nici o amărăciune, nici un fel de emoție, poate încercau să-l pună la probă. Dar ce importanță mai aveau toate acestea — trebuia să ajungă sus.

Ajunse sus pe culme. Cu grijă, cum făcuse și Mallory înaintea lui, îndepărtă pămîntul și pietricelele, se agăță cu degetele de margine, găsi aceleași puncte de sprijin ca și Mallory și se săltă în sus. Văzu lanternele licărind, auzi vocile agitate și pentru o clipă vălul de ceață de pe creierul său se ridică și un ultim val de teamă îl acoperi și înțelese că vocile acelea erau ale inamicului și că aceștia îi exterminaseră prietenii. Înțe-

lese acum că era singur ; că nu izbutise şi că într-un fel sau altul acesta era sfîrşitul, că totul fusese zadarnic ! Şi atunci vălul îi acoperi din nou mintea şi nu mai rămase nimic decît deşertăciunea tuturor lucrurilor. Deşertăciune şi zădărnicie, oboseala copleşitoare şi disperarea şi trupul său începu să alunece uşor de-a lungul peretelui de stîncă. Şi apoi şi degetele sale crispate alunecară, se desfăcură treptat, contrar voinţei sale, ca degetele unui om ce se îneacă şi care se desfac de pe o bucată de lemn, ultimul lui sprijin. Acum nu mai simţea nici o frică, numai o imensă indiferenţă şi nepăsare în timp ce mîinile lui alunecau şi căzu şapte metri ca un bolovan, într-un jgheab îngust la baza hornului.

Nu se auzi nici un sunet, nici unul, nici un strigăt de durere nu-i scăpă de pe buze, căci suferinţa fu însoţită de leşin, doar urechile atente ale oamenilor ghemuiţi printre stîncile de deasupra auziră clar surdul pîrîit dezgustător al piciorului drept cînd se fractură în două ca o ramură putredă care se rupe.

CAPITOLUL 6

LUNI NOAPTEA

De la 2,00 la 6,00

Patrula germană era aşa cum se temuse Mallory — operativă, conştiincioasă şi foarte, foarte atentă. Avea chiar şi imaginaţie în persoana tînărului şi competentului sergent, ceea ce o făcea mai periculoasă.

Nu erau decît patru oameni, cu cizme înalte, căşti şi pelerine pătate cu gri, verde şi maron. Mai întîi reperară telefonul şi raportară la bază. Apoi tînărul sergent trimise doi oameni să cerceteze terenul de-a lungul coastei la o depărtare de o sută de metri în timp ce el împreună cu cel de al patrulea soldat căutau printre stîncile ce se înşiruiau paralel cu faleza. Căutarea era lentă şi minuţioasă dar cei doi nu pătrundeau prea adînc printre stînci. Pentru Mallory raţionamentul sergentului era logic şi limpede. Dacă santinela se dusese să se culce sau i se făcuse rău, era puţin probabil să se fi dus prea departe în talmeş-balmeşul acela încurcat de bolovani. În spatele stîncilor Mallory şi ceilalţi erau în siguranţă, posibilitatea de a fi surprinşi fiind exclusă.

Apoi procedară aşa cum se temuse Mallory — procedară la o inspecţie organizată, metodică a crestei falezei, şi, mai rău, începură să cerceteze marginea. Cei trei soldaţi se ţineau de mîini iar ultimul îl apucase cu o mînă de centiron pe sergent, care mergea pe marginea prăpastiei sondînd milimetru cu milimetru cu raza proiectoare a unei lanterne puternice. Deodată se opri brusc, scoase o exclamaţie şi se aplecă cu obrazul şi lanterna aproape lipite de pămînt. Nu se punea întrebarea ce găsise, descoperise în pămîntul moale şi sfărîmicios tăie-

tura adîncă făcută de frînghia de ascensiune care fusese legată de un bolovan și apoi fusese zvîrlită în prăpastie.

Pe tăcute, încetișor, Mallory și tovarășii lui se ridicară în picioare sau în genunchi cu țevile carabinelor aliniate pe vîrfurile stîncilor sau ochind printre crăpăturile lor. Nici unul nu se îndoia că Stevens zăcea acolo fără ajutor în hornul acela strîmt, grav rănit sau poate mort. Ar fi fost suficient ca o singură pușcă germană să se îndrepte în jos spre peretele stîncos, chiar din neglijență și cei patru nemți ar fi murit. Ar fi trebuit să moară.

Sergentul era întins acum pe jos cît era de lung, doi oameni îl țineau de picioare. Capul și umerii îi atîrnau deasupra prăpastiei ; îndreptă raza de lumină a lanternei spre interiorul hornului. Zece, poate cincisprezece secunde pe creastă nu se auzi nici un zgomot, nici un sunet, numai bocetul murmurat al vîntului puternic și foșnetul ploii în iarba pipernicită. Apoi sergentul se întoarse și se ridică în picioare, dînd încet din cap. Mallory le făcu semn alor săi să se așeze în spatele bolovanilor, dar chiar și așa vocea sergentului cu accentul moale bavarez se auzea clar, adusă de vînt.

— E Ehrich, bietul băiat ! În glasul lui se amestecau ciudat compasiunea și mînia. L-am prevenit adesea să nu fie imprudent, să nu meargă prea aproape de marginea falezei. E foarte înșelătoare. Instinctiv, sergentul făcu doi pași înapoi și privi din nou scobitura din pămîntul moale. Aici e locul unde i-a alunecat piciorul, sau poate patul puștii. Acum nu mai are importanță.

— Credeți că e mort, domnule sergent ? Cel care vorbise era un tînerel mîhnit și nervos.

— E greu de spus... Uită-te și tu.

Ezitînd, tînărul se culcă pe marginea falezei și aruncă o privire prudentă în jos. Ceilalți soldați schimbau între ei scurte fraze sacadate ; în acest timp Mallory se întoarse spre Miller și se aplecă la urechea americanului. Nu-și mai putea stăpîni nedumerirea.

— Cînd l-ai părăsit, Stevens purta costumul negru ? îi șopti el.

— Mda, îi răspunse la rîndul său Miller. Mda, cred că da, apoi după o pauză. Nu, la dracu, am greșit. Ne-am

pus aproape în același timp pelerinele de camuflaj impermeabil. Mallory dădu din cap. Impermeabilele nemților erau aproape identice cu ale lor și Mallory își aduse aminte că părul santinelei era negru ca abanosul, și avea aceeași culoare cu părul vopsit al lui Stevens. Probabil că tot ceea ce se vedea de acolo de sus era un cap și o siluetă ghemuită, învăluită într-o manta. Eroarea sergentului era ușor de înțeles, ba chiar inevitabilă.

Tînărul soldat se îndepărtă de marginea falezei și se ridică cu grijă în picioare.

— Aveți dreptate, domnule sergent. E Ehrich. Vocea tînărului era șovăielnică. Cred că e viu. Am văzut pelerina mișcîndu-se puțin. Și nu era vîntul, sînt sigur.

Mallory simți mîna masivă a lui Andrea strîngîndu-i brațul, apoi îl cuprinse un val de bucurie, o ușurare. Așadar Stevens trăia ! Mulțumescu-ți ție, Doamne ! Îl vor salva pe bietul băiat. Îl auzi pe Andrea șoptind vestea celorlalți, apoi trist zîmbi gîndurilor sale, ironizîndu-și bucuria. Desigur, Jensen n-ar fi aprobat această veselie. Stevens își terminase rolul, pilotase vasul pînă la Navarone și escaladase faleza, acum nu mai era decît o piatră de moară, o povară pentru tot grupul, care le va micșora puținele șanse de succes ce le mai rămăseseră. Pentru Înaltul Comandament care manevrează piesele, pionii infirmi încetinesc tot jocul și produc o dezordine teribilă pe tabla de șah. Din partea lui Stevens fusese o nechibzuință că nu s-a sinucis, astfel încît ceilalți să poată dispune de trupul lui pur și simplu, aruncîndu-l în apa adîncă și flămîndă ce lovea stîncile de la poalele falezei.

În întuneric Mallory își strînse pumnii și se jură că băiatul va trăi și se va întoarce acasă și să-i ia dracu cu războiul lor total și cu toate exigențele lor barbare... Era un băiețaș, asta era, un băiețaș speriat și distrus și cel mai brav dintre toți !

Tînărul sergent cu vocea lui grăbită, precisă și sigură, dădea o serie de ordine oamenilor săi. Un medic, atele, o brancardă, o eclisă pentru picior, frînghii, pitoane — avea o minte bine utilată, ordonată, ce nu uita nimic. Mallory aștepta încordat întrebîndu-se dacă va lăsa sau nu vreun paznic pentru ca santinelele, dacă vor fi,

vor trebui să dispară și asta inevitabil îi va trăda. Nici nu se gîndi cum le va înlătura mai repede și pe tăcute — o șoaptă la urechea lui Andrea ar fi fost de ajuns și santinela n-ar avea mai multe șanse decît un mielușel închis într-un țarc în fața lupului flămînd. Chiar mai puține șanse pentru că mielușelul, oricum ar mai putea fugi și ar mai putea behăi, înainte ca să-l înghită întunericul.

Sergentul rezolvă problema ; competența sigură de sine, duritatea, cruzimea lipsită de sentimente care fac din naziștii germani cei mai fanatici soldați din lume îi dădură lui Mallory șansa pe care nici n-o bănuia. Tocmai terminase de dat ordinele cînd tînărul soldat îi atinse brațul și apoi arătă spre faleză.

— Și bietul Ehrich, domnule sergent, întrebă el timid, n-ar trebui... nu credeți că unul din noi ar trebui să stea cu el ?

— Și dacă ai sta, ce ai putea să faci — să-l ții de mînă ? întrebă sergentul acru. Dacă se mișcă și cade, ei bine cade și asta-i tot, nu mai are nici o importanță dacă o sută de soldați stau aici sus și-l păzesc. Du-te și nu uita ciocanul și cuiele ca să-i fixăm piciorul.

Cei trei soldați se întoarseră și plecară în grabă spre răsărit, fără să mai spună vreun cuvînt. Sergentul se îndreptă spre telefon, raportă cuiva pe scurt ce se întîmplase apoi se îndepărta în direcția opusă pentru a verifica următorul post de pază, așa presupuse Mallory. Se mai vedea ca o pată ce se estompa în întuneric cînd Mallory le șopti lui Brown și Miller să stea din nou de gardă : se mai auzeau încă pașii măsurați și siguri scîrțîind la o oarecare distanță pe pietriș cînd, fixîndu-și frînghia și făcînd-o să zboare peste marginea falezei, Andrea și Mallory se lăsară să alunece repede în jos pe coardă, mai înainte ca vibrarea acesteia să înceteze.

Stevens stătea neajutorat lîngă un pinten stîncos ascuțit ca un brici, un morman de oase răsucite și înghesuite, cu obrazul sfîrtecat și sîngerînd, era leșinat și respira greu cu gura întredeschisă. Piciorul drept, ceva mai jos de genunchi, era răsucit în sus și spre exterior într-o poziție nefirească față de stîncă. Mallory ridică și îndreptă piciorul cît putea de ușor, sprijinindu-se de pe-

reții hornului și ajutat fiind de Andrea. Din adîncimea întunecată a leșinului său Stevens gemu de două ori de durere, dar Mallory, cu dinții strînși de îl dureau fălcile, n-avea de ales, trebuia să-l scoată de acolo. Apoi încet, cu o grijă infinită, îi ridică pantalonul, tresări și, cuprins de groază și scîrbă, își închise ochii cînd văzu osul albicios sfărîmat, care ieșea din carnea umflată, violacee și sfîșiată.

— Complicată fractură, Andrea. Încetișor degetele sale experimentate alunecară în jos pe piciorul mutilat pînă la marginea bocancului și deodată se opriră cînd ceva cedă la atingerea lui ușoară. O, Doamne, murmură el. Încă o fractură chiar deasupra gleznei. Băiatul ăsta este într-o stare disperată, Andrea !

— Așa este, spuse Andrea grav. Putem să facem ceva pentru el aici ?

— Nimic. Chiar nimic. Va trebui mai întîi să-l urcăm. Mallory se ridică, privi sumbru la peretele perpendicular al hornului. Cu toate că nu știu cum dracu...

— Am să-l urc eu sus. În vocea lui, Andrea nu exprima o propunere ci mai degrabă o hotărîre disperată sau conștiința unui efort aproape incredibil. Ea formula o intenție pur și simplu, era vocea unui om care nu-și contestă posibilitatea de a face ceva ce a hotărît să facă.

— Dacă vrei să mă ajuți să-l ridic, să-l leg de spatele meu...

— Cu piciorul ăsta rupt, atîrnînd de o bucată de piele și cu mușchii sfîșiați ? protestă Mallory. Stevens nu va rezista. Dacă îl ducem, va muri.

— Va muri și dacă nu-l ducem, murmură Andrea. Mallory îl privi lung pe Stevens, apoi grav dădu din cap în întuneric.

— Dacă nu încercăm, va muri, repetă el obosit, da, trebuie să încercăm. Ieși dintre stînci, trase în jos cîțiva metri de frînghie și își fixă un picior într-o furcă a hornului chiar sub corpul lui Stevens. Își înfășură de cîteva ori coarda în jurul taliei și se uită în sus.

— Gata, Andrea ? întrebă el încet.

— Gata. Andrea se aplecă, și sprijini mîinile uriașe sub subțiorile lui Stevens și-l ridică încet dar cu toată

puterea în timp ce Mallory îl împingea de dedesubt. Înainte de a ajunge sus, de două sau de trei ori tînărul gemu din adîncul pieptului chinuit. Geamătul de durere tremurat îl făcu pe Mallory să-şi încleştеze dinţii şi apoi piciorul răsucit care se bălăbănea ieşi din raza lui vizuală ; strîns şi legănat în încercuirea braţelor lui Andrea, Stevens era o mască a unui obraz însingerat, biciuită de ploaie, atîrnînd pe spate grotesc, o mască fără viaţă, cu patosul unei păpuşi stricate. Cîteva secunde mai tîrziu Mallory se urcă sus alături de ei şi începu să lege cu îndemînare încheieturile mîinilor lui Stevens. În timp ce mîinile lui amorţite înnodau şi strîngeau frînghia, înjura încet, amarnic, continuu, dar nu-şi dădea seama, căci atenţia lui era concentrată la capul spart care se bălăbănea stupid pe umărul lui, la sîngele ce se scurgea diluat de ploaia şiroind pe obrazul lui dat pe spate, la părul de lîngă tîmpla stîngă care redevenea blond pe măsură ce vopseaua se curăţa încet. O cremă de ghete de proastă calitate, gîndi Mallory supărat. Jensen trebuie să afle, fiindcă asta putea să coste viaţa unui om. Apoi îşi dădu seama de gîndurile lui şi înjură din nou, de data asta îndîrjit de nimicurile fără importanţă la care se gîndise.

Andrea, cu amîndouă mîinile libere, căci braţele lui Stevens erau legate de gîtul lui iar trupul i se legăna lîngă al lui, avu nevoie de mai puţin de treizeci de secunde ca să ajungă sus. Mallory nu putu să observe dacă greutatea suplimentară de circa şaptezeci de kilograme a modificat cu ceva escaladarea lui Andrea din punct de vedere al vitezei sau al forţei. Rezistenţa acestui om era fantastică. O dată, numai o dată cînd Andrea se căţăra peste creasta falezei piciorul rupt al lui Stevens atinse stînca şi acest chin înfiorător îl trezi din starea de jalnică nesimţire şi-i smulse de pe buze un scurt ţipăt de durere, un sunet şoptit, răguşit şi gîlgîit, cu atît mai oribil cu cît era vorba de o suferinţă mută. Apoi Andrea se ridică în picioare şi Mallory, aflat în spatele lui, tăie repede frînghiile care-i lega unul de celălalt.

— Du-l direct printre stînci Andrea, te rog, şopti Mallory. Aşteaptă-ne în prima poieniţă pe care o vei

găsi. Andrea încuviinţă încet fără să ridice capul, cu ochii aplecaţi asupra tînărului din braţele sale ca un om cufundat în gînduri. Cufundat în gînduri sau ascultînd : pe neaşteptate şi Mallory se trezi privind şi ascultînd murmurul pierdut al vîntului subţire şi nimic altceva, numai cîntecul de jale ce se ridica şi se pierdea şi ploaia rece ce se transforma în lapoviţă rece ca gheaţa. Fără să ştie de ce, se cutremură şi ascultă din nou, apoi se scuturâ supărat, se întoarse brusc spre peretele de stîncă şi începu să tragă coarda. Adusese totul sus, frînghia udată de ploaie zăcea la picioarele lui într-o dezordine de nedescris cînd îşi aduse aminte de pitonul care era încă fixat la baza hornului, cu zeci de metri de coardă suspendată de el.

Era prea obosit şi înfrigurat şi prea deprimat ca să se înfurie pe el însuşi. Înfăţişarea lui Stevens şi tot ce se întîmplase cu el îl afectase mai mult decît îşi închipuia. Indispus, aruncă coarda în prăpastie încă o dată, coborî în horn, desfăcu cea de a doua frînghie şi aruncă pitonul în întuneric. Zece minute mai tîrziu cu corzile rulate pe umăr, îi conduse pe Brown şi Miller prin întunecosul labirint de stînci.

La mai puţin de o sută de metri în interiorul regiunii, într-un mic loc descoperit, de-abia de mărimea unei mese de biliard îl găsiră pe Stevens culcat la adăpostul unei stînci uriaşe. Sub el, pe pămîntul ud, plin de pietre, era întinsă o pînză impermeabilă, o manta de camuflaj îi acoperea aproape tot corpul, era foarte frig dar stîncile dimprejur micşorau intensitatea vîntului, adăpostindu-l pe Stevens de lapoviţa care cădea. Andrea îşi ridică privirea cînd cei trei oameni coborîră în vale şi îşi lăsară echipamentul pe pămînt ; Mallory observă îndată că Andrea ridicase pantalonul deasupra genunchiului şi tăiase bocancul din piciorul sfărîmat.

— Dumnezeule îndurător ! Cuvintele erau pe deoparte solemne, pe de alta pline de milă şi fuseseră rostite involuntar de Miller ; chiar în beznа adîncă piciorul fracturat arăta groaznic. Se lăsă pe genunchi şi se opri chiar lîngă el. Ce belea ! murmură el încet. Aruncă o privire peste umăr. Trebuie să facem ceva cu piciorul

ăsta, şefule, şi n-am nici o secundă de pierdut. Copilandrul ăsta e candidat la morgă.

— Ştiu. Trebuie să-l salvăm, Dusty, trebuie. Pentru Mallory acest lucru deveni foarte important. Se lăsă în genunchi. Hai să ne uităm la el.

Nerăbdător, Miller îl dădu la o parte.

— Lasă-mă pe mine, şefule! În vocea lui era o siguranţă, o competenţă care-l făcu pe Mallory să tacă. Repede, trusa de medicamente şi despachetaţi cortul acela.

— Eşti sigur că poţi să te descurci? Dumnezeu ştie, gîndi Mallory, că de fapt nu se îndoia de el, îşi dădea seama doar de recunoştinţa, de imensa uşurare pe care o simţea dar trebuia să spună ceva. Cum ai să...

— Uite, şefule, spuse Miller calm. Toată viaţa am avut de-a face cu trei feluri de lucruri — mine, tuneluri şi explozivi. Sînt lucruri periculoase, şefule. Am văzute sute de picioare şi braţe făcute praf — şi pe cele mai multe le-am îngrijit eu. Zîmbi răutăcios în întuneric. Pe vremea aceea eram şi eu şef, consider că era unul din privilegiile mele.

— Înţeles! Mallory îl bătu pe umăr. E al tău, Dusty. Dar cortul?! Involuntar privi peste umăr în direcţia falezei. Vreau să spun...

— M-aţi înţeles greşit, şefule. Mîinile lui Miller, ferme şi precise, cu delicata siguranţă a unui om care şi-a petrecut o viaţă printre explozive puternice, erau acum ocupate cu căutarea dezinfectanţilor şi a bandajelor. Nu-i vorba să înfiinţăm sau să aranjăm aici un spital, dar avem nevoie de ţărușii cortului — ca atele pentru piciorul lui.

— Sigur, sigur. Atele. Nu mi-ar fi trecut prin cap că-s buni de atele — de fapt nu ştiu de cît timp nu mă gîndesc numai la asta...

— Nu sînt prea importante, şefule. Miller deschise trusa medicală, alegînd repede articolele cu ajutorul unei lanterne camuflate. Morfină, ăsta-i primul lucru de care are nevoie băiatul ăsta, fără morfină va muri din cauza şocului. Şi apoi are nevoie de un adăpost, căldură şi haine uscate...

— Căldură! Haine uscate! îl întrerupse Mallory neîncrezător. Privi în jos la tînărul leşinat, aducîndu-şi aminte cum pierduse Stevens soba şi tot combustibilul şi gura i se strîmbă de amărăciune. Era propriul lui călău... Unde dracu le vom găsi?

— Nu ştiu, şefule, spuse Miller simplu. Dar trebuie să le găsim şi nu numai pentru a micşora şocul. Cu un picior ca ăsta şi ud pînă la piele e sigur că va face pneumonie. Şi apoi, oricită sulfamidă ar încape în gaura asta blestemată din picior, în starea în care este copilul ăsta, cel mai mic pericol de septicemie... Vocea lui se pierdu în tăcerea dimprejur.

Mallory se ridică în picioare.

— Consider că tu eşti şeful. Imitase perfect vorba tărăgănată a americanului şi Miller îşi ridică repede privirea, surpriza se transformă într-un surîs obosit, apoi privi în depărtare. Cînd se aplecă asupra lui Stevens, Mallory auzi clănţănitul dinţilor lui Miller şi mai mult simţi decît văzu că tremura aproape continuu, dar era atent şi concentrat la treaba pe care o făcea cu mîinile. Mallory îşi aminti din nou că hainele lui Miller erau ude leoarcă şi nu pentru prima dată Mallory se miră cum de a reuşit să ajungă în asemenea hal cu un impermeabil pe el.

— Tu îl bandajezi. Eu voi căuta un adăpost. Mallory nu era aşa de convins pe cît părea, totuşi pe pantele vulcanice acoperite de pietriş ale munţilor din spatele lor trebuia să existe posibilitatea de a găsi o stîncă unde să se adăpostească, dacă nu o peşteră. La lumina zilei le-ar putea găsi dar aşa nu le rămînea decît să-şi încerce norocul de a da din întîmplare peste ceva asemănător... Observă că Brown, care avea obrazul vînăt de epuizare şi greaţă — căci efectele intoxicării cu oxid de carbon dispar lent — se ridicase şovăielnic în picioare şi-şi făcea loc printre stînci.

— Unde te duci, şefule?

— Înapoi, după restul materialelor, domnule.

— Eşti sigur că ai să izbuteşti? Mallory îl privi de apraope. Nu arăţi prea bine.

— Nici nu mă simt prea bine, spuse Brown, sincer. Îl privi pe Mallory. Dar cu tot respectul pe care vi-l

port, domnule, nu cred că în ultima vreme v-ați văzut într-o oglindă.

— Ai cîștigat, aprobă Mallory. Foarte bine atunci. Haidem. Vom merge împreună.

În următoarele zece minute în luminișul micuț fu liniște, o liniște întrerupță numai de murmurul lui Miller și Andrea, care se ocupau de piciorul rupt, și de gemetele rănitului ce se chinuia și se zbătea slab în abisul întunecat al durerii : apoi treptat morfina își făcu efectul și încordarea slăbi și dispăru iar Miller fu în stare să lucreze repede, fără teama de a fi întrerupt. Andrea întinsese o pînză impermeabilă deasupra lor. Cu scop dublu : îi apăra de lapoviță care din cînd în cînd mătura totul în jur și ascundea lumina ca un vîrf de ac al lanternei de buzunar pe care o ținea cu mîna liberă. Apoi Miller îi fixă piciorul, îl bandajă, îl strînse în atele cît mai bine, după care se sculă în picioare, îndreptîndu-și spatele înțepenit.

— Mulțumescu-ți ție, Doamne, s-a făcut, spuse el obosit. Arătă spre Stevens. Mă simt la fel de prost ca și copilul ăsta. Deodată încremeni, ridică un braț în semn de avertizare :

— Se aude ceva, Andrea, șopti el.

Andrea rîse.

— E Brown care se întoarce, amice. Vine pe acest drum de aproape un minut.

— De unde știi că e Brown ? îl provocă Miller. Se simțea pe undeva supărat pe el însuși și, resemnat își băgă pistoletul automat în buzunar.

— Brown merge bine printre stînci, spuse Andrea cu blîndețe, dar e obosit. Căpitanul Mallory însă... Ridică din umeri. Oamenii îmi spun mie pisica cea mare, știu, dar în munți, printre stînci, căpitanul e mai mult decît o pisică. E o fantomă, așa îi și spuneau oamenii din Creta. Ai să-ți dai seama că e aici de abia cînd te va atinge pe umăr.

Miller se cutremură la o neașteptată rafală de lapoviță înghețată. Aș vrea să nu vă mai furișați atîta pe aici, se plînse el. Își ridică ochii cînd Brown veni de după un bolovan încet, cu mersul tărăgănat, poticnit, al unui om epuizat. Hei, Casey ! Cum merg treburile ?

— Nu prea rău. Brown mulțumi printr-un murmur cînd Andrea îi luă lada cu exploziv de pe umăr și o lăsă ușor pe pămînt. Asta e ultima încărcătură. Căpitanul m-a trimis încoace cu ea. Am auzit voci undeva pe faleză. A rămas în urmă să vadă ce vor spune cînd vor descoperi că Stevens a dispărut. Obosit, se așeză jos pe capacul lăzii. Poate o să-și dea o părere, ce au de gînd să facă după aceea, dacă au de gînd ceva.

— Mi se pare că ar fi trebuit să te lase pe tine acolo și să aducă el lada asta blestemată, mormăi Miller. Dezamăgirea produsă de Mallory îl făcu mai sincer decît ar fi vrut să fie. El e într-o formă mai bună decît tine și cred că-i prea mult... Se întrerupse și icni de durere, degetele lui Andrea îi apucaseră brațul ca într-un uriaș clește de oțel.

— Nu-i frumos să vorbești așa, prietene, spuse Andrea cu mustrare în glas. Ai uitat probabil că Brown nu vorbește, nici nu înțelege un cuvînt nemțește ?

Miller își frecă cu delicatețe brațul învinețit, dînd din cap încet supărat și mustrîndu-se singur.

— Eu cu gura mea afurisită ! spuse el cu mîhnire. Miller-vorbește-întotdeauna-cînd-nu-trebuie, așa mi se spune. Vă cer iertare și gata... și care este următorul punct pe ordinea de zi, domnilor ?

— Căpitanul mi-a spus că trebuie să mergem direct spre stînci și să urcăm creasta din dreapta a muntelui de acolo. Brown arătă cu degetul în direcția unei întunecate mase nedeslușite și ciudat de amenințătoare ce se ridica în spatele lor. Ne va ajunge peste cincisprezece minute sau cam așa. Zîmbi obosit spre Miller. Și a cerut să-i lăsăm în lada asta și un rucsac ca să le aducă.

— Ai milă de mine, stărui Miller. Mă simt prea mic. Privi în jos la Stevens, care dormea liniștit sub pînza cauciucată, întunecată și plină de apă, apoi în sus, spre Andrea. Mi-e teamă Andrea, că...

— Bineînțeles, bineînțeles ! Andrea se aplecă iute, înfășură pînza impermeabilă în jurul tînărului căzut în nesimțire și se ridică în picioare fără nici un efort, ca și cînd pînza cauciucată ar fi fost goală.

— Am s-o iau înainte, se oferi Miller. Poate pot să descopăr o potecă mai ușoară pentru tine și pentru tî-

nărul Stevens. Ridică pe umăr generatorul și rucsacul și, datorită greutății neașteptate se clătină ; nu-și dăduse seama că erau așa de grele. Pentru început, asta e. Apoi se completă singur.: Mai tîrziu va trebui să ne duci pe amîndoi.

Mallory își calculase prost timpul necesar ca să-i ajungă pe ceilalți, trecuse peste o oră de cînd îl părăsise Brown și încă nu vedea nici o urmă. Și cu treizeci de kilograme în spinare nici el nu mergea prea repede.

Dar nu era totul din vina lui. După primul șoc al descoperirii patrula germană care revenise, cercetase din nou creasta falezei, metodic și cu o încetineală exasperantă. Mallory așteptase încordat ca cineva să propună să coboare și să examineze hornul — dimensiunea semnelor lăsate de pitoane în stîncă ar fi dezvăluit totul, dar nimeni nu pomeni de așa ceva. Ar fi fost oricum un lucru fără sens, datorită faptului evident că santinela căzuse și murise. După o căutare zadarnică, au discutat îndelung ce trebuiau să facă după aceea. În cele din urmă n-au mai făcut nimic. Au lăsat o santinelă în loc și ceilalți au plecat de-a lungul crestei, ducînd cu ei echipamentul de salvare.

Cei trei bărbați din frunte străbătuseră o distanță bună surprinzător de repede, chiar dacă condițiile erau acum sensibil mai ușoare. Bolovanii prăbușiți de la poalele munților dispărură după vreo cincizeci de metri, făcînd loc pietrișului sfărîmat și prundișului spălat de ploi. Probabil că îi depășise, dar era greu de crezut una ca asta. În intervalele în care nu cădea lapovița — care semăna mai mult a grindină — reușea să arunce o privire peste povîrnișul pustiu al muntelui, dar nimic nu se mișca. Dealtminteri știa că Andrea nu se va opri pînă nu va ajunge la ceea ce promitea să fie cît de cît un adăpost oricît de mic și pînă acum aceste povîrnișuri expuse în bătaia vîntului nu ofereau nimic sau prea puțin care să semene cu un adăpost.

În sfîrșit Mallory literalmente dădu peste ei și peste adăpostul lor. Trecuse de o coamă îngustă de stînci longitudinale și tocmai traversa creasta ascuțită cînd auzi murmurul vocilor sub el și văzu o slabă licărire de lumină în spatele prelatei ce atîrna de o proeminență a

peretelui celui mai îndepărtat al unei mici ripe de la picioarele lui.

Miller tresări brusc și sări în lături cînd simți o mînă pe umăr. Chiar înainte de a vedea cine este aproape că scoase din buzunar pistolul, apoi se prăbuși greoi pe stînca din spatele lui.

— Haide, haide ! Belicosule ! Mallory, mulțumit, lăsă să-i alunece povara de pe umerii lui chinuiți și privi spre Andrea, care rîdea încetișor. De ce vă amuzați atît ?

— Prietenul nostru, Andrea zîmbi din nou. I-am spus că are să-și dea seama că ai sosit cînd îl vei atinge pe umăr. Bănuiesc că nu m-a crezut.

— Ați fi putut să tușiți sau mai știu eu ce, spuse Miller apărîndu-se. Mă lasă nervii, șefule, adăugă el tînguitor. Nu mai sînt ca acum patruzeci și opt de ore. Mallory îl privi neîncrezător, gata să-i răspundă, apoi se opri brusc cînd zări palidul obraz al lui Stevens, sprijinit de un rucsac. Sub bandajul alb ce-i înconjura fruntea ochii erau deschiși și îl priveau țintă. Mallory făcu un pas înainte și se lăsă în jos, sprijinîndu-se pe un genunchi.

— Ah, în sfîrșit, ți-ai revenit ! Zîmbi spre figura lividă și scofîlcită. Stevens la rîndul lui îi surîse, buzele sale fiind chiar mai palide decît obrazul. Arătă înfiorător.

— Cum te simți, Andy ?

— Nu prea rău, domnule. Realmente nu prea rău. Ochii injectați de sînge erau întunecați și plini de suferință. Privirea lui se pierdu în gol, se uită absent la piciorul bandajat, apoi își ridică din nou ochii și surise șovăielnic lui Mallory. Îmi pare tare rău de tot ce s-a întîmplat, domnule, un lucru al naibii de stupid !

— N-a fost un lucru stupid, Mallory vorbi rar, expresiv, subliniindu-și cuvintele. A fost o prostie criminală ! Își dădea seama că toți îl urmăreau și mai știa că Stevens avea ochi numai pentru el. O prostie criminală, de neiertat, continuă el liniștit. Și eu sînt vinovatul. Am bănuit că ai pierdut o grămadă de sînge pe vas dar n-am știut că aveai niște tăieturi atît de mari pe frunte. Ar fi trebuit să-mi fac datoria și să aflu. Zîmbi

din nou. Ar fi trebuit să auzi ce mi-au spus aceste două personaje nesupuse cînd am ajuns în vîrf... Și aveau dreptate. În starea în care erai n-ar fi trebuit să ți se ceară să fii închizător de coardă. A fost o nebunie. Zîmbi din nou. Ar fi trebuit să te ridicăm ca pe un sac de cărbuni aidoma acestor doi neînfricați alpiniști, Miller și Brown... Dumnezeu știe cum ai reușit, sînt sigur că nici tu un știi. Se aplecă spre Stevens și îi atinse genunchiul sănătos. Iartă-mă, Andy. Sincer nu mi-am dat seama în ce stare erai.

Stevens se agită neliniștit dar obrajii de o paloare cadaverică se colorară de o bucurie jenată.

— Vă rog, domnule, stărui el, nu vorbiți așa. A fost un lucru obișnuit. Făcu o pauză, o undă de durere îl străbătu, venind de la piciorul rupt, își strînse pleoapele și trase adînc în piept aerul care îi șuieră printre dinți. Apoi îl privi din nou pe Mallory. Această ascensiune nu-mi face cinste, continuă el repede. Cu greu îmi aduc aminte.

Mallory îl privi fără să spună nimic, cu sprîncenele arcuite într-o blajină mirare.

— La fiecare pas mi-a fost o frică grozavă, spuse Stevens simplu. Era conștient că nu constituia o surpriză și nici un prilej de uimire faptul că putea să spună acest lucru pe care altădată n-ar fi fost în stare să-l mărturisească, preferînd să moară. În viața mea nu mi-a fost așa de frică !

Mallory își mișcă capul dintr-o parte în alta, își frecă barba țepoasă cu amîndouă mîinile. Părea sincer surprins, apoi privi spre Stevens și zîmbi ironic.

— Acum știu că ești novice în treaba asta, Andy. Zîmbi din nou. Îți închipui că eu rîdeam și cîntam în timp ce urcam faleza aceea ? Crezi că nu mi-a fost frică ? Își aprinse o țigară și privi spre Stevens printr-un nor gros de fum. Ei bine, mi-a fost. Frică nu e cuvîntul potrivit — eram al dracului de speriat. Tot așa și Andrea. Știam prea multe ca să nu ne fie teamă.

— Andrea ! Stevens chicoti, apoi țipă, căci mișcarea îi declanșase o durere atroce în piciorul drept. O clipă Mallory își închipui că și-a pierdut cunoștința, dar

aproape imediat vorbi din nou, cu o voce răgușită de durere. Andrea ! șopti el. Frică ! Nu cred !

— Lui Andrea i-a fost frică. Vocea uriașului grec era foarte blîndă. Lui Andrea îi este frică. Lui Andrea îi este întotdeauna frică. Din cauza asta am trăit atît de mult. El privi în jos spre mîinile lui imense. Și iată de ce atîția alții au murit. Lor nu le-a fost așa de frică cum mi-a fost mie. Ei nu s-au temut de toate lucrurile de care trebuie să se teamă orice om, a fost întotdeauna ceva de care au uitat să se îngrijoreze, să se păzească, Dar lui Andrea i-a fost frică de toate cele și nu a uitat nimic. Este foarte simplu.

Privi înspre Stevens și zîmbi.

— Pe lume nu există oameni curajoși. Să te naști, să trăiești, să mori, toate astea înseamnă de ajuns de mult curaj, și chiar mai mult decît de ajuns. Sîntem cu toții curajoși și tuturor ne este teamă și ceea ce numește lumea un om curajos este un amestec de curaj și frică în dauna celorlalte. Numai că este curajos cu cinci minute mai mult. Sau uneori cu zece minute mai mult, sau cu douăzeci de minute, sau atît cît are nevoie unul bolnav și rănit și speriat să urce o stîncă.

Stevens nu spuse nimic. Avea capul înclinat și obrazul ascuns. De puține ori se simțise atît de fericit, atît de liniștit. Știuse că nu putea să ascundă nimic unor oameni ca Andrea și Mallory, dar nu știuse că aceasta nu avea nici o importanță. Simțea că trebuia să spună ceva, dar mintea nu-l mai ajuta și era obosit de moarte. Undeva în fundul sufletului său știa că Andrea spunea adevărul, deși nu tot adevărul ; dar era prea obosit ca să-i mai pese, să încerce să lămurească lucrurile. Miller își drese glasul zgomotos.

— Locotenente, nu mai vorbi, spuse el hotărît. Trebuie să stai liniștit și să încerci să dormi.

Stevens îl privi, apoi se întoarse spre Mallory cu o privire mirată și întrebătoare.

— Mai bine fă ce ți-a spus, Andy. Mallory zîmbi. Îți vorbește chirurgul și medicul tău. El ți-a îngrijit piciorul

— Oh, n-am știut. Mulțumesc, Dusty. A fost... greu ? Miller dădu din mînă dezaprobator.

— Nu, pentru un om cu experiența mea. O simplă ruptură, minți el cu dezinvoltură. Aproape că putea s-o facă oricine... Andrea, te rog dă-i o mînă de ajutor să se culce. Își întoarse brusc capul spre Mallory. Șefule?

Cei trei bărbați ieșiră afară, întorcînd spatele vîntului înghețat.

— Trebuie să facem rost de foc și de haine uscate pentru băiatul ăsta, spuse Miller repede. Pulsul se apropie de 140 și temperatura de 40°. Face febră și în fiecare clipă pierde teren.

— Știu, știu, spuse Mallory îngrijorat. Și nu-i nici o speranță să găsim combustibil pe muntele ăsta blestemat. Să mergem înăuntru să vedem ce haine uscate putem să strîngem de la toți.

Ridică marginea prelatei și intră înăuntru. Stevens era încă treaz. Brown și Andrea stăteau lîngă el de-o parte și de alta. Miller îl urmă pe căpitan.

— O să rămînem aici peste noapte, anunță Mallory, așa că să încercăm să ne aranjăm cît putem mai comod. Nu uitați, recunoscu el, că sîntem încă prea aproape de faleză pentru a fi liniștiți, dar bătrînii frîți n-au nici o dovadă că sîntem pe insulă și de pe coastă nu putem fi văzuți. Așa că putem să ne facem comozi.

— Șefule... începu Miller să vorbească dar tăcu din nou. Mallory îl privi surprins, văzu că Miller, Brown și Stevens se priveau unul pe altul, în ochii lor se ivi șovăiala, îndoiala apoi o înțelegere mută. Pe Mallory îl cuprinse o neliniște bruscă, convingerea că ceva nu era în regulă.

— Ce s-a întîmplat, întrebă el cu asprime. Ce este?

— Avem vești proaste, șefule, spuse Miller cu grijă. Ar fi trebuit să vă spunem imediat. Am presupus, ne-am gîndit că unul dintre noi are să vă spună... Vă aduceți aminte de santinela aceea pe care dumneavoastră și Andrea ați aruncat-o în prăpastie?

Mallory dădu din cap posomorît. Știa ce va urma.

— A căzut în vîrful unei stînci submarine la optzecе metri de faleză. Miller continuă. Cred că prea mult n-a rămas din el, dar restul s-a înțepenit între două stînci. S-a înfipt tare și bine.

— Înțeleg, murmură Mallory. Toată noaptea m-am întrebat cum de-ai reușit să te uzi așa de tare sub mantaua ta impermeabilă.

— Am încercat de patru ori, șefule, spuse Miller calm. Ceilalți m-au legat de mijloc cu o frînghie. Ridică din umeri. Fără nici un succes. Valurile acelea blestemate m-au zvîrlit de fiecare dată înapoi pe faleză.

— Peste trei sau patru ore se va lumina, murmură Mallory. Peste patru ore ei vor ști că sîntem pe insulă. Pe lumină îl vor vedea imediat și vor trimite o navă să cerceteze.

— Are așa mare importanță, domnule? întrebă Stevens. Ar fi putut totuși să cadă.

Mallory ridică prelata într-o parte, privi afară în noapte. Era tare frig și începuse să ningă împrejurul lor. Lăsă prelata în jos. Peste cinci minute, spuse el absent. Peste cinci minute plecăm! Îl privi pe Stevens și zîmbi slab. Și noi am uitat ceva. Ar fi trebuit să-ți spunem. Andrea a înjunghiat santinela drept în inimă.

Orele care au urmat au fost ore de efort, orele unui întunecat coșmar nesfîrșit, ore nenumărate de mers, de împiedicări, de tîrîri, de căderi și de ridicări, de trupuri chinuite și îndurerate, de mușchi torturați de greutatea poverilor și de căutări frenetice în zăpada ce creștea, de foame și de sete și de epuizarea care-i cuprindea.

Se îndreptară spre vest-nord-vest, se întoarseră pe urmele lor înapoi peste coasta muntelui. Nemții vor presupune cu siguranță că ei s-au îndreptat spre nord, încercînd să ajungă în mijlocul insulei. Fără busolă, fără stele și lună, Mallory nu avea după ce să se orienteze decît după panta muntelui și după harta pe care i-o dăduse Vlachos la Alexandria. Dar încetul cu încetul își dădu seama că au înconjurat muntele și că acum urcau în interiorul insulei printr-o trecătoare strîmtă.

Dușmanul lor cel mai de temut era zăpada. Grea, umedă și din belșug, se învolbura împrejurul lor învăluindu-i ca într-o perdea de culoare gri; se strecura în gulere și bocanci, se infiltra perfidă pe sub haine și prin mîneci, le astupa ochii, urechile, gura, pătrundea și

le amorțea fețele și le transforma mîinile goale în sloiuri de gheață grele ca plumbul, le înțepenea brațele și îi lăsa aproape fără puteri. Toți sufereau și sufereau cumplit, dar Stevens mai mult ca toți. La cîteva minute după plecarea din peșteră din nou își pierduse cunoștința și, cum era îmbrăcat în veșminte strîmte și ude, îi lipsea căldura salvatoare generată de activitatea fizică. Andrea s-a oprit de două ori pentru a-i lua pulsul, închipuindu-și că Stevens a murit, dar întrucît mîinile lui își pierduseră sensibilitatea, nu a simțit nimic și nu a putut decît să se mire și să se poticnească din nou.

Către ora cinci dimineața, în timp ce urcau valea abruptă de deasupra defileului, o pantă nesigură unde numai cîțiva roșcovi fixau prundișul lunecos, Mallory decise că trebuie să se lege cu corzi pentru mai multă siguranță. În următoarele douăzeci de minute s-au urcat în șir indian și s-au luptat cu panta. În frunte, Mallory nici nu îndrăznea să se gîndească la felul cum se descurca Andrea în spatele lui. Deocamdată panta se îndulci și deveni complet plată și, înainte ca să-și dea seama ce se întîmpla, depășiră pasul înalt și începură să coboare pe versantul celălalt încă legați cu coarda, orbiți de zăpadă, cu o vizibilitate redusă.

Au ajuns la peșteră în zori cînd primele nuanțe cenușii ale unei zile triste și posomorîte se arătau pe cerul cu nori de zăpadă. Domnul Vlachos le spusese că sudul insulei Navarone era împînzit de peșteri, dar aceasta era prima pe care o vedeau, de fapt nici nu era o peșteră ci un fel de tunel strîmt și înturuacat săpat într-un morman de lespezi vulcanice, niște straturi uriașe de roci răsucite, cu un echilibru precar, într-un defileu care-și croia drum spre largul unei văi necunoscute, situată la trei sute — patru sute de metri mai jos, o vale înconjurată încă de umbrele nopții.

Nu era de fapt o peșteră, dar era de ajuns. Pentru niște oameni înghețați, epuizați, morți de somn, era mult mai mult decît de ajuns, era mai mult decît speraseră vreodată. Era loc pentru toți, cele cîteva crăpă-

turi au fost repede astupate ca să nu intre zăpada, intrarea a fost acoperită cu o foaie de cort susținută de bolovani. Deși era aproape cu neputință din pricina întunericului, l-au dezbrăcat pe Stevens de hainele ude de apă de mare și de ploaie și l-au întins într-un sac de dormit închis cu fermoar, i-au turnat pe gît puțin alcool și l-au așezat cu capul plin de sînge pe niște haine uscate. Și apoi cei patru bărbați, chiar și neobositul Andrea, s-au prăbușit pe pămîntul peșterii umed și plin de zăpadă și au adormit adînc, uitînd și stîncile de pe jos, și frigul, și foamea, și hainele pline de apă, uitînd și suferința din mîinile și fețele lor înghețate.

CAPITOLUL 7

MARȚI

De la 15,00 la 19,00

Înconjurat de ceață și luminînd slab în spatele norilor, soarele era departe de zenit și cobora repede spre apus în direcția brîului de munți acoperiți de zăpadă, cînd Andrea ridică marginea cortului, o împinse ușor într-o parte și privi cu grijă în jos, peste întinderea lină a muntelui. Cîteva clipe rămase nemișcat în spatele prelatei, întinzîndu-și mușchii picioarelor anchilozați, aproape paralizați, își strînse ochii și se uită în toate părțile ca să se obișnuiască treptat cu albă lumină strălucitoare a zăpezii cristaline. Apoi repede și fără zgomot ieși afară din tunel și din cinci pași ajunse departe, pe malul vîlcelei, se culcă cît era de lung pe zăpadă, se întinse calm pe pantă și ridică ochii cu grijă în sus, spre vîrful muntelui.

Sub el se întindea pînă departe o vale mare, puternic curbată, aproape perfect simetrică — o vale ce lua naștere brusc din îmbrățișarea strînsă a prăpăstioșilor pereți ai munților și se pierdea departe spre nord. Uriașul ce se ridica și-și proptea în dreapta lui creasta acoperită de nori negri amenințînd capătul văii — fără nici un dubiu nu putea fi decît Muntele Kostos, gîndi Andrea. Kostos, cel mai înalt munte din insula Navarone : în întunericul nopții traversaseră coasta lui vestică. Exact spre răsărit, și în fața lor la o distanță de circa cinci kilometri, al treilea munte nu era mult mai mic, dar coasta lui nordică cobora mai repede, ducînd spre cîmpiile situate în nordul insulei Navarone. La circa patru

kilometri spre nord-nord-est cu mult sub limita zăpezilor și a colibelor izolate ale păstorilor se ascundea o mică comună cu acoperișuri plate, sub coastele dealurilor, înșirată de-a lungul malurilor unui mic curs de apă ce își făcea loc prin vale. Nu putea fi decît satul Margaritha.

Chiar în timp ce studia topografia văii și ochii lui cercetau fiecare povîrniș și fiecare adîncitură a munților de unde putea să apară vreun pericol, gîndurile lui Andrea se întorceau în urmă cu două minute, căutînd să identifice natura sunetului străin care-l deșteptase din somn și-l făcuse să se scoale instantaneu în picioare, alert și treaz de-a binelea, dar conștiința lui n-avusese destul răgaz să identifice sunetul. Și în acel moment îl auzi din nou, de trei ori în tot atîtea secunde, un fel de fluierat ascuțit venind de departe, un sunet pătrunzător, strident, care răsună scurt și muri pe pantele inferioare ale Muntelui Kostos ; ecoul final mai vibra ușor în aer cînd Andrea se dădu înapoi și se lăsă să alunece în jos pe pămîntul viroagei.

În mai puțin de treizeci de secunde se întoarse pe marginea văii, involuntar mușchii obrazului i se contractară cînd își puse la ochi lentilele înghețate ale binoclului lui Mallory, marca Zeiss-Ikon. Nu se înșelase, își spuse el îndîrjit, prima impresie fugară fusese exactă. În total douăzeci și cinci, poate treizeci de soldați se mișcau într-un lung șir discontinuu, înaintau încet de-a lungul coastei Muntelui Kostos, cercetînd cu de-amănuntul orice văgăună, orice morman de bolovani ce se ivea în calea lor. Fiecare soldat era îmbrăcat în haine de zăpadă care totuși se observau ușor chiar de la o distanță de doi kilometri : vîrfurile ascuțite ale schiurilor lor legate cu curele se distingeau deasupra umerilor și capetelor lor acoperite cu glugi, schiurile se mișcau și se legănau ca niște ciudate puncte negre pe albeața strălucitoare a zăpezii în timp ce soldații alunecau și se poticneau pe povîrnișul presărat cu pietriș al muntelui. Din cînd în cînd un bărbat din mijlocul grupului arăta și gesticula cu un alpenștoc ca și cum ar fi coordonat eforturile companiei de cercetași. Bărbatul cu fluierul, își zise Andrea.

— Andrea ! Chemarea din gura peșterii fu foarte înceată. E ceva în neregulă ?

Cu degetul la gură, Andrea se răsuci în zăpadă. Mallory stătea lîngă prelata de protecție. Cu hainele mototolite și cu barba neagră, ținea o mînă ridicată, apărîndu-se de lumina orbitoare a zăpezii, în timp ce cu cealaltă își freca ochii injectați, spre a-și alunga somnul. Înainta șchiopătînd, ascultînd de degetul îndoit al lui Andrea, tresărind de durere la fiecare pas pe care-l făcea. Degetele de la picioare erau umflate și jupuite, lipite între ele din pricina sîngelui închegat. Nu-și scosese bocancii de cînd îi luase din picioarele santinelei germane și acum aproape îi era teamă să-i scoată, îngrozit de ceea ce va găsi... Se cățără încet pe marginea viroagei și se așeză în zăpadă lîngă Andrea.

— Avem musafiri ?

— Din speța cea mai rea, murmură Andrea. Privește, dragă Keith. Îi trecu binoclul și-i arătă pantele inferioare ale Muntelui Kostos. Prietenul tău Jensen nu ne-a spus că ei se află aici !

Încet, Mallory cercetă panta cu binoclul. Deodată șirul de cercetași intră în cîmpul lui vizual. Își înălță capul nerăbdător, își potrivi binoclul, mai privi o dată repede, apoi îl lăsă în jos cu un gest de reținută deliberare, care înlocuia un comentariu amar.

— Vînători de munte, spuse el încet.

— Un batalion de Jägeri, încuviință Andrea. Divizia alpină, cele mai bune trupe de munte. E foarte neplăcut, dragă Keith !

Mallory dădu din cap și își frecă barba tot mai vădită.

— Dacă e cineva care poate să ne găsească, ei sînt. Și ne vor găsi. Ridică binoclul ca să privească din nou la grupul de soldați ce înaintau. Cercetarea sîrguincioasă și minuțioasă era tulburătoare, dar mai amenințătoare și mai înspăimîntătoare era încetineala ca de melc, inevitabilitatea apropierii acestor mici siluete. Dumnezeu știe ce caută corpul alpin aici ! continuă Mallory. E suficient că sînt aici. Probabil că știu că am debarcat și toată dimineața ne-au căutat pe creasta răsăriteană a Muntelui Kostos ! Aceasta era ruta cea mai evidentă pentru noi

de a ajunge în interiorul insulei. Au nimerit în gol așa că acuma cercetează cealaltă parte. Sînt aproape siguri că avem un rănit și că nu putem ajunge prea departe. E o chestiune de timp, Andrea.

— O chestiune de timp, repetă Andrea. Privi în sus la soare, un soare aproape invizibil pe un cer ce se întuneca. Într-o oră, o oră și jumătate cel mult. Vor ajunge aici înainte ca soarele să apună. Și noi vom fi tot aici. Se uită ironic la Mallory. Nu-l putem părăsi pe Stevens. Și nu putem să scăpăm dacă-l luăm — și apoi oricum, va muri.

— Nu vom mai fi aici, spuse Mallory categoric. Dacă rămînem, vom muri cu toții. Sau ne vom sfîrși zilele într-una din acele carcere micuțe și drăguțe de care ne-a povestit domnul Vlachos.

— Să alegem cea mai bună soluție pentru cei mai mulți dintre noi. Andrea dădu încet din cap. Așa trebuie să fie, nu-i așa, dragă Keith ? Pentru cei mai mulți. Așa ar spune căpitanul Jensen. Mallory se mișcă neliniștit dar vocea lui era de ajuns de sigură cînd vorbi.

— Tot așa gîndesc și eu, Andrea. Dacă facem o simplă proporție — o mie sau două sute la unu. Îți dai seama că așa trebuie să fie. Mallory părea obosit.

— Da, știu. Dar te frămînți degeaba. Andrea zîmbi. Haidem, prietene. Să le spunem veștile bune și ceorlalți.

Cînd cei doi bărbați intrară în peșteră, lăsînd să cadă prelata de protecție în urma lor, Miller privi spre ei. Desfăcuse fermoarul de la sacul de dormit al lui Stevens și-i pansa piciorul rănit. O lanternă cilindrică era rezemată de un rucsac în spatele lui.

— Cînd o să facem ceva și pentru băiatul ăsta, șefule ? Vocea lui era tăioasă, mînioasă ca și gestul pe care-l făcu spre tînărul adormit profund de lîngă el. Porcăria asta de sac de dormit impermeabil e umed pe dinăuntru. Ca și băiatul ăsta — și e înghețat bocnă : piciorul e ca o bucată de carne congelată. Îi trebuie căldură, o cameră încălzită și băutură caldă — sau s-a sfîrșit cu el. În douăzeci și patru de ore. Miller se cutremură și privi încet de jur împrejur la pereții dărîmați ai refugiului stîncos. Consider că nici într-un spital de clasa

întîi n-ar avea decît o mică șansă... Își pierde timpul străduindu-se să respire în ghețăria asta păcătoasă.

Miller nu exagera. Apa ce provenea din topirea zăpezii șiroia continuu pe pereții umezi înverziți de licheni ai peșterii sau picura direct pe pietrișul cu noroi pe jumătate înghețat de pe jos. Datorită lipsei de ventilație și de scurgere, apa se acumula la marginile refugiului și tot spațiul era fără aer, întunecos și nespus de friguros.

— S-ar putea să fie spitalizat mai repede decît îți închipui, spuse Mallory sec. Cum îi merge piciorul?

— Mai rău. Miller era brutal. Al naibii de rău. Tocmai i-am băgat o doză de sulfamidă și l-am legat din nou. Asta-i tot ce pot face, șefule, și oricum e o pierdere de timp... Ce-a fost gluma cu spitalul? adăugă el bănuitor.

— N-a fost nici o glumă, spuse Mallory sumbru, ci o tristă realitate. O companie de cercetași nemți se îndreaptă încoace. Își cunosc meseria. Ne vor găsi, precis.

Miller înjură.

— Asta pică bine, e chiar minunat, spuse el amar. Cît de departe sînt, șefule?

— La o oră, poate ceva mai mult.

— Și ce vom face cu tinerelul ăsta? Îl lăsăm? Consider că e singura lui șansă.

— Stevens vine cu noi! În vocea lui Mallory se ghicea o hotărîre categorică. Miller îl privi lung în tăcere, figura lui era rece, înghețată.

— Stevens vine cu noi, repetă Miller. Îl tîrîm cu noi pînă va muri. Nu va dura prea mult și apoi îl lăsăm în zăpadă. Chiar așa, hîm?

— Chiar așa, Dusty. Absent, Mallory își scutură de pe haină puțină zăpadă și-l privi din nou pe Miller. Stevens știe prea multe. Nemții au ghicit de ce sîntem pe insulă, dar nu știu cum ne-am propus să intrăm în fortăreață — și nu știu cînd va trece flota noastră. Dar Stevens știe. Îl vor face să vorbească. Scopolamina face pe oricine să vorbească.

— Scopolamina! Pentru un muribund? Miller era sincer neîncrezător.

— De ce nu? Și eu aș face la fel. Dacă ai fi comandantul german și ai ști că tunurile cele mari împreună cu o jumătate din oamenii aflați în fortăreața ta sînt gata să sară în aer în orice moment, ai face la fel.

Miller îl privi, rînji crispat și dădu din cap.

— Eu și gu...

— Știu. Tu și gura ta afurisită. Mallory îi zîmbi și îl bătu pe umăr. Nici mie nu-mi place, Dusty. Se întoarse și trecu în partea cealaltă a peșterii. Cum te simți, șefule?

— Nu prea rău, domnule. Casey Brown tocmai se trezise, era amorțit și tremura de frig în hainele sale ude. Avem neplăceri?

— O mulțime, îl asigură Mallory. O companie de cercetași se îndreaptă încoace. Peste o jumătate de oră trebuie să pornim. Privi la ceas. E aproape patru. Crezi că poți lua legătura cu Cairo prin radio?

— Dumnezeu știe, spuse Brown sincer. Se ridică repede în picioare. Ieri, aparatul de radio n-a suferit un tratament prea bun. Am să încerc.

— Mulțumesc, șefule. Vezi ca antena să nu se ridice peste marginea văii.

Mallory se întoarse gata să părăsească peștera dar se opri brusc văzîndu-i pe Andrea care stătea pe un bolovan chiar lîngă intrare. Cu capul aplecat, concentrat, uriașul grec tocmai terminase de asamblat un vizor telescopic la țeava puștii Mauser de 7,92 mm și cu multă îndemînare învelea acum țeava cu un sac de dormit pînă ce carabina fu acoperită în întregime.

Mallory îl urmări liniștit. Andrea îi aruncă o privire, îi zîmbi, se ridică în picioare și se întinse după rucsacul său. În treizeci de secunde se îmbrăcă din cap pînă în picioare în costumul de munte camuflat, strînse șnurul capișonului și își băgă picioarele în bocancii de pînză cu elastic la gleznă. Apoi ridică carabina Mauser și zîmbi ușor.

— M-am gîndit că aș putea face o mică plimbare, căpitane, spuse el scuzîndu-se. Desigur cu aprobarea dumneavoastră.

Mallory dădu de cîteva ori din cap, cu deplină înțelegere.

— Ai spus că mă frămînt degeaba, murmură el. Trebuia să pricep. Trebuia să-mi fi spus. Dar protestul era formal, fără nici o semnificație. Mallory nu era nici supărat nici plictisit de faptul că i se aroga tacit autoritatea. Obiceiul de a comanda dispărea greu la Andrea în astfel de ocazii : în general cînd căuta ostentativ să obțină o aprobare sau se consulta în privința mersului acțiunii propuse, asta era doar un gest de politețe sau un mijloc de a-și comunica intențiile. În loc de a se socoti jignit, Mallory simți o recunoștință și o mulțumire copleșitoare pentru uriașul zîmbitor care stătea în fața lui ; vorbise întîmplător cu Miller despre Stevens, că îl vor duce cu ei pînă va muri și apoi îl vor abandona, vorbise cu o indiferență care masca tristețea, amărăciunea a ceea ce trebuia să facă dar și așa nici nu-și dădea seama ce inimă grea avea și cît era de disperat că luase această decizie pînă în momentul în care află că ea nu mai era necesară.

— Îmi pare rău. Andrea se căia în parte și în parte zîmbea. Trebuia să vă fi spus, am crezut că ați înțeles... E cel mai bun lucru, nu-i așa ?

— E singurul lucru care se poate face, spuse Mallory sincer. Ai să-i atragi în altă parte, pe creastă ?

— Altă cale nu există. Dacă aș coborî în vale, m-ar putea prinde cu schiurile lor într-un minut. Desigur, n-am să mă pot întoarce pînă nu se va întuneca. Veți mai fi aici ?

— Cîțiva dintre noi, da. Mallory privea înspre refugiu, unde Stevens, care se trezise, încerca să se ridice, răsucindu-se pe coate cu ochii epuizați de efort. Trebuie să facem rost de alimente și combustibil, Andrea, adăugă el încet. Diseară am să cobor în vale.

— Sigur, sigur. Trebuie să facem tot ce putem. Figura lui Andrea era gravă, vocea lui un murmur. Atîta timp cît mai putem. E un băiețandru, aproape un copil... Probabil că nu va rezista mult. Dădu înlături prelata, privind spre cerul ce se întuneca. Am să mă întorc pe la șapte.

— Pe la șapte, repetă Mallory. Se vedea că bolta se întuneca repede, se întuneca, vestind noi căderi de zăpadă iar vîntul ce se pornise începuse să aducă în mi-

cuța vale nourași învolburați, albi și pufoși. Mallory se cutremură și se sprijini pe brațul masiv. Pentru Dumnezeu, Andrea, îl îndemnă el încet, fii cu băgare de seamă !

— Eu ? Andrea surise blînd, cu ochii triști în timp ce își elibera brațul. Nu te gîndi la mine. Vocea lui era foarte calmă, cu totul lipsită de aroganță. Dacă ai să te rogi la Dumnezeu, roagă-l pentru sărmanii nenorociți care ne caută ! Prelata căzu în spatele lui și el plecă.

Cîteva clipe Mallory rămase nehotărît la gura peșterii, privind afară printr-o gaură a apărătorii fără să facă nici o mișcare. Apoi se întoarse brusc, traversă tot refugiul și îngenunche înaintea lui Stevens. Tînărul era rezemat de brațul grijuliu al lui Miller, avea ochii sticloși și fără expresie, cu obrajii scofîlciți, fața străvezie ca un pergament de o culoare verzuie. Mallory îi zîmbi : spera să nu i se citească pe față nimic.

— Da, da, da. În fine, somnorosul s-a sculat. Mai bine mai tîrziu decît niciodată. Deschise tabacherea impermeabilă și o întinse lui Stevens. Cum te simți acum, Andy ?

— Înghețat, domnule. Stevens clătină capul refuzînd țigara și încercă să-i surîdă lui Mallory, o palidă caricatură a unui surîs care-l făcu pe Mallory să tresară.

— Și piciorul ?

— Cred că a înghețat și el. Stevens privi cu indiferență la bandajul alb al piciorului rupt. Oricum, nu simt nimic.

— Înghețat ? Pufăitul lui Miller era o capodoperă a mîndriei rănite. A spus înghețat ! Blestemată nerecunoștință ! Dacă pot să spun așa, ajutorul medical pe care i l-am dat e de prima mînă ! Stevens zîmbi, un zîmbet absent care îi străbătu repede fața și dispăru. Rămase cu ochii în jos mult timp privindu-și piciorul, apoi își ridică capul brusc și-și ațintă privirea asupra lui Mallory.

— Ascultați-mă, domnule, nu e bine să ne mințim singuri. Vocea lui era moale, aproape fără ton. Nu vreau să par nerecunoscător, dar ideea unui eroism ieftin îmi este odioasă. Ei bine, sînt ca o piatră de moară legată de gîtul vostru și...

— Și să te părăsim ? îl întrerupse Mallory. Să te lăsăm să mori de frig sau să fii capturat de nemți ? Nici să nu te gîndești, băiete. Putem să avem grijă de tine și de tunurile acelea afurisite în același timp.

— Dar, domnule...

— Ne ofensezi, domnule locotenent, pufăi Miller din nou. Sentimentele noastre sînt jignite. Și apoi, în calitate de medic, trebuie să-mi urmăresc cazul pînă la terminarea convalescenței și dacă îți închipui că am să fac asta într-o blestemată celulă nemțească, poți...

— De ajuns, Mallory ridică o mînă în sus. Consider discuția încheiată. Văzu obrajii palizi ai lui Stevens colorîndu-se și o luminiță veselă licărind în ochii lui fără vlagă și atunci simți un dezgust profund și se ruși nă, rușinea de a fi obiectul recunoștinței unui om bolnav care nu știa că hotărîrea lor fusese luată nu din grija față de om, ci din teama de a nu fi trădați... Mallory se aplecă și începu să-și scoată bocancii. El vorbi fără să-și ridice capul.

— Dusty !

— Mda !

— Cînd vei înceta să-ți lauzi dibăcia medicală, poate mai ai chef să-mi dovedești și mie cît este ea de mare. Vino și aruncă-ți o privire la picioarele mele, te rog. Mi-e teamă că nu le-au priit de loc bocancii santinelei.

După cincisprezece minute chinuitoare, Miller tăie capătul bandajului adeziv de la piciorul drept al lui Mallory, se ridică repede în picioare și își contemplă opera cu mîndrie.

— Minunat, Miller, minunat, murmură el cu satisfacție, nici la spitalul John Hopkins din Baltimore... Se opri brusc, se încruntă privind piciorul bandajat și spuse ca o scuză. Mi-a trecut prin cap un lucru, șefule. Credeam eventual, spuse Mallory furios, că ai să te întrebi cum am să-mi pun din nou în picioare blestemații ăștia de bocanci. Se cutremură fără voia lui cînd îmbrăcă o pereche de ciorapi groși, împletiți din lînă și umeziți de zăpada topită, luă bocancii santinelei germane, îi ridică în sus și-i examină cu dezgust. Cel mult patruzeci — un număr al naibii de mic !

— Patruzeci și doi, spuse laconic Stevens și arătă spre propriii lui bocanci, unul din ei fusese despicat cu dibăcie într-o parte de Andrea. Îi veți putea repara destul de ușor ruptura și pentru mine tot nu mai sînt buni de nimic. Vă rog să nu mai discutăm, domnule ! Începu să rîdă încetișor apoi se opri înăbușindu-și un strigăt ascuțit de durere, mișcarea făcu să-i trepideze osul rupt, respiră de vreo două ori adînc apoi zîmbi cu nevinovăție. Prima și probabil ultima mea contribuție la această expediție. Ce fel de medalie credeți, domnule, că-mi vor da pentru asta ?

Mallory luă bocancii, îl privi pe Stevens în tăcere și se întoarse cînd prelata se dădu la o parte. Brown intră înăuntru, lăsă jos aparatul de transmisie cu antena aeriană telescopică și scoase o tabacheră cu țigări. Dar țigara îi alunecă printre degetele înghețate și căzu în mocîrla pe jumătate înghețată de la picioarele lui, într-o clipă se udă și se murdări. Trase imediat o înjurătură și fără entuziasm își vîrî mîinile înghețate în sîn, renunță la țigară și se așeză greoi pe un bolovan mai comod. Arăta obosit și înghețat și tare nenorocit.

Mallory aprinse o țigară și i-o întinse.

— Cum a mers, Casey ? În sfîrșit, ai reușit să-i prinzi ?

— Mai mult sau mai puțin — ei au reușit să mă prindă. Recepția a fost foarte proastă. Brown trase fumul de țigară pînă în adîncul plămînilor. Și n-am putut să-i fac și pe ei să mă audă. Trebuie să fie din cauza muntelui acela mare și blestemat de la sud.

— Probabil, zise Mallory dînd din cap. Și ce noutăți ai de la prietenii noștri din Cairo ? Ne sfătuiesc să facem eforturi mai mari ? Ne invită să ne vedem înainte de treabă ?

— Nici un fel de vești. Erau ai dracului de îngrijorați de tăcerea noastră. Au spus că de acum încolo ne vor chema din patru în patru ore chiar dacă-i recepționăm sau nu. Au repetat asta de vreo zece ori, apoi au terminat emisia.

— Ne va fi de mare ajutor, spuse Mallory acru. E plăcut să știi că sînt cu gîndul la noi. Că sprijinul moral n-are pereche ! Întinse degetul spre intrarea peșterii.

Gîndiți-vă ce frică cumplită le-ar fi copoilor dacă ar ști... Înainte de a intra le-ai aruncat o privire ?

— N-a fost nevoie, spuse morocănos Brown. Puteam să-i aud — ofițerul care-i comanda le dădea niște ordine. Aproape mecanic își luă pușca automată și ridică piedica încărcătorului. Acum trebuie să fie la mai puțin de un kilometru !

Compania de cercetași, de data aceasta grupată strins, era la mai puțin de un kilometru, dacă era la o distanță de o jumătate de kilometru de peșteră, cînd Oberleutnant-ul care comanda văzu că aripa dreaptă a grupului de pe povîrnișul abrupt din partea sudică rămăsese din nou în urmă. Nerăbdător, ridică fluierul la gură pentru ca prin cele trei semnale stridente și categorice să-și alinieze din nou oamenii obosiți și șovăielnici. De două ori fluieră ascuțit, insistent, imperativ, notele pătrunzătoare se repetară peste povîrnișurile acoperite de zăpadă și dispărură în văile dimprejur, dar cel de al treilea șuierat se stinse de la început, dispăru înghițit într-un vaiet ce se micșoră și se amestecă într-o jalnică armonie cu un țipăt lung de durere. Două sau trei secunde Oberleutnant-ul rămase în picioare nemișcat, cu figura contractată și mînioasă : apoi se înclină brusc și căzu în zăpada înghețată. Sergentul cel gras de lîngă el privi la ofițerul căzut, își ridică ochii îngrozit, înțelegînd totul, deschise gura să strige, oftă și se prăbuși greoi peste corpul de la picioarele lui iar pîrîitul bicilor ai Mauser-ului îi mai răsuna în urechi cînd muri.

Pe pantele răsăritene ale Muntelui Kostos, la mare înălțime, proptit între doi bolovani în formă de V, Andrea privea spre coastele întunecate ale muntelui prin telescopicul dispozitiv de ochire lăsat în jos al carabinei și trase alte trei gloanțe spre grupul de cercetași ce se agitau într-o mare dezordine. Figura lui era liniștită, lipsită de orice emoție, imobilă ca și pleoapele ce nu clipeau niciodată cînd bubuia Mauser-ul său. Și ochii îi reflectau figura. Ochii lui nu erau nici duri, nici nemiloși ci pur și simplu goi și înfricoșători de reci, o indiferență ce-i oglindea întreaga minte, o minte oțelită în aceste clipe împotriva oricărui gînd sau sentiment,

căci Andrea știa că nu trebuie să chibzuiască la aceste lucruri. Să ucizi, să iei viața aproapelui tău este cel mai mare păcat, viața este un dar pe care omul nu are dreptul să-l ia. Nici chiar în luptă dreaptă. Și aceasta era oricum o crimă.

Încet, Andrea lăsă în jos Mauser-ul, cercetă atent norul de praf care rămăsese suspendat în aerul după-amiezii. Inamicul pierise pînă la unul, se pitise în spatele bolovanilor împrăștiați sau se ascunsese grabnic în anonimatul alb al zăpezii. Dar era acolo, potențial tot atît de primejdios ca mai înainte. Andrea știa că își vor reveni repede după moartea ofițerului lor — în Europa nu erau luptători mai buni sau mai tenaci decît trupele de schiori ale batalioanelor de vînători de munte — îl vor căuta și, dacă va fi omenește posibil, îl vor prinde și-l vor omorî. Din această cauză prima grijă a lui Andrea a fost să le ucidă ofițerul — cel care ar fi putut contramanda urmărirea lui sfîrșind prin a descifra motivul acestui atac neprovocat în flanc.

Deodată în fața sa o ucigașă salvă de mitralieră ricoșă pe blocurile de stîncă și cu un gest instinctiv Andrea se lipi de pămînt. Se așteptase la asta. Era tipul clasic de atac al infanteriei — înaintare sub tirul de acoperire, oprire, acoperirea camaradului, apoi altă înaintare. Repede Andrea introduse o nouă încărcătură în carabina Mauser, se culcă pe burtă și se tîrî încet în spatele unor stînci mici și sfărîmate care se întindeau la cincisprezece-douăzeci de metri spre dreapta — își alese cu grijă locul la pîndă, apoi privi împrejur. Ajuns la capătul stîncilor, își trase gluga albă pînă peste sprîncenele-i negre și aruncă o privire prudentă pe după colțul stîncilor.

O altă salvă de gloanțe de mitralieră se sfărîmă în bolovanii pe care tocmai îi părăsise și o jumătate de duzină de oameni — cîte trei pe fiecare parte — își părăsiră adăposturile și alergară de-a lungul povîrnișului, o fugă împiedicată, poticnită după care se aruncară din nou în zăpadă. De-a lungul povîrnișului — întrucît cele două grupe alergaseră în direcții opuse. Andrea își plecă capul și cu mîna sa imensă își frecă bărbia nerasă și încărunțită. Greu, al naibii de greu ! Vulpoii

ăştia din corpul de vînători de munte nu riscau un atac frontal. Pe fiecare parte şirul de soldaţi se resfira, capătul se încovoia, formînd un imens semicerc învăluitor. Acest lucru era de rău augur pentru el, dar putea să le dejoace planul, căci în spatele povîrnişului ales cu grijă şerpuia o vale în care putea să-şi găsească scăparea. Dar nu prevăzuse ceea ce evident urma să se întîmple — la vest semicercul soldaţilor care urcau va trece pe lîngă refugiul din stîncă unde erau ascunşi tovarăşii lui.

Andrea se întoarse cu faţa în sus şi privi cerul. Tocmai se întuneca, se întuneca pregătindu-se de o nouă ninsoare, şi lumina zilei începea să scadă. Se trînti din nou pe burtă şi privi spre marea coamă bombată a muntelui Kostos, privi spre cele cîteva stînci risipite şi spre depresiunile puţin adînci care abia ondulau vasta convexitate a povîrnişului. Cînd carabinele vînătorilor de munte începură să tragă din nou mai aruncă o privire grăbită pe după stînci şi văzu cum execută iar aceeaşi manevră de încercuire şi atunci nu mai aşteptă. Trăgînd orbeşte în jos, se ridică pe jumătate în picioare şi se năpusti afară, apăsă cu degetul pe trăgaci, alergă disperat prin zăpada îngheţată, îndreptîndu-se spre cel mai apropiat adăpost stîncos situat la o distanţă de cel puţin patruzeci de metri. Încă treizeci şi cinci de metri, încă treizeci, încă douăzeci şi nu se trăsese nici un foc asupra lui, alunecă, se poticni pe pietrişul lunecos, se redresă ca o pisică, încă zece metri şi alergă mai departe, rămas teafăr ca prin minune, apoi se aruncă pe burtă în spatele stîncilor, pocnindu-se groaznic în coaste, o izbitură dureroasă care-i goli plămînii de aer şi-i tăie respiraţia.

Luptînd să-şi recapete suflul, izbi capacul încărcătorului şi-l armă cu o nouă încărcătură, aruncă o privire rapidă peste stînci şi din nou se ridică în picioare. Totul se petrecu în zece secunde. Cu Mauser-ul sprijinit de trupul său începu să tragă în jos la întîmplare, pentru că Andrea era atent numai la terenul plat şi alunecos pe care călca, şi la depresiunea mărginită de pietriş, atît de îndepărtată. Apoi Mauser-ul se goli de muniţie şi deveni inutil în mîinile sale, de departe toate

carabinele începură să tragă, gloanţele şuierau deasupra capului lui iar cînd ricoşau de stînci, îl orbeau cu bucăţele fine de zăpadă. Dar pe munţi începu să se lase seara. Andrea nu mai era decît o pată, o pată ce se mişca repede pe un fond negru şi este un fapt cunoscut că, atunci cînd se trage în sus, precizia e mai mică pe orice vreme. Chiar în această situaţie tirul puternic din vale era susţinut şi convergent şi Andrea nu mai aşteptă. Apucînd iute cu mîinile ce nu se vedeau capetele costumului de zăpadă, literalmente se zvîrli orizontal înainte şi alunecă ultimii trei metri pe burtă în valea care parcă-l aştepta.

Întins cît era de lung pe spate, în mica depresiune, Andrea căută în buzunarul de la piept o oglindă de metal şi, prudent, o ridică deasupra capului. La început nu văzu nimic, căci întunericul era mai intens jos şi oglinda se înceţoşa din cauza căldurii corpului său. Apoi oglinda se limpezi în aerul rece de munte şi putu să vadă, doi, trei, pe urmă o jumătate de duzină de oameni descoperiţi urcînd cu un mers stîngaci panta muntelui. Andrea lăsă în jos oglinda şi cu un lung suspin de uşurare se destinse. Cu ochii zîmbitori privi cerul, clipi cînd primii fulgi uşori de nea se topiră pe genele sale şi zîmbi din nou.

Leneş, scoase o nouă încărcătură de gloanţe şi umplu încărcătorul Mauser-ului.

— Şefule ? spuse Miller cu o voce plîngătoare.

— Da. Ce este ? Mallory îşi scutură zăpada de pe faţă şi de pe gulerul hainei de vînt şi privi atent în întunericul alb din faţa lui.

— Şefule, cînd erai la şcoală n-ai citit o poveste cu nişte oameni care s-au rătăcit în timpul unei furtuni de zăpadă şi care s-au învîrtit în cerc zile întregi ?

— Am avut exact acelaşi manual şi în Queenstown, recunoscu Mallory.

— Şi s-au rătăcit învîrtindu-se în cerc pînă au murit ? insistă Miller.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu ! spuse Mallory nerăbdător. Chiar şi în bocancii încăpători ai lui Ste-

vens picioarele îl chinuiau cumplit. Cum putem să ne învîrtim în cerc dacă tot timpul mergem la vale? Ce-ți închipui că sîntem pe o scară în spirală?

Jignit, Miller continuă să meargă tăcut alături de Mallory, amîndoi înaintau cu picioarele înfundate în zăpada umedă și aderentă care începuse să cadă liniștit și insistentă de peste trei ore de cînd Andrea deturnase compania de cercetare a vînătorilor de munte. În Munții Albi din Creta chiar în mijlocul iernii. Mallory nu-și putea aduce aminte de o ninsoare atît de deasă și continuă. Cu atît mai mult în insulele grecești pleite de soarele etern, gîndi el cu amărăciune. Nu contase pe această ninsoare cînd plănuise să coboare la Margaritha după alimente și combustibil, dar oricum decizia lui nu s-ar fi schimbat; căci, cu toate că acum suferea mai puțin, Stevens slăbea văzînd cu ochii și avea o disperată nevoie de căldură și hrană.

Într-adevăr, luna și stelele erau ascunse de nori grei de zăpadă, nu se vedea nimic la mai mult de trei metri în orice direcție și pierderea busolei căpătase o importanță deosebită. Nu se îndoia de abilitatea sa de a găsi satul, era suficient să coboare și să ajungă la rîul care curgea în vale, apoi să-l urmărească în direcția nord pînă vor ajunge la Margaritha, dar dacă zăpada continua să cadă, șansele lor de a repera din nou micuța peșteră pe imensa coastă a muntelui...

Mallory își înăbuși un strigăt cînd mîna lui Miller îl apucă de partea de sus a brațului și-l trase în zăpadă, făcîndu-l să îngenuncheze. În acel moment de pericol iminent se simți cuprins de o ciudă ascunsă fiindcă, absorbit de gînduri, nu fusese destul de atent. Își ridică mîna la frunte apărîndu-se de zăpadă și își roti privirea în jur prin alba perdea catifelată și umedă care învolbura și învîrtejea întunericul prin fața lor. Deodată își dădu seama — la cîțiva metri depărtare era o formă întunecată, ghemuită. Era atît de aproape, mai mai să se lovească de ea.

— E coliba, șopti el la urechea lui Miller. O remarcaseră mai devreme în cursul după-amiezii, la mijlocul drumului dintre peștera lor și Margaritha și cam pe aceeași direcție. Simți o ușurare, încrederea în sine îi

spori — vor fi în sat cel mult peste o jumătate de oră. Navigație elementară, dragul meu caporal, murmură el. Pierduți și învîrtindu-se într-un cerc, ce naiba! Ai încredere în...

Se opri brusc cînd simți degetele lui Miller strîngîndu-i brațul și capul lui Miller se apropie de al său.

— Am auzit glasuri, șefule. Cuvintele lui erau mai mult o șoaptă.

— Ești sigur? Mallory observă că pistolul cu surdină al lui Miller era încă în buzunar.

Miller ezită.

— Dracu să mă ia, șefule. Nu sînt sigur de nimic, șopti el iritat. În ultimele ore mi-am imaginat o mulțime de blestemății posibile! Își dădu la o parte gluga de pe cap ca să audă mai bine, se aplecă pentru cîteva secunde apoi, se lăsă în jos din nou. În orice caz sînt sigur, am avut impresia că aud ceva.

— Haidem să aruncăm o privire înăuntru. Mallory se ridică iarăși în picioare. Cred că te-ai înșelat. Nu pot să fie vînători de munte, ultima oară cînd i-am văzut, erau la mijlocul drumului pe Muntele Kostos. Și ciobanii folosesc aceste locuri numai în lunile de vară. Ridică piedica de siguranță a Coltului său și înaintă încetișor cu Miller alături pînă la o jumătate de metru de peretele cel mai apropiat al colibei.

Ajunseră lîngă colibă, își lipiră urechile de zidul fragil din carton asfaltat. Zece secunde, douăzeci, o jumătate de minut, apoi Mallory se liniști.

— Nu-i nimeni acasă. Sau dacă sînt, par foarte liniștiți. Dar fără riscuri, Dusty. Tu o iei pe drumul ăsta, eu pe ăstălalt. Ne întîlnim la ușă — trebuie să fie pe partea cealaltă cu fața înspre vale... La colțurile casei mergi mai departe de zid, să nu fii imprudent!

Puțin mai tîrziu cei doi se și aflau în colibă și închiseră ușa după ei. Mallory cercetă toate colțurile bordeiului dărăpănat cu fascicolul luminos al lanternei sale. Coliba era aproape goală — cu pămînt pe jos, o bancă din lemn rudimentară, o sobă stricată pe care era așezată o lampă ruginită — și asta era tot. Nici o masă, nici un scaun, nici horn, nici măcar o fereastră.

Mallory se îndreptă spre sobă, luă lampa și o mirosi.

— N-a fost folosită de mult. Înăuntru e încă plină cu petrol. Poate fi foarte utilă în carcera aceea subterană de pe munte, dacă mai găsim locul...

Deodată înlemni, ascultă nemișcat cu ochii pierduți și cu capul lăsat ușor într-o parte. Ușor, foarte ușor lăsă lampa jos și se îndreptă liniștit spre Miller.

— Într-un viitor apropiat adu-mi aminte să-ți cer scuze, murmură el. Avem musafiri, dă-mi pistolul și continuă să vorbești.

— Aceeași poveste ca la Castelrosso, se văită tare Miller. Nici măcar nu clipise. E de-a dreptul monoton. Un birman — pariez că de data asta e un birman! Dar deja vorbea de unul singur.

Cu pistolul automat înfipt în centură, Mallory mergea, aproape fără zgomot în jurul colibei, la o distanță de trei metri de zid. Trecuse de două colțuri, tocmai îl înconjurase pe al treilea cînd cu coada ochiului văzu în spate o vagă siluetă ieșind din pămînt și sărind asupra lui cu brațul ridicat. Mallory făcu repede un pas înapoi, evitînd lovitura, se întoarse și repezi cu sete pumnul strîns și-l îndreptă spre stomacul atacatorului. Urmă un icnet de durere și omul se încovoie, gemu și se prăbuși tăcut la pămînt. În același timp, cu patul pistolului, Mallory se apără de ciomagul care era gata să-l lovească.

Mallory întoarse din nou pistolul cu patul înspre mînă, privi fără să clipească la silueta îngrămădită jos, la primitivul toiag de lemn pe care-l ținea încă în mîna înmănușată, la rucsacul ce nu părea cazon, legat de spatele lui. Stătea cu pistolul ațintit spre trupul căzut la pămînt așteptînd. Totul mersese prea ușor, suspect de ușor. Trecură treizeci de secunde și silueta întinsă pe jos nu se mișcă. Mallory făcu un pas înainte și, deliberat și cu multă atenție, îl lovi nu prea blînd în partea exterioară a genunchiului. Era un șiretlic mai vechi care nu dădea greș niciodată, durerea era scurtă dar cumplită. Totuși nu se produsese nici o mișcare, nici un sunet.

Repede Mallory se aplecă, prinse cu mîna liberă cureaua de pe umăr a rucsacului, se ridică în picioare și mai tîrîndu-l, mai cărîndu-l, porni spre ușă cu prizonierul său. Nu cîntărea mai nimic. Avînd o garnizoană mai mare chiar decît în insula Creta, cei din insulă rămîneau cu și mai puține alimente, cugetă Mallory compătimitor. Mult mai puțină mîncare. Regretă că l-a lovit așa de tare.

Miller îl întîmpină la ușă, se aplecă fără un cuvînt, îl apucă de picioare pe bărbatul căzut în nesimțire și-l ajută pe Mallory să-l răstoarne pe banca de lemn din colțul cel mai îndepărtat al colibei.

— Strașnică treabă, șefule, îl felicită el. N-am auzit nimic. Cine-i atletul ăsta de categorie grea?

— Habar n-am. Mallory scutură din cap în întuneric. Piele și oase, asta-i tot, piele și oase. Închide ușa, Dusty și ia să vedem noi pe ce-am pus mîna.

CAPITOLUL 8

MARȚI

De la 19,00 la 00,15

Trecu un minut, două, apoi micul prizonier se trezi, gemu și se strădui să se așeze. Mallory îl luă de braț ca să-l ajute în timp ce el, cu ochii închiși și ca și cum ar fi încercat să-și împrăștie buimăceala, dădea din cap. În sfîrșit își ridică încet privirea în lumina slabă a lanternei aprinsă de curînd și privi pe rînd la Mallory, la Miller și apoi din nou la Mallory. Chiar în clipa cînd se trezi văzură cum obrazul său oacheș își recăpătă culoarea normală, cum i se ridica de indignare mustața neagră și cum supărarea îi întuneca privirea. Brusc, bărbatul se ridică în picioare și își smulse brațul din mîna lui Mallory.

— Cine sînteți ? întrebă el în englezește, clar, precis, aproape fără nici o urmă de accent străin.

— Regret, dar cu cît vei ști mai puțin cu atît mai bine, zîmbi Mallory, deliberat pentru ca vorbele lui să nu-l jignească. Spun asta pentru binele dumitale. Cum te simți ?

Micul om își masă abdomenul cu blîndețe, apoi își întinse piciorul, strîmbîndu-se de durere.

— M-ai lovit foarte tare.

— N-am avut încotro. Mallory se întinse și apucă din spatele lui bîta pe care o avusese. Ai încercat să mă lovești cu asta. Ce te așteptai să fac — să-mi scot pălăria, ca să mă poți lovi mai bine ?

— Ești plin de haz ! Își îndoi din nou piciorul, încercîndu-l, și-l privi pe Mallory cu o bănuială ostilă.

Mă doare genunchiul, spuse el pe un ton de reproș.

— Mai întîi și întîi. Ce-i cu bîta ?

— Aveam de gînd să te dobor și să văd cine ești, explică el nerăbdător. Era singura cale. Puteai să fii un vînător de munte... De ce mă doare genunchiul...

— Ai căzut pe el prost, spuse Mallory fără să roșească. Ce faci aici ?

— Cine ești tu ? ripostă omulețul.

Miller tuși și privi la ceas ostentativ.

— Toată chestia asta e tare amuzantă, șefule...

— Ai dreptate, Dusty. Nu putem să ne pierdem toată noaptea. Mallory apucă repede rucsacul omului și-l azvîrli lui Miller. Vrei să vezi ce-i înăuntru ? Ciudat, omulețul nu făcu nici un gest de protest.

— Mîncare ? spuse Miller reverențios O mîncare minunată. Carne friptă, brînză și vin. Cu regret, Miller închise rucsacul și-l privi curios pe prizonierul lor.

— Al dracului, ciudată oră pentru un pic-nic.

— Uite ! Un american, un iankeu. Omulețul zîmbi. Din ce în ce mai bine !

— Ce vrei să spui ? întrebă bănuitor.

— Vezi singur, spuse omulețul politicos și arătă neglijent cu capul spre colțul cel mai îndepărtat al camerei. Privește acolo ! Mallory făcu stînga împrejur, dar într-o secundă își dădu seama că fusese păcălit și reveni în poziția inițială. Se aplecă cu grijă și atinse brațul lui Miller.

— Nu te uita prea repede în spate, Dusty. Și nu-ți scoate pistolul. Se pare că prietenul nostru nu era singur. Mallory strînse buzele, reproșîndu-și singur prostia comisă. Voci — Dusty spusese că auzise voci. Probabil că era mai obosit decît credea...

Un bărbat înalt, slab, bloca intrarea. Figura lui era umbrită de o glugă care-i acoperea capul, dar pușca din mîna lui se deslușea bine. Era o carabină Lee-Enfield, observă Mallory liniștit.

— Nu trage ! Omulețul vorbi repede grecește. Mai mult ca sigur că sînt cei pe care îi căutăm, Panayis.

Panayis ! Mallory simți cum îl copleșește un val de ușurare. Acesta era unul din numele pe care Eugen Vlachos îl indicase la Alexandria.

— S-au schimbat lucrurile, nu-i așa? Omulețul îi surîse lui Mallory, ochii lui se încrețiră, mustața mare și neagră se zburli într-o parte. Vă întreb din nou, cine sînteți?

— S.O.E., răspunse Mallory fără să ezite.

Bărbatul dădu din cap satisfăcut. — Căpitanul Jensen v-a trimis? Mallory se prăbuși pe bancă scoțînd un lung suspin de ușurare.

— Sîntem printre prieteni, Dusty! Îl privi pe omulețul din fața lui. Dumneata trebuie să fii Louki — primul platan din piața satului Margaritha?

Micul om radia de fericire. Salută și întinse mîna.

— Louki. La dispoziția dumneavoastră, domnule.

— Și acesta este desigur Panayis?

Bărbatul înalt, întunecat și tăcut din ușă, înclină capul fără să surîdă și nu spuse nimic.

— Ați nimerit-o! Omulețul radia de mulțumire.

— Louki și Panayis. Deci sîntem cunoscuți la Alexandria și Cairo? întrebă el mîndru.

— Desigur! Mallory își înăbuși un zîmbet. Se vorbește foarte frumos de voi. Ați fost de mare folos aliaților.

— Și vom mai fi, spuse Louki energic. Haideți, pierdem timpul. Nemții sînt pe munte. Cu ce vă putem ajuta?

— Cu hrană, Louki. Avem nevoie de hrană — avem nevoie urgentă.

— E aici! Mîndru, Louki arătă rucsacul. Eram pe drum ca să v-o aducem.

— Erați pe drum... Mallory era mirat. Cum ați aflat unde sîntem — sau că am debarcat pe insulă?

Louki își mișcă mîna în semn de protest.

— A fost simplu. De cum s-a luminat, trupele germane s-au deplasat spre sud, trecînd spre munți prin Margaritha. Toată dimineața au scotocit coasta răsăriteană a Muntelui Kostos. Așa ne-am dat seama că cineva trebuie să fi debarcat și apoi nemții au blocat la ambele capete drumul spre creastă pe coasta sudică. În consecință voi ați coborît pe coasta apuseană. La asta nu se așteptau, i-ați păcălit. Așa că am pîndit să vă găsim.

— Dar nu ne-ați fi găsit niciodată...

— Ba da, v-am fi găsit. În vocea lui era o certitudine absolută.

— Panayis și cu mine — cunoaștem fiecare piatră, fiecare fir de iarbă din Navarone. Deodată Louki se cutremură, privi în gol la zăpada ce se învolbura. Nu puteați să alegeți un timp mai rău.

— N-am putut alege o vreme mai bună, spuse Mallory încruntat.

— Noaptea trecută, da, consimți Louki. Nimeni nu vă aștepta pe ploaia și pe vîntul acela. Nimeni nu v-a auzit avionul și nici n-a visat că veți încerca să săriți...

— Am venit pe mare, îl întrerupse Miller. Ridică mîna neglijent. Am escaladat faleza meridională.

— Ce? Faleza meridională? exclamă Louki sincer neîncrezător. Nimeni nu poate escalada faleza meridională. E imposibil!

— Așa am simțit și noi pe la jumătatea drumului, spuse Mallory sincer. Dar Dusty are dreptate. Așa a fost.

— Am spus că e imposibil, repetă el categoric.

Louki făcu un pas înapoi, figura lui era imobilă.

— Asta-i adevărul, Louki, îl întrerupse Miller liniștit. Nu citești niciodată ziarele?

— Sigur că citesc ziarele? se zburli Louki cu indignare, Crezi că sînt cum se spune — analfabet?

— Atunci adu-ți aminte, înainte de război, îl sfătui Miller. Adu-ți aminte de alpinism și de Himalaia. Fără îndoială ai văzut fotografia lui în ziare — o dată, de două ori, de o sută de ori. Privi la Mallory cu respect. Numai că atunci era ceva mai frumos. Trebuie să-ți amintești. Acesta este Keith Mallory din Noua Zeelandă.

Mallory nu spuse nimic. Îl urmărea pe Louki, nedumerirea, mișcarea comică a ochilor, capul lăsat într-o parte și deodată în memoria omulețului licări ceva și figura i se lumină într-un surîs larg, care șterse orice urmă de bănuială. Făcu un pas înainte cu mîna întinsă de bun-venit!

— Pe dumnezeul meu, ai dreptate! Mallory! Sigur că îl cunosc pe Mallory! Apucă mîna lui Mallory și o

scutură în sus și în jos de entuziasm. Exact cum a spus americanul. E nevoie să te razi... Și arăți mai bătrîn...

— Mă și simt mai bătrîn, spuse trist Mallory. Făcu un semn cu capul spre Miller. Acesta este caporalul Miller — cetățean american.

— Alt alpinist celebru ? întrebă Louki cu interes. Alt as al munților ?

— A escaladat faleza meridională cum n-a mai fost escaladată vreodată, răspunse Mallory cu convingere. Privi la ceas, apoi îl fixă pe Louki. În munți mai sînt și alți oameni de-ai noștri. Avem nevoie de ajutor, Louki. Avem nevoie urgentă de ajutor, și asta imediat. Știți prin ce pericol treceți dacă sînteți surprinși ajutîndu-ne ?

— Pericol ? spuse Louki cu un gest disprețuitor. Pericol pentru Louki și Panayis, vulpoii din Navarone ! Imposibil ! Sîntem ca fantomele nopții. Ridică rucsacul greu pe umeri. Haideți să le ducem alimente prietenilor noștri.

— Un minut, spuse Mallory, punînd o mînă pe brațul lui. Mai sînt încă două lucruri de care avem nevoie. Căldură — avem nevoie de o sobă și combustibil, și mai avem nevoie de...

— Căldură ? O sobă ? Louki îl privi neîncrezător. Prietenii voștri din munți ce sînt ? O ceată de doamne bătrîne ?

— Și mai avem nevoie de bandaje și medicamente, continuă Mallory răbdător. Unul dintre prietenii hoștri a fost grav rănit. Nu sînt sigur, dar nu cred că va supraviețui.

— Panayis, se răsti Louki. Te întorci în sat. Louki vorbea acum grecește. Îi dădu repede indicațiile necesare, îi explică unde era adăpostul de stînci pe care i-l descrisese Mallory, se încredință că a înțeles, apoi rămase un moment nehotărît, trăgîndu-se de capătul mustății. În sfîrșit privi în sus spre Mallory.

— Puteți să găsiți peștera aceea singuri ?

— Dumnezeu știe, mărturisi sincer Mallory. Să-ți spun drept, nu prea cred.

— Atunci trebuie să vă însoțesc. Am sperat — vedeți pentru Panayis va fi o povară grea. I-am spus să aducă și așternuturi și nu cred...

— Merg și eu cu el, se oferi Miller. Își aminti de munca extenuantă de pe caic, de ascensiunea pe stînci și de marșul lor forțat prin munți și spuse : Exercițiul îmi vai prii...

Louki îi traduse propunerea lui Panayis ce părea tăcut numai din cauză că nu știa deloc englezește, dar fu întîmpinat de un torent de proteste. Miller îl privi mirat.

— Dar ce are bătrînul cioroi ? îl întrebă el pe Mallory. Nu pare prea fericit că vreau să merg și eu.

— Spune că poate să se descurce foarte bine și vrea să meargă singur, îi traduse Mallory. Crede că îl vei face să-și încetinească pasul pe munte. Dădu din cap batjocoritor. Ca și cînd ar putea cineva să-l încetinească pe Dusty Miller !

— Exact, se răsti Louki mînios. Se întoarse din nou spre Panayis gesticulînd cu mîinile pentru a-și accentua cuvintele. Miller se întoarse și privi la Mallory nerăbdător.

— Ce spune acum, șefule ?

— Adevărul, răspunse Mallory solemn. Spune că ar trebui să fie onorat că i se dă ocazia să meargă cu Monsieur Miller, faimosul alpinist american. Mallory surîse. Panayis va fi gata să facă tot ce-i stă în putință în seara aceasta — hotărît să arate că un navaronez poate urca tot atît de repede și de bine ca oricine.

— Oh, Doamne ! gemu Miller.

— Și la întoarcere, nu uita să-i dai o mînă de ajutor lui Panayis în părțile mai abrupte.

Răspunsul lui Miller din fericire se pierdu într-o pală de vînt încărcată de zăpadă.

Vîntul acela se ridica din ce în ce mai tare, un vînt aspru ce biciuia și azvîrlea zăpada grea în obrazurile lor schimonosite și le smulgea lacrimi din ochi. O zăpadă grea și umedă care la cea mai ușoară atingere se topea și se infiltra prin toate crăpăturile și găurile veșmintelor lor, pînă îi înmuia, îi înghețа și îi făcea să arate jalnic. O zăpadă lipicioasă, cleioasă ce se depunea straturi, straturi, sub tălpile bocancilor deasupra pămîntului iar mușchii picioarelor îi dureau de greutatea zăpezii

acumulate. Pe drept cuvînt nu se vedea nimic, nici chiar la o distanță de treizeci de centimetri — o impenetrabilă perdea de vîrtejuri albe și gri, fără formă îi acoperea și-i înghițea mereu. Louki înainta pe coasta muntelui în diagonală cu siguranța netulburată a omului care merge pe poteca grădinii sale.

Louki părea la fel de agil și de neobosit ca o capră de munte. Și limba îi era la fel de vioaie, la fel de neobosită ca și picioarele. Vorbea în continuu, plin de bucuria de a acționa din nou, indiferent de acțiune, dacă era îndreptată împotriva dușmanului. Îi povesti lui Mallory despre ultimele trei atacuri de pe insulă și cît de sîngeros au fost respinse. Nemții au fost într-un fel preveniți de asaltul de pe mare al comandourilor și al Serviciului Special al Marinei, așa că i-au așteptat pregătiți cu toate forțele pe care le aveau, făcîndu-i bucățele, iar cît privește cele două grupuri aeropurtate, au avut cel mai cumplit nenoroc, căzînd din greșeală în mîinile inamicului în urma unor coincidențe de neprevăzut ; îi mai povesti cum în ambele ocazii el și Panayis de-abia au scăpat cu viață — în realitate ultima dată Panayis fusese capturat, dar i-a ucis pe cei doi gardieni ai săi și a evadat fără să fi fost recunoscut de cineva. Louki îi vorbi despre poziția tupelor germane și punctele de control din insulă, despre amplasarea barierelor pe cele două drumuri, singurele de altfel, și în fine puținul pe care-l știa el despre planul general al fortăreței din Navarone. Dar Panayis oacheșul putea să-i spună mult mai multe — de două ori fusese în fortăreață, odată o noapte întreagă ; tunurile, posturile de control, cazărmile, încartiruirea ofițerilor, amplasarea turbogeneratorului, posturile santinelelor — le știa pe fiecare unde erau, la milimetru. Mallory fluieră încet pentru sine. Era mai mult decît ar fi îndrăznit să spere. Trebuia însă mai întîi să scape de cercetași, mai trebuia apoi să ajungă la fortăreață, și mai trebuia în fine să între înăuntru. Dar odată înăuntru — și Panayis trebuia să știe cum se intră... Mallory mări pasul fără să-și dea seama și se aplecă mai în față.

— Prietenul dumitale Panayis trebuie să fie cineva, șopti el încet. Povestește-mi mai multe despre el, Louki.

— Ce pot să vă spun ? Louki își scuturâ capul, cînd o rafală de zăpadă îl acoperi. Ce știu despre Panayis ? Ce știu ceilalți despre Panayis ? Că are norocul lui Satana, curajul nebunului și mai degrabă ar sta alături leul cu oaia, mai degrabă vulpea înfometată ar cruța păsările decît Panayis să respire același aer cu nemții. Noi toți știm acestea și totuși nu-l cunoaștem pe Panayis. Tot ce știu e că sînt mulțumit că nu sînt neamț, stînd în aceeași insulă cu Panayis. Noaptea lovește pe ascuns cu cuțitul și pe la spate. Louki se închină. Mîinile lui sînt pline de sînge.

Mallory se cutremură involuntar. Figura posomorită și sumbră a lui Panayis, imaginea obrazului lipsit de expresie, ochii ascunși începuseră să-l fascineze.

— Cu siguranță că știi mai mult decît atît, argumentă Mallory. Oricum sînteți amîndoi din Navarone.

— Da, da, asta așa e.

— E o insulă mică, ați trăit împreună toată viața...

— Ah, aici domnul maior se înșeală ! Înaintarea în grad al lui Mallory era pe de-a-ntregul ideea lui Louki ; în ciuda protestelor și explicațiilor lui Mallory, părea hotărît să nu cedeze. Eu, Louki, am fost plecat mulți ani în țări străine, ca să-l ajut pe Monsieur Vlachos. Monsieur Vlachos, spuse Louki cu mîndrie, este un funcționar al guvernămîntului, foarte important.

— Știu, aprobă Mallory. E consul. L-am și cunoscut. E un bărbat foarte distins.

— L-ați cunoscut ? Pe Monsieur Vlachos ? Nu puteai să nu simți în vocea lui Louki bucuria, încîntarea. E bine. E minunat ! Mai tîrziu trebuie să-mi povestiți tot. E un om mare. Nu v-am povestit încă...

— Vorbeam de Panayis, îi reaminti blînd Mallory.

— A, da, Panayis. Cum spuneam, am lipsit foarte mult timp din Navarone. Cînd m-am întors, Panayis era dus departe. Tatăl lui murise, mama lui se recăsătorise și Panayis plecase să trăiască cu tatăl lui vitreg și două surori vitrege, în Creta. Tatăl lui vitreg, jumătate pescar, jumătate țăran, a fost ucis într-o luptă cu nemții lîngă Candia — ăsta a fost începutul. Panayis luă vasul tatălui său, ajută mulți aliați să evadeze, pînă cînd fu prins de nemți, care-l spînzurară de încheieturile mîi-

nilor în piața satului unde trăia familia lui — lîngă Casteli ; l-au biciuit pînă la sînge, de i se puteau vedea coastele și l-au lăsat acolo în văzul tuturor să moară. După aceea au dat foc satului și familia lui Panayis a pierit. Înțelegeți, domnule maior ?

— Înțeleg, spuse Mallory înverșunat. Dar Panayis...

— Ar fi fost normal să moară. Dar ăsta e rezistent, mai rezistent chiar decît un nod într-un roșcov bătrîn. În timpul nopții prietenii l-au dezlegat, l-au luat cu ei în munți pînă s-a vindecat și apoi a ajuns înapoi la Navarone, Dumnezeu știe cum. Cred că a venit din insulă în insulă într-o barcă mică cu rame. Niciodată nu spune de ce s-a întors — eu cred că-i face mare plăcere să ucidă în insula natală. Dar nu știu, domnule maior. Tot ce știu este că mîncarea, somnul, soarele, femeile și vinul nu înseamnă pentru oacheșul ăsta nimic și chiar mai puțin decît nimic. Din nou Louki se înclină. Mă ascultă pentru că sînt administratorul familiei Vlachos, dar și mie mi-e frică de el. Nu trăiește decît pentru ca să ucidă, să ucidă și iar să ucidă, asta-i viața lui. Louki se opri o clipă, adulmecă aerul ca un cîine care caută vînatul fugar, își scutură zăpada de pe bocanci și o luă oblic în sus pe povîrniș. Instinctul de orientare al lui Louki era neobișnuit, fără nici cea mai mică ezitare.

— Cît mai avem de mers, Louki ?

— Două sute de metri, domnule maior, nu mai mult. Louki își suflă cîțiva fulgi de zăpadă de pe stufoasa lui mustață neagră și înjură. Cînd am să-ajung, n-are să-mi pară rău !

— Nici mie n-are să-mi pară rău. Mallory se gîndi aproape cu plăcere la adăpostul săpat în stîncă, rece și mizerabil. În timp ce urcau, se făcuse din ce în ce mai frig, și vîntul se întețise, murmurul lui crescuse cu un registru, transformîndu-se într-un fel de vaiet. Acum trebuiau să se plece, căutînd să meargă contra vîntului ca să poată înainta. Deodată amîndoi se opriră, ascultară cu capul plecat rafala de ninsoare, se uitară unul la altul. De jur împrejurul lor stăpîneau deșertul alb și tăcerea, nu era nici un indiciu care să le explice sunetul neașteptat.

— Ai auzit ceva și tu ? murmură Mallory.

— Eu sînt. Mallory se întoarse, o voce groasă bubui în spatele lui și din zăpadă se ivi o voluminoasă siluetă îmbrăcată în alb. Căruța unui lăptar pe o stradă pavată e nimica toată în comparație cu zgomotul pe care-l faci dumneata și cu prietenul dumitale. Dar zăpada vă acoperă vocile și nu puteam fi sigur.

Mallory îl privi curios. — Cum ai ajuns aici, Andrea ?

— Căutam lemne pentru foc, explică Andrea. La apusul soarelui eram sus pe Kostos cînd ninsoarea a încetat o clipă. Aș fi putut să jur că am văzut o colibă veche într-o vîlcea nu departe de aici. În zăpadă era ceva întunecat și de formă pătrată. Așa că am plecat...

— Are dreptate, îl întrerupse Louki. Este coliba bătrînului Leri nebunul. Leri era păzitor de capre. L-am avertizat cu toții dar Leri n-a vrut să asculte și nu vorbea cu nimeni decît cu caprele. A murit în coliba lui într-o alunecare de teren.

— E un vînt afurisit... murmură Andrea. La noapte bătrînul Leri ne va ține de cald. Se opri brusc la marginea văii ce se deschidea la picioarele lui, apoi coborî repede pînă în fundul ei cu pasul sigur al unei capre de munte. Fluieră de două ori strident, ascultă în zăpadă fluieratul de răspuns, apoi urcă repede vîlceaua. Casey Brown îl întîmpină la intrarea peșterii cu pistolul lăsat în jos și le ținu prelata pentru a-i lăsa să treacă.

În aerul glacial lumînarea de seu fumega, șiroind tare într-o parte, colțurile peșterii erau pline de negre umbre tremurătoare datorită flăcării șovăielnice. Lumînarea era pe sfîrșite, fitilul care picura se apleca epuizat pînă ce atinse stînca. Louki aprinse un alt ciot de lumînare de la flacăra ce se sfîrșea. O clipă ambele lumînări luminară împreună și Mallory îl zări pe Louki pentru prima oară clar. Își scoase haina de zăpadă și o zvîrlise alături. O siluetă mică, îndesată și îmbrăcată într-o haină de un albastru închis cu fireturi negre la cusături și înzorzonată în jurul pieptului, cu o vestă strînsă pe corp de o *tsanta* stacojie, un fel de brîu, și deasupra o față oacheșă, surîzătoare, cu o măreață mustață neagră, țanțoșă ca un steag. Un cavaler al veseliei,

un miniatural d'Artagnan splendid înveșmîntat. Apoi privirea lui Mallory observă tîmplele ridate, ochii umezi, ochii negri, triști și permanent obosiți, de-abia avu timpul necesar să înregistreze această impresie de compasiune că mucul de luminare mai sclipi o dată, apoi se stinse și Louki se cufundă în umbră.

Stevens era întins într-un sac de dormit, respirația lui era zgomotoasă, superficială și accelerată. Cînd sosiseră, era treaz, dar refuzase mîncarea și băutura, se întorsese pe o parte și căzuse într-un tulbure somn spasmodic. Acum părea că nu mai simte nici o durere ; semn rău, se gîndi Mallory sumbru, cel mai rău semn. Ar fi vrut să se întoarcă Miller...

Casey Brown înghiți ultimele bucățele de pîine cu o gură de vin, se ridică repede în picioare, împinse deoparte prelata și privi trist afară la ninsoarea ce cădea. Se cutremură, lăsă pînza să cadă, ridică aparatul de transmisie și-l fixă pe umăr cu o curea, luă un colac de frînghie și o lanternă. Mallory se uită la ceas ; era douăsprezece fără un sfert. Se apropia ora transmisiei obișnuite de la Cairo.

— Încerci să prinzi emisiunea, Casey ? Pe o noapte ca asta n-aș da nici un ciine afară.

— Nici eu, spuse Brown morocănos. Dar cred că e mai bine, domnule. Recepția este mult mai bună noaptea și am să mă urc ceva mai sus, ca să evit muntele ăsta blestemat. Dacă aș încerca să fac asta ziua, aș fi reperat imediat.

— Ai dreptate, Casey. Tu știi mai bine. Mallory îl privi curios. Ce faci cu echipamentul ăsta suplimentar ?

— Pun aparatul sub prelată, apoi mă bag și eu sub ea cu lanterna, explică Brown. Fixez frînghia aici și pe drum am s-o derulez. Mi-ar place s-o recapăt cîndva.

— Foarte bine, aprobă Mallory. Ai grijă s-o fixezi ceva mai sus. Aceste vîlcele se strîmtează și se adîncesc, alcătuind o adevărată prăpastie.

— Nu vă îngrijorați din pricina mea, domnule, spuse Brown ferm. Casey Brown nu va păți nimic. O rafală de vînt cu zăpadă, prelata flutură din nou și Brown dispăru.

— Ei bine, dacă Brown poate... Mallory era acum în picioare, trăgîndu-și gluga pe cap. Combustibil, domnilor, cabana bătrînului Leri. Cine e pentru o plimbare la miezul nopții ? Andrea și Louki se ridicară deodată în picioare, dar Mallory clătină din cap.

— Unul e deajuns. Cred că cineva trebuie să stea și să aibă grijă de Stevens.

— A avut un somn adînc, murmură Andrea. Nu poate să pățească nimic în timpul scurt cît vom lipsi.

— Nu m-am gîndit la asta. Nu putem risca să cadă în mîinile nemților. Într-un fel sau în altul — l-ar face să vorbească. N-ar fi vina lui dacă l-ar face să vorbească. E prea mare riscul.

— Puf ! Louki pocni din degete. Vă frămîntați degeaba, domnule maior. Pe o rază de cîțiva kilometri nu-i nici un neamț. Pe onoarea mea !

Mallory ezită, apoi zîmbi. — Ai dreptate. Am devenit nervos. Se aplecă spre Stevens și-l scuturâ ușor. Tînărul se trezi, gemu și deschise încet ochii.

— Plecăm după niște lemne de foc, spuse Mallory. Ne întoarcem peste cîteva minute. Crezi că ai să te simți bine ?

— Sigur, domnule. Ce se poate întîmpla. Lăsați-mi numai pistolul la îndemînă și stingeți luminarea. Zîmbi. Și înainte de a intra, nu uitați să strigați !

Mallory se aplecă și stinse lumînarea. Flacăra străluci o clipă apoi se stinse și fiecare lucru, fiecare persoană din peșteră fură învăluite în întunericul adînc al iernaticului miez de noapte. Mallory făcu stînga-mprejur, dădu la o parte prelata și ieși afară în vîntul amestecat cu zăpada care se așternu imediat pe jos în interiorul grotei. Andrea și Louki îl urmară și traseră prelata după ei.

Le-au trebuit zece minute pentru a găsi coliba ruinată a bătrînului păstor de capre, încă cinci minute pentru ca Andrea să smulgă ușa din țițînile ruginite, să ia banca și masa de lemn, să le spargă în bucăți ușor de mînuit și încă zece minute să aducă la adăpostul de stînci lemnele pe care au putut să le lege și să le care cu ei.

Acum vîntul bătea de la nord, dinspre Muntele Kostos și le venea drept în față. Obrazul lor era amorțit din cauza frigului și a zăpezii ce cădea bicisnită de forța

vijeliei, erau însă mulțumiți că ajunseră din nou în vale și coborîră bucuroși printre pereții adăpostiți.

La gura peșterii Mallory îl strigă încet pe Stevens. Dinăuntru nu răspunse nimeni, nu se auzi nici o mișcare. Îl strigă din nou, în următoarele secunde de liniște, apoi ascultă atent. Își întoarse capul și privi fix la Andrea și la Louki. Lăsă legătura de lemne cu grijă în zăpadă, scoase Coltul și lanterna, apoi ridică prelata, aprinse lanterna și trase piedica revolverului.

Raza proiectoare lumină gura peșterii, trecu mai departe, cercetă colțurile cele mai îndepărtate ale adăpostului, se întoarse din nou în mijlocul peșterii și rămase acolo ca și cînd lanterna ar fi fost bătută în cuie. Pe jos era numai un sac de dormit gol. Andy Stevens dispăruse.

CAPITOLUL 9

MIERCURI NOAPTEA

De la 00,15 la 02,00

— Așadar m-am înșelat, murmură Andrea. Nu dormea.

— Sînt sigur acuma că nu dormea, aprobă Mallory supărat. Și pe mine m-a păcălit. A auzit tot ce-am spus. Gura i se strîmbă. Acum știe de ce ne străduim să-l îngrijim. Acum știe că a avut dreptate cînd se considera o piatră de moară. Ar fi înfiorător să simți ceea ce simte el acuma.

Andrea îl aprobă, dînd din cap. — Nu e greu de ghicit de ce a plecat.

— Douăzeci de minute — imposibil să fi plecat mai devreme de douăzeci de minute. Poate nici atît, căci mai înainte s-a încredințat că ne-am împrăștiat. N-a putut să se tîrască mai mult de circa patruzeci de metri. În cîteva minute îl vom găsi. Folosiți lanternele fără apărători, în viscolul ăsta blestemat nu ne va vedea nimeni. Voi răspîndiți-vă în sus pe deal, eu am să caut pe mijlocul văii.

— În sus ? Louki puse mîna pe brațul lui. Vocea lui era mirată. Dar cu piciorul lui...

— În sus am spus, îl întrerupse Mallory nerăbdător. Stevens are minte — și este înzestrat cu ceva mai mult curaj decît își închipuie că-l creditățm noi. Își închipuie că noi vom bănui că a apucat-o pe calea cea mai ușoară. Mallory tăcu o clipă, apoi continuă sumbru. Nici un muribund care se tîrăște afară în această situație nu va face lucrul cel mai ușor. Haideți !

L-au găsit după exact trei minute. Probabil că bănuise că Mallory nu se va lăsa înşelat de aparenţe sau i-a auzit bîjbîind în sus pe povîrniş, pentru că a aranjat să i se piardă urma în spatele unei platforme troienite care astupa spaţiul de dedesubtul marginii unei proeminenţe situate chiar deasupra malului. Un ascunziş aproape perfect, dar piciorul rănit îl trădă, în lumina lanternei ochii atenţi ai lui Andrea observară dîra subţire de sînge ce se prelingea întunecată pe zăpadă. Cînd îl descoperiră, leşinase de frig, de epuizare sau datorită faptului că piciorul rupt îl durea cumplit : probabil din cauza tuturor acestor motive.

Înapoi în peşteră Mallory încercă să-i toarne lui Stevens pe gît nişte *ouzo* — o puternică băutură locală care îţi lua respiraţia. Avea o vagă bănuială că ar putea să fie periculoasă — sau era periculoasă numai în cazuri de şoc. În această privinţă memoria lui şovăia — dar era mai bine decît nimic. Stevens tuşi, scuipă şi vărsă cea mai mare parte, dar puţin îi mai rămăsese totuşi în gît. Cu ajutorul lui Andrea, Mallory strînse atela desfăcută de la picior, opri curgerea lentă a sîngelui şi puse peste Stevens şi sub el tot ce putu găsi mai uscat în peşteră, apoi se aşeză obosit şi îşi scoase o ţigară din tabachera impermeabilă. Pînă nu se întorcea Dusty Miller cu Panayis din sat, nu putea să facă mai mult. Nimeni nu mai putea să facă ceva pentru Stevens.

Louki aprinsese imediat un foc la intrarea în peşteră ; lemnul uscat şi vechi pîrîia arzînd vioi ca o flacără puternică dar fără mult fum. Aproape imediat căldura se răspîndi în peşteră şi cei trei bărbaţi se strînseră mai aproape de foc. În cinci-şase locuri din tavanul subţire începură să curgă în jos şiroaie de apă din zăpada de deasupra ce se topea şi curgea pe pămîntul nisipos de jos ; datorită acestui lucru şi a flăcării dogoritoare, curînd solul deveni o mocirlă, dar pentru Mallory şi Andrea aceste inconveniente erau nimica toată în comparaţie cu privilegiul de a sta la căldură, prima oară după treizeci de ore. Mallory simţea dogoarea înfiltrîndu-se în el ca o binefacere, îşi simţi tot corpul relaxat, pleoapele grele şi somnoroase.

Cu spatele sprijinit de perete era gata să adoarmă cu ţigara aprinsă cînd simţi o rafală de vînt, o răbufnire bruscă de ninsoare rece şi Brown intră în peşteră lăsînd istovit să-i lunece aparatul de transmisie de pe umeri. Siniştrii ca de obicei, ochii lui obosiţi se închiseră o clipă la lumina focului. Avea faţa tînără şi tremura de frig — Mallory gîndi că nu era o glumă să stai o jumătate de oră ghemuit, nemişcat pe coasta muntelui îngheţat şi pustiu. Brown se lăsă tăcut lîngă foc, scoase inevitabila ţigară şi privi trist în flăcări, neluînd în seamă mirosul acru al hainelor pîrlite şi norii de fum care aproape imediat îl învăluiră. Părea de-a dreptul deznădăjduit. Mallory luă o sticlă, turnă nişte *retsimo* încălzit — un vin grecesc întărit cu ajutorul unor răşini naturale — şi îl trecu lui Brown.

— Dă-l repede pe gît, îl sfătui Mallory. Aşa n-ai să-i simţi gustul. Cu piciorul împinse aparatul de transmisie şi-l privi din nou pe Brown. Nici de data asta n-ai luat legătura ?

— Nici o grijă, domnule, am luat-o. Brown se strîmbă din cauza vinului dulce şi lipicios. Recepţia a fost foarte bună de ambele părţi, şi aici şi la Cairo.

— Ai reuşit ! Mallory se ridică şi se aplecă spre el cu nerăbdare. Şi s-au bucurat să audă veşti despre băieţii hoinari, în seara asta ?

— N-au spus nimic. Primul lucru pe care mi l-au comunicat a fost să tac şi să aştept : posac, Brown aţiţă focul cu vîrful ghetei. Au fost avertizaţi, nu mă întrebaţi cum, că s-au trimis aici în ultimele patru nopţi echipament suficient pentru două sau trei staţii mici de ascultare.

Mallory înjură.

— Staţii de ascultare ! Ale dracului, ele pică la ţanc — asta-i ! Îşi aminti repede de existenţa nomadă pe care au fost constrînşi s-o ducă el şi Andrea, din cauza acestor staţii de ascultare în Munţii din Creta. Drăcia dracului, Casey, pe o insulă ca asta cît o farfurie de supă pot să ne repereze cu ochii închişi.

— Da, domnule, pot să ne repereze, aprobă Brown greoi.

— Louki, ai auzit ceva de stațiile astea ? întrebă Mallory.

— Nimic, domnule maior, nimic. Louki ridică din umeri. Mi-e teamă că nici măcar un știu despre ce vorbiți.

— Nu cred. Dar nu asta interesează acum — e prea tîrziu. Casey să auzim restul veștilor bune.

— Asta cu privire la transmisii, domnule. Din partea mea, nici un fel de emisii — ordin. Ne vom limita la abrevierile de cod : afirmativ, negativ, repetați și așa mai departe. Emisiuni continue numai în cazuri de urgență sau în cazul în care nu există alte posibilități.

— Ca de exemplu din celulele condamnaților ce zac în închisoarea subterană din Navarone, murmură Mallory. „Mamă, am murit la datorie !"

— Cu tot respectul cuvenit, domnule, nu-i de glumă, spuse Brown morocănos. Flota germană de invazie — în special caice și vedete rapide — a plecat azi dimineață din Pireu, continuă el, pe la ora patru dimineața. Cairo presupune că la noapte se vor ascunde undeva în Ciclade.

— Foarte ingenios din partea celor din Cairo. Unde dracu altundeva ar putea să se ascundă ? Mallory își aprinse o altă țigară și privi trist la foc. Oricum, e plăcut să știi că sînt pe drum. Asta-i tot, Casey ?

Brown dădu din cap tăcut.

— Atunci e bine. Mulțumesc mult pentru că ai ieșit. Bine că te-ai întors, dacă poți, dormi puțin... Louki crede că ar trebui să coborîm în Margaritha înainte de ivirea zorilor pentru ca în timpul zilei să ne ascundem — acolo e un fel de puț părăsit, foarte indicat pentru noi — și mîine seară să ne continuăm drumul spre Navarone.

— Dumnezeule ! mormăi Brown. Astă-seară o peșteră cu infiltrații de apă, mîine seară un puț părăsit, probabil pe jumătate plin de apă. Unde o să stăm în Navarone, domnule ? Într-o criptă din cimitirul local ?

— După cum merg lucrurile — este o locuință deosebit de nimerită, spuse Mallory sec. Sperăm să găsim ceva mai bun. Plecăm înainte de ora cinci. Îl urmări pe Brown întinzîndu-se lîngă Stevens și își mută privirea la Louki. Acesta era așezat pe o ladă situată în partea

opusă focului, din cînd în cînd învîrtea un pietroi greu, îl înfășura în cîrpe și-l punea la piciorul amorțit al lui Stevens și fericit se încălzea la flăcări. Încetul cu încetul simți privirea scrutătoare a lui Mallory și își înălță capul.

— Sînteți îngrijorat, domnule maior. Louki părea vexat. Sînteți — cum se spune ? — neliniștit. Nu vă convine planul meu ? Am crezut că l-ați acceptat...

— Nu sînt îngrijorat de asta, spuse Mallory sincer. Nici măcar nu sînt îngrijorat din pricina ta. Ci din pricina lăzii de care stai. Înăuntru sînt explozivi puternici care ar putea să azvîrle în aer un crucișător — și tu stai la numai doi metri de foc. Nu e prea bine, Louki.

Louki se învîrti neliniștit pe locul lui, trăgîndu-se de un capăt al mustății.

— Am auzit că poți să bagi în foc trinitrotoluenul și arde frumos ca un lemn plin de sevă.

— E adevărat, consimți Mallory. Poți să-l și îndoi, să-l rupi, să-l pilești, să-l tai cu fierăstrăul, să sari pe el sau să-l lovești cu un baros și n-ai să obții decît un mic antrenament în plus. Dar dacă începe să transpire, într-o atmosferă umedă și caldă — și exudatul cristalizează. O, cerule ! Și în gaura asta începe să fie prea umed.

— Să-l dăm afară ! Louki în picioare trăgea lada prin peșteră.

— Afară cu el ! Ezită. Numai dacă zăpada, umiditatea.

— Poți să-l lași să stea în apa sărată zece ani fără să pățească nimic, îl întrerupse Mallory profesoral. Dar mai sînt acolo și niște capse care se pot oțări — fără să mai menționez lada cu detonatori de lîngă Andrea. Le vom pune pe toată afară, sub o prelată.

— Puf ! Louki are o idee mai bună. Omulețul se înfășură în mantaua lui. Coliba bătrînului Leri ! Exact locul care ne trebuie ! Putem să le luăm de acolo cînd avem nevoie, cînd vrem și, dacă veți fi nevoiți să plecăm de aici în fugă, nu va trebui să fiți îngrijorați din cauza lor. Înainte ca Mallory să poată protesta, Louki se și aplecase peste ladă, o ridică cu greutate și, mai clătinîndu-se, mai mergînd, înconjură focul și se îndrepta

spre ieșire. De abia făcuse trei pași că Andrea fu lîngă el, îl despovără hotărît și luă lada sub braț.

— Dacă îmi dai voie...

— Nu, nu! Louki se simțea ofensat. Pot s-o duc cu ușurință. E un nimic.

— Știu, știu, spuse Andrea blînd, dar acești explozivi trebuie duși într-un anumit fel: Am fost instruit anume, explică el.

— Așa! N-am știut. Desigur, trebuie să fie cum spui dumneata. Atunci eu am să duc detonatorii. Cu mîndria satisfăcută, împăcatul Louki renunță să mai discute, ridică lada cea mică și se grăbi să iasă din peșteră în urma lui Andrea.

Mallory privi la ceas. Era unu fix. În curînd Miller și Panayis trebuiau să se întoarcă, își zise el. Vîntul nu mai bătea așa tare și ninsoarea aproape se oprise, mersul pe zăpadă va fi mai lesnicios dar va lăsa urme. Incomode aceste urme, dar nu fatale — ei înșiși vor pleca înainte de a se lumina, vor merge drept înspre vale. Acolo nu va fi zăpadă — și dacă vor fi ici colo unele petice, o vor lua pe firul apei care trece prin vale și nu vor lăsa nici o urmă.

Focul se stingea și frigul se furișă din nou în ei. Mallory, care tremura în hainele lui încă ude, băgă niște lemne în foc, le păzi ca să se aprindă și peștera se umplu de lumină. Ghemuit pe o prelată întinsă pe jos, Brown adormise. Cu spatele la el, Stevens zăcea nemișcat cu respirația scurtă și grăbită. Dumnezeu știe cît va mai trăi băiatul ăsta. Miller spusese că era pe moarte, dar „pe moarte" era un termen nedefinit, cînd un om grav rănit, muribund se răzgîndește să moară, devine cea mai rezistentă, cea mai răbdătoare creatură din lume. Mallory mai văzuse astfel de lucruri. Dar poate Stevens nu mai vroia să trăiască. Să trăiască, să-și bidiuie rănile teribile — ar fi însemnat să-și dovedească lui și celorlalți că are dreptate — or, era de ajuns de tînăr și de sensibil și fusese destul de lovit și suferise atît de mult în trecut, încît a trăi cu ușurință putea deveni pentru el lucrul cel mai însemnat din lume; pe de altă parte însă știa ce obstacol îngrozitor devenise,

căci îl auzise pe Mallory spunînd aceasta; mai știa că prima grijă a lui Mallory nu fusese pentru sănătatea lui ci teama că ar putea fi capturat, supus la torturi și silit să mărturisească totul — așa îl auzise pe Mallory zicînd și mai știa că își dezamăgise prietenii. Totul era din cale afară de complicat, aproape imposibil de spus de partea cui va înclina balanța. Mallory clătină din cap, oftă, își aprinse țigara și se apropie de foc.

Andrea și Louki se reîntoarseră peste vreo cinci minute iar Miller și Panayis erau pe urmele lor. Pe Miller îl puteau auzi venind de la oarecare distanță, aluneca, cădea și înjura aproape încontinuu în timp ce urca valea cu o povară mare și grea. Nimeri din întîmplare intrarea peșterii și se prăbuși trudit lîngă foc. Făcea impresia unui om care trecuse printr-o grea încercare. Mallory îi surise înțelegător.

— Ei bine, Dusty, cum a mers? Sper că Panayis nu te-a întîrziat prea mult.

Miller nu părea să-l fi auzit. Privea neîncrezător la foc, lanterna îi căzuse din mînă cu întrerupătorul deschis în timp ce încet-încet se lămurea.

— Pe dracu! Ia te uită! Înjură amarnic. Îmi pierd o jumătate din noaptea asta blestemată cățărindu-mă pe un munte blestemat cu o sobă și cu destul petrol ca să faci baie unui elefant păcătos și ce găsesc? Trase aer în piept ca să le spună ce a găsit, apoi se cufundă într-o tăcere mocnind înăbușit.

— Un bărbat la vîrsta ta ar trebui să-și supravegheze atent tensiunea arterială, îl sfătui Mallory. Restul cum a fost?

— Perfect, bănuiesc. Miller avea în mînă un pahar de *ouzo* și începuse să se înveselească din nou. Am luat așternuturi, sacul cu medicamente...

— Dacă-mi dai acum așternuturile, le voi pune tînărului nostru prieten, îl întrerupse Andrea.

— Și alimente? întrebă Mallory.

— Mda. Am luat haleală, șefule. O grămadă. Tipul ăsta, Panayis, e o bomboană. Pîine, vin, brînză de capră, usturoi, cîrnați, orez — de toate.

— Orez ? Era rîndul lui Mallory să fie neîncrezător. Dar nu-l poți găsi în ziua de azi în insule, Dusty.

— Panayis poate. Acum Miller se amuza teribil. L-a luat din bucătăria comandantului german. Un tip, pe nume Skoda.

— Comandantul german — glumești !

— Asta-i adevărul adevărat, șefule. Miller goli dintr-o înghițitură o jumătate de pahar de *ouzo* și suspină prelung, satisfăcut. Bietul Miller a rămas ascuns în spatele ușii din dos, genunchii îi tremurau aidoma castanietelor unei dansatoare spaniole gata de a decola în orice direcție în timp ce tineretul ăsta a intrat înăuntru și a săltat localul. Acasă în America ar face avere ca spărgător. În circa zece minute s-a întors trăgînd după el această valiză blestemată. Miller o arătă cu o mișcare nepăsătoare. Nu numai că a curățat cămara comandantului, dar a mai împrumutat și sacul lui pentru a duce toate lucrurile astea. Șefule, îți spun eu că asociația cu individul ăsta are să-mi provoace un atac de cord.

— Da, dar gardienii, santinela ?

— Cred că aveau seara lor liberă, șefule. Bătrînul Panayis e ca un șarpe — nu spune nici un cuvînt și, chiar cînd spune, nu-l pot înțelege. Părerea mea e că toată lumea a plecat în căutarea noastră.

— Dus și întors n-ați întîlnit nici țipenie de om. Mallory îi umplu o ceașcă de vin. Strașnică treabă, Dusty !

— Panayis a făcut-o nu eu, m-a tras și pe mine după el. Dealtminteri am dat peste doi prieteni de-ai lui Panayis — mai degrabă el i-a căutat. L-au avertizat în legătură cu ceva. Țopăia pradă agitației, după aceea a încercat să-mi povestească. Miller ridică din umeri cu amărăciune. Nu lucrăm pe aceeași lungime de undă, șefule !

Mallory privi de-a curmezișul peșterii. Louki și Panayis erau alături, Louki îl asculta în timp ce Panayis vorbea repede cu voce scăzută, gesticulînd cu ambele mîini.

— Încă mai e agitat de ceva, spuse Mallory gînditor. Ridică glasul. Ce s-a întîmplat, Louki ?

— O mulțime de lucruri, domnule maior. Louki își trase furios capătul mustății. Trebuie să plecăm repede. Panayis vrea să plece imediat. A auzit că garnizoana germană va percheziționa la noapte satul nostru casă cu casă, i s-a spus că în jurul orei patru.

— Cred că nu e vorba de o percheziție obișnuită ? întrebă Mallory.

— Nu s-a întîmplat de luni de zile. Își închipuie că v-ați strecurat pe lîngă patrulele lor și v-ați ascuns în sat, chicoti Louki. Dacă mă întrebați pe mine, părerea mea este că nici ei nu mai știu ce să creadă. Desigur, asta nu vă pricinuiește nici un rău. Nu veți fi acolo și, chiar dacă ați fi, nu v-ar găsi și pentru dumneavoastră va fi mai sigur să veniți la Margaritha după percheziție. Dar pe Panayis și pe mine nu trebuie să ne găsească altundeva decît în paturile noastre. Altminteri ar fi rău pentru noi.

— Sigur, sigur. Nu trebuie să riscăm. Mai aveți destul timp, veți coborî peste o oră. Dar mai întîi fortăreața. Scoase din buzunarul de la piept harta pe care Eugen Vlachos o schițase pentru el, o despături, se întoarse spre Panayis și începu să vorbească fluent în limba insularilor greci. Haide, Panayis, am auzit că cunoști fortăreața, așa cum Louki își cunoaște buzunarele. Și eu știu multe, dar vreau să-mi povestești tu despre fortăreață : planul, tunurile, magaziile, ieșirile, sistemul de alarmă, locurile unde întunericul e mai adînc și unde e mai puțin adînc, totul. N-are importanță cît de mici sau neînsemnate ți se par amănuntele, trebuie să mi le spui. Trebuie să-mi povestești, dacă o ușă se deschide în afară în loc să se deschidă înăuntru, acest lucru poate salva mii de vieți.

— Și cum aveți de gînd, domnule maior, să pătrundeți în fortăreață ? întrebă Louki.

— Nu știu încă. Nu pot să mă hotărăsc pînă n-am să văd fortăreața. Mallory simți că Andrea îl privea atent, apoi își mută privirile. Își făcuseră planurile de intrare în fortăreață pe cînd erau încă la Înaltul Comandament. Dar era piatra de încercare de care depindea totul și Mallory își dădea seama că acest plan nu

trebuia încredințat decît unui număr cît mai mic de persoane.

Timp de aproape o jumătate de oră Mallory și cei trei greci rămaseră aplecați asupra hărții la lumina flăcărilor, Mallory verifica ceea ce i se spusese, înscriind cu meticulozitate toate informațiile noi pe care Panayis i le dădea — și Panayis avea o mulțime de lucruri să-i spună. Părea aproape imposibil ca un om să poată reține atît de multe lucruri în două scurte vizite în fortăreață și pe deasupra vizite clandestine și pe întuneric. Avea un ochi extraordinar și capacitatea de a vedea amănuntele ; și mai avea o ură feroce împotriva nemților. Mallory era convins că ura îi întipărise aceste detalii în memorie ca într-o fotografie. Cu fiecare secundă ce trecea Mallory simțea cum îi cresc speranțele.

Casey Brown se trezi din nou. Oricît era de obosit, bolborositul vocilor îl deșteptase din somnul greoi. Se întinse pînă în locul unde Andy Stevens pe jumătate treaz stătea sprijinit de perete, vorbind uneori chibzuit, alteori fără noimă. Brown știa că acolo nu are nimic de făcut, Miller fusese ajutat de Andrea — la spălarea, curățirea și rebandajarea rănii — și ajutorul lui se dovedise folositor. Se îndreptă spre intrarea peșterii, îi ascultă liniștit pe cei patru bărbați vorbind grecește, trecu de prelată și ieși afară ca să ia o gură de aer rece și proaspăt. Înăuntrul peșterii erau șapte oameni, focul ardea mereu și, în lipsă oricărei ventilații, i se făcuse teribil de cald.

Peste treizeci de secunde se întoarse în peșteră trăgînd prelata după el.

— Faceți liniște cu toții ! șopti el încet. Arătă în spatele lui. Se mișcă ceva afară, pe povîrnișul în jos. De două ori am auzit, domnule !

Panayis înjură încet și sări în picioare ca o pisică. Diabolic îi străluci în mînă un cuțit ascuțit cu două tăișuri și dispăru prin perdeaua de pînză mai înainte ca cineva să poată spune ceva. Andrea încercă să-l urmeze dar Mallory își întinse mîna, oprindu-l.

— Stai acolo unde ești, Andrea. Prietenul nostru Panayis e puțin prea grăbit, spuse el blînd. S-ar putea

să nu fie nimic — sau ar putea fi o mișcare de diversiune...

— Ptiu, drace ! Stevens tocmai începuse să bolborosească cu voce tare. Tocmai acum începe să vorbească. Nu poți să faci ceva...

Dar Andrea era deja aplecat peste Stevens, cu o mînă îi ținea mîinile, cu mîna cealaltă mîngîindu-i părul și fruntea fierbinte și vorbindu-i calm, blînd, neîntrerupt. La început Stevens nu-i dădu nici o atenție dar el continuă să-i vorbească într-un fel trenant, nefiresc, la întîmplare și treptat influența hipnotică a mîinii care-i ținea, șoaptele blînde, mîngîietoare își făcuseră efectul și bolborositul se stinse într-un murmur ce se mai auzi puțin pînă încetă cu totul. Ochii lui se deschiseră brusc și se trezi aproape complet lucid.

— Ce este, Andrea ? De ce ești... ?

— Sst ! Mallory ridică o mînă. Aud ceva...

— E Panayis, domnule ! Brown îți ținea ochiul lîngă gaura din prelată. Tocmai urcă vîlceaua.

O secundă mai tîrziu Panayis era în peșteră și se ghemuia jos lîngă foc. Arăta cu totul dezgustat.

— Nu-i nimeni, anunță el. Am văzut niște capre pe coasta muntelui, dar asta e tot ! Mallory îi traduse vorbele în fața celorlalți.

— Nu mi s-a părut că ar fi capre, spuse Brown încăpățînîndu-se. Era un zgomot cu totul diferit.

— Mă duc să arunc o privire, se oferi Andrea. Ca să fiu sigur. Dar nu cred că oacheșul ăsta se înșeală. Înainte ca Mallory să poată spune ceva, Andrea dispăru tot atît de repede și de tăcut ca și Panayis. Peste trei minute se întoarse dînd din cap. Panayis are dreptate. Nu e nimeni. N-am văzut nici măcar caprele.

— Pe acestea le-a auzit Casey, spuse Mallory. Totuși nu-mi place. Ninsoarea aproape s-a oprit, vîntul a scăzut și probabil în vale mișună patrulele germane — cred că e timpul ca voi doi să plecați. Pentru Dumnezeu — fiți atenți ! Dacă cineva încearcă să vă oprească, împușcați-l. Oricum, vor da vina pe noi.

— Împușcați-l ! Louki rîse sec. Un sfat inutil, domnule maior, cînd oacheșul e cu noi. El nu trage niciodată.

— Ei bine, plecați. Îmi pare al dracului de rău că sînteți amestecați în toate acestea — dar dacă acum v-ați vîrît pînă-n gît — o mie de mulțumiri pentru tot ce ați făcut. Ne vedem la șase și jumătate.

— Șase și jumătate; repetă Louki. Vă vom aștepta lîngă boschetul de măslini de pe malul rîului, la sud de Margaritha.

Peste două minute se pierdură în noapte și în peșteră liniștea deveni atotstăpînitoare, cu excepția ușoarelor pîrîituri ale tăciunilor din focul ce murea. Brown ieșise afară ca să stea de strajă și Stevens căzuse iar într-un somn agitat. Miller se aplecă asupra lui cîteva clipe, apoi străbătu peștera pînă la Mallory. În mîna dreaptă ținea un maldăr de bandaje mototolite, pătate cu sînge. Le întinse lui Mallory.

— Șefule, ia miroase astea, îl rugă el încet. E simplu, nu. Mallory se aplecă, trase aer în piept și brusc, strîmbă din nas dezgustat.

— Dumnezeule, Dusty ! Ce grozăvie ! Tăcu, tăcu milc și extrem de convins. Știa răspunsul înainte de a vorbi. Ce dracu este ?

— Cangrenă. Miller se așeză cu greutate alături de el și azvîrli bandajele în foc. Dintr-o dată spuse obosit, învins : Cangrenă gazoasă. Se împrăștie ca focul în pădure — în orice caz ar fi murit. Pur și simplu îmi pierd timpul de pomană !

CAPITOLUL 10

MARȚI NOAPTEA

De la 04,00 la 06,00

Fură capturați de nemți puțin după ora patru dimineața în timp ce dormeau. Frînți de oboseală și amețiți de somn, n-au avut nici o șansă, nici cea mai mică speranță de a opune rezistență. Executarea, concepția și alegerea momentului loviturii au fost perfecte. Surpriză totală.

Andrea se trezi primul. Un foșnet străin pătrunse adînc în străfundurile ființei sale pînă în acea zonă care nu dormea niciodată, iar el se răsuci și se ridică într-un cot pe pămînt cu aceeași rapiditate silențioasă cu care mîna lui se întinse spre Mauser-ul încărcat, gata pregătit. Dar raza strălucitoare a unei lanterne puternice străpunse întunericul peșterii și-l orbi, îi îngheță mîna înainte ca soldatul care ținea lanterna să comande scurt, dintr-o dată :

— Nimeni nu mișcă ! Nimeni ! Era o voce glacială, amenințătoare ce vorbea într-o englezească impecabilă cu un vag accent străin. La cea mai mică mișcare, trag ! O altă lanternă se aprinse, apoi o a treia și peștera fu inundată de lumină. Acum treaz de-a binelea și nemișcat, Mallory se căznea, chinuindu-și ochii pe jumătate închiși, să privească fascicolul orbitor : în spatele luminii reflectate putea să distingă la intrarea în peșteră niște vagi forme ghemuite, aplecate pe țevile mate ale carabinelor automate.

— Mîinile încrucișate deasupra capului și cu spatele la perete ! O voce sigură, cu o competență convin-

gătoare care cerea o ascultare imediată. Privește-i bine, sergent! Acum totul devenise aproape de conversație, dar nici lanternele și nici țevile puștilor nu șovăiră nici o secundă. Figurile lor sînt lipsite de expresie, nici nu clipesc din ochi. Oameni periculoși, sergent! Englezii își aleg bine ucigașii!

Mallory simți cum îl copleșește amărăciunea înfrîngerii, aproape că-i simțea gustul în gură. Într-un scurt răgaz de disperare el evocă ceea ce în mod inevitabil trebuia să se întîmple, dar își alungă furios gîndul de tot atît de repede cum îi venise. Fiecare lucru, fiecare acțiune, fiece gînd, fiece răsuflare trebuiau concentrate în prezent. Speranța dispăruse, dar nu irevocabil: nu atît timp cît trăia Andrea. El se întrebă dacă Casey Brown i-a văzut sau i-a auzit venind și ce s-a întîmplat cu el. Vru să întrebe dar se opri la timp. Poate era încă liber.

— Cum ați reușit să ne găsiți? întrebă Mallory calm.

— Numai niște imbecili fac foc cu lemn de ienupăr, spuse ofițerul disprețuitor. Am stat pe Muntele Kostos toată ziua și aproape toată noaptea. Și un mort putea să simtă mirosul!

— Pe Kostos? Miller își scutură capul. Cum...?

— De ajuns! Ofițerul se întoarse spre un om din spatele lui. Dă jos prelata, ordonă el în limba germană, și acoperiți-ne în continuare pe ambele părți. Privi din nou în peșteră și făcu un gest aproape imperceptibil cu lanterna. Ei bine, voi trei, afară, și ar fi bine să fiți prudenți! Vă rog să mă credeți că oamenii mei abia așteaptă o justificare ca să vă împuște, asasini murdari! Ura veninoasă din glasul lui era convingătoare.

Încet, cu brațele încrucișate deasupra capului, cei trei bărbați se ridicară în picioare. Mallory făcuse numai un pas cînd vocea biciuitoare a neamțului îl opri brusc.

— Stop! Îndreptă lanterna în jos, spre Stevens, care era căzut în nesimțire, făcu un gest brusc spre Andrea. La o parte, tu! Ăsta cine e?

— Nu trebuie să te temi de el, spuse Mallory calm. E unul din ai noștri, dar e grav rănit. E pe moarte.

— Vom vedea, spuse ofițerul ferm. Înapoi, în fundul peșterii! Așteptă pînă ce cei trei bărbați trecură în

spatele lui Stevens, își schimbă pușca automată cu un pistol, se lăsă în genunchi și înaintă încet, cu lanterna într-o mînă, cu pistolul în cealaltă, stînd mult în afara liniei de bătaie a celor doi soldați care îl urmară fără ordin.

În toate acestea era o competență profesională rece, specifică, parcă făcută să-i stringă inima lui Mallory. Ofițerul întinse mîna care ținea revolverul, smulse brusc cuvertura de pe Stevens. Un fior îi cutremură tot corpul, capul se întoarse dintr-o parte în alta și, inconștient, gemu de durere. Ofițerul se aplecă repede peste el, lanterna îi lumina puternic liniile clar conturate ale feței dure, părul frumos. Privi repede trăsăturile schimonosite de durere, vlăguite ale lui Stevens, aruncă o privire spre piciorul rupt, se strîmbă dezgustat cînd simți duhoarea insuportabilă a cangrenei, se îndreptă și puse la loc cuvertura peste rănit.

— Ai spus adevărul, zise el încet. Nu sîntem barbari. N-am nimic cu un muribund. Lăsați-l aici. Se ridică în picioare, dînd încet înapoi. Ceilalți afară.

Mallory văzu că ninsoarea încetase cu desăvîrșire și stelele începuseră să strălucească pe cerul ce se înseninase. Și vîntul se oprise, afară se simțea că era mai cald. Mallory se gîndi că aproape toată zăpada se va topi pînă la amiază.

Nepăsător, indiferent, privi în jurul său. Nici o urmă de Casey Brown. Inevitabil, speranțele lui Mallory începură să renască. Recomandațiile subofițerului Brown veniseră de sus. Cele două decorații cu care fusese distins dar pe care nu le purta niciodată atestau curajul său, avea o mare faimă ca luptător de gherilă... Ca și cum i-ar fi ghicit gîndurile, neamțul îl doborî cu un cuvînt.

— Te întrebi poate unde vă este santinela? spuse el batjocoritor. Nu-ți fie frică, englezule, nu e departe, a adormit în post. Mi-e teamă că a căzut într-un somn adînc.

— L-ați ucis? Mallory își strînse pumnii pînă începură să-l doară.

Celălalt ridică din umeri cît se poate de indiferent.

— Zău, nu pot să-ți spun. Totul a fost mult prea ușor. Unul din oamenii mei s-a culcat în vîlcea și a început să geamă, o execuție magistrală — pe onoarea mea, înduioșătoare — aproape că m-a convins și pe mine. Omul vostru a venit ca un prost să vadă ce este. Aveam un alt soldat care-l aștepta deasupra cu patul puștii în mînă. O lovitură foarte eficace, pot să te asigur...

Încet, Mallory își descleștă pumnii și privi trist spre vîlcea. Era normal ca Brown să cadă în cursă după cele ce se întîmplaseră mai devreme în noaptea aceea. Nu voia să se facă de rîs încă o dată, strigînd „lupul" de două ori la rînd. Fatalmente s-a dus să vadă singur ce este. Deodată Mallory se gîndi că poate Casey Brown mai devreme într-adevăr auzise ceva dar imediat îzgoni această idee. Panayis nu părea omul să facă vreo greșeală și Andrea nu greșea niciodată. Mallory se întoarse din nou spre ofițer.

— Ei bine, unde mergem de aici ?

— La Margaritha, și încă foarte curînd. Dar mai întîi, un lucru ! Avînd exact aceeași statură, neamțul stătea chiar în fața lui cu revolverul ridicat în dreptul taliei, învîrtind detașat lanterna stinsă cu mîna dreaptă. Încă un amănunt, englezule. Unde sînt explozivii ? Aproape că scuipă aceste cuvinte.

— Explozivii ? Mirat Mallory, își încruntă sprîncenele. Ce explozivi ? întrebă el absent, pe urmă lanterna grea zbură într-un semicerc ciudat, și-l atinse drept în obraz. Mallory se clătină și se prăbuși la pămînt. Amețit, scuturâ din cap și se ridică încet în picioare.

— Explozivii. Lanterna se legănă din nou în mînă, vocea era blîndă, catifelată. Te-am întrebat unde sînt ?

— Nu știu despre ce vorbești. Mallory scuipă un dinte apoi își șterse sîngele de pe buzele zdrobite. Așa își tratează germanii prizonierii ? întrebă el disprețuitor.

— Taci din gură !

Lanterna îl pocni din nou. Mallory o aștepta, pară lovitura cît putu, dar și așa lanterna îl izbi puternic în față, chiar sub tîmplă, amețindu-l. Trecură cîteva secunde, apoi se ridică încet din zăpadă, tot obrazul îi

ardea de durere avea privirea înnegurată și lipsită de încordare.

— Noi purtăm un război cinstit ! Ofițerul respira greu, stăpînindu-și cu greu furia. Lupta noastră este în conformitate cu convenția de la Geneva. Dar acestea sînt pentru soldați, nu pentru spioni asasini..

— Nu sîntem spioni ! îl întrerupse Mallory. Simțea că îi crapă capul.

— Atunci unde vă sînt uniformele ? întrebă ofițerul. Am spus spioni — spioni ucigași care înjunghie pe la spate și taie gîtul oamenilor. Vocea tremura de mînie. Mallory era în grea încurcătură — căci în această indignare nu era nici un dram de prefăcătorie.

— Taie gîtul oamenilor ? Își mișcă capul neîncrezător. Despre ce dracu vorbești ?

— Despre ordonanța mea. Un curier inofensiv, încă un băiețel și nici măcar nu era înarmat. L-am găsit acum o oră. Oh ! Îmi pierd timpul de pomană. Se opri brusc, se întoarse să urmărească doi oameni urcînd ripa. Un moment Mallory rămase nemișcat, blestemînd soarta care făcuse ca ordonanța să iasă în calea lui Panayis — căci nu putea fi altcineva — apoi se întoarse să vadă ce-i atrăsese atenția ofițerului. Își încordă cu greutate ochii care-l usturau, privi la silueta aplecată ce se chinuia să urce panta, împins fără milă de baioneta unei puști. Mallory lăsă să-i scape un lung suspin de ușurare. Partea stîngă a feței lui Brown era năclăită de sîngele rănii de deasupra tîmplei, dar încolo era teafăr.

— Bine. Așezați-vă cu toții în zăpadă, toți ! Făcu semn unor soldați. Legați-le mîinile !

— Ai de gînd să ne împuști acum ? întrebă Mallory calm. Era deosebit de important să știe, nu putea să facă nimic decît să aștepte să moară, dar cel puțin să moară în picioare luptînd, iar dacă nu trebuiau încă să moară, orice prilej ulterior de a opune rezistență putea fi mai puțin nebunesc decît cel de față.

— Din păcate, nu acuma. Șeful meu de sector de la Margaritha, căpitanul Skoda vrea mai întîi să vă vadă — poate ar fi fost mai bine pentru noi dacă v-aș fi împușcat acum. Apoi Herr Komandant din Navarone —

comandantul întregii insule. Neamțul zîmbi imperceptibil. Dar e vorba numai de o amînare, englezule. Înainte de apusul soarelui o să dați ortul popii. Nu ne pierdem vremea cu spionii la Navarone.

— Dar, domnule căpitan! Andrea făcu un pas înainte cu mîinile ridicate în semn de îndurare și se opri imediat, căci două țevi de pușcă i se implîntară în piept.

— Nu sînt căpitan — locotenent, îl corectă ofițerul. *Oberleutnant* Turzig, la ordinul dumneavoastră. Ce dorești, grăsanule? întrebă el disprețuitor.

— Spioni ai spus! Spioni! Eu nu sînt spion! Cuvintele se rostogoleau și cădeau unul după altul, ca și cum n-ar fi putut să le rostească destul de repede. Pe Dumnezeul meu, nu sînt spion! Nu sînt din grupul lor. Ochii lui străluceau larg deschiși, între frazele spuse dintr-o răsuflare buzele se mișcau fără să se audă vreun sunet. Nu sînt decît un grec sărman, un grec. M-au silit să merg cu ei ca interpret. Vă jur, domnule locotenent Turzig, vă jur!

— Trădător ticălos! mormăi cu ură Miller. Apoi, cînd patul unei puști îl lovi în spate, chiar sub rinichi, gemu de durere, se împiedică, căzînd în genunchi și în mîini. În momentul în care cădea, își dădu seama că Andrea juca un rol și că ar fi fost de ajuns ca Mallory să spună numai cîteva cuvinte pe grecește ca să dea în vileag minciuna lui Andrea. Îngenuncheat în zăpadă, Miller se întoarse într-o parte, amenință cu pumnul și speră că durerea care-i desfigura fața să poată fi confundată cu furia. Meridional șmecher și ipocrit! Porc blestemat, am să-ți... Se auzi o bufnitură seacă, îngrozitoare și Miller se prăvăli în zăpadă: bocancul greu de ski îl atinse după ureche.

Mallory nu spuse nimic. Nici măcar nu-i aruncă o privire lui Miller. Strîngîndu-și pumnii neputincioși lîngă trup și crispîndu-și gura, privi aspru spre Andrea cu ochii mijiți. Știa că locotenentul îl urmărea, dar trebuia să-l susțină pe Andrea în intențiile sale. Ce avea de gînd să facă Andrea încă nu bănuia, dar îl va susține pînă-n pînzele albe.

— Așa, murmură Turzig gînditor. Tîlharii încep să se certe? Lui Mallory i se păru că observă o ușoară

ezitare în glasul lui, un dubiu. Dar locotenentul nu voia să rişte. Oricum ar fi, grăsunule, ți-ai legat soarta de acești oameni. Cum spune proverbul ăla! „Cum ți-ai așternut, așa vei dormi!" Privi liniștit statura uriașă a lui Andrea. Va trebui să-ți pregătim un șireang special.

— Nu, nu, nu! Vocea lui Andrea deveni ascuțită, într-un cuvînt înfricoșată. E adevărat ce v-am spus! Nu fac parte din grupul lor, *Lieutenant* Turzig. Mă jur în fața lui Dumnezeu că nu fac parte din grupul lor! Își frîngea mîinile de disperare iar obrazul lui ca o lună plină era schimonosit de frică.

— De ce trebuie să mor dacă n-am nici o vină? N-am vrut să merg cu ei. Eu nu sînt luptător, *Lieutenant* Turzig!

— Văd, spuse Turzig sec. O monstruoasă cantitate de piele acoperind un sac de carne gelatinoasă care tremură pentru fiecare centimetru din prețioasa-i persoană... Se uită la Mallory și la Miller care stăteau culcați pe burtă în zăpadă. Nu pot să-i felicit pe prietenii tăi pentru alegerea pe care au făcut-o.

— Domnule locotenent, pot să vă spun totul, pot să vă spun totul! Andrea îi dădea înainte îndîrjit, dornic să și consolideze avantajul, căci simțea cum începe să se strecoare îndoiala în inima neamțului. Am să vă dovedesc că nu sînt prietenul Aliaților — și atunci poate...

— Iudă blestemată! Mallory făcu o mișcare în direcția lui dar doi soldați viguroși îl prinseră și-i strînseră mîinile la spate. Se zbătu puțin apoi se liniști și privi amenințător spre Andrea. Dacă îndrăznești să deschizi gura, îți promit că n-ai să mai trăiești, să...

— Liniște! Vocea lui Turzig era extrem de rece. M-am săturat de imputări și de melodrame ieftine. Încă un cuvînt și ai să zaci lîngă prietenul tău în zăpadă. Îl privi o clipă în liniște, apoi se întoarse spre Andrea.

— Nu promit nimic. Să aud ce ai de spus! Nu încerca să-și ascundă sila pe care i-o inspira Andrea.

— Veți putea judeca și singur! În vocea lui era un amestec de ușurare, de seriozitate, o urmă de speranță și de încredere regăsită. Andrea tăcu un minut apoi, gesticulînd dramatic spre Mallory, Miller și Brown,

spuse : Aceștia nu sînt soldați obișnuiți, sînt din Serviciul Special al Marinei — oamenii lui Jellicoe !

— Mai bine spune-mi ceva ce n-aș putea să ghicesc singur, mîrîi Turzig. Englezul ăsta Jellicoe este un ghimpe înfipt în carnea noastră de multe luni de zile. Dar dacă asta-i tot ce ai să-mi spui, grăsanule....

— Stați. Andrea ridică mîinile în sus. Aceștia nu sînt oameni obișnuiți, ci un detașament selecționat — o unitate de asalt cum își spun ei înșiși — și sîmbăta trecută au zburat de la Alexandria la Castelrosso. În aceeași noapte au plecat din Castelrosso într-o barcă cu motor.

— O vedetă rapidă, încuviință Turzig. Atîta lucru știm și noi ! Continuă.

— Știați și dumneavoastră ? Dar cum ?...

— Nu te privește. Grăbește-te.

— Bineînțeles, domnule locotenent, bineînțeles. Nici un mușchi de pe față nu trăda ușurarea lui Andrea. Acesta fusese singurul punct critic al povestirii lui. Nicolai, desigur îi prevenise pe nemți, dar nu se gîndise o secundă să menționeze prezența grecului uriaș în grup. Nu există bineînțeles nici un motiv ca să-l fi ales pe el pentru o mențiune specială, dar dacă ar fi făcut-o, aceasta ar fi însemnat sfîrșitul lui.

— Vedeta rapidă i-a debarcat undeva în insule, la nord de Rhodos. Nu știu unde. Acolo au furat un caic, au traversat apele turcești, unde au întîlnit un vas de patrulare german — pe care l-au scufundat. Andrea făcu o pauză pentru a urmări efectul. În acea clipă, eu eram la mai puțin de o jumătate de milă mai încolo, în vasul meu de pescuit.

Turzig se aplecă spre el. — Cum au reușit să scufunde un vas așa de mare ? Ciudat, nu punea la îndoială că fusese scufundat.

— S-au prefăcut că sînt pescari inofensivi ca mine. Tocmai fusesem și eu oprit, cercetat și inspectat, spuse Andrea virtuos. Oricum, vasul nostru de patrulare s-a apropiat bord la bord de vechiul caic. Bord la bord. Deodată s-au auzit focuri de armă din ambele părți, două cutii au zburat prin aer, cred că pînă în sala mașinilor și bum ! Andrea își azvîrli mîinile în sus, dramatizînd. Și așa s-a sfîrșit !

— Ne întrebam... spuse Turzig încet. Ei bine continuă.

— Ce vă întrebați, domnule locotenent ? Ochii lui Turzig se îngustară și Andrea se grăbi să continue. Interpretul lor a fost ucis în luptă. M-au păcălit, făcîndu-mă să vorbesc englezește. Am petrecut mulți ani în Cipru — m-au luat cu forța și i-au lăsat pe fiii mei să manevreze vasul.

— De ce au avut nevoie de un interpret ? întrebă Turzig. Sînt mulți ofițeri englezi care vorbesc grecește.

— Ajung și acolo, spuse Andrea plin de nerăbdare. Dumnezeule, cum credeți că am să termin povestea dacă mă întrerupeți tot timpul ? Unde eram ? A, da ! M-au forțat să-i însoțesc și motorul lor s-a stricat. Nu știu ce s-a întîmplat — eram închis în cală. Cred că erau într-un golf oarecare, își reparau motorul și apoi a avut loc un chef groaznic — n-o să credeți, domnule locotenent Turzig, că niște oameni însărcinați cu o misiune atît de extraordinară au putut să se îmbete — și apoi au navigat din nou.

— Dimpotrivă, te cred. Turzig dădea din cap încet ca și cum în chip tainic înțelegea totul. Te cred.

— Adevărat ? Andrea reuși să pară dezamăgit. Apoi ne-a surprins furtuna înspăimîntătoare, vasul s-a sfărîmat de faleza meridională a acestei insule și am escaladat...

— Oprește-te ! Turzig se dădu brusc înapoi, ochii îi fulgerau de neîncredere. Era cît pe aci să te cred ! Te-am crezut pentru că știu mai multe decît îți închipui și pînă acum ai spus adevărul. Dar acum nu. Ești deștept, grăsanule, dar nu așa deștept cum te crezi. Ai uitat un lucru — sau poate nu-l știi. Noi sîntem *Würtembergisches Gebirgsbataillon*, dragul meu, cunoaștem munții

mai bine ca orice armată din lume. Eu însumi sînt prusac, dar am escaladat tot ce a fost mai interesant în Alpi și în Transilvania — și îți spun eu că faleza meridională nu poate fi escaladată. Imposibil!

— Imposibil pentru dumneavoastră poate. Andrea dădu din cap trist. Dar acești Aliați, blestemați pînă la urmă vă vor întrece. Sînt șireți, *Lieutenant* Turzig, al naibii de șireți!

— Explică-te, îi ordonă Turzig sec.

— Chiar așa. Știau că faleza meridională pare imposibil de escaladat. Așa că s-au hotărît s-o escaladeze. Dumneavoastră nici n-ați visat că se poate face acest lucru, că o expediție poate debarca la Navarone în acest fel. Dar Aliații au riscat, au găsit un om care să conducă expediția. Nu știe să vorbească grecește dar aceasta n-are nici o importanță întrucît, ceea ce doreau ei, era un om care să se poată cățăra — și așa l-au ales pe cel mai frumos cățărător de stînci din lume. Andrea făcu o pauză pentru a mări efectul, își ridică mîinile în sus dramatic. Și acesta este omul pe care l-au ales, *Lieutenant* Turzig! Dumneavoastră sînteți tot un alpinist și trebuie să-l cunoașteți. Numele lui e Mallory — Keith Mallory din Noua Zeelandă!

Se auzi o scurtă exclamație, păcănitul unui întrerupător și Turzig făcu doi pași înainte, vîrî lanterna în ochii lui Mallory. Timp de aproape zece secunde privi fix obrazul neozeelandezului care se strîmba și se ferea apoi încet își lăsă brațul în jos, raza de lumină supărătoare proiecta pe zăpadă un strălucitor cerc alb la picioarele lui. O dată, de două ori, de șase ori Turzig dădu din cap înțelegător.

— Bineînțeles! murmură el. Mallory — Keith Mallory! Sigur că îl cunosc. Nu este nici un soldat în *Abteilung*-ul meu care să nu fi auzit de Keith Mallory. Clătină din cap. Ar fi trebuit să-l recunosc, ar fi trebuit să-l recunosc imediat. Rămase cîtva timp cu capul plecat scurmînd la întîmplare zăpada moale cu vîrful bocancului drept, apoi își ridică brusc capul. Înainte de război, chiar și în timpul ostilităților, aș fi fost mîndru să

vă cunosc, aș fi fost fericit să vă fi întîlnit. Dar nu acum, nu aici. Mai bine nu v-aș fi cunoscut deloc. Dumnezeule, tare aș fi vrut să-l fi trimis pe un altul! Păru că vrea să continue, ezită, apoi își schimbă părerea și se întoarse plictisit spre Andrea. Scuzele mele, grăsanule. Firește, ai spus adevărul. Continuă!

— Sigur. Fața rotundă ca o lună a lui Andrea era numai un zîmbet de satisfacție. Cum am spus, am escaladat faleza, cu toate că tînărul din peșteră a fost grav rănit — și apoi am redus la tăcere santinela. Mallory l-a ucis, adăugă Andrea fără să roșească. A fost o luptă dreaptă. Cea mai mare parte a nopții ne-am petrecut-o traversînd muntele și, înainte de răsăritul soarelui, am găsit peștera aceasta. Eram aproape morți de foame și de frig. De atunci am stat aici.

— Și de atunci nu s-a mai întîmplat nimic?

— Dimpotrivă! Andrea părea că se bucură teribil, încîntat de faptul că se află în centrul atenției. Doi oameni au venit să ne vadă. Nu știu cine erau — tot timpul și-au ascuns fața — nici nu știu de unde au venit.

— E bine că ai recunosut acest lucru, spuse Turzig înverșunat. Știam că a fost cineva aici. Recunosc soba, este a Hauptmann-ului Skoda!

— Adevărat? Andrea ridică sprîncenele cu o mișcare politicoasă. N-am știut. Ei bine, au vorbit o vreme și...

— Ai reușit să surprinzi ceva din cele ce au vorbit? îl întrerupse Turzig. Întrebarea era atît de spontană, atît de naturală încît Mallory își reținu respirația. Era bine ticluită. Andrea va cădea în cursă, era inevitabil Dar Andrea în seara aceea era inspirat.

— Să-i surprind! Andrea strînse din buze cu o răbdare sever controlată, privi spre cer exasperat. Lieutenant Turzig, de cîte ori trebuie să vă spun că eu sînt interpretul lor? Ei pot să comunice numai prin mine. Sigur că știu ce au vorbit. Vor să arunce în aer tunurile cele mari din port.

— Nici nu mi-am închipuit că au venit să-și îngrijească sănătatea ! spuse Turzig acru.

— Ah, dar nu știți că au planurile fortăreței. Nu știți că insula Kheros va fi invadată simbătă dimineața. Nu știți că tot timpul sînt în contact prin radio cu Cairo. Nu știți că distrugătoarele marinei britanice vor trece prin strimtoarea Maidos vineri noaptea, imediat după ce tunurile cele mari vor fi reduse la tăcere. Nu știți...

— Destul ! Turzig bătu din palme cu obrazul înviorat de emoție. Marina Regală, eh ? Minunat, minunat ! Asta vroiam să aud. Destul ! restul păstrează-l pentru Hauptmann Skoda și pentru Comandantul fortăreței. Trebuie să plecăm. Dar mai întîi încă un lucru. Explozivii — unde sînt ?

Umerii lui Andrea se prăbușiră în semn de descurajare. Își înălță brațele spre cer.

— Vai, domnule Lieutenant Turzig. Nu știu. Sub pretext că în peșteră e prea cald i-au scos afară și i-au ascuns. Făcu un semn cu mîna spre apus, într-o direcție diametral opusă față de coliba lui Leri. Cred că în partea aceea. Dar nu sînt sigur, pentru că n-au vrut să-mi spună. Îl privi pe Mallory cu amărăciune. Englezii ăștia sînt toți la fel. N-au încredere în nimeni !

— Dumnezeu știe că nu-i condamn pentru asta ! spuse Turzig cu pasiune. Apoi îl privi pe Andrea cu dezgust. Mai mult ca oricînd mi-ar fi plăcut să te văd atîrnînd chiar acum de cea mai înaltă spînzurătoare din Navarone. Dar Herr Komandant e un om blînd, și-i răsplătește pe informatori. Ai să trăiești, ca să mai trădezi și pe alții !

— Vă mulțumesc, vă mulțumesc, vă mulțumesc ! Știam eu că sînteți bun și drept. Domnule Lieutenant Turzig, vă promit...

— Gura ! spuse Turzig disprețuitor. Apoi în nemțește : Sergent, leagă-i pe acești oameni. Și nu-l uita pe grăsan ! Mai tîrziu putem să-l dezlegăm, să-l care pe rănit la post. Lasă un om de gardă. Ceilalți mergeți cu mine, trebuie să găsim explozivii aceia.

— N-am putea să-l facem pe unul din ei să ne spună, domnule locotenent ? cutează, să întrebe sergentul.

— Singurul om care ne-ar spune-o, nu poate s-o facă. Ne-a spus adineauri tot ce știa. Cît despre ceilalți — ei bine, sergent, ne-am înșelat asupra lor. Se întoarse spre Mallory, înclină scurt capul și-i vorbi în englezește. Herr Mallory, a fost o eroare. Sîntem cu toții foarte obosiți. Îmi pare că v-am lovit ! Făcu stînga-mprejur și urcă repede malul. Două minute mai tîrziu un singur soldat rămăsese de gardă.

Pentru a zecea oară Mallory își schimbă poziția incomodă și trase de frînghia care-i lega mîinile la spate, pentru a zecea oară recunoscu zădărnicia eforturilor lui. Oricum s-ar fi sucit, oricum s-ar fi învîrtit, zăpada udă îi pătrundea prin haine și-l înghețța pînă la oase, făcîndu-l să tremure de frig ; cel care-i legase nodurile își cunoștea bine meseria. Mallory se întreba iritat dacă Turzig și oamenii lui aveau de gînd să-și petreacă tot restul nopții căutînd explozivul, căci erau plecați de mai mult de o jumătate de oră.

Se destinse, se lăsă pe spate în zăpada acoperind pereții vîlcelei și privi prudent la Andrea care stătea drept în fața lui. Îl urmărise pe Andrea cum stătea ghemuit cu capul plecat și cu umerii ridicați și se străduia, făcînd un singur și titantic efort, să se elibereze o secundă după ce santinela le făcu semn să se așeze, văzuse frînghiile întinzîndu-se și încordîndu-se pînă ce aproape dispărură în carne, văzu apoi umerii lăsîndu-i-se în jos cînd Andrea renunță. De atunci uriașul grec rămase nemișcat și se mulțumi să privească mînios la santinelă ca unul care rabdă ofensa de a fi fost nedreptățit. O singură încercare de a rupe legătura era suficientă, *Oberleutnant*-ul Turzig avea ochii pătrunzători, și pumnii roșii, însîngerați și umflați nu s-ar fi potrivit cu firea pe care și-o plănuise Andrea.

O creație magistrală, aprecie Mallory, cu atît mai remarcabilă cu cît fusese spontană, improvizată. Andrea revelase adevărul doar în măsura în care era verificabil sau putuse fi verificat, încît restul povestirii trebuia să convingă de la sine. Și în același timp nu-i spusese lui

Turzig nimic important, nimic din ceea ce nemții n-ar fi putut afla și singuri — în afară de proiectul evacuării insulei Kheros de marină. Crispat, Mallory își aminti descurajarea, neîncrederea, surpriza sa cînd îl auzise pe Andrea spunînd aceasta, dar Andrea era mai prevăzător ca el. Oricum, există probabilitatea ca nemții să fi bănuit — chiar aveau motive să bănuiască — că atacul englezilor asupra tunurilor din Navarone în același timp cu atacul german asupra insulei Kheros era o coincidență prea mare ; iar evadarea lor depindea în cea mai mare măsură de felul în care va acționa Andrea pentru a-i convinge pe nemți că era ceea ce pretindea că este și de aici libertatea relativă de acțiune pe care o va putea cîștiga. Nu era nici o îndoială că veștile despre așteptata evacuare a insulei puseseră capăt îndoielii lui Turzig, faptul că Andrea indicase ziua de sîmbătă ca dată a invaziei nu făcea decît să confere mai multă greutate celor spuse de el — aceasta fusese data inițial fixată de Jensen — evident o dată greșită, furnizată agenților lui de către serviciul de contrainformații german, care știa că nu poate ascunde preparativele de invazie ; în sfîrșit, dacă Andrea nu i-ar fi pomenit lui Turzig despre distrugătoare, poate n-ar fi reușit să-l convingă și ar fi sfîrșit cu toții în fortăreață, așteptînd să fie spînzurați ; tunurile ar fi rămas intacte și, oricum, ar fi distrus navele.

Totul era foarte complicat, prea complicat în starea în care se găseau acum. Mallory oftă și, apoi își întoarse ochii de la Andrea spre ceilalți doi. Brown și Miller, care își revenise, stăteau amîndoi așezați cu mîinile legate la spate, privind zăpada de jos, din cînd în cînd își mișcau capul dintr-o parte în cealaltă ametiți. Mallory își dădea prea bine seama cum se simțeau — toată partea dreaptă a obrazului îl durea cumplit, încontinuu. Peste tot numai capete sparte și durere, se gîndi Mallory cu amărăciune. Se întrebă cum se simțea Andy Stevens, privi leneș spre intrarea întunecoasă a peșterii din spatele santinelei și deodată înlemni, incapabil să mai înțeleagă ceva.

Încet, cu o indiferență plină de circumspecție, își întoarse ochii de la peșteră și se uită nepăsător la santinela care stătea pe aparatul de transmisie al lui Brown, cu pușca Schmeisser lăsată în jos pe genunchi și cu degetul îndoit pe trăgaci. Cerule, fă-l să nu se întoarcă, își spuse Mallory de mai multe ori, cerule, fă-l să nu se întoarcă ! Lasă-l să stea încă puțin așa, încă puțin .. Contrar voinței sale, Mallory își simți privirea atrasă spre intrarea peșterii.

Andy Stevens ieșea din peșteră. Chiar în lumina slabă a stelelor fiecare mișcare a lui era vizibilă, înainta centimetru cu centimetru pradă chinurilor, pe burtă și pe piept, trăgînd după el piciorul zdrobit. Își punea mîinile sub umeri, se ridica în sus și înainta în timp ce capul îi cădea în jos de durere și efort istovitor, în zăpada moale și umedă, apoi procedeul jalnic se repeta mereu, mereu. Epuizat și sfîșiat de dureri cum trebuie că era Stevens, creierul lui funcționa încă, observă Mallory : pe umeri și pe spate avea un cearșaf alb, camuflaj pentru zăpadă și în mîna dreaptă ținea un piton de ascensiune. Probabil că auzise cel puțin o parte din conversația lui Turzig : în peșteră erau două sau trei carabine și ar fi putut cu ușurință să împuște santinela fără să iasă afară, dar știa că zgomotul împușcăturii i-ar fi făcut pe nemți să se întoarcă în goană, înainte ca el să se poată tîrî prin rîpă, să taie frînghiile vreunuia dintre tovarășii lui.

Stevens mai avea de parcurs patru metri, cel mult patru metri, evaluă Mallory. În fundul rîpei unde se aflau, vîntul de sus care abia adia era ca un suspin în noapte, în afară de asta nu se auzea nici un zgomot, nimic decît răsuflarea lor sau mișcarea pe care o făcea careva, cînd își întindea piciorul amorțit ori înghețat. Dacă se apropie, îl va auzi negreșit, se gîndi Mallory disperat, îl va auzi negreșit cu toată zăpada moale.

Mallory își înclină capul și începu să tușească zdravăn, aproape fără întrerupere. Santinela îl privi la început surprins apoi cînd continuă să tușească, se înfurie.

— Stai liniștit ! ordonă santinela în nemțește. Încetează imediat cu tusea !

— *Hüsten? Hüsten?* Asta înseamnă a tuși? Nu pot să mă opresc, protestă Mallory în englezește. Și tuși din nou, mai tare, mai stăruitor ca înainte. E vina *Oberleutnant*-ului vostru, gîfîi el. Mi-a spart cîțiva dinți. Apoi făcînd un efort, își reveni. E vina mea că mă sufocă sîngele? întrebă el.

Acum Stevens era la mai puțin de trei metri, dar mica lui rezervă de forță era aproape epuizată. Nu se mai putea ridica pe toată lungimea brațelor și nu mai înainta decît cîțiva centimetri. În cele din urmă se opri și rămase așa o jumătate de minut. Mallory își închipui că și-a pierdut cunoștința dar încetul cu încetul se ridică din nou, de data aceasta pe toată lungimea brațelor, tocmai începuse să pivoteze înainte cînd se prăbuși și căzu în zăpadă. Santinela sări de pe ladă și se întoarse dintr-o dată cu țeava haină a Schmeisser-ului îndreptată înspre trupul de la picioarele lui. Cînd își dădu seama cine este, se liniști și lăsă țeava puștii în jos.

— Așa, spuse el blînd. Păsărica a părăsit cuibul. Sărmana păsărică! Mallory se înfioră cînd văzu patul puștii gata să se abată asupra capului fără apărare al lui Stevens, dar santinela avea inima bună, reacția lui fusese mecanică. Patul puștii se opri la cîțiva centimetri deasupra obrazului chinuit, santinela se aplecă și luă blînd pitonul din mîna abia amenințătoare și-l azvîrli peste marginea vîlcelei. Apoi îl ridică cu grijă de umeri pe Stevens, îi strecură sub cap cearșaful împăturit în chip de pernă ca să-l apere de frigul aspru al zăpezii, dădu gînditor din cap și se întoarse trist la locul lui pe aparatul de transmisie.

Căpitanul Skoda era un bărbat scund și slab între treizeci și patruzeci de ani, foarte îngrijit, energic, bine dispus și al dracului de rău. Avea o răutate înnăscută în gîtul lui subțire, ce se ridica descărnat deasupra umerilor umflați, avea ceva respingător în capul lui rotund ca o minge, ridicol de mic. Cînd buzele subțiri și livide se îndepărtau surizînd, ceea ce se întîmpla destul de des, se vedea o dantură perfectă. Surîsul, departe de a-i lumina fața, îi accentua paloarea pielii întinsă anormal pe nasul ascuțit și pe pomeții obrazului și-i zbîrcea

tăietura de sabie ce-i brăzda obrazul stîng de la sprînceană pînă la bărbie; și dacă zîmbea sau nu, ochii înfundați în cap rămîneau aceiași, negri, liniștiți, fără expresie. Chiar la acea oră matinală — nu se făcuse încă ora șase — era îmbrăcat impecabil, proaspăt ras, cu părul pomădat, plăpînd, închis la culoare, rărit la tîmple și dat pe spate. Stătea îndărătul unei mese întinse, singură mobilă din camera de gardă cu bănci, de unde i se vedea numai partea superioară a corpului: chiar și așa se putea bănui că dunga pantalonilor, luciul cizmelor erau impecabile.

Zîmbea ades ca și acuma, cînd *Oberleutnant*-ul Turzig își termina raportul. Lăsat pe spate cu coatele sprijinite pe brațele fotoliului, căpitanul Skoda stătea cu mîna sub bărbie și zîmbea binevoitor, cercetînd de jur împrejur, camera de gardă. Ochilor lui leneși și fără expresie nu le scăpa nimic — santinela de la ușă, cei doi gardieni din spatele prizonierilor legați fedeleș, Andrea stînd pe bancă, unde tocmai îl întinsese pe Stevens, dintr-o privire leneșă îi cuprinse pe toți.

— Excelentă lovitură ai dat, *Oberleutnant* Turzig! mormăi el. Foarte eficient, într-adevăr, ai fost foarte eficient! Privi gînditor la cei trei bărbați ce stăteau în fața lui, la figurile lor tumefiate și pline de sînge, îi aruncă o privire lui Stevens ce zăcea pe bancă în nesimțire, zîmbi din nou și o fracțiune de secundă își ridică o sprînceană. Ai avut vreo dificultate, Turzig? Prizonierii n-au fost prea — eh — dispuși să coopereze.

— N-au opus nici o rezistență, domnule, nici o rezistență, spuse Turzig sec. Tonul, felul lui de a vorbi, era pedant, corect, dar în ochii lui se oglindeau ostilitatea, scîrba. Oamenii mei au făcut poate exces de zel. Am vrut să nu greșim!

— Perfect, locotenente, perfect, murmură Skoda aprobînd. Acești oameni sînt periculoși și cu oameni periculoși nu putem să riscăm. Își împinse scaunul înapoi, se ridică încet în picioare, înconjură masa și se opri în fața lui Andrea. Poate cu excepția acestuia, locotenente?

— E periculos numai pentru prietenii lui, spuse Turzig scurt. Este așa cum v-am spus, domnule. Ca să-și scape pielea, ar trăda-o și pe maică-sa !

— Și se pretinde prieten cu noi, eh ? întrebă Skoda gînditor. Unul din bravii noștri aliați, locotenente ! Skoda își ridică blînd mîna și apoi și-o lăsă cu răutate peste obrazul lu Andrea, inelul negru cu pecete de pe degetul mijlociu îi zgîrie, adînc pielea și carnea. Andrea scoase un țipăt de durere, își duse mîna la obrazul însîngerat, se ghemui și își ridică brațul drept deasupra capului, apărîndu-se orbește.

— O notabilă completare a forțelor armate ale celui de al Treilea Reich ! murmură Skoda. Nu te-ai înșelat, locotenente. Un laș — reacția instinctivă a unui om rănit este o probă infailibilă. Curios... murmură el, adesea oamenii voinici sînt așa. O compensație a naturii, bănuiesc...Cum te numești, bravul meu prieten ?

— Papagos, mormăi Andrea morocănos. Peter Papagos. Își luă mîna de la obraz, se uită la ea cu ochii măriți de groază și începu să-și frece mîna de piciorul pantalonului cu o mișcare grăbită, spasmodică, pe fața lui se putea vedea limpede repulsia. Skoda îl urmări amuzat. Nu-ți place să vezi sînge, Papagos, hîm ? îi sugeră el. În special sîngele tău ?

Trecură cîteva secunde în tăcere apoi Andrea își ridică capul, obrazul lui mare era schimonosit de suferință. Părea gata să plîngă.

— Înălțimea voastră, nu sînt decît un biet pescar ! se destăinui el. Rîdeți de mine și spuneți că nu-mi place sîngele. E adevărat. Nu-mi place suferința și nu-mi place nici războiul. Nu vreau să fiu amestecat în nici unul din aceste lucruri ! Cu pumnii lui uriași, strînși într-un gest de rugăminte inutilă, cu figura lui mare, neliniștită de propria-i nenorocire și cu vocea mai ascuțită cu o octavă decît de obicei, întruchipa magistral disperarea, încît și Mallory era gata-gata să-l creadă. De ce nu m-au lăsat în pace ? continuă el patetic. Numai Dumnezeu știe că nu sînt un om războinic....

— O precizare total inutilă, îl întrerupse Skoda sec. Acest lucru este evident pentru toți cei de aici, spuse

el gînditor, lovindu-și dinții cu țigaretul de jad. Te pretinzi pescar...

— E un trădător infam ! îl întrerupse Mallory. Comandantul Skoda se interesa puțin prea mult de Andrea. Skoda se întoarse imediat și rămase în fața lui Mallory cu mîinile la spate, legănîndu-se pe vîrful picioarelor și privindu-l de sus pînă jos cu un aer batjocoritor.

— Așa, spuse el gînditor. Celebrul Keith Mallory ! Un individ cu totul diferit de prietenul nostru cel mare și fricos de pe bancă, nu-i așa, locotenente ? Nu așteptă răspunsul și continuă. Ce grad ai Mallory ?

— Căpitan, răspunse Mallory scurt.

— Căpitanul Mallory, hîm ? Căpitanul Keith Mallory, cel mai mare alpinist al timpurilor noastre, idolul Europei antebelice, cuceritorul celor mai imposibile creste din lume. Skoda dădu trist din cap. Și cînd te gîndești că totul se va sfîrși așa... Mă îndoiesc că posteritatea va trece ultima dumitale ascensiune printre cele mai importante, sînt numai zece trepte care duc pînă la spînzurătoarea din fortăreața Navarone. Skoda zîmbi. Nu-i deloc o perspectivă îmbucurătoare, nu-i așa, căpitane Mallory ?

— Nu mă gîndeam la asta, îi răspunse neozelandezul amabil. Ceea ce mă preocupă este figura dumitale. Se încruntă. Sînt sigur că am mai văzut-o undeva, sau oricum ceva asemănător. Vocea lui se pierdu în tăcere.

— Adevărat ? spuse Skoda interesat. Poate în Alpii Bernezi ? Înainte de război adeseori...

— Acuma știu. Obrazul lui Mallory se lumină. Cunoștea riscul ce și-l asuma dar orice făcea pentru a concentra atenția asupra lui, îndepărtînd-o de Andrea, era deplin justificat. Îi surise lui Skoda. Acum trei luni la grădina zoologică din Cairo. Un uliu hrăpăreț, urît, care fusese capturat în Sudan. Mi-e teamă că era un uliu bătrîn și rîios, continuă Mallory scuzîndu-se, dar cu același gît costeliv, același profil coroiat și aceași chelie...

Cu fața lividă și cu dinții strînși de furie, Skoda se repezi la el cu pumnii. Mallory tăcu brusc și se lăsă pe spate, spre a evita lovitura. Dar furia îl descumpănise pe Skoda și cum pumnul în care își adunase toată

puterea, trecu pe alături inofensiv, se împiedică, își reveni, apoi căzu jos cu un strigăt de durere, căci bocancul greu al lui Mallory îl atinse drept în femur, deasupra genunchiului. De-abia atinse podeaua și sări cu agilitatea unei pisici, făcu un pas înainte și se prăbuși din nou fără vlagă, căci piciorul lovit ceda sub greutatea corpului.

În cameră se lăsă o clipă o liniște ciudată, apoi Skoda se ridică cu greu sprijinindu-se de marginea mesei, respira sacadat, gura cu buze subțiri era acum ca o linie albă subțire iar tăietura de sabie se înroșise pe obrazul lui îndeobște palid, care se decolorase cu totul. Nu privi nici spre Mallory, nici spre altcineva, dar încet, deliberat, într-o liniște înspăimîntătoare începu să înconjure masa, mîinile lui alunecau pe marginea de piele, ridicînd-o exasperant...

Complet imobil, Mallory îl urmări cu privirea lipsită de expresie, blestemîndu-și nebunia. Exagerase, nu se îndoia nici el cum nu se putea îndoi nimeni din acea cameră că Skoda avea de gînd să-l omoare ; dar el, Mallory, nu va muri. Numai Skoda și Andrea vor muri. Skoda de cuțitul azvîrlit de Andrea — Andrea își ștergea sîngele de pe față cu o mînecă a cămășii, vîrful degetelor lui erau la cîțiva centimetri de teaca cuțitului — și Andrea va muri de gloanțele santinelelor, căci nu avea altceva decît cuțitul. Imbecil, imbecil, imbecilul dracului ! își repeta Mallory încontinuu. Își întoarse puțin capul și privi cu coada ochiului la santinela cea mai apropiată de el. Santinela cea mai apropiată — era totuși la o distanță de un metru jumătate-doi metri. Mallory știa că santinela îl va învinge, glonțul puștii Schmeisser îl va face bucăți înainte de a putea parcurge această distanță. Dar va încerca. Era ultimul lucru pe care-l datora lui Andrea.

Skoda ajunse în spatele mesei, deschise un sertar și scoase un pistol. Un pistol automat, observă detașat Mallory, un revolver mic de metal albastru, o jucărie ciudată, o jucărie ucigașă, de genul celor care erau pe potriva lui Skoda. Fără să se grăbească, Skoda apăsă pe dispozitivul de evacuare, verifică încărcătorul, îl puse la loc cu mîna stîngă, ridică piedica de siguranță și-l

privi pe Mallory. Ochii lui nu se schimbaseră deloc, erau tot atît de reci, întunecați și lipsiți de expresie ca întotdeauna. Mallory îi aruncă o privire lui Andrea și se încordă, gata să sară înapoi. Iată clipa, își spuse el nemilos, iată cum mor îmbecilii invederați ca Keith Mallory... dar deodată, fără să-și dea seama, se liniști, căci îl văzuse pe Andrea lăsînd indiferent în jos mîna sa uriașă de la gît, fără cuțit. O busculadă lîngă masă îl făcu să se întoarcă tocmai la timp ca să-l vadă pe Turzig imobilizînd mîna înarmată a lui Skoda, deasupra biroului.

— Domnule, asta nu ! îl imploră Turzig. Pentru numele lui Dumnezeu, nu așa !

— Ia-ți mîinile ! șuieră Skoda. Ochii lui strălucitori fără expresie nu-l părăseau pe Mallory. Ia-ți mîinile, am spus, sau vrei să ai aceeași soartă ca și căpitanul Mallory !

— Domnule, nu-l puteți ucide ! insistă Turzig încăpățînat. Nu puteți ! Ordinul lui Herr Kommandant a fost precis, Hauptmann Skoda. Conducătorul grupului trebuie să fie adus viu !

— A fost împușcat în timp ce încerca să fugă, spuse Skoda cu voce groasă.

— Imposibil, a zis Turzig dînd din cap. Nu-i putem ucide pe toți și ceilalți prizonieri ar vorbi. Mîna lui care se încleștase pe cea a lui Skoda, își slăbi strînsoarea. Herr Kommandant a spus viu, dar n-a precizat în ce stare. Apoi cu un ton mai coborît, confidențial : Poate vom avea unele dificultăți să-l facem să vorbească pe căpitanul Mallory, sugeră el.

— Ce ? Ce-ai spus ? Brusc, Skoda își recăpătă echilibrul și surîsul îi lumină capul ca de mort. Faci exces de zel, locotenente ! Adu-mi aminte să vorbim despre asta într-una din zilele acestea. Mă subestimezi — este exact ceea ce mă pregăteam să fac — să-l înspăimînt pe Mallory ca să vorbească. Și-acum ai stricat totul. Surîdea încă, vocea era veselă, aproape zeflemitoare, dar Mallory nu-și făcea iluzii. Datora viața tînărului locotenent de vînători de munte — ce ușor ar fi fost să-l respecte și să și-l facă prieten pe un om ca Turzig dacă

n-ar fi fost acest război diabolic și absurd... Skoda stătea din nou în fața lui, își lăsase pistolul pe masă.

— Dar destul cu aceste prostii, nu, căpitane Mallory? Dinții neamțului străluceau în lumina puternică a lămpii fără abajur de deasupra capetelor lor. Nu putem să ne pierdem toată noaptea, nu-i așa?

Mallory îl privi, apoi se întoarse într-o parte tăcut. În strîmta cameră de gardă era cald, aproape înăbușitor de cald, dar simți că-i trece un fior rece, necunoscut și deodată, își dădu seama fără să știe cum, dar cu deplină certitudine că bărbatul acesta scund din fața lui era neînchipuit de rău.

— Ei bine, ei bine, ei bine, nu mai sîntem chiar așa de vorbăreț acuma, nu-i așa, prietene? Fredonă o clipă apoi privi în sus, mai surîzător ca niciodată.

— Căpitane Mallory, unde sînt explozivii?

— Explozivii? Mallory ridică din sprîncene întrebător. Nu știu despre ce vorbiți.

— Nu-ți aduci aminte?

— Nu știu despre ce vorbiți.

— Așa! Skoda fredonă din nou și se duse în fața lui Miller. Și dumneata, prietene?

— Sigur că-mi aduc aminte, zise Miller încet. Căpitanul s-a înșelat.

— Iată un bărbat înțelept! mormăi Skoda, dar Mallory ar fi putut să jure că în voce era un ton amăgitor

— Dă-i drumul, amice!

— Căpitanul Mallory nu a observat amănuntele, spuse Miller tărăgănat. În acea zi eram împreună. Calomniază o nobilă pasăre. Era un vultur, nu un uliu.

Timp de o secundă surîsul lui Skoda dispăru, apoi reveni la fel de stereotip și rigid ca și cum ar fi fost pictat.

— Foarte, foarte spirituali, nu găsești, Turzig? Ceea ce englezii ar numi comici de music-hall. Lasă-i să rîdă cît mai pot, pînă ce știreangul călăului va începe să se strîngă.. Îl privi pe Casey Brown.

— Poate dumneata...

— De ce să nu crăpi tu însuți! bombăni Brown.

— Să crăpi! Expresia îmi scapă, dar mi-e teamă că nu e deloc măgulitoare. Skoda își alese o țigară din tabachera lui subțire, o bătu gînditor pe unghia de la degetul mic. Hmm! Nu se poate spune că sînt dispuși să coopereze, locotenente Turzig!

— Nu veți reuși să-i faceți să vorbească. În vocea lui Turzig se simțea o convingere de neclintit.

— Poate că nu, poate că nu! Skoda era impasibil. Cu toate acestea, voi obține informațiile pe care le vreau și aceasta în următoarele cinci minute. Fără să se grăbească, se duse la biroul său, apăsă pe un buton, introduse țigara în țigaretul de jad și se aplecă pe masă; în fiecare mișcare, chiar și în felul în care-și încrucișă leneș cizmele strălucitoare, era o aroganță, un dispreț fără margini.

Deodată o ușă laterală se deschise și doi bărbați intrară clătinîndu-se, împinși de țeava unei puști. Mallory își ținu răsuflarea și își înfipse unghiile adînc în palmă. Louki și Panayis! Louki și Panayis, legați și plini de sînge. Louki cu o tăietură deasupra ochiului, Panayis cu o rană la cap. Așadar, cu toată grija lui, îi prinseseră și pe ei! Amîndoi erau în cămașă. Louki fără vesta lui minunat împodobită, fără *tsanta* roșie și fără micul lui arsenal de arme pe care-l purta agățat sub brîu, arăta ciudat de jalnic și copleșit de durere — ciudat pentru că avea fața roșie de mînie și mustața mai zbîrlită ca niciodată. Mallory îl privi fără să pară că-l cunoaște, cu figura lipsită de expresie.

— Haide, căpitane Mallory, spuse Skoda cu un ton de reproș. N-ai nici un cuvînt de bun venit pentru doi vechi prieteni? Nu? Sau poate ești copleșit? sugeră el mieros. Nu te-ai așteptat poate să-i vezi așa de repede, căpitane Mallory!

— Ce glumă proasa mai e și asta? întrebă Mallory disprețuitor. Nu i-am văzut pe acești oameni în viața mea. Privirea lui se încrucișă cu cea a lui Panayis și-o urmări involuntar — ura întunecată, răutatea sălbatică din ochii lui aveau ceva înspăimîntător.

— Sigur că nu-i cunoști, suspină Skoda plictisit. Sigur că nu-i cunoști. Memoria oamenilor e scurtă, nu-i

așa, căpitane Mallory ! Suspinul lui fusese pur teatral — Skoda se bucura în sinea lui iméns, se juca așa cum se joacă mîța cu șoarecele. Oricum, vom mai încerca. Făcînd stînga împrejur, se îndreptă spre banca unde era întins Stevens și, înainte ca cineva să-i bănuiască intențiile, ridică cuvertura și lovi cu mîna dreaptă piciorul rupt al lui Stevens chiar sub genunchi... Tot corpul lui Stevens tresări într-un spasm convulsiv, dar nu se auzi nici măcar un geamăt ; era perfect conștient și-i zîmbea lui Skoda, pe bărbie i se prelingea un fir de sînge din buza inferioară pe care și-o mușcase.

— Hauptmann Skoda, nu trebuia să faci asta, spuse Mallory. Deși vorbise mai mult în șoapte, vocea lui părea neobișnuit de puternică în liniștea profundă a camerei. Hauptmann Skoda, ai să mori pentru asta !

— Așa ? Am să mor, nu-i așa ? Lovi din nou cu mîna piciorul fracturat și din nou fără nici o reacție din partea lui Stevens. Atunci măcar să mor de două ori, nu, căpitane Mallory ? Acest tînăr este foarte, foarte rezistent, dar englezii au inimă bună, nu-i așa, dragul meu căpitan ? Încet mîna lui alunecă pe piciorul lui Stevens și apucă glezna. Căpitane Mallory, ai exact cinci secunde ca să-mi spui adevărul, după aceea mi-e teamă că voi fi nevoit să rearanjez aceste atele... *Gott in Himmel !* Ce-i cu nărodul ăla mare ?

Andrea făcuse doi pași înainte și se afla la mai puțin de un metru de Skoda, clătinîndu-se pe picioare.

— Afară ! Lăsați-mă să ies. Respira scurt și gîfîia tare. Își lăsă capul în jos, își duse o mînă la gît și alta la stomac. Nu pot respira ! Aer ! Aer ! Îmi trebuie aer !

— Ah, nu, dragul meu Papagos, vei rămîne aici să te bucuri. Caporal ! Repede ! Văzuse ochii lui Andrea rostogolindu-se în orbite pînă nu se mai distingea decît albul lor. Imbecilul va leșina ! Luați-l de aici înainte de a se prăbuși peste noi !

Mallory aruncă o privire fugară celor doi gardieni care se grăbeau să vină, zări disprețul sceptic de pe fața lui Louki; apoi se uită la Miller și la Brown, întrezări lenta coborîre a pleoapelor americanului și văzu înclinarea milimetrică a capului lui Brown. Chiar în clipa în care cei doi paznici se apropiară de Andrea pe la

la spate și-i ridicară brațele moi pe umerii lor, Mallory își întoarse capul la stînga și zări santinela cea mai apropiată de el la mai puțin de un mètru cum privea absorbit spectacolul dat de uriașul care se clătina. Pușca i se legăna într-o parte. Simplu, foarte simplu chiar — putea să-l lovească înainte ca să-și dea seama ce s-a întîmplat...

Fascinat, Mallory observă brațele lui Andrea cum alunecă de-a lungul umerilor celor doi gardieni care-l susțineau pînă ce mîinile i se opriră lîngă gîturile lor cu palmele întoarse spre interior. Pe urmă își săltă deodată mușchii umerilor lui uriași și Mallory se aruncă într-o parte lovind puternic cu umărul stomacul santinelei la cîțiva centimetri sub stern. Cu un strigăt de durere santinela se izbi de pereții de lemn ai camerei lui și Mallory își dădu seama că acesta va fi incapabil să acționeze de acum înainte un anumit timp. Chiar în clipa în care Mallory se azvîrlea, el auzi zgomotul surd a două capete lovite unul de celălalt și, cînd se întoarse, zări un alt gardian ce se zbătea pe podea sub greutatea combinată a lui Miller și Brown, apoi Andrea smulse pușca automată de la santinela care stătuse în dreapta lui. Chiar înainte ca santinela să se prăbușească la pămînt în nesimțire, Schmeisser-ul se legănă în mîinile lui uriașe și se îndreptă spre pieptul lui Skoda. O secundă, poate două în cameră încetă orice mișcare, nu se mai auzi nici un zgomot înghițit parcă de liniștea abruptă, neașteptată și infinit mai zbuciumată decît tumultul care dispăruse. Nimeni nu se mișcă, nimeni nu vorbi, nimeni aproape nu mai respira, uimirea, surpriza celor întîmplate îi ținea pe toți subjugați.

Și apoi în spațiul acela limitat se declanșă brusc nimicitorul zgomot staccato. O dată, de două ori, de trei ori, fără a rosti un cuvînt și cu mare grijă, Andrea îl împușcă pe Hauptmann Skoda drept în inimă. Suflul gloanțelor îl ridică în sus și o secundă îl lipi acolo de peretele barăcii cu brațele în lături, țintuit de scîndurile acelea ordinare ca într-o ciudată crucificare, apoi se prăbuși ca o păpușă stricată și grotească, se prăbuși fără viață la pămînt, lovindu-se la cap de marginea

băncii înainte de a rămîne întins pe spate. Ochii lui deschiși erau la fel de reci, la fel de întunecați, la fel de lipsiți de expresie în moarte ca și în viață.

Andrea legănă Schmeisser-ul descriind un arc de cerc și-i ținu la respect pe Turzig și pe sergent, apoi luă pumnalul lui Skoda din teacă și tăie frînghia care lega mîinile lui Mallory.

— Puteți să țineți pușca, domnule căpitan ? Mallory își îndoi o dată, de două ori mîinile amorțite, dădu din cap și, fără să spună nimic, în liniște, luă pușca. Din trei pași Andrea ajunse în spatele ușii care ducea spre vestibul, se lipi de perete așteptînd și-i făcu semn lui Mallory să se îndepărteze cît mai mult din raza vizuală.

Deodată ușa se deschise și Andrea de-abia putu să vadă apărînd țeava unei puști.

— *Oberleutnant* Turzig ! *Was is los ?. Wer schoss...* Vocea se frînse într-un mormăit de suferință cînd Andrea izbi cu talpa piciorului în ușă. Într-o secundă ieși afară din cameră, prinse soldatul chiar în clipa cînd cădea, îl împinse înăuntru și aruncă o privire în baracamentul alăturat. După o scurtă inspecție, închise ușa, zăvorînd-o din interior.

— Nu mai e nimeni dincolo, domnule căpitan, raportă Andrea. Se pare că era singurul paznic.

— Perfect ! Andrea, te rog taie legăturile celorlalți ! Se întoarse spre Louki și zîmbi, văzînd expresia comică a feței omuleților ; apoi neîncrederea lui Louki se risipi și surisul timid i se întinse pe toată fața pînă la urechi.

— Louki, unde dorm oamenii — adică soldații ?

— Într-o cabană din mijlocul complexului, domnule maior. Acesta este cantonamentul ofițerilor.

— Complexul ? Adică... ?

— Un teren cu sîrmă ghimpată, adăugă Louki succint. De jur împrejur, înaltă de trei metri.

— Ieșiri ?

— Una singură. Cu două santinele.

— Bine ! Andrea — toată lumea în camera de alături. Nu, dumneata nu, locotenente. Stai jos, îi arătă scaunul din partea biroului. Oricum, cineva va trebui să vină. Spuneți-i că ați ucis pe unul dintre ai noștri —

care a încercat să fugă. După aceea trimiteți după paznicii de la poartă.

O clipă Turzig nu răspunse. Privea fără să-l vadă pe Andrea cum trecea prin fața lui trăgîndu-i de guler pe cei doi soldați leșinați. Apoi zîmbi. Un fel de surîs crispat.

— Îmi pare rău că am să vă dezamăgesc, căpitane Mallory. Prea multe s-au petrecut din cauza stupidității mele oarbe. N-am s-o fac !

— Andrea, strigă Mallory blînd.

— Da. Andrea era în ușa vestibulului.

— Cred că aud pe cineva venind. Este vreo ieșire în camera de alături ?

Andrea dădu din cap tăcut.

— Atunci afară ! La ușa din față ! Ia-ți cuțitul. Dacă locotenentul... Dar vorbea singur, căci Andrea plecase strecurîndu-se prin ușa din spate, fără nici un zgomot, ca o umbră.

— Vei face exact cum am spus, îi șopti Mallory încet. Se postă în ușa camerei alăturate, de unde putea să vadă intrarea principală prin ușă și pervazul ferestrei, pușca lui automată era îndreptată spre Turzig. Dacă nu, Andrea va ucide santinela la ușă. Apoi te vom ucide și pe dumneata și pe toți soldații dinăuntru. După aceea îi vom înjunghia pe paznicii de la poartă. Nouă oameni morți și pentru ce, în zadar, căci tot vom scăpa... Iată-l ! Vocea lui Mallory de-abia se auzea, ochii lui necruțători priveau tăios. Nouă morți, locotenente — și numai pentru că ți-a fost mîndria rănită ! Deliberat, ultima frază fusese spusă în limba germană, fluent, familiar și gura lui Mallory se strînse ironic văzînd o imperceptibilă prăbușire a umerilor lui Turzig. Știa că a cîștigat, căci lui Turzig, care mizase pe faptul că Mallory nu vorbea nemțește, i se prăbușise și ultima speranță.

Ușa se deschise brusc și un soldat se opri în prag, respirînd din greu. Era înarmat dar nu avea pe el decît o flanelă și pantaloni, în grabă uitase de frigul de afară.

— Domnule locotenent ! spuse el în nemțește. Am auzit împușcăturile...

— Nu-i nimic, sergent. Turzig își înclină capul prefăcîndu-se a căuta ceva în sertarul deschis pentru a explica prezența sa solitară în cameră. Unul din prizonierii noștri a încercat să fugă... L-am oprit.

— Poate e nevoie de sanitar...

— Mi-e teamă că l-am oprit definitiv ! Turzig zîmbi obosit. Poți să organizezi înmormîntarea mîine dimineața. Pînă atunci spune paznicilor de la poartă să vină un moment aici. După aceea du-te și te culcă — ai să răcești strașnic !

— Să trimit un paznic de schimb...

— Firește că nu ! spuse Turzig cu nerăbdare. E vorba numai de un minut. Dealtminteri singurii oameni de care trebuie să ne păzim sînt aici. O clipă buzele se subțiară dîndu-și seama de cele ce spusese, involuntara ironie a vorbelor lui. Grăbește-te, omule ! Să nu pierdem toată noaptea ! Așteptă pînă nu mai auzi zgomotul pașilor care alergau ; apoi îl privi țintă pe Mallory. Sînteți satisfăcut ?

— Perfect ! Și scuzele mele cele mai sincere ! spuse Mallory simplu. Detest să fac asemenea lucruri unui om ca dumneata. Cînd Andrea intră în cameră, privi împrejur. Andrea, întreabă-i pe Louki și Panayis dacă în acest complex de cabane există o centrală telefonică, spune-le să distrugă toate aparatele pe care le pot găsi ! Zîmbi. Și apoi întoarce-te repede aici, să-i primim pe musafirii de la poartă. Fără tine aș fi pierdut în acest comitet de recepție !

Privirea lui Turzig urmări spatele uriaș al lui Andrea.

— Căpitanul Skoda a avut dreptate. Mai am multe de învățat ! În glasul lui nu era nici amărăciune, nici răutate. M-a păcălit uriașul acesta.

— Nu ești primul, îl liniști Mallory. A păcălit mai mulți decît vom ști vreodată... Nu ești primul, repetă el. Dar cred că ești cel mai norocos.

— Pentru că sînt încă viu ?

— Pentru că ești încă viu, repetă Mallory.

Zece minute mai tîrziu cei doi soldați de la poartă se alăturară camarazilor lor în camera din spate, fură capturați, dezarmați, legați și reduși la tăcere cu o viteză și o eficiență silențioasă, care trezi admirația profesională a lui Turzig, așa supărat cum era. Era culcat într-un colț al camerei cu mîinile și cu picioarele legate fedeleș și încă nu avea căluș în gură.

— Cred că înțeleg acum de ce Înaltul vostru Comandament v-a ales pentru această sarcină, căpitane Mallory ! Dacă cineva ar putea să reușească, acela ați fi dumneavoastră — dar nu veți izbuti. Imposibilul rămîne imposibil. Totuși, aveți o echipă remarcabilă.

— Ne descurcăm, spuse Mallory modest. Își roti privirea prin cameră pentru ultima oară, apoi îi zîmbi lui Stevens.

— Ești gata să-ți reiei peregrinările tinere, sau găsești că povestea începe să devină monotonă ?

— Sînt gata cînd veți fi și dumneavoastră. Întinse pe o targă pe care Louki o procurase ca prin minune, suspină fericit. De data asta transportul e clasa întîi, cum se cuvine unui ofițer. Lux veritabil. Nu-mi pasă cît de departe mergem !

— Vorbește pentru tine, bombăni Miller morocănos care urma să fie primul schimb în partea din față a brancardei, partea cea mai grea. Dar jocul sprîncenelor dezminți asprimea vorbelor lui.

— Ei bine, plecăm. Încă un lucru, locotenente, Turzig. Unde este emițătorul-radio al taberei ?

— Ca să-l distrugeți, bănuiesc.

— Exact.

— N-am idee.

— Și dacă te amenințăm că-ți zbor creierii ?

— N-o vei face, surîse Turzig, dar surîsul lui era cam strîmb. În anumite împrejurări m-ați fi omorît ca pe o muscă. Dar nu veți omorî un om pentru că refuză să vă dea această informație.

— Nu mai ai atît de mult de învățat cît credea răposatul dumitale căpitan, pe care nimeni nu-l plînge, recunoscu Mallory. Nu e atît de important. Regret că sînt silit să fac toate acestea. Sper să nu ne mai întîlnim — cel puțin pînă nu se termină războiul. Cine știe,

într-o zi am putea chiar să facem o ascensiune împreună! Îi făcu semn lui Louki să-i lege căluşul şi ieşi repede din cameră. Două minute mai tîrziu, lăsară barăcile în urma lor şi se găsiră în siguranţă în întunericul pădurícii de măslini care se întindea la sud de Margaritha. După aceea, cînd ieşiră din pădure, era aproape ziua. Silueta întunecată a muntelui Kostos se estompa în primele pîlpîiri cenuşii ale zilei ce se arăta. Vîntul sufla din sud şi era cald, în munţi zăpada începea să se topească.

CAPITOLUL 11

MIERCURI

De la 14,00 la 16,00

Toată ziua rămaseră ascunşi în pădurícea de roşcovi, o îngrămădire de pomi pipernicíţi şi strîmbi care se agăţau cu înverşunare de panta presărată cu pietriş, ce se învecina cu ceea ce Louki numea „Terenul de joc al dracilor". Un adăpost mediocru şi incomod, dar din celelalte puncte de vedere tot ce-şi puteau dori : o ascunzătoare cu o excelentă poziţie defensivă din spate, cu o briză blîndă ce venea dinspre mare printre crestele stîncilor însorite de la sud, cu umbră apărîndu-i de soarele care străbătea din zori pînă la asfinţit un cer fără nori, şi cu o impecabilă privelişte a Mării Egee, sclipitoare şi însorită.

Departe spre stînga se întindeau insulele Lerade, se micşorau în depărtare, pierzîndu-se în nuanţe de albastru, indigo şi violet, iar cea mai apropiată dintre ele, Maidos, era atît de aproape încît puteau să zărească izolatele colibe de pescari strălucind albe în soare : prin canalul acela strîmt de apă vor trece peste mai puţin de o zi vasele Marinei Regale. La dreapta şi ceva mai departe, vag estompată, sprijinindu-se pe Munţii Anatoliei, coasta turcească se curba la nord şi vest ca un iatagan imens : chiar la nord pintenul ascuţit al Capului Demirci, mărginit de stînci şi presărat cu mici golfuri nisipoase, pătrundea adînc în albastrul placid al Mării Egee şi tot la nord, dincolo de Capul Demirci, ascunsă în ceţurile din zarea violetă, insula Kheros visa pe suprafaţa mării.

Era o privelişte uluitoare, de o frumuseţe cuceritoare, ce se desfăşura maiestuos într-un imens semicerc peste marea luminată de soare. Dar Mallory nu avea ochi dispuşi să vadă toate acestea, aruncase numai o privire fugară pînă preluase garda după ora două, cu circa o jumătate de oră mai înainte. Rezemat de un trunchi de copac, cuprinsese totul dintr-o privire rapidă, apoi fixă minute în şir, fixă pînă ce începură să-l doară ochii de încordarea de a vedea ceea ce aşteptase de atîta timp să vadă — tunurile fortăreţei Navarone, pe care venise să le distrugă.

Oraşul Navarone — un oraş de patru pînă la cinci mii de locuitori, aşa credea Mallory — se întindea împrejurul portului ca o semilună vulcanică, o semilună atît de strînsă, atît de accentuată încît forma aproape un cerc întreg, cu o intrare strîmtă ca un gît de sticlă la nord-vest, o poartă dominată de o parte şi de alta de faruri, mortiere şi baterii de mitraliere. Păduricea de roşcovi era situată la mai puţin de trei mile distanţă spre nord-est. Fiecare amănunt, fiecare stradă, fiecare casă, fiecare caic şi vedetă din port erau perfect vizibile şi Mallory le studie amănunţit pînă le învăţă pe dinafară ; felul în care terenul se lăsa blînd la vest de port pînă la păduricea de măslini, străzile pline de praf care coborau pînă la marginea apei, felul în care pămîntul se ridica mai abrupt spre sud, unde străzile paralele cu ţărmul duceau spre oraşul vechi ; felul în care falezele de la est — faleze purtînd urmele bombelor escadrilei de Liberatoare a lui Torrance — se ridicau vertical la optzeci şi cinci de metri deasupra mării, apoi se încovoiau ameţitor în afară deasupra portului şi peste toate acestea se înălţa mormanul imens de roci vulcanice, un morman separat de oraşul de jos printr-un zid înalt ce se termina chiar pe faleză ; şi în sfîrşit, tunurile antiaeriene în şiruri duble, marile antene de radar şi cazărmile fortăreţei, scurte, strînse, construite din blocuri mari de cărămidă care dominau tot ceea ce se vedea — inclusiv acea uriaşă gaură neagră în stincă de sub fereastra proeminentă a falezei.

Aproape fără să ştie, Mallory dădu din cap încetişor, înţelegător. Aceasta era fortăreaţa care îi sfida pe Aliaţi

de 18 luni, care dominase întreaga strategie navală în regiunea insulelor Sporade de cînd nemţii se întinseseră de pe continent în insulele arhipelagului, care blocase toată activitatea navală în acest triunghi de 2 000 de kilometri pătraţi cuprins între insulele Lerade şi coasta turcească. Şi acum, cînd o vedea, totul căpăta înţeles. Fortăreaţa era inexpugnabilă la orice fel de atac aerian — Mallory îşi dădu seama cît de criminală fusese trimiterea escadrilei lui Torrance împotriva uriaşelor tunuri protejate de acea proeminenţă a falezei şi împotriva şirurilor de tunuri antiaeriene — şi inexpugnabilă în orice fel de atac de pe mare — căci escadrilele Luftwaffei pîndeau din Samos. Jensen avusese dreptate — numai o misiune de guerilă, de sabotaj putea să aibă oarecare şansă, o şansă minimă ; o şansă care echivala cu o sinucidere, dar o şansă, şi Mallory ştia că nu poate cere mai mult.

Gînditor lăsă binoclul în jos, îşi şterse ochii istoviţi cu podul palmei. Apoi se simţi mulţumit pentru că acum ştia exact ce avea de înfruntat, pentru că avusese utilul prilej de a recunoaşte, de a se familiariza cu terenul, cu geografia oraşului. Acesta era probabil singurul loc din întreaga insulă care oferea asemenea posibilitate şi în acelaşi timp o ascunzătoare aproape perfectă. El, comandantul misiunii, trebuia să recunoască sincer că nu era meritul lui : Louki avusese ideea de a găsi un asemenea loc.

Îi datora mult mai mult decît atît micuţului grec cu ochii trişti. Fusese ideea lui Louki ca ea Margaritha să meargă mai întîi pe vale în sus, pentru a-i da lui Andrea timpul necesar să recupereze explozivii ascunşi în coliba bătrînului Leri şi pentru a se asigura că nu fusese dată alarma şi că nu erau urmăriţi — aşa ar fi putut să dea o luptă de ariergardă în pădurea de măslini pînă ce s-ar fi pierdut printre colinele de la poalele Muntelui Kostos ; tot Louki fusese acela care îi călăuzise înapoi, călcînd pe aceleaşi urme, evitînd Margaritha, oprindu-se în faţa satului pînă ce el şi Panayis s-au strecurat ca nişte spiriduşi în clar-obscurul dimineţii, spre a-şi lua de acolo haine ţărăneşti pentru ei şi, cînd se lumină de ziuă, s-au strecurat în garajul *Ab-*

teilung-ului unde, ca măsură de prevedere, am smuls bujiile de la mașina comandantului german și de la camion — singurele mijloace de transport din Margaritha — apoi Louki i-a condus printr-un șanț adînc la postul de gardă de pe șoseaua de la Gura Văii ; acolo ridicol de ușor au dezarmat santinelele din care numai una era trează și, în sfîrșit, tot Louki a insistat să mearga prin mijlocul văii pline de noroi, ca să dispară orice urmă, pînă ce au dat de drumul pietruit la circa 3 kilometri de oraș. O sută de metri mai încolo au luat-o la stînga peste un lung povîrniș de lavă pe care nu rămînea nici o urmă și au ajuns în păduricea de roșcovi chiar la răsăritul soarelui.

Și totul a decurs bine. Toate aceste sfaturi, minuțios gîndite, sfaturi pe care nici cel mai sceptic dintre oameni nu le-ar fi putut ignora și nega, au dat rezultate minunate. Miller și Andrea, care-și împărțiseră garda de dimineață, văzuseră garnizoana din Navarone percheziționînd ore întregi orașul, casă cu casă. Toate acestea, calculă Mallory, nu făceau decît să prevestească pentru a doua zi o mai mare siguranță ; căci era puțin probabil ca percheziția să se repete și mai puțin probabil ca, în cazul în care totuși se va repeta, să se execute cu același zel. Louki își făcuse treaba bine.

Mallory întoarse capul să-l privească. Omulețul era încă adormit. Nu se mișcase de cinci ore, sprijinit între două trunchiuri de copaci în pantă. Cu toate că era mort de oboseală, că picioarele îl dureau și că ochii îl usturau de nesomn, nu-l pizmuia deloc pe Louki pentru că se odihnea. Își cîștigase acest drept, și apoi toată noaptea trecută fusese treaz. La fel și Panayis, dar Mallory își dădu seama că Panayis tocmai se trezea și-și îndepărta părul lung și negru din dreptul ochilor, sau mai degrabă se trezise căci trecerea de la somn la starea de veghe era la el rapidă și completă ca la pisică. Un om periculos, aproape disperat și un dușman de temut acest Panayis, dar asta era tot ce știa Mallory despre el, nimic mai mult, absolut nimic, și se îndoia că-l va cunoaște vreodată.

În susul pantei, aproape de mijlocul pădurii, Andrea construise o platformă înaltă din ramuri rupte,

prinsă între doi roșcovi fără frunze, la circa trei metri depărtare unul de altul, umpluse treptat spațiul dintre copaci pînă făcuse o platformă de un metru douăzeci lățime și cît se poate de înaltă. Pe această platformă era întins Andy Stevens, conștient încă. Cît putea să-și dea seama Mallory, Stevens nu închisese ochii de cînd Turzig îi silise să părăsească peștera din munți. Părea că nu mai avea nevoie de somn sau că se stăpînea. Duhoarea piciorului cangrenat era îngrozitoare, de nedescris, otrăvind totul împrejur. Puțin după ce ajunseră în pădurice, Mallory și Miller se uitaseră la picior, i-au desfăcut bandajul, l-au examinat, și-au zîmbit unul celuilalt și l-au legat la loc, apoi l-au asigurat pe Stevens că rana se închidea. Mai jos de genunchi piciorul se înnegrise aproape în întregime.

Mallory ridică binoclul pentru a mai privi încă o dată orașul, dar îl coborî aproape imediat, căci simțise cum cineva se furișase lîngă el, atingîndu-i brațul. Era Panayis cu aerul răvășit, îngrijorat, aproape furios. Gesticula, arătînd soarele care cobora spre apus.

— Cît e ceasul, domnule căpitan Mallory ? Vorbea grecește cu vocea lui gravă, șuierătoare și repezită. O voce care se potrivea cu aerul lui misterios, își zise Mallory. Cît e ceasul ? repetă el.

— Două și jumătate, aproape trei. Mallory ridică întrebător din sprîncene. Ești nemulțumit, Panayis ? De ce ?

— Trebuia să mă scoli. Trebuia să mă scoli de mult. Supărat foc, constată Mallory. E rîndul meu să fac de gardă.

— Dar n-ai dormit azi noapte deloc, spuse Mallory rezonabil. Nu mi s-a părut drept...

—'E rîndul meu să stau de pază ! insistă Panayis, încăpățînîndu-se.

— Atunci, foarte bine. Dacă insiști. Mallory cunoștea prea bine mîndria semeață a insularilor ca să încerce să mai discute în contradictoriu. Dumnezeu știe ce ne-am fi făcut fără Louki și dumneata... Mai stau puțin să-ți țin companie.

— Aha, din cauza asta m-ai lăsat să dorm. N-ai încredere în Panayis... În glasul lui, în ochi nu era nici cea mai mică încercare de a-și ascunde supărarea.

— Oh! Pentru Dumnezeu! începu Mallory exasperat, apoi se opri și zîmbi. Sigur că avem încredere. Poate că ar trebui să mă duc și eu să mă culc puțin, oricum ești tare bun că-mi dai și mie prilejul să dorm. Mă scoli peste două ore?

— Desigur, desigur! Panayis era aproape fericit. N-am să uit!

Mallory urcă spre mijlocul pădurii și se întinse leneș de-a lungul porțiunii de teren pe care și-o nivelase. Cîteva minute îl urmări pe Panayis cum pășea neobosit de-a lungul și de-a latul în interiorul pădurii apoi, după ce-l văzu urcînd cu vioiciune printre ramurile unui copac spre a-și căuta un loc mai bun de observație, își pierdu interesul și decise că ar trebui să-și urmeze propriu-i sfat și să doarmă cît mai avea vreme.

— Căpitane Mallory! Căpitane Mallory! O mînă grăbită și grea îi scutură umărul. Treziți-vă! Treziți-vă!

Mallory se întoarse într-o rînă, se rostogoli pe spate, se sculă repede în capul oaselor deschizînd ochii și se trezi de-a binelea. În fața lui stătea Panayis cu obrazul întunecat, posomorît și îl privea plin de îngrijorare. Mallory scutură capul ca să-și limpezească gîndurile și dintr-o mișcare se ridică în picioare.

— Ce este, Panayis?

— Avioane! spuse el repede. O escadrilă de avioane vine spre noi!

— Avioane? Ce avioane? Ale cui?

— Nu știu, domnule căpitan. Sînt încă departe. Dar...

— Din ce direcție? întrebă el fără înconjur.

— Dinspre nord.

Alergară împreună pînă la liziera pădurii. Panayis îi arătă cu mîna spre nord și Mallory le zări imediat. aripile diedrice străluceau în soarele după-amiezii, Stukas-uri mai mult ca sigur. Șapte — ba nu, opt — la mai puțin de patru kilometri, zburînd în eșaloane de cîte patru la o înălțime de 600 metri, nu mai mult de

750 metri... își spuse Mallory înverșunat. Deodată deveni conștient că Panayis îl trăgea cu putere de braț.

— Haideți, domnule căpitan! spuse el agitat. N-avem timp de pierdut! Îl apucă pe Mallory și-l tîrî după el, arătîndu-i cu brațul întins stîncile risipite și pustii care se ridicau pieptiș în spatele lor, stînci care închideau ripe cu pietre șerpuind fără țintă spre interior sau oprindu-se așa cum începuseră. „Terenul de joc al dracilor". Trebuie să ajungem imediat acolo! Imediat, domnule căpitan!

— De ce dracu trebuie? îl privi Mallory cu mirare. N-avem nici un motiv ca să presupunem că ne caută pe noi! De ce să ne caute? Nimeni nu știe unde sîntem...

— Nu mă interesează. Panayis era încăpățînat în convingerile sale. Știu. Atît. Nu mă întrebați de unde știu pentru că nu pot să vă spun. Louki vă va arăta că Panayis știe lucrurile astea. Știu, domnule căpitan Mallory, știu!

O secundă Mallory îl privi fără să-l înțeleagă. Nu putea pune la îndoială seriozitatea, sinceritatea, dar ritmul sacadat ca de mitralieră al cuvintelor făcură ca, în pofida rațiunii, balanța să se încline în favoarea instinctului. Fără să-și dea seama precis, fără să-și dea seama de ce, Mallory se trezi alergînd în sus pe deal, alunecînd și împleticindu-se pe pietriș. Îi găsi pe ceilalți în picioare, încordați, așteptînd, strîngîndu-și bagajele, cu armele pregătite în mîini.

— Duceți-vă la marginea pădurii! țipă Mallory. Repede! Rămîneți acolo, la adăpost — va trebui să trecem prin brești aceea dintre stînci. Le arătă printre șteiuri o trecătoare în peretele de stîncă la aproape treizeci de metri de locul unde erau, încă o dată îl binecuvîntă pe Louki pentru prevederea cu care alesese acea ascunzătoare cu o ieșire atît de convenabilă. Așteptați pînă vă spun eu! Andrea! Se întoarse și tăcu, căci vorbele erau de prisos. Andrea tocmai îl ridicase în brațe pe tînărul muribund, așa cum zăcea pe targă cu așternut cu tot și se strecura printre copaci în sus, pe drumul său.

— Ce este, şefule ? În timp ce înaintau pe deal, Miller ajunse lîngă Mallory. Nu văd nimic.

— Dacă ai să taci un minut, ai să auzi ceva, spuse Mallory ursuz. Sau mai degrabă aruncă-ţi o privire acolo. Culcat pe burtă, Miller era acum la mai puţin de patru metri de liziera pădurii, se învîrti şi îşi întinse gîtul în sus. Zări imediat avioanele.

— Stukas-uri ! spuse el neîncrezător. O escadrilă de Stukas-uri blestemate ! Nu se poate, şefule !

— Ba se poate, zise Mallory îndîrjit. Jensen m-a asigurat că nemţii le-au retras de pe frontul italian — aproape două sute în ultimele cîteva săptămîni. Cu ochii pe jumătate închişi Mallory se uită la escadrila care era acum la circa o jumătate de kilometru. Şi-au adus toate blestemăţiile astea în Marea Egee !

— Doar nu ne caută pe noi ! protestă Miller.

— Ba bine că nu, spuse Mallory cu îndîrjire. Cele două eşaloane de bombardiere în coadă de rîndunică tocmai trecuseră în formaţie liniară. Mi-e teamă că Panayis a avut dreptate.

— Dar — dar ne depăşesc...

— Nu, spuse Mallory categoric. Sînt aici ca să rămînă. Fii atent la avionul comandor. Chiar în clipa aceea comandantul escadrilei înclină puternic Junkers-ul 87 ca un peşcăruş, pe aripa stîngă, se întoarse pe jumătate şi căzu din cer vertical cu o forţă asurzitoare, îndreptîndu-se spre păduricea de roşcovi.

— Lăsaţi-l, strigă Mallory. Nu trageţi. Stukas-ul apăsă la maximum pe frînă, planînd deasupra centrului pădurii. Nimic nu-l mai putea opri acum — doar o împuşcătură întîmplătoare putea să-l doboare direct peste ei — şansele erau însă minime...

— Ţineţi-vă mîinile pe cap şi ascundeţi-vă capul !

Sfatul pe care-l dădea celorlalţi tocmai el îl ignoră, privirea sa urmărea fiecare metru pe care-l făcea bombardierul în picaj. O sută cincizeci, o sută douăzeci, nouăzeci de metri, crescendo-ul motorului puternic se accentua şi începea să-i asurzească urechile, apoi Stukas-ul se redresă repede din picaj, după ce-şi lăsă bomba.

Bomba ! Mallory se ridică repede în picioare, rotindu-şi ochii spre cerul albastru. Nu era o singură bombă,

ci duzini întregi, atît de numeroase încît păreau că se înghesuie unele în altele, în timp ce atingeau mijlocul pădurii, lovind arborii piperniciţi şi noduroşi, rupînd ramurile sau înfundîndu-se cu aripioarele lor în panta moale şi cu pietricele. Incendiare ! Mallory de-abia avu timpul să se gîndească că fuseseră scutiţi de teroarea bombelor de 500 kg, cînd explodară bombele incendiare cu şuierături, împroşcînd noroi, răspîndind albul incandescent al magneziului peste tot, alungînd semi-întunericului umbros al păduricii de roşcovi. În cîteva secunde strălucirea orbitoare se transformă într-un nor negru de fum rău mirositor, acru, un fum amestecat cu pîlpîitoare limbi roşii, la început mici apoi întinzîndu-se, răsucindu-se în sus pe trunchiul copacilor, învăluindu-i într-un giulgiu de flăcări. Stukas-urile nu se ridicaseră încă, mai erau tot în picaj cînd inima bătrînei păduri, uscată ca iasca, ardea cu furie, cuprinsă de flăcări. În vuietul îngrozitor al flăcărilor, Miller se întoarse şi-l împinse cu cotul pe Mallory ca să-i atragă atenţia.

— Bombe incendiare, şefule, îl anunţă el.

— Dar ce-ţi închipui că folosesc ? întrebă scurt Mallory. Chibrituri ? Încearcă să ne afume, să ne ardă de vii ca să ieşim la vedere. Explozivii puternici nu sînt buni în pădure. Nouăzeci şi nouă la sută le-ar fi mers. Apoi, cînd fumul acru îi pătrunse în plămîni, tuşi, privi cu ochii înlăcrimaţi spre vîrful copacilor. Dar de data asta nu, dacă avem puţin noroc. Nu, dacă mai ţine eşa o jumătate de minut, nu mai mult. Uită-te la fum !

Miller privi norul mişcător, gros, o spirală cu scîntei aprinse la circa o treime de trecătoarea dintre păduricea şi stînci, purtat spre dealuri de briza uşoară ce venea dinspre mare. Ceea ce le asigura un camuflaj perfect şi complet. Miller aprobă, dînd din cap.

— Şi o să ne facem drum prin el, şefule ?

— N-avem de ales — sau trecem, sau rămînem şi sărim în aer sau sîntem arşi de vii. Probabil amîndouă. Ridică vocea. Vede cineva ce se întîmplă sus pe deal ?

— Stau la coadă şi aşteaptă să ne mai prindă o dată, domnule, spuse Brown lugubru. Primul eşalon mai patrulează.

— Așteaptă să vadă ce facem. N-au să mai aștepte mult. O să ieșim de acolo. Privi drept în sus dar fumul era prea des, își frecă ochii umezi pînă ce totul se încețoșă din cauza pîclei de lacrimi strălucitoare. Era imposibil să-și dea seama pînă unde urca norul de fum și nu-și putea permite să aștepte pînă ce va fi sigur. Piloții de pe Stukas nu fuseseră niciodată renumiți pentru răbdarea lor.

— Toată lumea drepți! țipă Mallory. Mergeți de-a lungul lizierei pădurii cinci metri pînă la pietrele acelea, apoi drept spre trecătoare. Nu vă opriți pînă nu sînteți la cel puțin o sută de metri depărtare. Andrea, arată-le drumul. Plecați! Privi prin fumul care-l orbea. Unde e Panayis? Nimeni nu răspunse.

— Panayis! strigă Mallory. Panayis!

— Poate s-a întors să caute ceva, Miller se oprise, gata să se întoarcă. Să mă duc...

— Vezi-ți de drum! spuse Mallory sălbatic. Dacă Stevens pățește ceva, am să te trag... Dar Miller plecase imediat cu Andrea, poticnindu-se și tușind alături de el. Mallory rămase nehotărît cîteva secunde apoi coborî înapoi spre mijlocul pădurii. Poate Panayis se întorsese să caute ceva și nu pricepuse cuvintele englezești... Mallory de-abia înaintă cu chiu cu vai cinci metri și fu nevoit să se oprească și să-și ridice mîinile în fața ochilor pentru a se apăra de căldura arzătoare. Panayis nu putea fi acolo, în cuptorul acela, nimeni n-ar fi putut rezista nici o secundă. Gîfîind, cu părul pîrlit, cu veșmintele aproape cuprinse de flăcări, Mallory urcă iar panta, lovindu-se de arbori, alunecînd, căzînd, poticnindu-se cu disperare și ridicîndu-se din nou.

Alergă de-a lungul pădurii pînă la extremitatea estică. Nimeni. Se întoarse printe pietre la celălalt capăt al pădurii, complet orbit, cu respirația chinuită, spasmodică întrucît aerul supraîncălzit îi usca gîtul și plămînii, sufocîndu-l literalmente. Nu avea rost să mai aștepte, nu mai putea face nimic. Nu mai putea face nimic altceva decît să se salveze pe sine. Urechile îi zbîrnîiau de mugetul flăcărilor, de mugetul sîngelui lui și de țiuitul strident al unui Stukas în picaj, care-l făcea să i se oprească inima. Disperat, se aruncă pe grohotișul alunecos, se împiedică și se prăbuși cît era de lung pe pămîntul plin de pietre.

Nu știa și nu-i păsa dacă era rănit sau nu. Gîfîind, se ridică în picioare, își sili picioarele torturate să-l ducă în sus pe deal. Aerul vibra de duduitul motoarelor, își dădea seama că întreaga escadrilă ataca și în momentul în care prima din marile bombe explodă într-o mare de fum și flăcări, se azvîrli la pămînt. Explodă în fața lui la mai puțin de doisprezece metri, în fața lui, spre stînga. *În fața lui!* În timp ce se lupta să se ridice din nou în picioare, clătinîndu-se în față și în spate, Mallory blestema, continuu. Nebun, imbecil, nebun, i-ai trimis înainte pe ceilalți ca să fie omorîți, gîndi Mallory cu amărăciune. Trebuia să-și fi închipuit, o, cerule, trebuia să-și fi închipuit! Și un copil de cinci ani s-ar fi gîndit. Bineînțeles că frîții nu aveau de gînd să bombardeze pădurea; văzuseră și ei limpede inevitabilul tot atît de repede ca și Mallory și acum bombardau în picaj valul de fum dintre pădurice și stînci. Și un copil de cinci ani... pămîntul i se căsca sub picioare, o mînă uriașă îl ridică și-l trînti la pămînt, apoi îl învălui întunericul.

CAPITOLUL 12

MIERCURI

De la 16,00 la 18,00

O dată, de două ori, de zece ori, Mallory încercă să iasă din negrul abis al leşinului dar, ca în transă, devenea conştient pentru o clipă, apoi se scufunda din nou în beznă. De fiecare dată încerca să se agaţe cu disperare de aceste fugitive clipe de trezire dar mintea lui era goală, întunecată, lipsită de putere şi tocmai în secunda în care devenea conştient că mintea lui se scufunda din nou, pierzînd înţelesul realităţii, cunoştinţa dispărea şi rămînea din nou vidul. Un coşmar, gîndi el confuz în timpul unei sclipiri de luciditate mai îndelungate, am un coşmar, la fel ca atunci cînd îţi dai seama că ai un coşmar şi, dacă ai putea deschide ochii, acesta s-ar psulbera, dar nu poţi să deschizi ochii. Încercă, încercă să-şi deschidă ochii dar fără nici un rezultat, era la fel de întuneric ca mai înainte şi era încă cufundat în acest vis urît, pentru că soarele strălucise puternic pe cer. Îşi scutură capul cu disperare.

— Aha ! Uite ! În sfîrşit, un semn de viaţă ! O voce nazală, tărăgănată, lentă, care nu se putea confunda. Încă o dată bătrînul vraci Miller triumfă ! O clipă de linişte, o clipă în care Mallory începu să-şi dea seama de zgomotul motoarelor de avion care scădea, de fumul acru şi răşinos care îi pişca nările şi ochii şi apoi un braţ se strecură sub umerii lui şi vocea convingătoare a lui Miller îi şopti la ureche : Încearcă să bei puţin, şefule. E un brandy vechi, de calitate. Ca ăsta nu-i altul !

Mallory simţi gîtul rece al sticlei, îşi lăsă capul pe spate şi bău o înghiţitură bună. Aproape imediat se smuci şi se ridică în sus, tuşind, scuipînd şi sufocîndu-se, pentru că strașnicul *ouzo* îi arse mucoasa gurii şi a gîtului. Încercă să vorbească dar nu izbuti decît să bolborosească ceva, să inspire aer curat şi să privească indignat la silueta întunecată care era îngenuncheată alături de el. Miller la rîndul său îl privea cu o admiraţie sinceră.

— Vezi, şefule ? Aşa cum ţi-am spus, băutura asta n-are pereche. Dădu din cap admirativ. Într-o clipă vei fi perfect treaz, cum ar spune un romancier. N-am văzut niciodată o victimă a unei emoţii şi a unui şoc revenindu-şi aşa de repede !

— Ce dracu încerci să faci ? întrebă Mallory. Focul dinăuntrul gîtului lui se potolise şi putea să respire din nou. Să mă otrăveşti ? Dădu din cap supărat, încercînd să-şi domine durerea copleşitoare şi să alunge ceaţa care încă mai plutea deasupra minţii lui. Al dracului doctor eşti ! Ai spus că am avut un şoc şi primul lucru pe care-l faci, îmi administrezi o doză de alcool...

— Alegeţi, îl întrerupse Miller nemilos. Sau *ouzo* sau peste cincisprezece minute un şoc ceva mai mare, cînd fraţii nemţi vor fi aici.

— Dar s-au dus. Nu mai aud Stukas-urile.

— Vin alţii dinspre oraş, mai mulţi, spuse Miller morocănos. Louki tocmai ne-a informat. O jumătate de duzină de care blindate şi două camioane cu tunuri de cîmp lungi ca nişte stîlpi de telegraf.

— Înţeleg. Mallory se întoarse şi într-un colţ al peretelui zări o rază de lumină. Erau într-o peşteră, un fel de tunel. Louki le spusese că unii bătrîni botezaseră „Terenul de joc al diavolilor“ micul Cipru — deoarece era plin de peşteri. Zîmbi trist cînd îşi aduse aminte cît îi fusese de frică crezînd că a orbit şi se întoarse din nou spre Miller. Iar avem necazuri, Dusty, numai necazuri. Mulţumesc că m-ai făcut bine.

— Trebuia, spuse Miller scurt. Nu cred că am fi putut să te cărăm prea departe, şefule !

Mallory dădu din cap. Pe aici n-ai putea spune că terenul e neted.

— Și asta, consimți Miller. Dar de fapt am vrut să spun că n-a mai rămas nimeni care să vă ducă, Casey Brown și Panayis au fost răniți amîndoi, șefule.

— Ce? Amîndoi? Mallory închise ochii, dădu din cap supărat. Dumnezeule, Dusty, uitasem complet de bombă — de bombe.

Întinse mîna și-l apucă pe Miller de braț. — Cît... cît de grav sînt răniți? Rămăsese așa de puțin timp și mai aveau atîtea de făcut.

— Cît de grav? Miller scoase un pachet de țigări și-i oferi una lui Mallory. Nu prea grav, dacă i-am putea duce la spital. Dar rănile vor fi teribil de dureroase și de incomode dacă vor trebui să reînceapă să se trambaleze în sus și în jos prin blestematele astea de viroage. E prima oară cînd am văzut fundul unei văi mai abrupte decît pereții.

— Tot nu mi-ai spus...

— Îmi pare rău, șefule, îmi pare rău. Amîndoi au răni făcute de șrapnele, exact în același loc — la pulpa stîngă, chiar deasupra genunchiului. N-au fracturi, nici tendoane tăiate. Tocmai am terminat de bandajat piciorul lui Casey, o tăietură adîncă destul de urîtă la vedere. O să simtă cînd va începe să meargă.

— Și Panayis?

— Și-a îngrijit singur piciorul, spuse Miller tăios. Ciudat om. Nici n-a vrut să mă lase să mă uit și cu atît mai puțin să-l bandajez. Dacă aș fi încercat, cred că m-ar fi înjunghiat.

— E mai bine să-l lași în pace, îl sfătui Mallory. Unii insulari au superstiții și tabu-uri ciudate. De vreme ce trăiește, e bine. Deși nu înțeleg cum dracu a reușit să ajungă pînă aici.

— A plecat cel dintîi, îl lămuri Miller. Împreună cu Casey. Probabil că l-ați scăpat din vedere în fumul acela. Cînd au fost atinși, urcau împreună.

— Și eu cum am ajuns aici?

— Pentru primul răspuns bun nu se acordă premii. Miller arătă cu degetul în spatele lui spre silueta uriașă care bloca jumătate din peșteră. Tînărul acesta și-a jucat încă o dată rolul de cîine Saint Bernard. Am vrut să vnerg cu el dar nu s-a arătat prea entuziast. Mi-a spus

că crede că-i va fi greu să ne care îndărăt pe amîndoi.. Am fost foarte ofensat. Miller oftă. Cred că nu sînt născut pentru a fi erou, asta-i tot.

Mallory zîmbi. — Mulțumesc încă o dată, Andrea!

— Mulțumesc! Miller era indignat. Un om îți salvează viața și nu găsești să-i spui decît mulțumesc!

— După primele douăsprezece ocazii asemănătoare se epuizează repede discursurile adecvate, spuse Mallory sec. Ce face Stevens?

— Respiră.

Mallory întoarse capul spre sursa de lumină, strîmbînd din nas. E după colț, nu-i așa?

— M-da, e de-a dreptul sinistru, recunoscu Miller. Cangrena s-a întins și deasupra genunchiului.

Încă ametit, Mallory se ridică în picioare, își luă arma. Care e adevărul, Dusty?

— E mort dar nu vrea să moară. Pînă la apusul soarelui va muri. Numai Dumnezeu știe ce îl ține în viață!

— S-ar putea să par înfumurat, dar cred că știu, murmură Mallory.

— Îngrijirea medicală excelentă? întrebă Miller plin de speranță.

— Așa se pare, nu? Mallory îi zîmbi lui Miller care era încă în genunchi. Dar nu asta am vrut să-ți spun. Veni i, domnilor, avem o treabă de făcut!

— Eu nu sînt bun decît să arunc în aer poduri sau să torn o mînă de nisip în motorul unei mașini, spuse Miller. Tactica și strategia sînt prea complicate pentru o minte simplă ca a mea. Dar continui să cred că indivizii ăștia din vale își aleg un fel tare stupid de a se sinucide. Ar fi al dracului de ușor pentru toți cei interesați dacă s-ar împușca singuri.

— Înclin să-ți dau dreptate. Mallory se adăpostise mai bine în spatele blocurilor de stîncă de la gura văii care se deschidea chiar spre resturile fumegînde și carbonizate ale pădurii de roșcovi și privi din nou trupele *Alpenkorp*-ului înaintînd în ordine dispersați pe panta cu pietriș care nu le oferea nici un adăpost. Nu sînt copii, făcînd treaba asta. Pun rămășag că nu le place nici lor.

— Atunci de ce dracu o fac, şefule ?

— N-au de ales probabil. În primul rînd acest loc nu poate fi atacat decît frontal. Mallory surîse micului grec care era întins lîngă el şi lui Andrea. Louki a ales bine locul. Ca să atace din spate, ar trebui să facă un înconjur prea mare şi le-ar trebui o săptămînă să înainteze prin grămada asta blestemată din spatele nostru. În al doilea rînd, peste cîteva ore se va înnopta şi ei ştiu că nu mai au nici o speranţă să ne prindă după ce s-a întunecat. În sfîrşit — şi cred că acest motiv este mai important decît celelalte două puse la un loc — sută la sută că comandantul oraşului a fost sever îmboldit de Înaltul Comandament. Prea multe lucruri sînt în joc chiar dacă şansele noastre de a ajunge la tunuri sînt extrem de mici. Nu-şi pot permite ca insula Kheros să fie evacuată sub nasul lor, să piardă. .

— De ce nu ? îl întrerupse Miller făcînd cu mîinile un gest larg. Nu-i decît o grămadă de stînci sterpe...

— Nu-şi pot permite să piardă în văzul turcilor, continuă Mallory răbdător. Importanţa strategică a acestor insule din Sporade este neglijabilă dar importanţa lor politică este considerabilă. Adolf are nevoie neapărat de un nou aliat în această zonă. Aşa că aduce în zbor vînători de munte cu mîile şi Stukas-uri cu sutele — cele mai bune de care dispune, cu toate că are o teribilă nevoie de ele pe frontul italian. Dar trebuie să-şi convingă aliatul posibil că reprezintă o miză sigură şi atrăgătoare înainte de a-l hotărî să renunţe la neutralitatea lui plăcută şi să se arunce în vîltoare, de partea sa.

— Foarte interesant, observă Miller. Aşa că ?

— Aşa că nemţii nu-şi vor face mustrări de conştiinţă că treizeci sau patruzeci din soldaţii lor cei mai buni vor fi făcuţi zob. Cînd stai după un birou la o mie de kilometri depărtare, nu-i nici un necaz. Să-i lăsăm să se mai apropie o sută de metri. Louki şi cu mine vom începe să tragem de la mijloc, tu şi Andrea începeţi de pe extreme.

— Nu-mi place, şefule, se plînse Miller.

— Să nu crezi că mie îmi face plăcere, spuse Mallory liniştit. Să masacrezi nişte oameni constrînşi să execute o sarcină ca asta echivalînd cu o sinucidere, nu co-

respunde ideii mele despre distracţie şi nici despre război. Dar dacă nu-i ucidem noi, ne ucid ei. Se opri şi privi spre marea strălucitoare, unde la orizont printre ceţuri, ca un punct auriu în soarele ce apunea, Kheros se odihnea liniştit. Ce-ţi închipui, Dusty, că se aşteaptă ei sa facem ?

— Ştiu, ştiu, şefule ! Miller se învîrti neliniştit. Nu mai insista. Îşi îndesă pe frunte boneta de lînă şi privi trist în jos pe povîrniş. Cînd va începe execuţia în masă ?

— Cum am spus, încă o sută de metri. Mallory privi din nou povîrnişul, apoi spre drumul de pe malul mării şi brusc surîse, vesel că schimbă subiectul. Niciodată n-am văzut, Dusty, stîlpi de telegraf micşorîndu-se aşa deodată.

Miller studie tunurile situate pe drumul de pe litoral, în spatele celor două camioane, şi-şi drese glasul.

— N-am spus decît ce mi-a comunicat Louki, zise el apărîndu-se.

— Ce ţi-a comunicat Louki ! ? Micul grec era indignat. Domnule maior, pe Dumnezeul meu, americanul ăsta e tare mincinos !

— Ah, poate m-am înşelat, spuse Miller mărinimos. Privi din nou tunurile, ridicînd mirat din sprîncene. Primul cred că e un mortier. Dar ce poate fi cealaltă dracie ciudată...

— Tot un mortier, îi explică Mallory. O armă cu cinci tunuri, foarte periculoasă. *Nebelwerfer* sau *Minnie* care geme. Urlă ca toţi dracii. Îţi înmoaie genunchii garantat, şi mai ales după căderea nopţii, dar trebuie să te fereşti de celălalt. E un mortier de 152 milimetri care foloseşte mai mult ca sigur proiectile brizante — ca să faci curăţenie după el, se utilizează mătura şi fărăşul.

— Aşa e, mormăi Miller. Ce mai bucurie ! Dar de fapt era recunoscător neozeelandezului pentru că încerca să le distragă atenţia de la ceea ce aveau de făcut. Şi de ce nu le foloseşc ? O vor face, îl asigură Mallory. Imediat după ce vom trage şi vor descoperi unde sîntem.

— Dumnezeu să ne apere, bolborosi Miller. Bombe brizante, ai spus ! Şi se scufundă într-o tăcere apăsătoare.

— Acum, spuse Mallory încet. Sper că prietenul nostru Turzig să nu fie în această companie. Se întinse

după binoclu dar se opri surprins cînd Andrea se aplecă peste Louki şi-l apucă de încheietura mîinii mai înainte ca acesta să ridice binoclul. Ce este Andrea ?

— Eu n-aş folosi binoclul, domnule căpitan. Ne-a mai trădat odată, nu demult. M-am gîndit bine şi nu poate fi altceva. Lumina soarelui se reflectă în lentile...

Mallory îl privi fix, lăsă încet binoclul în jos, dînd din cap de cîteva ori la rînd.

— Bineînţeles, bineînţeles ! Mă întrebam chiar... Cineva a fost neglijent. Altă explicaţie nu există, nu poate fi alta. A fost de ajuns o singură rază, ca să-i prevină. Făcu o pauză, îşi aduse aminte de ceva apoi zîmbi trist. S-ar putea să fi fost chiar eu. Totul a început imediat după ce am stat eu de gardă şi Panayis nu avea binoclu. Dădu din cap amărît. Te asigur că am fost eu, Andrea !

— Nu cred, spuse Andrea categoric. Nu puteaţi face o greşeală ca asta, domnule căpitan !

— Nu numai că n-am putut, dar mi-e teamă că am şi făcut-o. Dar de asta ne vom ocupa mai tîrziu. Mijlocul liniei de soldaţi care avansau pe pietrişul înşelător, alunecînd şi clătinîndu-se, aproape ajunsese la limita inferioară a resturilor pădurii pipernicite şi carbonizate. Sînt destul de aproape, Louki, eu ţintesc casca albă din mijloc. În timp ce vorbea, auzi zgomotul înfundat pe care-l făceau ceilalţi trei introducînd încărcătoarele în puştile automate şi apoi strecurîndu-le printre stîncile care-i protejau şi se simţi năpădit de un val de repulsie care i se urcă pînă la creier. Dar, cînd vorbi, vocea lui era de ajuns de fermă, liniştită şi aproape naturală.

— Bine, daţi-i drumul, acum !

Ultimele cuvinte fură ajunse din urmă şi acoperite de puternicul răpăit de gloanţe al carabinelor automate. Cu patru mitraliere, două Bren-uri şi două Schmeisseruri, după cum fusese vorba, nu mai era război ci pur şi simplu un jalnic masacru ; oamenii fără apărare de pe povîrnişul de dedesubtul lor, oamenii încă buimăciţi şi incapabili să înţeleagă tresăreau, se răsuceau şi se prăbuşeau ca nişte marionete în mîinile unui păpuşar nebun, unii rămîneau întinşi ude cădeau, alţii se rostogoleau pe panta abruptă, zbătîndu-se grotesc cu mîinile şi cu

picioarele în destrămarea morţii. Numai doi rămaseră unde fuseseră loviţi — pe obrazul lor fără viaţă se oglindea surpriza mută, apoi alunecară leneş pe pămîntul pietros de la picioarele lor. Trecuseră de-abia trei secunde pînă cînd cei cîţiva supravieţuitori — aflaţi la circa o treime de extremitatea liniei de soldaţi, acolo unde focurile convergente nu se întîlniseră — să-şi dea seama ce se întîmplă şi să se arunce cu disperare la pămînt în căutarea unui adăpost care nu exista.

Pîrîitul frenetic al mitralierelor se opri brusc şi la unison, parcă tăiat de o ghilotină. Liniştea neaşteptată era ciudat de apăsătoare, grea, mai nefirească chiar decît larma care tocmai încetase. Pămîntul cu pietriş de sub coate scrîşni supărat cînd Mallory îşi ridică uşor capul şi privi la cei doi oameni din dreapta lui : Andrea avea obrazul impasibil, lipsit de expresie, Louki era cu ochii plini de lacrimi. Apoi deveni conştient de murmurul scăzut din stînga lui şi se întoarse din nou. Americanul înjura încet şi necontenit, fără să-i pese de durerea pe care o simţea lovind mereu cu pumnul într-un pietroi ascuţit din faţa lui.

— Doamne, încă unul. Vocea lui calmă era aproape ca o rugăciune. Asta-i tot ce-ţi cer. Doamne ! Încă unul !

Mallory îi atinse braţul. — Ce este, Dusty ?

Miller privi cu ochii reci şi liniştiţi fără să-l recunoască, clipi de cîteva ori şi zîmbi amarnic, apoi, cu mîna jupuită şi învineţită îşi căuta automat ţigările.

— Visam cu ochii deschişi, şefule, spuse el simplu, visam cu ochii deschişi. Scuturâ pachetul cu ţigări. Vrei una ?

— Bestia cu chip de om care i-a trimis pe aceşti bieţi nefericiţi pe munte ! spuse Mallory liniştit. Ar fi o ţintă minunată în faţa puştii tale, nu-i aşa ?

Zîmbetul lui Miller dispăru brusc şi încuviinţă dînd din cap.

— Asta ar fi. Privi pe furiş după un bolovan şi se lasă din nou pe spate. Şefule, au mai rămas jos încă vreo opt sau zece, raportă el. Nenorociţii ăştia sînt ca nişte stridii — încearcă să se ascundă în spatele unor pietre de mărimea unei portocale... Îi lăsăm în pace ?

— Să-i lăsăm ! repetă Mallory accentuînd. Gîndul de a continua masacrul îl îmbolnăvea fizic. Nu vor mai încerca. Se opri și se trînti brusc la pămînt cu un gest reflex cînd dasupra capetelor lor o rafală de mitralieră lovi peretele de stînci abrupte și ricoșă într-o rîpă cu un zgomot țiuit.

— Hîm, nu vor mai încerca ? Miller își strecură imediat pușca după o stîncă din fața lui dar Mallory îl apucă de braț și-l trase înapoi.

— Nu-s ei ! Ascultă ! O nouă rafală de gloanțe, apoi încă una, și deodată se auzi pîrîitul furios al mitralierei, un pîrîit ritmic întrerupt de un geamăt ciudat, aproape omenesc cînd banda trecea prin culată. Mallory simți cum i se zbîrlește părul în cap.

— Un Spandau. După ce ai auzit odată un Spandau, nu-l mai poți uita. Lăsați-l în pace — e probabil fixat în spatele unui camion și nu se poate face nimic... Sînt mai îngrijorat de acele blestemate de mortiere de jos.

— Eu nu, spuse Miller prompt. Nu trag în noi.

— De asta sînt îngrijorat... Ce părere ai, Andrea ?

— Sînt de aceeași părere cu dumneavoastră, domnule căpitan. Stau și așteaptă „Terenul de joc al dracilor", cum îi spune Louki, este un labirint îngrozitor și nu pot trage orbește...

— Dar nu vor mai aștepta multă vreme, îl întrerupse Mallory nemilos. Arătă cu degetul spre nord. Iată-le sosesc și ochii !

Vizibile la început ca niște puncte deasupra Capului Demirci, avioanele deveniră în curînd ușor de recunoscut, survolînd încet Marea Egee la circa patru sute cincizeci de metri înălțime. Mallory le privi mirat, apoi se întoarse spre Andrea.

— Andrea, am vedenii ? Arătă spre primul din acele două avioane, un mic monoplan de luptă cu aripi mari. Se poate să fie un PZL ?

— Poate și este, murmură Andrea. Un vechi avion polonez pe care-l aveam înainte de război, îi explică el lui Miller. Și celălalt este un vechi avion belgian — îi spuneam Bréguet. Andrea își duse mîna la ochi pentru

a putea privi din nou la cele două avioane, care acum zburau chiar deasupra lor. Credeam că s-au pierdut toate în timpul invaziei.

— Cred și eu, spuse Mallory. Probabil că le-au cîrpit bucățică cu bucățică. Ah, ne-au văzut — încep să patruleze. Dar de ce dracu folosesc aceste capcane învechite...

— Nu știu și nici nu-mi pasă, spuse Miller repede. Tocmai aruncase o privire după stînca din fața lui. Tunurile acelea blestemate se îndreaptă spre noi și țeava lor e mult mai mare decît un stîlp de telegraf. Bombe brizante, parcă ați spus ! Haide, șefule, să ieșim naibii de aici !

Astfel se stabili programul pentru restul după-amiezii aceleia scurte de noiembrie, o nemiloasă partidă de-a prinselea, de-a v-ați ascunselea — printre rîpele și stîncile sfărîmate ale „Terenului de joc al dracilor". Avioanele conduceau jocul, zburau deauspra lor și observau orice mișcare a grupului urmărit, apoi transmiteau informațiile tunurilor de pe drumul de coastă și companiei de vînători de munte care urcase prin valea de lîngă pădurica de roșcovi îndată ce avioanele raportaseră că pozițiile fuseseră abandonate. Curînd cele două avioane vechi fură înlocuite cu două Heinkel-uri moderne — Andrea le spuse că PZL-urile nu puteau rămîne în aer mai mult de o oră.

Mallory era prins între două focuri. Oricît de imprecise erau mortierele, suflul metalului în spațiul limitat dintre pereții abrupți și unele fragmente din bombele lor ucigătoare se rătăceau în rîpele adînci, unde se adăposteau ei. Uneori veneau atît de aproape încît Mallory era silit să se refugieze în peșterile adînci săpate în pereții văilor abrupte. Erau oarecum la adăpost acolo, dar siguranța aceasta era doar o iluzie care putea să ducă la înfrîngerea și capturarea lor ; în perioadele de acalmie, vînătorii de munte pe care îi respinseseră în cursul după-amiezii, într-o serie de acțiuni de hărțuială de ariergardă, se puteau apropia destul de mult ca să-i prindă în cursă în interiorul unei peșteri. De mai multe ori Mallory și oamenii săi au fost nevoiți să meargă înainte pentru a mări decalajul dintre ei și urmăritorii

lor, urmîndu-l pe neobositul Louki peste tot unde-i conducea, încercîndu-şi norocul cu bombele mortierelor, noroc uneori foarte mic şi disperat. O bombă căzu într-o ripă care ducea în interior, afundîndu-se în pietriş la mai puţin de douăzeci de metri de ei. În tot cursul după-amiezii nu căzuse alta atît de aproape. Printr-un noroc întîlnit o dată în o mie de cazuri, nu explodă. O ocoliră cu grijă la o distanţă cît mai mare cu putinţă, ţinîndu-şi aproape răsuflarea pînă trecură cu bine în partea cealaltă.

Cu circa o jumătate de oră înainte de apusul soarelui se străduiau să urce ultimii metri acoperiţi cu bolovani ai unei ripe abrupte pardosită cu trepte, se opriră chiar în spatele unui perete proeminent care le oferea un adăpost, unde valea cobora din nou şi brusc o cotea la dreapta, spre nord. Nu mai căzuseră alte bombe de mortier în afară de aceea care nu explodase. Mallory ştia că *Nebelwerfer*-ul de 152 mm care urla ciudat avea raza de acţiune limitată şi dacă avioanele mai zburau pe deasupra, zburau degeaba, pentru că soarele cobora spre orizont şi văile erau deja cufundate de umbrele amurgului, făcîndu-i invizibili de sus. Dar vînătorii de munte, soldaţi rezistenţi şi abili, soldaţi ce trăiau numai ca să-şi răzbune camarazii masacraţi erau foarte aproape în spatele lor. Şi erau trupe de alpinişti bine pregătite, proaspete, rezistente, cu rezerva de energie neatinsă, pe cînd micul lor grup era epuizat de munca şi de lupta cîtorva zile nesfîrşite, urmate de nopţi fără somn.

Mallory se aşeză pe pămînt aproape de cotitura văii de unde putea să supravegheze inamicul şi-i privi pe ceilalţi cu o nepăsare amăgitoare care marca tristă constatare a ceea ce veda în jurul său. Ca unitate de luptă, erau într-o stare destul de rea. Panayis şi Brown erau grav răniţi, obrazul lui Brown fiind verde de durere. Pentru prima oară de cînd părăsiseră Alexandria, Casey Brown era apatic, neatent şi aproape indiferent: Mallory socoti că asta era de rău augur. Pe Brown îl încurca şi aparatul de transmisie pe care-l purta legat cu curele de spate — refuzase cu brutalitate ordinul categoric al lui Mallory de a-l abandona. Louki era obosit şi arăta obosit: Mallory îşi dădu seama că fizicul lui nu era la

înălţimea sufletului, nici a surîsului care nu-i părăsea niciodată faţa şi nici a minunatei mustăţi ridicată în sus, contrastînd atît de vizibil cu ochii lui trişti şi obosiţi. Miller era obosit ca şi el dar tot ca şi el putea să suporte oboseala încă mult timp. Stevens era conştient şi, în pofida luminii slabe a amurgului ce se lăsa peste văi, obrazul lui avea o bizară transparenţă în timp ce unghiile, buzele, pleoapele îşi pierduseră culoarea. Cît priveşte Andrea, care-l purtase în sus şi în jos pe toate cărările din văile abrupte — acolo unde erau drumuri — arăta ca întotdeauna neschimbat şi de nezdruncinat.

Mallory dădu din cap, scoase o ţigară, se pregăti să aprindă un chibrit, îşi aduse aminte de avioanele care mai zburau deasupra lor şi aruncă chibritul. Alene privirea i se îndreptă spre nord de-a lungul văii şi înlemni, frămîntă ţigara între degete şi o rupse. Această vale nu se asemăna cu nici una din văile prin care trecuseră pînă atunci — era mai largă, complet dreaptă, de cel puţin trei ori mai lungă şi, atît cît putea să vadă în semi-obscuritate, cealaltă extremitate era blocată de un perete aproape vertical.

— Louki! Mallory era acum în picioare uitînd oboseala. Ştii unde te afli. Cunoşti locurile astea?

— Dar bineînţeles, domnule maior. Louki era ofensat. Nu v-am spus că Panayis şi cu mine în tinereţea noastră...

— Dar sîntem într-o fundătură, într-un impas! protestă Mallory. Omule sîntem încolţiţi, prinşi în capcană!

— Da?! Domnul maior n-are încredere în Louki, nu-i aşa? Surîse din nou, se îmbună şi bătu în peretele de lîngă el. Panayis şi cu mine am căutat toată după-masa să vă aducem aici. De-a lungul acestui perete de stîncă sînt multe peşteri. Una din ele răspunde într-o altă vale care duce la drumul de pe ţărmul mării.

— Înţeleg, înţeleg. Mallory se aşeză din nou, simţindu-se acum tare uşurat. Şi unde iese valea cealaltă?

— Chiar în faţa strîmtorii Maidos.

— La ce distanţă de oraş?

— La circa opt kilometri, domnule maior, poate zece. Nu mai mult.

— Perfect, perfect. Și ești sigur că poți să găsești peștera aceea ?

— Cu ochii închiși, și peste o sută de ani, se lăudă Louki.

— Foarte bine ! Chiar în timp ce vorbea, Mallory se azvîrli năprasnic într-o parte, se răsuci în aer pentru a evita să cadă peste Stevens și se izbi de peretele dintre Andrea și Miller. Într-un moment de neatenție, greu de conceput, se așezase în așa fel încît putea fi văzut din valea pe care tocmai o părăsiseră : rafala mitralierei de la extremitatea văii — la cel mult două sute de metri depărtare — era cît pe aci să-l decapiteze. Chiar și așa umărul stîng al hainei îi zburase iar șrapnelul îi zgîriase puțin carnea. Miller îngenunche imediat alături de el, pipăindu-i rana, cercetîndu-i cu mîna tot spatele.

— Neglijență, blestemată neglijență ! murmură Mallory. N-am crezut că sînt atît de aproape. Dar nu era atît de calm pe cît părea. Dacă țeava mitralierei ar fi fost cu cîțiva centimetri mai spre dreapta, acum n-aș mai fi avut cap !

— Te simți bine, șefule ? Miller era zăpăcit. Au...

— Proști trăgători sînt ! îl asigură Mallory voios. Să nu nimerească o țintă așa de mare ! Se întoarse să-și privească umărul. Nu-mi place să fac pe eroul, dar sincer vorbind, nu-i decît o zgîrietură.... Se ridică ușor în picioare și-și luă pușca. Îmi pare rău de toate astea, domnilor, dar e timpul să pornim din nou. Cît de departe e peștera, Louki ?

Louki își frecă energic bărbia țepoasă și deodată surîsul îi dispăru. Privi repede spre Mallory apoi din nou în depărtare.

— Louki !

— Da, da, domnule maior. Peștera. Louki își frecă din nou bărbia. Ei bine, e un drum destul de lung. De fapt e la capătul văii, termină el necăjit.

— Chiar la capăt ? întrebă Mallory liniștit.

Louki încuviință dînd din cap amărît, apoi își plecă ochii în pămînt. Chiar și mustața parcă i se lăsase în jos.

— Pică bine, spuse Mallory sumbru. Oh, pică foarte bine ! Se așeză din nou pe pămînt. Nu ne ajută cu nimic, asta e !

Își înclină capul gînditor și nu-l ridică nici cînd Andrea băgă Bren-ul după colțul stîncos și trase o scurtă salvă în jos ; mai mult pentru a-și manifesta descurajarea decît în speranța de a lovi pe cineva. Trecură zece secunde apoi Louki vorbi din nou, vocea era de-abia perceptibilă.

— Îmi pare foarte, foarte rău. E un lucru îngrozitor. Pe Dumnezeul meu, domnule maior, că n-aș fi făcut-o, dar am crezut că sînt încă destul de departe.

— Nu-i vina ta, Louki. Mallory era mișcat de disperarea sinceră a micului grec. Își pipăi umărul hainei sfîșiate. Și eu am crezut același lucru.

— Vă rog ! Stevens puse mîna pe brațul lui Mallory. Ce s-a întîmplat ? Nu înțeleg.

— Mi-e teamă, Andy, că toți ceilalți înțeleg. E cît se poate de simplu. Avem de parcurs o jumătate de kilometru de-a lungul acestei văi — și nu-i nici cel mai mic adăpost. Vînătorii de munte au de urcat mai puțin de două sute metri în valea pe care tocmai am părăsit-o. În timp ce Andrea mai trase o salvă de împrăștiere, făcu o pauză, apoi continuă. Vor face ce fac și acuma — vor continua să verifice dacă mai sîntem aici. În clipa în care își vor da seama că am pornit, cît ai bate din palme vor fi sus și ne vor înhăța. Înainte ca noi să străbatem jumătate, poate un sfert din drumul pînă la peșteră — știi bine că nu putem merge prea repede. Și mai au și două mitraliere Spandau — ne vor face bucățele.

— Înțeleg, murmură Stevens. Totul e atît de clar, domnule !

— Îmi pare rău, Andy, dar asta e.

— Dar nu puteți lăsa doi oameni ariergardă, în timp ce restul...

— Și ce se va întîmpla cu ariergarda ? îl întrerupse Mallory sec.

— Înțeleg ce vreți să spuneți, zise el cu glasul stins. Nu m-am gîndit la asta.

— Dumnezeu nu, dar ariergarda s-a gîndit. E o problemă, nu ?

— Nu-i nici o problemă, anunță Louki. Domnul maior e prea bun, dar totul e din vina mea. Voi...

— Nici un „voi", la naiba, spuse Miller sălbatic. Smulse Bren-ul din mîna lui Louki și-l puse jos. Ai auzit ce-a spus șeful, n-a fost vina ta! O clipă Louki îl privi supărat, apoi se întoarse descurajat. Părea gata să plîngă. Mallory la rîndul său îl privi țintă pe american, surprins de subita vehemență, atît de deosebită de felul lui de a fi. Gîndindu-se mai bine în ultimele ore Dusty fusese neobișnuit de tăcut și de gînditor. Mallory nu-și putea aminti să-l fi auzit spunînd o vorbă în tot acest interval. Dar avea destul timp să se îngrijoreze mai tîrziu...

Casey Brown își frecă piciorul rănit și privi plin de speranțe la Mallory. — Nu putem sta aici pînă se întunecă — se întunecă de-a binelea — și apoi să plecăm...

— N-are rost. În seara asta e lună plină și pe cer nu-i nici un nor. Ne vor prinde. Dar mai important este că trebuie să intrăm în oraș deseară, după asfințit și înainte de a se suna retragerea. E ultima noastră șansă. Îmi pare rău, dar planul tău nu-i bun.

Se scurseră în liniște cincisprezece secunde, o jumătate de minut apoi tresăriră cu toții cînd Andy Stevens începu să vorbească.

— Știți, Louki are dreptate, spuse el voios. Vocea lui era slabă dar de un calm desăvîrșit, care atrase toate privirile asupra lui. Se sprijinea într-un cot, ținînd în mînă Bren-ul lui Louki. Nici unul nu-l auzise și nu-l văzuse luînd mitraliera, dovadă a încordării lor asupra situației de față. Totul e foarte simplu, continuă Stevens liniștit. Să ne gîndim puțin — asta-i tot... Cangrena a depășit genunchiul, nu-i așa, domnule?

Mallory nu spuse nimic — nu știa ce să spună — atît de surprins, încît își pierdu cumpătul. Își dădea seama vag că Miller se uita la el, rugîndu-l din ochi să spună „Nu".

— E așa sau nu? În vocea lui era o îngăduință, o stranie înțelegere și dintr-o dată Mallory știu ce să răspundă.

— Da, încuviință el. Așa este! Miller îl privea îngrozit.

— Vă mulțumesc, domnule! Stevens zîmbea satisfăcut. Vă mulțumesc mult. Nu e necesar să vă lămuresc ce avantaje prezintă rămînerea mea aici. Vocea lui era atît de sigură, așa cum nici unul nu o mai auzise vreodată. Autoritatea spontană a unui bărbat cu totul stăpîn pe situație. E timpul să fac ceva în viața mea. Vă rog, fără naive cuvinte de adio. Lăsați-mi doar două cutii de muniții, două sau trei grenade și plecați!

— Să fiu al dracului dacă o să plecăm! Miller se ridică în picioare îndreptîndu-se spre Stevens, dar se opri brusc pentru că mitraliera era ațintită spre pieptul lui.

— Încă un pas și trag, spuse Stevens calm. Miller îl privi în tăcere, apoi se așeză iar jos.

— Știi că aș face-o, îl asigură Stevens. Ei bine, domnilor, la revedere. Vă mulțumesc pentru tot ce-ați făcut pentru mine!

Într-o tăcere stranie, hipnotică trecură douăzeci, treizeci de secunde, un minut, apoi Miller se ridică din nou în picioare, o înaltă siluetă sprintenă cu hainele zdrențuite și cu obrazul ciudat de răvășit în întunericul care se lăsa.

— Cu bine, băiete. Presupun... ei bine, poate nu-s chiar așa de isteț! Luă mîna lui Stevens, privi lung obrazul lui slăbit, vru să spună ceva apoi se răzgîndi. La revedere! spuse el brusc, se întoarse și o porni greoi la vale. Unul cîte unul îl urmară, fără un cuvînt, în afară de Andrea, care se opri și îi șopti ceva la ureche, o șoaptă care-l făcu să zîmbească și să dea înțelegător din cap și apoi rămase singur cu Mallory. Stevens își înălță privirea spre dînsul.

— Vă mulțumesc, domnule! Vă mulțumesc pentru că nu m-ați dezamăgit. Dumneata și Andrea — înțelegeți. Dumneavoastră ați înțeles totdeauna!

— Ai să... Ai să te simți bine, Andy? Cerule! își zise Mallory, ce lucru stupid și idiot am găsit să spun.

— Sincer, domnule, mă simt bine! Stevens zîmbi mulțumit. Nu simt nici o durere — nu mai am nimic. E grozav!

— Andy, nu vreau...

— E timpul să plecați, domnule! Ceilalți vă așteaptă. Și acum, dacă vreți, aprindeți-mi o țigară și trageți cîteva focuri la întîmplare spre vale.

În următoarele cinci minute Mallory îi ajunse pe ceilalți din urmă și peste alte cincisprezece minute se găseau cu toții în interiorul peșterii care ducea la malul mării. O clipă rămaseră la intrare ascultînd tirul intermitent de la cealaltă extremitate a văii, apoi fără un cuvînt se întoarseră și intrară în peșteră. Acolo unde îl lăsaseră, Andy Stevens stătea culcat pe burtă și privea valea întunecoasă. Nu simțea nici o durere, nici una. Trase adînc și cu poftă dintr-o țigară și zîmbi în timp ce introducea un alt încărcător în mitralieră. Pentru prima oară în viața lui Andy Stevens era mulțumit și fericit mai presus de înțelegerea lui, era în fine împăcat cu el însuși. Nu-i mai era frică!

CAPITOLUL 13

MIERCURI SEARA

De la 18,00 la 19.15

Exact peste patruzeci de minute erau în siguranță, în inima orașului Navarone, la mai puțin de patruzeci de metri de uriașele porți ale fortăreței.

Privind porțile și masivul arc de piatră ce le încadra, Mallory dădu din cap pentru a zecea oară și încercă să-și înfrîngă sentimentul de neîncredere și mirare, în fine își atinseseră scopul sau erau atît de aproape încît nu era nici o diferență. Roata norocului trebuia să se întoarcă odată, gîndi el, legea probabilităților fusese contrazisă de neistovitul nenoroc care îi hărțuise tot timpul de cînd sosiseră pe insulă. Era normal, își spuse el în continuare, era drept să fie așa, dar și așa, trecerea de la valea întunecată, unde îl lăsaseră pe Andy Stevens să moară, la această veche casă dărăpănată din partea de răsărit a pieței orașului Navarone fusese atît de ușoară, atît de rapidă încît n-o înțelegea sau nu o accepta încă pe deplin.

Își amintea dealtminteri că primele cincisprezece minute nu fuseseră prea ușoare. Imediat după ce au intrat în peșteră, piciorul rănit al lui Panayis a cedat și el s-a prăbușit, probabil pentru că avea dureri cumplite în piciorul bandajat rudimentar, își zise Mallory, dar obrazul lui sumbru, aspru, impasibil și lumina slabă i-au ascuns durerea. L-a rugat pe Mallory să-i permită să rămînă unde era, să-i țină la distanță pe vînătorii de munte cînd vor trece de Stevens și vor ajunge la capătul văii, dar Mallory i-a respins cu asprime cererea.

Apoi i-a spus brutal lui Panayis că era prea prețios ca să-l lase acolo — și că vînătorii de munte n-aveau aproape nici o șansă să aleagă tocmai peștera aceea din atîtea zeci de peșteri. Lui Mallory nu i-a convenit că a trebuit să vorbească așa, dar n-avea timp pentru lingușiri blajine și Panayis a înțeles punctul său de vedere pentru că nu a protestat deloc, nici nu s-a împotrivit cînd Miller și Andrea l-au ridicat și l-au ajutat să meargă șchiopătînd prin peșteră. Dar Mallory observase că șchiopătatul era mai puțin accentuat, fie datorită ajutorului pe care-l primea, fie datorită faptului că, deoarece știa că pierduse ocazia de a mai ucide cîțiva nemți, găsea inutil să exagereze gravitatea rănii.

De-abia părăsiseră gura peșterii la celălalt capăt al ei și începuseră să coboare valea presărată cu arbuști, înspre mare — strălucirea potolită a Mării Egee se vedea acuma în obscuritatea din jur — cînd Louki, auzind ceva, le-a făcut semn tuturor să stea liniștiți. Aproape imediat auzi și Mallory o voce slabă, guturală, din cînd în cînd înăbușită de scîrțîitul pașilor ce se apropiau pe pietriș și și-a dat seama că fuseseră apărați de o providențială tufă de copaci piperniciți. Le-a dat ordin să se oprească și înjură mînios cînd auzi în spate un zgomot ușor și un strigăt înăbușit. S-a întors înapoi să cerceteze și l-a găsit pe Panayis întins pe jos, în nesimțire. Miller, care îl ajutase tot timpul, i-a explicat că s-au oprit așa de brusc încît s-a ciocnit de Panayis, că piciorul rănit al grecului a alunecat și în cumplita lui cădere s-a lovit cu capul de o piatră. Mallory s-a aplecat asupra lui și bănuiala i se trezi din nou : Panayis era un ucigaș înnăscut, capabil să simuleze un accident dacă bănuia că asta poate să-i ofere un avantaj — să mai împuște cîțiva inamici... dar nu a fost vorba de nici o înșelătorie, rana înșingerată și vînătaia de deasupra tîmplei erau adevărate.

Patrula germană, neavînd cum să bănuiască prezența lor, a urcat zgomotos pe vale în sus pînă ce pașii ei nu s-au mai auzit. Louki a presupus atunci că în disperarea lui comandantul din Navarone încerca să le închidă orice portiță de scăpare din „Terenul de joc al dracilor". Mallory nu a fost de părerea lui dar a amînat să-și înșire contrargumentele. Cinci minute mai tîrziu au trecut de gura văii și peste alte cinci nu numai că au ajuns la drumul de pe țărm, dar între timp reduseseră la tăcere și legaseră două santinele — probabil șoferii — care păzeau un camion și o mașină parcate pe marginea șoselei, i-au dezbrăcat de hainele lor de dril și de căști și s-au grăbit să-i ascundă în spatele unor tufișuri.

Drumul pînă la Navarone a fost ridicol de simplu, faptul că n-au întîmpinat nici un obstacol era lesne de înțeles, căci îi luaseră pe nemți prin surprindere. Așezat alături de Mallory pe scaunul din față, îmbrăcat ca și Mallory în hainele capturate, Louki a condus mașina și a condus-o minunat, cu o măiestrie rar întîlnită într-o insuliță din Marea Egee, încît Mallory a rămas cu totul stupefiat pînă cînd Louki i-a reamintit că fusese mulți ani șofer al consulului Eugen Vlachos. Drumul pînă în oraș a durat mai puțin de douăsprezece minute — omulețul nu numai că a condus perfect dar cunoștea și drumul atît de bine încît a silit mașina să dea tot ce poate, majoritatea timpului mergînd cu farurile stinse.

O plimbare obișnuită, aproape lipsită de întîmplări neprevăzute. Pe drum au depășit mai multe camioane parcate la diferite intervale și la circa doi kilometri de oraș au întîlnit un grup de soldați încolonați doi cîte doi și mărșăluind în direcție opusă. Louki a încetinit — ar fi dat de bănuit dacă ar fi accelerat punînd în primejdie viețile soldaților — a aprins farurile puternice, orbindu-i, și a apăsat pe claxon, în vreme ce Mallory, scoțîndu-și capul pe fereastra din dreapta, i-a înjurat într-o germană perfectă și le-a spus să se dea la o parte din drum. Ceea ce au și făcut, iar între timp tînărul ofițer care-i comanda a luat poziție de drepți, a ridicat mîna în sus și a salutat pedant.

Apoi au traversat numaidecît o zonă cu grădini de zarzavat așezate în terase, cu ziduri înalte, au trecut pe lîngă o biserică bizantină în ruine și o mănăstire ortodoxă văruită în alb care stăteau față în față pe același drum plin de praf și deodată ajunseseră în partea de jos a orașului vechi. Mallory a avut vaga impresie a unor străzi înguste, cotite, ceva mai late decît mașina, prost luminate, cu pietre pînă la genunchi care îi hurducăiau

îngrozitor, apoi Louki și-a continuat drumul pe o străduță în pantă, mașina urcînd pieptiș tot timpul. În sfîrșit s-a oprit brusc și Mallory l-a urmărit inspectînd rapid străduța întunecată : cu toate că mai era o oră pînă să sune stingerea, strada era cu totul pustie. Alături de ei era un șir de trepte de piatră albă, fără balustradă, care urcau paralel cu zidul casei, partea exterioară a palierului de sus avînd un grilaj de protecție cu zăbrele bogat ornamentate. Panayis încă amețit i-a condus pe aceste trepte printr-o locuință — pe care o cunoștea de minune — ,au traversat un acoperiș, au coborît încă cîteva trepte, au trecut printr-o curte întunecoasă și au intrat într-o casă veche, în care se găseau acum. Înainte ca ei să ajungă la capătul scărilor, Louki a plecat cu mașina și de-abia acum Mallory își aminti că Louki nu-i pomenise nici un cuvînt ce avea de gînd să facă cu mașina.

Tot contemplînd porțile fortăreței prin gaura fără fereastră din perete, Mallory se trezi sperînd din răsputeri să nu i se întîmple nimic micului grec cu ochii triști, nu numai pentru că fusese deosebit de prețios prin resursele lui infinite și pentru că cunoștea locurile și probabil le va mai fi de folos, dar în afară de aceste considerații, Louki îi inspirase lui Mallory cea mai profundă afecțiune pentru veșnica lui bună dispoziție, pentru entuziasmul lui, pentru ardoarea lui de a ajuta și de a fi amabil și în special pentru completa lui dezinteresare. Inima lui Mallory era plină de afecțiune, un omuleț demn de a fi iubit. N-aș putea spune același lucru despre Panayis, gîndi Mallory iritat și imediat regretă că a gîndit așa ; nu era vina lui Panayis că era cum era. făcuse tot atît de multe pentru ei ca și Louki în felul lui sumbru și dezagreabil, dar rămînea faptul concret că îi lipsea teribil umanitatea caldă a lui Louki.

Îi lipsea și inteligența vie a lui Louki, optimismul calculat care-l făcea aproape genial. Louki avusese strălucita idee de a ocupa această casă părăsită, cugetă Mallory, cu toate că n-ar fi întîmpinat nici o dificultate să găsească o casă goală. De cînd nemții ocupaseră vechiul castel, locuitorii orașului îl părăsiseră cu zecile, plecînd la Margaritha sau în alte sate dimprejur, mai cu seamă

cei ce locuiau în piața orașului, pentru că apropierea lor de porțile fortăreței, santinelele care patrulau încoace și încolo le aminteau mereu că libertatea lor era iluzorie. Plecaseră atît de mulți locuitori, încît mai mult de jumătate din casele laturii răsăritene a pieței — cele mai apropiate de fortăreață — erau acum ocupate de ofițeri germani. Supravegherea atentă și susținută a activității fortăreței era exact ceea ce-și dorise Mallory. La momentul oportun aveau de parcurs numai cîțiva metri. Și cu toate că un comandant de garnizoană competent trebuie să se gîndească și la întîmplări neprevăzute, Mallory considera improbabil că un om rezonabil să-și închipuie că un grup de sabotori are îndrăzneala să-și petreacă o zi întreagă la o aruncătură de băț de zidul fortăreței.

Casa ca atare era departe de a fi aspectuoasă ca locuință, ca adăpost era cît se poate de puțin confortabilă, fiind atît de părăginită încît literalmente era o ruină. Pe partea apuseană a pieței, cocoțate precar pe coasta falezei, și pe partea sudică se înălțau relativ moderne clădiri de piatră văruite în alb sau din granit de Paros, înghesuite unele în altele după moda invariabilă a caselor din aceste insule, cu acoperișurile drepte ca să adune cît mai mult din apa ploilor de iarnă. În partea de răsărit a pieței, unde se găseau ei, casele erau construite din lemn vechi și turbă, izolate, de tipul celor întîlnite frecvent în satele de munte.

Pardoseala de sub picioarele lor era din pămînt bătătorit, cu movilițe inegale și ocupanții anteriori utilizaseră un colț în diverse scopuri și — nici mai mult nici mai puțin — ca depozit de gunoaie. Plafonul era din grosolane bîrne înnegrite, acoperite mai mult sau mai puțin cu scînduri, acoperite la rîndul lor cu un strat gros de pămînt bătătorit : din experiența lui mai veche, dobîndită în Munții Albi, Mallory știa că în astfel de case ori de cîte ori ploua, acoperișul curgea ca o sită. La una din extremitățile camerei se găsea o trainică poliță de circa nouăzeci de centimetri înălțime, o poliță care semăna ca model și construcție cu cele din iglu-urile eschimoșilor și care servea ca pat, masă sau scaun după necesități. Camera era lipsită de orice mobilier.

Mallory tresări cînd cineva îi atinse umărul și se întoarse. În spatele lui era Miller care mesteca în continuare, ținînd în mînă o sticlă de vin începută.

— Ai face bine să mănînci ceva, șefule, îl povățui el. Din cînd în cînd am să arunc o privire prin gaura asta.

— Ai dreptate, Dusty. Mulțumesc! Mallory se duse în fundul camerei ezitînd — înăuntru era aproape întuneric și nu îndrăzneau să aprindă o lumînare — și pe dibuite se urcă pe poliță. Neobositul Andrea desfăcuse proviziile lor și preparase o masă din diferite soiuri de mîncare: smochine uscate, miere, brînză, cîrnați cu usturoi și bucăți de castane coapte. Un amestec oribil, își zise Mallory, dar Andrea nu putea face mai mult, și dealtminteri era prea înfometat, prea hămesit, ca să se gîndească la rafinata satisfacere a gustului. Din cînd în cînd bea cîte o înghițitură din vinul acela local pe care Louki și Panayis îl aduseseră cu o zi în urmă, asprimea dulceagă, aromat-rășinoasă a băuturii acoperind celelalte gusturi.

Cu grijă, protejînd chibritul cu mîna, Mallory își aprinse o țigară și începu să le explice pentru prima oară planul său pentru a intra în fortăreață. N-a fost nevoie să-și mai coboare glasul — în casa vecină, una din puținele clădiri încă ocupate din acea parte a pieței — doi țesători țăcăniră necontenit toată seara. Mallory avea o vagă bănuială că aceasta era încă o intervenție a lui Louki, cu toate că era greu de presupus cum de putuse comunica ca prietenii lui. Dar Mallory era mulțumit să accepte situația așa cum era, să se concentreze, ca să se asigure că ceilalți i-au înțeles instrucțiunile.

Aparent, tovarășii lui îi înțeleseră instrucțiunile pentru că nu puseră nici o întrebare. Timp de cîteva minute conversația deveni generală, Casey Brown îndeobște taciturn avea cele mai multe de spus, se plîngea amarnic de piciorul său rănit, de mîncare, de băutură și de duritatea băncii pe care n-ar fi fost în stare să doarmă nici o clipă toată noaptea. Mallory zîmbi dar nu spuse nimic; Casey Brown era definitiv restabilit.

— Cred că am vorbit destul, domnilor. Mallory se lăsă să alunece de pe bancă și se întinse. Doamne, ce obosit era! Iată prima și ultima noastră ocazie de a dormi convenabil. Vom face gărzi de două ore — eu voi fi primul.

— Singur? îl întrebă încet Miller de la celălalt colț al camerei. Nu credeți că trebuie să împărțim garda, șefule? Unul în față, altul în spate. Dealtminteri știți că sîntem cu toții sleiți de puteri. Unul singur poate să adoarmă. Părea atît de îngrijorat încît Mallory rise.

— Nici o grijă, Dusty. Fiecare va sta de pază la fereastra asta și, dacă adoarme, se va trezi de îndată, lovindu-se de podea. Și pentru că sîntem al naibii de obosiți, nu ne putem permite să jertfim inutil somnul cuiva. Eu voi fi primul, apoi dumneata, apoi Panayis, apoi Casey și apoi Andrea.

— Mda, presupun că o să fie bine, încuviință Miller în silă. Strecură ceva dur și rece în mîna lui Mallory, pe care acesta îl recunoscu imediat — era lucrul cel mai de preț al lui Miller — pistolul automat cu surdină.

— Asta ca să-i găurești pielea individului prea curios, fără să trezești tot orașul. Se duse încet în fundul camerei, aprinse o țigară, fumă liniștit cîteva minute apoi își puse picioarele pe bancă. În cinci minute toți dormeau buștean, cu excepția paznicului tăcut de la fereastră.

Două sau trei minute mai tîrziu Mallory tresări, deveni mai atent, de afară se auzi un zgomot tainic — din spatele casei, gîndi el. Țăcănitul țesătoriior de alături se oprise și în casă era liniște. Și din nou se auzi zgomotul, de data asta de netăgăduit, un ciocănit slab la ușa de la capătul coridorului care pornea din fundul camerei.

— Stai acolo, domnule căpitan, murmură blînd Andrea și Mallory se minună pentru a suta oară de capacitatea lui Andrea de a se trezi din somnul cel mai adînc la cel mai slab zgomot străin, un tunet asurzitor nu i-ar fi tulburat somnul. Mă ocup eu de asta. Trebuie să fie Louki.

Și era Louki. Gîfîia și era aproape totalmente epuizat, dar teribil de mulțumit de el însuși. Bău cu recunoștință paharul cu vin pe care îl turnă Andrea.

— Sînt teribil de fericit că te văd înapoi, spuse Mallory sincer. Cum a mers ? Te-a urmărit cineva ? Mallory se apropie dar de-abia izbuti să-l zărească în întuneric.

— Ca și cum proștii ăștia neîndemînatici ar putea să-l vadă pe Louki chiar dacă ar fi noapte cu lună plină și mai ales să-l prindă ! spuse el indignat. Făcu o pauză, ca să-și tragă respirația. Nu, nu, domnule maior, știam că o să fiți îngrijorat din pricina mea așa că am alergat tot drumul înapoi. Ei bine, aproape tot drumul, se corectă el. Nu mai sînt așa de tînăr cum eram, domnule maior !

— Tot drumul, de unde ? întrebă Mallory. Era bucuros că era întuneric ca să-și ascundă zîmbetul.

— De la Vygos. E un castel vechi pe care l-au construit francii cu multe generații în urmă, la circa trei kilometri de aici spre răsărit, de-a lungul drumului de pe malul mării. Făcu o pauză ca să mai bea o gură de vin. Cred că mai mult de trei kilometri — la întoarcere n-am mers decît de două ori cîte un minut de fiecare dată. Mallory avu impresia că Louki regretă slăbiciunea sa momentană de a fi mărturisit că nu mai era un om tînăr.

— Și ce-ai făcut acolo ? întrebă Mallory.

— După ce v-am părăsit, m-am gîndit, răspunse Louki indirect. Eu mereu mă gîndesc, explică el. E un obicei al meu. M-am gîndit că, atunci cînd soldații care ne caută la „Terenul de joc al dracilor" vor descoperi că mașina a dispărut, vor ști că nu mai sîntem în locul acela blestemat.

— Da, consimți Mallory prudent. Da, așa e.

— Și atunci își vor spune : „Aha, acești *verdammte Engländers* nu au timp de pierdut". Își vor da seama că nu prea au speranțe să ne prindă, pentru că Panayis și cu mine cunoaștem toate stîncile, toți pomii, toate potecile și toate peșterile de pe insulă. Așa că tot ce pot să facă este să se asigure că nu intrăm în oraș — și de aceea vor bloca toate drumurile care duc aici, și de fapt noaptea asta ne oferă ultima șansă de a pătrunde în oraș. Mă urmăriți ? întrebă el îngrijorat.

— Ne străduim.

— Dar mai întîi — Louki ridică mîinile dramatic în sus — dar mai întîi se vor asigura că nu sîntem în oraș. Ar fi de-a dreptul nebuni să blocheze drumurile dacă am fi în oraș. Așa că vor face o percheziție. O percheziție la sînge. Cum... cum îi spuneți ? Cu pieptenele des !

Mallory dădu din cap încet, înțelegîndu-l.

— Andrea, mi-e teamă că are dreptate.

— Și mie mi-e frică, spuse Andrea trist. Trebuia să ne fi gîndit la toate acestea. Dar poate totuși ne putem ascunde... pe acoperișuri sau...

— Am spus, cu pieptenele des, îl întrerupse Louki nerăbdător. Dar nici o grijă, Louki s-a gîndit la toate. Presimt că o să plouă. În curînd norii vor ascunde luna și ne vom putea mișca în siguranță... Nu vreți să știți ce-am făcut cu mașina, domnule maior Mallory ? Louki se bucura teribil.

— Uitasem complet de asta, mărturisi Mallory. Ce-ai făcut cu mașina ?

— Am lăsat-o în curtea castelului Vygos. Apoi am golit toată benzina din rezervor și am turnat-o peste mașină. După aceea am aprins un chibrit.

— Ce-ai făcut ? Mallory era neîncrezător.

— Am aprins un chibrit. Cred că am stat prea aproape de mașină, pentru că am impresia că mi-am ars sprîncenele. Louki dădu din cap. Păcat, era o mașină așa de frumoasă. Apoi se însenină. Pe Dumnezeul meu, domnule maior, a ars minunat !

Mallory îl privi lung.

— De ce dracu... ?

— E foarte simplu, explică Louki răbdător. Acuma cei de la „Terenul de joc al dracilor" știu că mașina a fost furată. Vor vedea focul. Așa că se vor grăbi și... cum îi spune ? Să investigheze ?

— Așa, să investigheze. Vor aștepta pînă se va stinge focul. Și vor investiga din nou. În mașină nu vor găsi nici un os, nici un cadavru, așa că vor percheziționa castelul. Și ce vor găsi ?

În cameră era liniște.

— Nimic, spuse Louki nerăbdător. Nu vor găsi nimic. Și apoi vor cerceta curtea și împrejurimile pe o distanță de un kilometru. Și ce vor găsi ? Din nou nimic. Și atunci își vor da seama că au fost păcăliți și că noi sîntem în oraș și vor veni să percheziționeze orașul.

— Cu pieptenele des, murmură Mallory.

— Cu pieptenele des. Și ce vor găsi ? Louki făcu o pauză, apoi se grăbi ca nu cumva cineva să-i fure ideea. Din nou nu vor găsi nimic, spuse el triumfător. Și de ce ? Pentru că va începe să plouă, nu va mai fi lună — pentru că exploziv ii vor fi ascunși și noi vom fi plecați din oraș.

— Plecați ? Unde ? întrebă Mallory uimit.

— Unde decît la castelul Vygos, domnule maior Mallory. Acolo nu se vor gîndi să ne caute.

Mallory îl privi cîteva secunde tăcut fără să spună ceva, apoi se întoarse spre Andrea.

— Căpitanul Jensen a făcut o singură greșeală, murmură el. N-a ales omul potrivit să conducă această expediție. Dar nu face nimic. Cu Louki de partea noastră cum putem să eșuăm ?

Mallory își lăsă încet rucsacul pe acoperișul de pămînt bătătorit, ridică capul și fixă cu privirea întunericul, apărîndu-și ochii cu amîndouă mîinile de primele picături de ploaie. De acolo de unde stăteau — pe dărăpănatul acoperiș al casei cele mai apropiate de fortăreață de pe versantul răsăritean al pieței — peretele fortăreței se ridica încă cinci-șase metri deasupra capetelor lor ; periculoasele vîrfuri de fier curbate în afară și în jos cu care se termina zidul se pierdeau în întuneric.

— Acolo e, Dusty, murmură Mallory. O nimica toată !

— O nimica toată ! Miller era îngrozit. Trebuie... trebuie să trec peste vîrfurile alea ?

— O să-ți fie al dracului de greu să treci peste ele, răspunse scurt Mallory. Îi zîmbi lui Miller, îl bătu pe spate și își sprijini rucsacul de picior. Vom arunca frînghia în aer, cîrligul se va prinde și te vei cățăra iute sus...

— Și din cauza acelor șase șiruri de sîrmă ghimpată voi sîngera de moarte, îl întrerupse Miller. Louki spune că sînt cei mai mari țepi pe care i-a văzut vreodată.

— Vom folosi foaia de cort, spuse Mallory căutînd să-l liniștească.

— Șefule, am o piele delicată, se plînse Miller. Poate un fel de saltea cu arcuri...

— Ei bine, ai o oră la dispoziție să o găsești, îi răspunse Mallory nepăsător. Louki apreciase că va trece cel puțin o oră pînă ce detașamentul însărcinat cu percheziția va părăsi partea de nord a orașului, dîndu-i lui și lui Andrea ocazia de a începe o acțiune de diversiune.

— Haide să ascundem lucrurile astea și să plecăm. Vom băga rucsacurile în colțul ăsta și le vom acoperi cu pămînt. Dar mai întîi scoate frînghia, cînd ne vom întoarce aici nu vom mai avea timp să desfacem pachetele.

Miller se lăsă în genunchi, scotoci cu mîinile în rucsac, apoi își exprimă brusc nemulțumirea.

— Ăsta nu-i sacul care-mi trebuie, mormăi el dezgustat. Și deodată vocea i se schimbă. Stai, așteaptă un minut, totuși.

— Ce este, Dusty ?

Miller nu-i răspunse imediat. Cîteva secunde explora cu mîinile conținutul rucsacului apoi își înălță capul.

— Șefule, bomba cu explozie întîrziată. Vocea lui era plină de mînie, o mînie cumplită care-l surprinse pe Mallory. A dispărut !

— Ce ? Mallory se aplecă și începu să caute și el în rucsac. Nu se poate, Dusty, nu se poate. S-o ia dracu, omule ai împachetat lucrurile singur !

— Sigur că da, șefule, scrîșni din dinți Miller. Și apoi un ticălos s-a furișat în spatele meu și a despachetat-o.

— Imposibil ! protestă Mallory. Absolut imposibil, Dusty ! Ai închis rucsacul singur — te-am văzut azi dimineață în pădure și de atunci Louki a cărat rucsacul tot timpul. Lui Louki i-aș încredința și viața mea !

— Și eu șefule !

— Poate ne înșelăm amîndoi. Mallory continuă calm. Poate, ai uitat-o afară. Sîntem amîndoi al naibii de obosiți, Dusty. Miller îl privi ciudat, un moment nu spuse nimic apoi începu să înjure din nou. E numai vina mea, șefule, numai vina mea!

— Ce vrei să spui, că e numai vina ta? Pe toți sfinții, omule, eram acolo cînd... Mallory se opri, se ridică repede în picioare și privi în întuneric. În partea de sud a pieței răsunase unica împușcătură a unei carabine, ca o lovitură de bici, urmată de sunetul slab și ascuțit al glontelui ricoșat, și apoi liniște.

Mallory rămase nemișcat, cu pumnii strînși lîngă trup. Trecuseră peste zece minute cînd el și cu Miller îl lăsaseră pe Panayis să-i conducă pe Brown și Andrea la castelul Vygos, acum trebuiau să fi ajuns destul de departe de piață. Și mai mult ca sigur că nici Louki nu ar fi trebuit să fie acolo. Instrucțiunile lui Mallory pentru el fuseseră explicite — să ascundă restul cartușelor de trinitrotoluen pe acoperiș și apoi să-i aștepte acolo pe el și pe Miller, ca să-i conducă la castel. Dar ceva n-a mers cum trebuie, ceva mergea mereu prost. Sau poate o capcană, poate un șiretlic. Dar ce fel de capcană?

Brusc, gîngăvitul unei mitraliere grele puse capăt gîndurilor lui și o clipă sau două fu numai ochi și urechi. Apoi numai pentru cîteva minute se intercală o altă mitralieră mai ușoară și deodată, tot atît de brusc cum începuseră, ambele tăcură și Mallory nu mai aștepta deloc.

— Strînge lucrurile, șopti el repede. Le luăm cu noi, ceva merge prost. În mai puțin de treizeci de secunde strînseseră în rucsacuri frînghiile și explozivii, le legară de spate cu curele și plecară.

Aproape frînți în două, cu grijă, pentru a nu face nici un zgomot, se întoarseră alergînd pe acoperișuri la vechea casă unde se ascunseseră la începutul după-amiezii și unde trebuiau să se întîlnească cu Louki. Tot alergînd, ajunseră la cîțiva metri de casă cînd zăriră apărînd o siluetă întunecată. Mallory își dădu seama imediat că nu era Louki, era mult mai înalt decît Louki și, fără să se oprească, se aruncă cu cele nouăzeci de kilo-

grame ale sale orizontal spre silueta necunoscută într-un atac ucigător, umărul său îl lovi pe necunoscut chiar sub stern, golindu-i plămînii de ultima particulă de aer, cu un geamăt de durere. O secundă mai tîrziu mîinile mușchiuloase ale lui Miller înconjurară gîtul necunoscutului, strangulîndu-l încet.

Și ar fi murit strîns de gît pentru că nici unul din ei nu mai era în toate mințile dacă Mallory, intuitiv, nu s-ar fi trezit și s-ar fi aplecat deasupra obrazului contractat cu ochii ieșiți în afară, ficși. Se dădu înapoi cu un strigăt de groază.

— Dusty, șopti el răgușit. Pentru Dumnezeu, oprește-te. Lasă-l! E Panayis!

Dar Miller nu-l auzi. În întuneric obrazul lui era de piatră, capul i se cufunda din ce în ce mai mult între umerii curbați, intensificîndu-și strînsoarea, strangulîndu-l sălbatic pe grec într-o liniște ciudată.

— E Panayis, nebunul dracului, Panayis! Cu gura lîngă urechea americanului, mîinile lui strîngeau pumnii celuilalt, încercînd să-i smulgă de pe gîtul lui Panayis. Auzea călcîiele lui Panayis lovind surd acoperișul de turbă, și-l apucă cu toată puterea pe Miller de mîini, de două ori auzise același sunet cînd murise cineva în mîinile uriașe ale lui Andrea și își dădu seama cu certitudine că Panayis va merge pe același drum, și încă repede, dacă nu-l va face pe Miller să înțeleagă. Dar deodată Miller înțelese, se destinse cu greu, se ridică în genunchi cu mîinile atîrnîndu-i fără valgă lîngă trup. Respiră adînc, privi în jos tăcut la omul de la picioarele lui.

— Ce dracu e cu tine? întrebă Mallory încet. Ești surd sau orb sau una și alta?

— Bănuiesc că e ceva în genul ăsta. Miller își trecu mîna peste frunte, fața lui era lipsită de expresie. Regret, șefule, regret!

— De ce dracu îmi ceri scuze? Mallory privi departe apoi în jos spre Panayis. Grecul se ridicase acum în șus și își masa gîtul îndurerat, inspirînd aerul cu nesaț. Poate că Panayis s-ar cuveni să le primească...

— Scuzele mai pot aștepta, îl întrerupse Miller brusc. Întreabă-l ce i s-a întîmplat lui Louki.

Mallory îl privi un moment, încercă să-i răspundă, își schimbă gîndul și traduse întrebarea. Ascultă răspunsul gîfîit al lui Panayis — cînd încerca să vorbească evident avea dureri — și gura lui deveni o linie încleștată de amărăciune. Miller îl urmări, remarcă prăbușirea umerilor neozeelandezului și simți că nu mai putea să aștepte.

— Ei bine, șefule, ce este ? I s-a întîmplat ceva lui Louki, nu-i așa ?

— Da, răspunse Mallory inexpresiv. N-au ajuns decît pînă la străduța din spatele casei cînd s-au întîlnit cu o patrulă germană care le bloca drumul. Louki a încercat să-i respingă dar mitraliorul l-a lovit în piept. Andrea l-a ucis pe mitralior și l-a luat pe Louki. Panayis spune că va muri cu siguranță.

CAPITOLUL 14

MIERCURI NOAPTEA

De la 19,15 la 20,00

Cei trei oameni ieșiră din oraș fără nici o dificultate luînd-o de-a dreptul peste cîmp spre castelul Vygos și evitînd șoseaua principală. Acum începuse o ploaie mare și de durată, pămîntul era plin de apă și noroi, cele cîteva terenuri arate pe care le traversaseră fiind aproape impracticabile. Tocmai răzbiseră printr-un astfel de teren și se putea zări silueta întunecată a turnului — castelul era la mai puțin de o mie cinci sute de metri în linie dreaptă față de oraș, și nu cum exagerat evaluase distanța Louki — cînd trecură pe lîngă o colibă de pămînt părăsită și Miller vorbi pentru prima oară de cînd plecaseră din piața orașului Navarone.

— Sînt frînt de oboseală, șefule ! Capul îi cădea pe piept și răsuflarea îi era grea. Cred că bătrînul Miller e pe ducă, nici picioarele nu-l mai țin. Nu putem să stăm jos cîteva minute și să fumăm ?

Mallory îl privi surprins, și își aminti cît de obosite erau și picioarele lui și consimți mai mult în silă. Miller nu era omul să se plîngă dacă nu era aproape epuizat.

— Bine, Dusty, cred că nu ne poate strica un minut sau două. Traduse repede în grecește aceste vorbe și intră în colibă. Miller îl urmă, plîngîndu-se de bătrînețe. Odată intrați, Mallory căută pe dibuite drumul spre nelipsita bancă de lemn, se așeză bucuros, aprinse o țigară, după care se uită în sus nedumerit. Miller era tot în picioare, înconjura încet coliba și lovea continuu zidurile.

— De ce nu stai jos ? îl întrebă el iritat. În primul rînd pentru asta ai venit aici, nu-i așa ?

— Nu, șefule, nu prea. Tărăgănarea vorbelor lui era cît se poate de limpede. A fost un truc ieftin ca să intrăm înăuntru. Vreau să-ți arăt două sau trei lucruri deosebite.

— Deosebite. Ce naiba vrei să spui ?

— Aveți puțină răbdare, domnule căpitan Mallory ! Cererea lui Miller avea un caracter formal. Aveți răbdare cîteva minute, nu vă irosesc timpul. Aveți cuvîntul meu, domnule căpitan Mallory !

— Foarte bine. Mallory era intrigat, dar încrederea sa în Miller era neclintită. Cum vrei. Numai să nu o lungești prea mult.

— Mulțumesc, șefule ! Pentru Miller, efortul de a-și păstra tonul formal era prea mare. N-o să dureze mult. Trebuie să fie o lampă sau o lumînare pe aici — n-ați spus dumneavoastră că insularii le lasă întotdeauna în casele pe care le părăsesc.

— Această superstiție ne-a fost foarte folositoare. Mallory se aplecă cu lanterna sub bancă apoi se ridică. Sînt aici vreo două sau trei lumînări.

— Șefule, am nevoie de lumină. Am cercetat, nu sînt ferestre. E-n regulă ?

— Aprinde o lumînare și eu am să ies afară să văd dacă se zărește ceva. Mallory ignora complet intențiile americanului. Simțea că Miller nu vroia ca el să spună ceva și afișa o desăvîrșită siguranță care excludea întrebările. În mai puțin de un minut Mallory se întoarse. De afară nu se vede nici o rază de lumină, raportă el.

— Foarte bine. Mulțumesc, șefule. Miller aprinse încă o lumînare apoi lăsă să-i alunece de pe umeri chinga ruscacului ; puse sacul pe bancă și rămase o clipă tăcut.

Mallory se uită la ceas apoi privi spre Miller.

— Trebuia să-mi arăți ceva, îi reaminti el.

— Mda, e adevărat. Trei lucruri, am spus. Caută în sac și scoase afară o cutiuță neagră, ceva mai mare decît o cutie de chibrituri. Corpul delict numărul unu, șefule.

Mallory privi curios. — Ce-i asta ?

— O bombă cu mecanism de ceasornic. Miller începu să deșurubeze capacul din spate. Detest lucrurile astea

blestemate. Îmi face impresia că sînt unul din teroriștii aceia cu pălărie neagră și cu mustață ca a lui Louki, care umblă cu asemenea mașinării negre cu praf de pușcă, în stare să arunce totul în aer. Dar funcționează bine. Scoase capacul cutiei. În lumina lanternei examină mecanismul. Asta însă nu funcționează, nu mai merge, adăugă el încet. Ceasornicul e perfect dar brațul de contact a fost răsucit în afară. Mașinăria asta poate să ticăie pînă la Sfîntu-așteaptă fără să aprindă nici un foc de artificii.

— Dar cum dracu...

— Corpul delict numărul doi. Miller păru că nici nu-l aude ; deschise cutia cu focoase și scoase cu grijă un focos din învelișul lui de vată și pîslă și-l examină atent la lumina lanternei. Apoi îl privi pe Mallory din nou. Fulminat de mercur, șefule. Sînt numai șaptezeci și șapte de granule, destule ca să-ți zboare degetele. Nestabil ca dracu, la cea mai ușoară atingere sare în aer. Americanul îl lăsă să cadă jos și-l izbi tare cu călcîiul. Mallory tresări involuntar și se dădu înapoi. Dar nu se produse nici o explozie, nimic.

— Nici asta n-a funcționat prea bine, nu-i așa, șefule ? Sută la sută că și celelalte sînt goale. Scoase un pachet de țigări, își aprinse una și urmări rotocoalele de fum cum se învîrteau deasupra lumînării. Își puse țigările înapoi în buzunar.

— Mai era și un al treilea lucru pe care vroiai să mi-l arăți, spuse Mallory calm.

— Mda, vroiam să vă arăt altceva. Vocea lui era nespus de blîndă și lui Mallory i se făcu deodată frig. Vroiam să vă arăt un spion, un trădător, cel mai crud, cel mai mincinos, cel mai criminal, cel mai șmecher ticălos pe care l-am cunoscut vreodată ! Americanul își scoase mîna din buzunar, în mînă ținea strîns revolverul cu surdină, țeava era îndreptată spre inima lui Panayis. Și continuă mai blînd ca niciodată. Iuda Iscarioteanul era un nimic pe lîngă amicul ăsta, șefule... Scoate-ți haina, Panayis !

— Ce dracu faci ? Ești nebun ? Mallory dădu buzna, în parte supărat, în parte uluit, dar în fața brațului întins al lui Miller, rigid ca o bară de oțel, se opri brusc.

— Ce timpenie mai e și asta ? Nu pricepe englezește !

— Credeți că nu înțelege ? Atunci de ce a ieșit din peșteră ca o săgeată cînd Casey a spus că a auzit un zgomot afară... și de ce a părăsit primul păduricea de roșcovi azi după-masă dacă n-a înțeles ordinul dumneavoastră ? Scoate-ți haina, Iudă, sau te împușc în brat. Ai la dispoziție două secunde.

Mallory se pregăti să sară cu brațele de gîtul lui Miller, să-l trîntească la pămînt, dar se opri la mijlocul drumului cînd văzu expresia de pe fața lui Panayis — își arăta dinții, ochii lui negri ca tăciunele aruncau priviri ucigătoare. Mallory nu mai văzuse niciodată atîta răutate care se schimbă în durere și nesiguranță. Glonțul îl lovi în brat chiar sub umăr.

— Ai două secunde și apoi urmează celălalt brat, spuse Miller împietrit. Dar Panayis își scotea deja haina, negrii lui ochi de fiară nu-l slăbeau pe Miller. Mallory îl privi, tresări involuntar și se uită din nou la Miller. Singurul cuvînt care ar putea descrie expresia de pe fața americanului este indiferența, își zise Mallory. Indiferența. Fără nici un motiv, Mallory se simți mai înfrigurat decît oricînd.

— Stînga-mprejur ! Revolverul lui nu tremura deloc. Panayis se întoarse încet, Miller înaintă cîțiva pași, îi apucă cămașa neagră de guler și printr-o mișcare bruscă îi rupse tot spatele.

— Deh, deh, cine s-ar fi gîndit la una ca asta ? spuse el tărăgănat. Surpriză, surpriză și iar surpriză. Ți-aduci aminte, șefule, acest individ a fost biciuit în Creta în piața publică de nemți, biciuit pînă la sînge. Spinarea lui e într-o stare groaznică, nu-i așa ?

Mallory privi dar nu spuse nimic. Era cu totul descumpănit, gîndurile lui se învîrteau ca într-un calcidoscop, mintea lui se sforța să se adapteze noii situații, trebuia să-și schimbe părerile, pe care le avusese pînă atunci. Nici o cicatrice, nici măcar un singur stigmat nu se vedea pe piela lui brună și netedă.

— S-a vindecat cam repede, murmură Miller. Numai o minte sucită și neroadă ca a mea a putut să se gîndească că a fost agentul nemților în Creta, că a fost demascat de Aliați ca fiind agent al coloanei a cincea, că nemții nu i-au mai putut utiliza și că a fost trimis înapoi la Navarone pe o vedetă rapidă la adăpostul întunericului. Biciuit ! Navaronezii credeau că s-a întors într-o barcă ! Vorbe goale ! Miller făcu o pauză și își strîmbă gura. Mă întreb cîte monede de argint a cîștigat în Creta pînă l-au dibuit ?

— Dar pe toți sfinții, omule ! Doar n-ai de gînd să condamni un om pentru că a trecut de partea noastră ! protestă Mallory. Dar ciudat, nu se simțea la fel de pornit ca vorbele lui. Cîți supraviețuitori ar mai fi printre Aliați, dacă...

— Nu sînteți încă convins, hîm ? Miller îndreptă neglijent revolverul înspre Panayis. Ridică-ți cracul stîng, Iscarioteanule ! Ai la dispoziție două secunde.

Panayis făcu ce i se cerea. Ochii lui negri, veninoși, nu-l slăbeau pe Miller. Își suflecă pantalonul negru pînă la genunchi.

— Mai sus ! Așa, mai băiete ! îl încurajă Miller. Și acum scoate bandajul, scoate-l. Trecură cîteva secunde, apoi Miller dădu trist din cap. O rană îngrozitoare, șefule, o rană îngrozitoare !

— Încep să înțeleg punctul tău de vedere, spuse Mallory gînditor. Pielea bronzată de pe piciorul mușchiulos al lui Panayis nu era nici măcar zgîriată. Dar de ce dracu...

— E simplu, sînt cel puțin patru motive. Acest tînăr este un trădător scîrbos și ticălos — pînă și un șarpe cu clopoței care se respectă nu s-ar apropia de el nici la un kilometru — dar e un ticălos inteligent. S-a prefăcut că e rănit la picior ca să poată rămîne în peștera din „Terenul de joc al dracilor" cînd noi patru ne-am întors ca să-i oprim pe vînătorii de munte, să urce panta de lîngă păduricea de roșcovi.

— De ce ? I-a fost teamă că-l va împiedica cineva ? Miller scutură capul nerăbdător.

— Tînărului ăsta nu-i e teamă de nimic. A rămas să scrie un bilet. Mai tîrziu, sub pretextul că piciorul lui e grav rănit a rămas în urma noastră și a lăsat biletul undeva la vedere. Asta trebuie că a fost mai devreme. Pe bilet spunea probabil că vom ieși în cutare și cutare

loc și, dacă vor, să trimită acolo o delegație de bun sosit, ca să ne primească. Aduceți-vă aminte că au trimis-o, mașina lor am șutit-o ca să ajungem în oraș... Atunci pentru prima dată am început să-l bănuiesc serios pe amicul nostru : după ce a rămas în urma noastră, ne-a ajuns prea repede — al naibii de repede pentru un om cu piciorul rănit. Dar nu m-am convins decît astă-seară cînd am desfăcut rucsacul, în piață.

— Ai menționat numai două motive, îl îndemnă Mallory.

— Ajung și la celelalte. Numărul trei : putea să rămînă în urmă cînd delegația de primire ar fi deschis focul asupra noastră, că doar Iuda ăsta nu avea de gînd să se lase doborît înainte de a-și încasa salariul. Și numărul patru — vă aduceți aminte scena aceea cu adevărat mișcătoare cînd v-a implorat să-l lăsați să rămînă la intrarea peșterii care ducea în valea prin care am ieșit la șosea ? Avea de gînd să-l imite pe Horațiu Cocles în scena de pe pod.

— Adică, vrei să spui că avea de gînd să le arate peștera în care ne aflam ?

— Exact. După aceea a ajuns aproape la disperare. Încă nu eram sigur dar devenisem teribil de bănuitor, șefule. Nu știam ce mai vroia să încerce. Așa că atunci cînd ultima patrulă urca valea, l-am pocnit tare și bine.

— Înțeleg, spuse Mallory calm. Acum înțeleg. Și îl privi tăios pe Miller. Trebuia să-mi fi spus. N-aveai dreptul...

— Șefule, aveam de gînd. Dar n-am avut ocazia. Tînărul ăsta era tot timpul primprejur. Tocmai începusem să-ți spun acum o jumătate de oră cînd au început să tragă mitralierele.

Mallory dădu din cap înțelegător.

— De cînd ai început să te îndoiești, Dusty ?

— De la povestea cu ienupărul, răspunse Miller scurt. Vă amintiți cum a spus Turzig că a reușit să ne găsească ? A mirosit ienupărul.

— E adevărat. Ardeam lemn de ienupăr.

— Sigur că da. Dar a spus că l-a mirosit de pe Muntele Kostos și vîntul suflase tot timpul dinspre Kostos.

— Cerule ! suspină Mallory. Bineînțeles, bineînțeles. Și eu nu mi-am dat seama deloc.

— Dar nemții știau unde sîntem. Cum ? Ei bine, nu puteau cum să ghicească, cum nu puteam nici eu. Așa că cineva i-a informat și acesta a fost amicul nostru. Amintiți-vă — v-am spus că s-a întîlnit cu niște prieteni cînd am coborît după provizii la Margaritha ? Miller scuipă cu dezgust. M-am păcălit pe toată linia. Prieteni ? N-am știut cîtă dreptate aveam. Sigur că erau prietenii lui, prietenii lui nemții ! Și alimentele pe care a spus că le-a luat din bucătăria comandantului — chiar le-a luat din bucătăria comandantului. Mai mult ca sigur că s-a dus și le-a cerut și bătrînul Skoda i-a dat valiza lui, să le ducă !

— Dar neamțul pe care l-a omorît la întoarcerea din sat. Doamne, cu siguranță...

— Panayis l-a omorît ! În vocea lui Miller era o sumbră certitudine. Ce mai contează încă un cadavru în plus. Probabil că s-a împiedicat de nenorocitul acela și a fost nevoit să-l ucidă. De culoarea locală. Amintiți-vă, Louki era acolo și nu voia să-i trezească bănuielile. Oricum, l-ar fi învinovățit pe Louki. Tipul ăsta nu e om... și îți aduci aminte cînd a intrat în biroul lui Skoda la Margaritha cu Louki, că îi curgea sînge dintr-o rană de la cap ?

Mallory încuviință, dînd din cap.

— Bulion sadea. Probabil tot din bucătăria comandantului, spuse Miller cu amărăciune. Dacă Skoda ar fi eșuat prin toate celelalte mijloace, s-ar mai fi putut servi de acest amic ca informator. De ce nu l-a întrebat niciodată pe Louki unde sînt explozivii, nu știu.

— N-a bănuit desigur că Louki știe unde sînt.

— Poate. Dar un lucru știa ticălosul ăsta — cum să folosească o oglindă. Probabil că a heliografiat din pădurice a de roșcovi la garnizoană și le-a comunicat poziția noastră. Altă explicație nu este, șefule. Apoi în dimineața asta la un moment dat a pus mîna pe rucsacul meu, a scos repede-toate focoasele lente și a aranjat mecanismul de ceasornic al bombei și detonatorii. Ar fi trebuit să-i zboare mîinile cînd a atins fulminatul. Dumnezeu știe unde a învățat să mînuiască blestemățiile astea.

— În Creta, spuse Mallory convins. Nemții au avut grijă de asta. Un spion care nu poate fi în același timp și un sabotor nu e bun de nimic pentru ei!

— Și a fost foarte bun, spuse Miller încet. Foarte, foarte bun. O să le lipsească micul lor prieten. Iuda ăsta a fost un băiețel tare șmecher.

— A fost. Cu excepția serii acesteia. Trebuia să-și dea seama că cel puțin unul din noi îl va bănui...

— Probabil că și-a dat seama, îl întrerupse Mallory. Dar a fost dezinformat. Cred că Louki e nevătămat. Cred că tînărul acesta l-a informat pe Louki să-l lase în locul lui — Louki s-a temut întotdeauna de ei — apoi s-a dus liniștit la prietenii lui din fortăreață, le-a spus să trimită o companie bine înarmată la Vygos, ca să-i prindă pe ai noștri și i-a rugat să tragă cîteva focuri — sincerul nostru prieten era foarte priceput în redarea culorii locale — apoi s-a întors liniștit în piață, s-a urcat pe acoperiș și a așteptat să-i avertizeze pe prietenii lui curînd după ce vom fi intrat pe ușa din spate. Dar Louki a uitat să-i spună un lucru — că trebuia să ne întîlnim pe acoperiș și nu în casă. Așa că amicul ăsta a stat la pîndă așteptînd ca de acolo de sus să le facă un semn prietenilor lui. Pariez zece contra unu că în buzunar are o lanternă.

Mallory luă haina lui Panayis și o examină repede.

— Are.

— Atunci asta e. Miller își aprinse o altă țigară, urmări chibritul cum arde încet pînă la capăt apoi își îndreptă capul spre Panayis. Ce simți cînd știi că ai să mori, Panayis, ce impresie îți face faptul că simți ce au simțit toți nenorociții aceia care au simțit ce simți tu acum, înainte de a muri — toți bărbații aceia din Creta, toți tinerii și care au murit pentru că au crezut în tine. Ce impresie îți face, Panayis?

Panayis nu răspunse nimic. Stătea acolo nemișcat, mîna lui stîngă strîngea tare brațul drept, atins de glonț, încercînd să oprească sîngele, figura lui întunecoasă, rău tăcioasă era plină de ură, buzele lui rînjeau neomenește. Nu-i era frică deloc și Mallory se încordă. Panayis cu siguranță trebuia să facă o ultimă încercare disperată de a-și salva viața dar după ce se uită la Miller știu că nu

putea fi vorba de nici o încercare, pentru că strania siguranță, hotărîrea neclintită, imobilitatea totală a mîinii și a ochilor americanului excludeau pînă și gîndul, nu numai posibilitatea evadării.

— Prizonierul n-are nimic de spus! Miller rosti sentința pe un ton obosit. Presupun că ar trebui să spun ceva. Presupun că ar trebui să debitez o lungă tiradă ca judecător, juriu și călău, dar nu cred că am să mă obosesc. Morții sînt martori proști... Poate nu e vina ta, Panayis, poate că ai un motiv serios, grav pentru care ai ajuns ceea ce ești. Dumnezeu știe! Eu nu știu și nici nu-mi pasă. Au murit prea mulți oameni. Am să te ucid, Panayis, și am să te ucid chiar acum! Miller lăsă țigara să cadă și o strivi de pardoseala colibei. N-ai nimic de zis?

Și nu avu nimic altceva de zis, ura, răutatea ochilor lui negri spuseră totul în locul lui. Miller înclină capul o dată, ca și cum i-ar fi dat tainic acordul. Atent, precis, îl împușcă de două ori pe Panayis drept în inimă, stinse luminările, întoarse spatele și, mai înainte ca Panayis să cadă mort la pămînt, Miller era la jumătatea drumului spre ușă.

— Andrea, mi-e teamă că n-am să pot. Louki își reluă locul obosit, dînd din cap cu disperare. Îmi pare rău, Andrea. Nodurile sînt strînse prea tare.

— Nu contează. Andrea se întoarse într-o rînă și încercă să-și desfacă legăturile strînse de la picioare și de la mîini. Nemții ăștia sînt foarte șireți, fringhiile ude nu pot fi desfăcute, ci numai tăiate. Tipic. Nici nu pomeni de faptul că cu cîteva minute mai înainte se răsucise ca să ajungă la funia care lega mîinile lui Louki și legat ca și el cu o fringhie lungă de un cîrlig de fier cîteva ori. Vom încerca altceva.

De la Louki își purtă privirea de-a lungul încăperii prost luminate de o lampă cu ulei care fumega așezată lîngă ușa cu gratii: lumina galbenă era atît de slabă încît Casey Brown — imobilizat ca o pasăre domestică și legat ca și el cu o fringhie lungă de un cîrlig de fier suspendat în tavan — se zărea ca o pată informă în colțul opus al camerei cu pardoseala de piatră. Lui An-

drea îi scăpă un zîmbet amar. Din nou căzuse prizonier — pentru a doua oară în aceeași zi — la fel de ușor și pe neașteptate încît n-avusese nici o șansă să se opună. Fuseseră capturați pe negîndite într-o cameră de la etaj imediat după ce Casey terminase convorbirea cu Cairo. Patrula știuse exact unde se găseau și cînd șeful lor îi asigură că totul se sfîrșise și le explică plin de bucurie rolul jucat de Panayis, deveni lesne de înțeles ușurința și succesul acestei lovituri. Și în mod cert era greu să nu împărtășești convingerea lor, că Mallory și Miller nu mai aveau nici o șansă. Și totuși, Andrea nu se gîndi nici o clipă la înfrîngere.

Privirea lui se îndepărtă de Casey Brown, făcu înconjurul încăperii, cercetă tot ce se putea zări — pereții și podeaua de piatră, cîrligele, canalele de ventilație, ușa masivă cu gratii. O carceră de tortură, dar Andrea mai văzuse locuri ca acesta. Localnicii îi spuneau castel dar de fapt era o străveche construcție, un fel de conac construit în jurul turnurilor crenelate. Andrea știa că odinioară, nobilii franci care își construiseră aceste turnuri trăiseră bine. Nu era vorba de o carceră, ci pur și simplu de cămara unde își atîrnau carnea și vînatul și pe care o făcuseră fără ferestre și lumină pentru a...

Lumina ! Andrea se întoarse și cu ochii pe jumătate închiși privi lampa de ulei fumegîndă.

— Louki, strigă el încet. Micuțul grec își întoarse ochii spre el.

— Poți să ajungi pînă la lampă ?

— Cred că da... Da, pot !

— Scoate-i sticla, îi șopti Andrea. Ia o cîrpă — e fierbinte. Apoi învelește-o cu cîrpa — și lovește-o de podea... ușor. Sticla e groasă, într-un minut sau două poți să-mi tai legăturile.

O clipă, Louki îl privi fix neînțelegînd ce-i spunea, apoi îi făcu semn din cap că a înțeles. Se tîrî pe podea cu picioarele încă legate, întinse mîna și se opri la cîțiva centimetri de lampă. Un zăngănit metalic și poruncitor răsună lîngă el și atunci își ridică încet capul spre a vedea de unde provenea.

Ar fi putut să întindă mîna și să atingă țeava Mauser-ului ce ieșea printre barele ușii zăbrelite. Din nou

gardianul zăngăni supărat pușca printre gratii și-i strigă cîteva vorbe pe care Louki nu le-a înțeles.

— Lasă-l în pace, Louki, îi spuse Andrea încet. Vocea lui era liniștită, nealterată de supărare. Întoarce-te. Prietenul nostru de afară nu e prea mulțumit.

Ascultător, Louki se întoarse și auzi vocea guturală, de astă dată grăbită și alarmată, apoi zăngănitul pe care-l făcu pușca atunci cînd gardianul o scoase repede dintre gratiile ușii și tropăitul grăbit al pașilor pe dalele de piatră cînd se îndepărtă alergînd pe culoar.

— Ce-o fi cu prietenul nostru ? Casey Brown era la fel de lugubru și de obosit ca de obicei. Pare neliniștit.

Andrea surîse. A observat probabil că mîinile lui Louki sînt libere.

— Ei bine, atunci de ce nu-l leagă din nou ?

— Poate că-i mai greu de cap, dar prost nu este, explică Andrea. S-ar putea să fie o cursă și s-a dus să-și aducă prietenii. Aproape imediat se auzi o bubuitură, ca și cum s-ar fi închis o ușă situată departe de ei, apoi zgomotul unor picioare alergînd pe coridor, zăngănitul metalic al unor chei pe inel, scîrțîitul și scrîșnetul cheii în broască, sunetul ascuțit al balamalelor ruginite și în încăpere intrară doi soldați, negricioși și amenințători cu cizmele lor înalte și armele gata să tragă. Două sau trei secunde se scurseră pînă ce priviră în jurul lor obișnuindu-și ochii cu întunericul, apoi cel de lîngă ușă spuse :

— Teribil lucru, șefule, aproape deplorabil ! Îi lași singuri cîteva minute și iată ce se întîmplă ? Toți sînt legați fedeleș ca niște păsări înainte de tăiere.

Se făcu o clipă tăcere, o liniște neverosimilă, apoi toți trei se ridicară în picioare privindu-i țintă. Brown își reveni primul.

— Era și timpul, se plînse el. Credeam că n-o să mai veniți niciodată !

— Vrea să spună că își închipuia, că n-o să ne mai vedem niciodată, spuse Andrea liniștit. Nici eu nu mai credeam. Dar iată-vă teferi și sănătoși.

— Da, încuviință Mallory. Mulțumită lui Dusty și minții lui isteță și bănuitoare, care nu se înțelegea cu Panayis pe cînd noi ceilalți dormeam.

— Unde este ? întrebă Louki.

— Panayis ? Miller făcu un semn neglijent cu mîna. L-am lăsat în urmă — a avut un mic accident. Trecu acum în partea cealată a încăperii și fluieră un crîmpei de melodie, în timp ce își scoase cuțitul din teacă, tăie cu grijă frînghiile care legau piciorul rănit al lui Brown. Mallory era ocupat și el, tăia legăturile lui Andrea, explicîndu-i repede ce se întîmplase și în același timp îl ascultă pe grecul uriaș relatînd concis ce pățiseră ceilalți în turn. Apoi Andrea se ridică în picioare, își masă mîinile amorțite și privi spre Miller.

— Fluieratul ăsta al lui, domnule căpitan, sună îngrozitor și ce-i mai rău e că este foarte tare — gardienii...

— Nici o grijă, spuse Mallory înverșunat. Nu se așteptau să ne vadă din nou, pe Dusty și pe mine. Aveau o pază foarte slabă. Se întoarse să-l privească pe Brown, care acum șchiopăta pe podea.

— Cum îți merge piciorul, Casey ?

— Bine, domnule. Brown îi răspunse ca și cum n-ar fi avut nici o importanță. În seara asta am luat legătura cu Cairo. Raportul...

— Poate să mai aștepte, Casey. Trebuie să plecăm cît mai repede. Louki, ești sănătos ?

— Mi-e inima mîhnită, domnule maior Mallory. Un compatriot de al meu. Un prieten în care aveam încredere...

— Și asta poate să aștepte. Haideți !

— Sînteți tare grăbit ? protestă cu blîndețe Andrea. Ieșiră imediat pe culoar, pășind peste paznicul celulei care zăcea prăvălit pe jos. Cu siguranță, dacă și ceilalți sînt ca amicul nostru....

— Din partea asta nu-i nici o primejdie, îl întrerupse Mallory nerăbdător. Soldații din oraș știu sigur acuma sau că nu ne-am întîlnit cu Panayis, sau că l-am aranjat. În orice caz știu sigur că venim aici în goană. Gîndiți-vă și voi. Probabil sînt pe la jumătatea drumului și dacă vin... Se opri brusc, privi țintă la generatorul zdrobit și la resturile aparatului de transmisie al lui Brown, care zăceau într-un colț al holului de la intrare. Bună treabă au făcut, nu-i așa ? spuse el cu amărăciune.

— Mulțumesc Domnului, răspunse Miller pios. Tot ce pot să spun e că avem mai puțin de cărat. Dacă ați vedea în ce stare e spinarea mea datorită blestematului ăsta de generator...

— Domnule ! Brown îl apucă pe Mallory de brat, fapt cu totul contrar obiceiurilor lui de subofițer încît Mallory se opri surprins. Domnule, e foarte important — vreau să spun raportul. Domnule, trebuie să mă ascultați !

Gestul și adînca lui seriozitate îl surprinseră pe Mallory și-i reținură atenția. Se întoarse cu fața spre Brown și i zîmbi.

— În regulă, Casey, să auzim ! spuse el liniștit. Situația nu poate fi mai rea decît este acum.

— Ba poate, domnule ! Casey Brown avea ceva de om obosit și învins iar holul mare de piatră păru ciudat de răcoros. Mi-e teamă, domnule, că poate fi și mai rea. În seara asta am prins Cairo. Recepția a fost excelentă. Am vorbit chiar cu căpitanul Jensen, era ca nebun. Toată ziua a așteptat să ia legătura cu noi. A întrebat cum merg treburile și i-am spus că sînteți chiar în fața fortăreței și sperați să intrați în magazia de muniții peste circa o oră.

— Continuă.

— A spus că asta e vestea cea mai bună pe care a primit-o vreodată, și a mai adăugat că informațiile sale fuseseră greșite, că a fost păcălit, pentru că flota de invazie nu s-a ascuns în timpul nopții în Ciclade, ci vine direct încoace cu o escortă puternică de vedete rapide și de aviație cum nu s-a mai văzut în Mediterana și că trebuie să ajungă mîine în zori pe plajele insulei Kheros. Mi-a comunicat că distrugătoarele noastre au așteptat toată ziua în sud și la sosirea nopții au pornit iar acuma așteaptă un cuvînt de la el, să vadă dacă trebuie să încerce să treacă prin strîmtoarea Maidos. I-am spus că s-ar putea să se ivească vreo dificultate dar mi-a răspuns că, dacă căpitanul Mallory și Miller sînt înăuntru, nu se poate ivi nimic și pe deasupra nu va... sau mai bine zis nu poate risca viețile celor o mie două sute de oameni din Kheros pe simpla prezumție că ceva nu va fi în regulă. Brown se opri brusc

și privi în jos amărît. În hol nimeni nu se mișcă și nici nu scoase un sunet.

— Continuă, repetă Mallory în șoaptă. Fața lui era albă ca varul.

— Asta-i tot, domnule. Asta-i tot. Distrugătoarele vor trece prin strîmtoare la miezul nopții. Brown privi în jos la ceasul lui cu cadran luminos. La miezul nopții. Peste patru ore !

— Oh, Doamne ! La miezul nopții ! Mallory era copleșit, pentru o clipă nu văzu nimic, își frămînta mîinile de disperare. Vor trece la miezul nopții ! Să-i ajute Cerul. Cerul să-i ajute pe toți !

CAPITOLUL 15

MIERCURI NOAPTEA

De la 20,00 la 21,15

Ceasul arăta ora opt și treizeci de minute. Opt și treizeci. Exact o jumătate de oră pînă va suna stingerea. Mallory se întinse pe acoperiș, se lipi strîns de peretele de susținere scund dar care aproape atingea verticala zidurilor înalte ale fortăreței și înjură încet. Ar fi fost de ajuns ca un singur om cu lanternă în mînă să privească peste zidul fortăreței — o pasarelă, la circa un metru și jumătate de marginea superioară, înconjura pe toată lungimea zidurile interioare ale fortăreței — și asta ar fi însemnat sfîrșitul pentru toți. O rătăcitoare rază a unei lanterne și inevitabil ar fi fost descoperiți, era imposibil să nu fie văzuți : el și Dusty Miller — americanul era întins în spatele lui și strîngea în brațe o baterie mare de camion — erau în aer liber și puteau fi văzuți de oricine s-ar fi uitat într-acolo. Poate ar fi trebuit să rămînă cu ceilalți la cîteva case mai încolo, cu Casey și cu Louki, primul ocupat să facă din loc în loc noduri pe o frînghie, iar celălalt încercînd să îmbine un cîrlig de sîrmă la un băț lung de bambus, smuls dintr-un gard de bambus din afara orașului în preajma căruia se ascunseseră în pripă cînd un convoi de trei camioane a trecut pe șosea și i-a depășit, îndreptîndu-se spre castelul Vygos.

Opt treizeci și două minute. Ce dracu făcea Andrea acolo, se întrebă Mallory enervat și imediat regretă enervarea sa. Desigur că Andrea nu pierdea nici o secundă degeaba. Rapiditatea acțiunilor era esențială, graba fa-

tală. Din ceea ce văzuseră, părea puțin probabil să fie vreun ofițer înăuntru — practic jumătate de garnizoană scotocea orașul sau zonele rurale în direcția Vygos — dar dacă unul singur ar da alarma, totul s-ar sfîrși.

Mallory privi la arsura de pe mîna lui și se gîndi la camionul căruia îi dăduseră foc și zîmbi trist. Incendierea camionului fusese pînă atunci singura lui contribuție la performanțele serii. Toate celelalte se datorau fie lui Andrea, fie lui Miller. Andrea fusese acela care văzuse singura rezolvare posibilă a problemei lor. Această clădire din partea de răsărit a pieței — una din nenumăratele case învecinate cu fortăreața în care erau încartiruiți ofițerii. Miller, căruia îi lipseau acum toate bombele cu întîrziere, detonatorii, dinamul și orice sursă de electricitate, fusese cel care spusese deodată că îi trebuie o baterie și din nou Andrea, auzind că de departe venea spre ei un camion, a blocat intrarea drumului spre turnul castelului cu bolovani grei și cu pietre kilometrice, forțîndu-i pe soldați să abandoneze camionul la poartă și să urce drumul la castel alergînd. I-au trebuit numai cîteva secunde să-l imobilizeze pe șofer și pe camaradul lui și, căzuți în nesimțire, să-i lege și să-i ascundă într-o groapă. Nu mult mai mult timp decît i-a trebuit lui Miller să desfacă șuruburile bateriei, să găsească nelipsita canistră de sub treapta mașinii și să toarne conținutul pe motor, pe cabină și pe caroserie. Camionul a explodat cu zgomot într-o mare de flăcări și, așa cum spuse Louki mai devreme, incendierea vehiculelor îmbibate cu benzină nu e lipsită de primejdii — dovadă arsura de la mîna lui care-l ustura tare — dar, tot așa cum spusese Louki, a ars minunat. Într-un fel faptul era regretabil, deoarece atrăsese atenția asupra evadării lor mai devreme decît era nevoie, dar absolut necesar pentru a distruge dovada că lipsea o baterie. Mallory avea destulă experiență și prea mult respect pentru nemți ca să-i subestimeze : puteau să tragă anumite concluzii în legătură cu dispariția bateriei mai degrabă decît mulți alții.

Tresări și se întoarse cînd îl simți pe Miller trăgîndu-l de gleznă. Americanul îi arătă ceva înapoia lui, se

întoarse și-l zări pe Andrea făcîndu-i semne dintr-un chepeng ridicat din colțul cel mai îndepărtat al acoperișului. Fusese atît de absorbit de gînduri iar grecul uriaș atît de tăcut încît nu observase deloc sosirea lui. Mallory dădu din cap, supărat din cauza neatenției lui, luă bateria de la Miller, îi șopti să se ducă să-i aducă pe ceilalți, apoi se furișă pe acoperiș aproape fără zgomot.

Greutatea brută a bateriei era surprinzătoare, o simțea ca și cînd ar fi avut o mie de kilograme, dar Andrea i-o luă din mîini, o ridică peste chepeng, o puse sub braț și coborî scara sprinten pînă la micul vestibul, ca și cînd ar fi cîntărit mai nimic.

Andrea trecu prin ușa deschisă în balconul acoperit care domina portul întunecat, aflîndu-se la circa treizeci de metri deasupra lui. Mallory îl urmă îndeaproape și-l atinse pe umăr, iar Andrea lăsă bateria ușor jos.

— Ai avut greutăți ? îl întrebă el încet.

— Nici una, dragă Keith ! Andrea se ridică. Casa e pustie. Am fost atît de surprins, încît, ca să fiu sigur, am inspectat-o de două ori.

— Perfect ! Minunat ! Presupun că toți sînt în căutarea noastră prin împrejurimi — ar fi interesant de știut ce ar spune dacă ar ști că ne aflăm chiar în vizuina lor ?

— N-ar crede, răspunse Andrea fără să ezite. E ultimul loc unde le-ar da prin cap să ne caute.

— Niciodată n-am dorit mai mult să ai dreptate, murmură Mallory cu ardoare. Se îndreptă apoi spre balustrada cu zăbrele care înconjura balconul și privi în întunericul de sub el și se cutremură. Pînă jos era o distanță mare, mare și mai era și frig, ploaia asta biciuitoare și verticală care-l înghețа pînă la oase... se dădu un pas înapoi și scutură balustrada.

— Crezi că e de ajuns de tare ? șopti el.

— Nu știu, dragă Keith, nu știu, zise Andrea ridicînd din umeri. Sper.

— Sper și eu, repetă Mallory. Dar n-are importanță. Așa ar trebui să fie. Se aplecă din nou peste balustradă, întoarse capul spre dreapta și în sus. În întunericul nopții ploioase abia putea să distingă la o distanță de peste doisprezece metri de locul unde era și la o înălțime

de minimum nouă metri în verticalul peretelui de stîncă o pată mai întunecată ; acolo se afla intrarea peșterii care adăpostea cele două tunuri mari. Intrarea peșterii era aproape inaccesibilă, ca și cum ar fi fost situată pe lună.

Se dădu înapoi și se întoarse cînd îl auzi pe Brown șchiopătînd pe balcon.

— Casey, te rog du-te la intrare și stai acolo. Stai lîngă fereastră. Ușa din față să rămînă descuiată. Dacă avem musafiri, lasă-i să intre.

— Să-i ciomăgesc, să-i înjunghii dar să nu folosesc pistolul. Nu-i așa, domnule ? murmură Brown.

— Așa este, Casey.

— Lăsați pe mine, spuse Brown încruntîndu-se. Și se îndreptă șchiopătînd spre ușă.

Mallory se întoarse spre Andrea — Ceasul meu e fără douăzeci și trei de minute.

— Și al meu la fel. Nouă fără douăzeci și trei de minute.

— Noroc, murmură Mallory și-i zîmbi lui Miller : Haidem, Dusty. Cortina se ridică !

Cinci minute mai tîrziu Mallory și Miller stăteau într-o tavernă chiar în spatele versantului sudic al pieței orașului. În ciuda vopselei albastre de prost gust cu care cîrciumarul vopsise tot ce era la vedere — pereți, mese, scaune, polițe, în aceeași țipătoare culoare oribilă (devenise un obicei aproape general să se vopsească în întreaga insulă cîrciumile în albastru și roșu și cofetăriile în verde) — încăperea era sumbră, prost luminată și aproape tot atît de lugubră ca și eroii războaielor de independență, încruntați și rigizi, cu magnifice mustăți și care îi priveau cu ochii întunecați și arzători dintr-o duzină de portrete șterse, atîrnate pe pereți. Între portrete se găsea cîte un afiș viu colorat ce făcea reclamă pentru berea Fix : impresia generală pe care o producea decorul era de nedescris și Mallory se înfioră gîndindu-se ce s-ar fi întîmplat în cazul cînd cîrciumarul ar fi avut la dispoziție o iluminare mai puternică și nu numai două lămpi de petrol fumegînde așezate în fața lui pe tejghea.

Așa cum era, obscuritatea îi convenea. Mallory știa că hainele lor întunecate la culoare, vestele cu fireturi,

tsanias-urile și cizmele păreau de ajuns de autentice, că și turbanele cu franjuri negre pe care Louki le procurase în chip misterios, dîndu-le o înfățișare identică cu a celor opt localnici din cîrciumă, care nu aveau altceva pe cap. Hainele lor erau destul de bune pentru a nu trezi suspiciuni cîrciumarului — și oricum era greu de presupus că un negustor de vinuri să cunoască pe toți locuitorii într-un oraș de cinci mii de oameni și pe deasupra un grec patriot, așa cum îi asigurase Louki că este cîrciumarul, nu era să ridice bănuitor din sprîncene atîta vreme cît erau de față soldați germani. Și acolo erau patru nemți care stăteau la o masă lîngă tejghea. Și de aceea Mallory era mulțumit că era semiîntuneric. Nu era sigur că el și Dusty nu aveau nici un motiv să se teamă de acești oameni. Louki îi descrisese ca pe o adunătură de femei bătrîne — funcționari de Stat major, presupuse Mallory — care veneau în această tavernă în fiecare seară. Dar n-aveau nici un motiv să dea de bănuit inutil.

Miller își aprinse o țigară indigenă, iute, rău mirositoare și își strîmbă nasul dezgustat.

— În localul ăsta e un miros al dracului de ciudat, șefule !

— Stinge-ți țigara, îl sfătui Mallory.

— N-ai să mă crezi, dar mirosul pe care-l simt e puțin mai al naibii decît ăsta.

— Hașiș, spuse Mallory scurt. E blestemul porturilor din aceste insule. Arătă cu capul un colț întunecat. Fiecăii din sat îl fumează probabil în fiecare seară. Nu trăiesc decît pentru asta.

— Și e musai să facă hărmălaia asta blestemată cînd fumează ? întrebă Miller arțăgos. Ar trebui să vină Toscanini să-i audă !

Mallory privi micul grup înconjurînd într-un colț pe tînărul cîntăreț din *buzuka* — o mandolină cu gîtul lung — care acompaniază obsedantele, nostalgicele cîntece *rembetika* ale fumătorilor de hașiș din Pireu. Își zise că desigur această muzică exercită o anumită atracție prin melancolia ei visătoare, dar în clipa aceea îl enerva. Trebuie să fii într-o anumită dispoziție sufle-

tească în semiîntuneric pentru a prețui lucruri de acest fel — și el nu s-a simțit niciodată mai tulburat în viața lui ca în clipa de față.

— Presupun că e puțin cam sinistru, admise el. Dar cel puțin ne permite să vorbim, ceea ce n-am putea face dacă toți ar șterge-o și s-ar duce acasă.

— Aș vrea să se ducă la dracu, spuse Miller morocănos. Mi-aș ține gura cu plăcere. Gustă în silă din *meze* — un amestec de măsline tăiate, ficat, brînză și mere — ce se găsea într-o farfurie din fața lui. Ca un bun american și vechi băutor de burbon, dezaproba obiceiul grecesc de a mînca și a bea în același timp. Deodată privi în sus și-și strivi țigara pe masă. Pentru numele lui Dumnezeu, șefule, mai e mult ?

Mallory îl privi lung, apoi se uită în altă parte. Știa exact ce simțea Dusty pentru că și el simțea același lucru — tensiune, încordare, fiecare nerv fiind întins la maximum. Atît de multe lucruri depindeau de următoarele cîteva minute ; se va dovedi dacă toată munca și chinurile lor fuseseră zadarnice, dacă oamenii din Kheros vor trăi sau vor muri, dacă Andy Stevens trăise și murise degeaba. Mallory îl privi din nou pe Miller, văzu mîinile lui nervoase, cearcănele adînci din jurul ochilor, gura cu buzele strînse, albă pe la colțuri, văzu toate aceste semne ale încordării, le observă și apoi le alungă din minte. Cu excepția lui Andrea, dintre toți oamenii pe care-i cunoscuse vreodată, l-ar fi ales pe americanul acesta slab și morocănos să-l însoțească în astă-seară. Sau poate și pe Andrea. La Alexandria căpitanul Jensen îl numise „Cel mai bun sabotor din sudul Europei". Și Miller făcuse lunga cale de la Alexandria pînă aici numai pentru a îndeplini această misiune. Seara aceasta era seara lui Miller.

Mallory privi la ceas.

— Stingerea peste cincisprezece minute, spuse el liniștit. Peste douăsprezece minute balonul se va ridica. Pentru noi încă patru minute de așteptare.

Miller dădu din cap dar nu spuse nimic. Își umplu iar paharul din carafa ce se găsea în mijlocul mesei și își aprinse o țigară. Mallory văzu cum îi tresare un nerv la tîmplă și se întrebă cîți nervi putea să observe Miller

pe fața lui. Și se mai întrebă cum se descurca în casa pe care o părăsise Casey Brown cu piciorul rănit. În multe privințe el avea rolul cel mai greu și la momentul oportun trebuia să plece și să lase ușa nepăzită, ca să se ducă pe balcon. Acolo sus un pas greșit... Îl văzu pe Miller cum îl privea ciudat și-i zîmbi strîmb. Trebuia să reușească, trebuia. Se gîndi la ce s-ar întîmpla cu siguranță dacă ar eșua, apoi își alungă aceste gînduri. Nu era bine să se gîndească la aceste lucruri, nu acum, nu în acest moment. Se întrebă dacă ceilalți doi, Andrea și Louki, erau la postul lor, teferi ; trebuiau să fie, deoarece compania care percheziționa trecuse de mult prin cartierul de sus al orașului, dar n-ai de unde să știi ce se putea întîmpla, erau atît de multe piedici posibile... Mallory privi la ceas din nou, niciodată nu văzuse un secundar mișcîndu-se atît de încet. Își aprinse o ultimă țigară, își turnă un ultim pahar de vin și ascultă fără tragere de inimă straniul și tînguitorul cîntec *rembetika* răsunînd într-un colț al cîrciumii. Apoi cîntecul fumătorilor de haşiș se stinse plîngător, paharele se goliră și Mallory se ridică în picioare.

— E timpul să începem treaba, murmură el. Hai să-i să-i dăm drumul.

O porni încet spre ușă, îi ură noapte bună cîrciumarului. Dar în ușă se opri și începu să se caute nerăbdător prin buzunare, ca și cum ar fi pierdut ceva : afară era o noapte liniștită, fără vînt și ploioasă, ploaia puternică sălta picăturile pe strada pietruită cu bolovani — și, cît putea să vadă în ambele direcții, strada era pustie. Satisfăcut, Mallory se întoarse cu fruntea încruntată de supărare, înjură și se duse înapoi la masa pe care tocmai o părăsise, mîna lui dreaptă era băgată în buzunarul interior al hainei. Fără să pară, îl zări pe Dusty Miller împingînd scaunul în spate și ridicîndu-se în picioare. Și atunci Mallory se opri, figura i se lumină și mîinile i se imobilizară. Era exact la un metru de masa unde stăteau cei patru nemți.

— Stați liniștiți ! spuse el în nemțește cu voce joasă și fermă, tot atît de amenințătoare ca și Coltul marinăresc din mîna dreaptă. Sîntem niște disperați. Dacă mișcați, vă vom ucide !

Timp de trei secunde soldații rămaseră neclintiți, cu excepția ochilor măriți de groază. Apoi acela care stătea cel mai aproape de tejghea clipi repede din ochi, mișcă din umăr și scoase un geamăt de durere cînd glonțul îl lovi în antebraț. Zgomotul înăbușit al revolverului cu surdină al lui Miller nu se putea auzi dincolo de pervazul ușii.

— Regret, șefule! se scuză Miller. Poate suferă numai de tremurici. Privi cu interes obrazul schimonosit de durere și sîngele ce îi țîșnea întunecat printre degetele care strîngeau rana. Dar mi se pare că s-a vindecat.

— S-a vindecat! spuse Mallory încruntat. Se întoarse spre cîrciumar, un bărbat înalt, cu o față îngustă, melancolică și o mustață oropsită de mandarin care se lăsa pe colțurile gurii, și i se adresă repede familiar, în dialectul insularilor. Acești oameni știu grecește?

Cîrciumarul clătină din cap. Impasibil, deloc impresionat, se părea că socotea încăierările armate în taverna lui ca un fapt divers și nicidecum ieșit din comun.

— Aștia nu, spuse el disprețuitor. Cred că știu puțin englezește — sînt sigur, dar limba noastră, nu.

— Bine. Sînt ofițer al Intelligence Service-ului. Ai vreun loc unde aș putea să-i ascund pe acești oameni?

— N-ar fi trebuit să faci asta, protestă cîrciumarul blînd. Cu siguranță că mă vor omori.

— Oh, nu, nu vei muri. Mallory își îndreptă pistolul de calibru mare peste tejghea și-l sprijini în stomacul lui. Nimeni nu se putea îndoi că era amenințat și amenințat cu strășnicie, nimeni, pentru că nimeni nu-l văzu pe Mallory clipind din ochi semnificativ cîrciumarului

— Am să te leg împreună cu ei. Așa e bine?

— Bine. La capătul tejghelei este un chepeng. Treptele duc în pivniță.

— Perfect, am să-l găsesc din întîmplare. Mallory îi dădu un brînci brutal și foarte convingător, care-l făcu pe cîrciumăr să se clatine, apoi sări peste tejghea și se îndreptă spre cîntărețul de *rembetika* din colțul cel mai îndepărtat al camerei.

— Duceți-vă acasă, spuse el repede. Dealminteri e aproape ora stingerii. Ieșiți pe ușa de din dos și țineți minte: n-ați văzut nimic și pe nimeni. Ați înțeles?

— Am înțeles, spuse tînărul cîntăreț din *buzuka*. Arătă cu degetul spre tovarășii lui și surise. Sînt oameni răi, dar buni patrioți. Putem să vă ajutăm cu ceva?

— Nu! Mallory era categoric. Gîndiți-vă la familiile voastre. Acești soldați vă pot identifica. Probabil că vă cunosc bine, și voi și ei veniți aici aproape în fiecare seară, nu-i așa?

Tînărul înclină capul.

— Ei bine, acum ștergeți-o! Oricum, vă mulțumesc! Un minut mai tîrziu în pivnița întunecoasă luminată de o luminare Miller îl îmboldea pe soldatul de lîngă el — acela de a cărui talie se apropia mai mult. Scoate-ți hainele! ordonă el.

— Porc de englez! mîrîi neamțul.

— Nu-s englez, protestă Miller. Ai treizeci de secunde pentru a-ți scoate haina și pantalonii.

Neamțul îi trase o înjurătură urîtă, dar nu făcu nici o mișcare să-l asculte. Miller suspină. Avea curaj neamțul, dar timpul trecea. Ochi cu grijă mîna soldatului și apăsă pe tărgaci. Din nou se auzi un „plop" înăbușit și omul privi stupid în jos la gaura sîngerîndă din dosul mîinii sale stîngi.

— Nu trebuie să stricăm această uniformă frumoasă, nu-i așa? spuse Miller vorbăreț. Ridică pistolul automat pînă ce țeava întîlni privirea soldatului. Următorul glonte va nimeri între ochi! Vocea tărăgănată, nepăsătoare era convingătoare. Bănuiesc că nu-mi va trebui prea mult timp să te dezbrac. Dar soldatul începuse să-și scoată uniforma plîngînd de ciudă și de durerea mîinii rănite.

Cinci minute mai tîrziu Mallory, îmbrăcat ca și Miller în uniformă germană, deschise ușa din față a tavernei și privi cu precauție afară. Ploua mai tare ca oricînd și nu era nici țipenie de om pe stradă. Mallory îi făcu semn lui Miller să-l urmeze și închise ușa în urma lui. Cei doi o porniră împreună prin mijlocul străzii fără a căuta să se ascundă în întuneric. Avură de parcurs patruzeci de metri pînă în piața orașului, de acolo o luară la stînga, de-a lungul părții sale de est, pînă ajunseră lîngă vechea casă unde stătuseră ascunși la începutul serii, dar nu-și încetiniră pasul nici cînd mîna

lui Louki apăru misterioasă din spatele ușii întredeschise, o mînă îngreunată de două rucsacuri ale armatei germane — rucsacuri ce conțineau frînghii, amorse, sîrmă și explozivi puternici. Cîțiva metri mai încolo se opriră brusc, se așezară pe vine în spatele unor butoaie uriașe de vin din fața unei frizerii și se uitară la cei doi gardieni înarmați care păzeau poarta arcuită a fortăreței la mai puțin de treizeci de metri de ei, apoi își ridicară rucsacurile pe umeri și așteptară semnalul.

Mai aveau de așteptat numai cîteva clipe — totul fusese sincronizat perfect. Mallory tocmai își strîngea cureaua la rucsac cînd o serie de explozii zguduiră centrul orașului, la mai puțin de două sute de metri de ei, explozii urmate de îndîrjitul răpăit al unei mitraliere, apoi de alte explozii. Andrea se descurca minunat cu grenadele și bombele de fabricație proprie.

Cei doi bărbați se dădură repede înapoi cînd un alt fascicul de lumină albă străpunse întunericul de la o platformă situată mult deasupra porții, un fascicul de lumină paralel cu marginea superioară a zidurilor dinspre est care le scotea în evidență vîrfurile încovoiate și împletitura de sîrmă ghimpată. O frîntură de secundă Mallory și Miller se uitară unul la altul, figurile lor erau încruntate. Panayis nu uitase nimic ; pe aceste împletituri de sîrmă ghimpată ar fi fost țintuiți ca niște muște pe hîrtia de prins muște și mitralierele i-ar fi făcut bucățele.

Mallory mai așteptă o jumătate de minut, atinse brațul lui Miller, se ridică în picioare și începu să alerge ca nebunul, prin piață, strîngînd lîngă coapse țija de bambus cu cîrlig, iar în urma lui tropăia americanul. În cîteva secunde ajunse la porțile fortăreței, santinelele surprinse alergară cîțiva metri în întîmpinarea lor.

— Toată lumea în strada Treptelor ! strigă Mallory. Blestemații aceia de sabotori englezi au fost prinși într-o capcană, într-o casă. Avem nevoie de niște mortiere. Grăbiți-vă, oameni buni, grăbiți-vă, pentru numele lui Dumnezeu !

— Dar poarta ! protestă unul din cei doi gardieni. Nu putem lăsa poarta ! Neamțul n-avea nici o bănuială,

nici una : în atari circumstanțe semiobscuritatea, ploaia torențială, soldatul în uniformă germană care vorbea perfect germana și faptul că în apropiere avea loc o luptă armată — ar fi fost nu știu cum dacă ar fi manifestat o urmă de îndoială.

— Idiotule ! îi strigă Mallory. *Dummkopf* ! Ce e de păzit aici ? Porcii de englezi sînt în strada Treptelor. Trebuie să-i distrugem. Pentru numele lui Dumnezeu, grăbiți-vă ! țipă el disperat. Dacă ne mai scapă o dată, frontul rusesc ne mănîncă !

Mallory puse mîna pe umărul soldatului gata să-l împingă, dar mîna îi căzu în jos inutil. Cei doi soldați plecară imediat, alergînd dezordonat prin piață și se pierdură numaidecît în ploaie și în întuneric. O secundă mai tîrziu Mallory și Miller pătrunseră în interiorul fortăreței din Navarone.

Peste tot domnea o confuzie generală, o confuzie tumultuoasă avînd un scop precis — așa cum era de așteptat din partea trupelor de vînători de munte deprinși cu războiul — dar oricum confuzie : se auzeau comenzi scurte, fluierături, punerea în funcțiune a motoarelor de camion, sergenți fugeau de colo-colo ordonînd oamenilor să pornească sau să se urce în camioanele de transport care-i așteptau. Mallory și Miller alergau și ei, o dată sau de două ori se amestecară printre grupurile de oameni, se învîrtiră în jurul scării unui camion. Nu pentru că ar fi fost deosebit de grăbiți, dar apariția a doi oameni mergînd calm în mijlocul acestei activități febrile ar fi părut ciudată și ar fi dat de bănuit. Așa că alergau cu capul în jos sau ferindu-se ori de cîte ori treceau prin locuri luminate. Miller înjura des și cu foc din cauza efortului fizic neobișnuit.

Ocoliră prin dreapta două blocuri de cazărmi, apoi prin stînga uzina electrică și apoi din nou la dreapta un depozit de muniții și din nou la stînga garajul *Abteilung*-ului. Acum urcau pe întuneric, dar Mallory știa precis unde se găseau, își întipărise în minte atît de bine descrierile asemănătoare făcute de Vlachos și Panayis

încît era sigur că poate găsi drumul fără să se înșele, chiar dacă întunericul ar fi fost complet.

— Ce e asta, șefule ? Miller îl apucă de braț pe Mallory, arătîndu-i o vastă clădire dreptunghiulară care abia se distingea la orizont.

— Rezervorul de apă, îi răspunse Mallory scurt. Panayis spunea că acolo sînt două milioane de litri pentru a inunda cazemata în caz de urgență. Depozitul de muniții este chiar dedesubt ! Arătă cu degetul ceva mai încolo o clădire turtită din beton ca o cutie. Singura intrare în cazemată. E încuiată și păzită.

Acum se apropiau de clădirea în care locuiau ofițerii, comandantul avea apartamentul la etajul doi, de unde putea supraveghea direct turnul masiv de beton armat în care se afla postul de comandă al celor două tunuri uriașe de dedesubt. Mallory se opri brusc, luă o mînă de noroi, se frecă pe obraz și-i spuse lui Miller să facă la fel.

— Machiaj ! îi explică el. Experții l-ar considera puțin cam simplist, dar trebuie s-o facem. Înăuntru luminile fără îndoială vor fi ceva mai puternice.

Urcă scările într-un suflet spre locuințele ofițerilor, izbindu-se de ușile batante atît de tare încît aproape le scoase din țîțîni. Santinela de lîngă tabloul cu chei îl privi mirat și îndreptă țeava unei mici mitraliere spre pieptul neozeelandezului.

— Lasă arma jos, imbecilul dracului ! rosti furios Mallory. Unde-i comandantul ? Repede, bădăranule ! E o chestiune de viață și de moarte !

— Herr — Herr Kommandant ? se bîlbîi santinela. A plecat, au plecat cu toții acum un minut.

— Ce ? Au plecat toți ? Mallory îl privi cu ochi micșorați, amenințători. Ai spus că au plecat toți ? întrebă el încet.

— Da. Sînt... sînt sigur că... Se opri deodată și Mallory își mută privirea undeva, în spatele lui.

— Atunci cine dracu e acolo ? întrebă Mallory sălbatic. Santinela, natural se lăsă păcălită. În clipa în care se întoarse să vadă ce este, o teribilă lovitură de judo îl atinse după ureche. Dar înainte ca nefericitul paznic să cadă la pămînt, Mallory sfărîmă geamul tabloului cu

chei, smulse toate cheile — în total o duzină — din lăcașul lor și le bagă în buzunar. Mai pierdu încă douăzeci de secunde ca să lege mîinile și gura santinelei și apoi s-o închidă într-un confortabil dulap în perete ; apoi plecară mai departe alergînd din nou.

În timp ce înaintau cu greu prin întuneric, Mallory se gîndi că mai aveau un obstacol de trecut — ultimul, al treilea apărări. Nu știa cîți oameni păzeau poarta ferecată a cazematei dar în acel moment de mare și nestăpînită exaltare nu se sinchisea de așa ceva. Era sigur că nici lui Miller nu-i păsa. Se terminase acum cu nesiguranța, cu încordarea nervoasă sau cu temerile necunoscute. Mallory ar fi fost ultimul om din lume să și le mărturisească și mai ales să o creadă, fiindcă pentru astfel de lucruri erau născuți oamenii ca el și ca Miller.

Își scoaseră acum lanternele de buzunar și, în timp ce se afundau în întuneric, ocolind bateriile de tunuri antiaeriene, fasciculul puternic de lumină se balansa sălbatic. Pentru oricine ar fi văzut din față înaintarea lor, totul era astfel făcut ca să înlăture orice bănuială : doi oameni care alergau fără a încerca să se ascundă, unul strigînd celuilalt în nemțește, amîndoi cu lanternele aprinse ale căror fascicule luminoase se ridicau și coborau, se ridicau și coborau întocmai cum se legănau brațele lor pe de lături. Dar aceste baterii de buzunar erau bine camuflate și numai un observator foarte atent ar fi putut constata că lumina nu se îndrepta niciodată dincolo de picioarele alergătorilor.

Deodată Mallory văzu două umbre detașîndu-se din intrarea mai întunecoasă a cazematei, o secundă își fixă lanterna pentru a cerceta terenul și își încetini cursa.

— Perfect, spuse el încet. Iată-i că vin, și nu sînt decît doi. Pentru fiecare cîte unul, dar mai întîi apropie-te cît poți de mult. Repede și fără zgomot. Un strigăt, un glonte și sîntem pierduți și, pentru Dumnezeu, să nu începi să-i lovești cu lanterna ! În buncărul ăsta n-o să fie lumină și n-am să mă tîrăsc peste tot cu o cutie de chibrituri în mînă ! Își mută lanterna în mîna stîngă, scoase Coltul marinăresc, îl întoarse, îl apucă de țeavă

și se opri brusc la cîțiva centimetri de santinelele care alergau în întîmpinarea lor.

— Totul e-n ordine ? gîfîi Mallory. N-a fost nimeni aici ? Repede, omule. Repede !

— Da, da, totul e-n ordine ! Bărbatul era surprins, neliniștit. Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i zarva asta...

— Blestemații ăia de sabotori englezi ! Mallory înjură cumplit. Au ucis santinelele și sînt în fortăreață ! Ești sigur că n-a fost nimeni aici ? Haide, lasă-mă să văd.

Îi împinse pe gardian, trecu de el, examină atent cu lanterna lacătul masiv apoi își îndreptă spatele.

— Mulțumesc cerului, nu-i nimic ! Se întoarse, fasciculul orbitor al lanternei nimeri drept în ochii santinelei, murmură o scuză și stinse lumina, păcănitul sec confundîndu-se cu sunetul moale făcut de crosa Coltului care lovi santinela în spatele urechii, sub cască. Santinela era încă în picioare, începuse de-abia să se clatine cînd cel de al doilea gardian se azvîrli spre el dar Mallory se clătină pe picioare, își reveni, îl lovi cu Coltul pentru siguranță, apoi înțepeni de groază cînd auzi revolverul automat al lui Miller, șuierînd de două ori succesiv — „plop, plop" !

— Ce dracu...

— Șirete animale, șefule ! murmură Miller. Într-adevăr, tare șirete. Mai era un tip pe margine, în umbră. A fost singurul mijloc ca să-l opresc. Un moment se aplecă deasupra omului cu revolverul încărcat în mînă apoi se ridică. Mi-e teamă, șefule, că i-am oprit definitiv ! Vocea lui era lipsită de orice expresie.

— Pe ceilalți leagă-i ! Mallory îl auzise numai pe jumătate, era ocupat cu poarta cazematei, încercînd succesiv cheile în lacăt. Cea de a treia cheie se potrivi, lacătul se desfăcu și masiva ușă de oțel se deschise ușor. Aruncă o privire rapidă împrejur dar nu era nimeni, nu se auzea nimic, doar motorul ambalat al ultimului camion care părăsea poarta fortăreței și pîrîitul îndepărtat al unei mitraliere. Andrea făcea o treabă minunată — numai de n-ar exagera, numai să se replieze pînă nu era prea tîrziu... Mallory se întoarse repede,

aprinse lanterna și intră pe poartă. Miller îl va urma cînd va fi gata.

O scară de oțel fixată în stîncă ducea în jos, spre fundul peșterii. De fiecare parte a scării erau bare de ascensor neprotejate de nici un fel de plasă metalică, cabluri metalice gresate care luceau la mijloc și un jgheab de metal lustruit de fiecare parte a palierului pentru a dirija și stabiliza roțile laterale prevăzute cu arcuri ale ascensorului. De o simplitate spartană, instalația era perfect adecvată scopului și nu putea să existe nici un dubiu în privința utilizării — era macaraua pentru ghidarea obuzelor care cobora în magazia de muniții.

Mallory ajunse jos în peșteră și învîrti lanterna într-un arc de 180 de grade. Aceasta era extremitatea marii peșteri ce se deschidea sub proeminența falnică a falezei care domina întregul golf. După o clipă de examinare își dădu seama că nu era extremitatea naturală a stîncii ci un adaos făcut de mîna omului, roca vulcanică fusese forată și aruncată în aer. Aici nu era nimic altceva decît cele două bare care coborau în întunericul ca smoala și o altă scară, care de asemenea ducea mai jos, la depozitul de muniții. Dar depozitul putea să mai aștepte — cele două preocupări vitale ale clipei de față erau să cerceteze dacă acolo jos nu mai erau și alți paznici și să-și asigure o portiță de scăpare în caz de pericol.

Mallory alergă repede de-a lungul tunelului aprinzînd și stingînd alternativ lanterna. Nemții erau maeștri neîntrecuți în capcane — capcane cu explozive — pentru protecția instalațiilor importante, dar era puțin probabil să dea de ele în acest tunel, avînd în vedere că la cîțiva metri mai încolo erau depozitate cîteva sute de tone de exploziv puternic.

Tunelul în care picura apa pe pardoseala de lemn avea o înălțime de circa doi metri și era ceva mai lat, dar pasajul central era foarte strîmt, majoritatea spațiului era ocupat de o parte și de alta de rolele transportoare pentru uriașele cartușe și obuze. Dar pe neașteptate transportoarele se curbau spre dreapta și spre stînga, plafonul tunelului se ridica vertical în semiobscuritatea domului boltit de deasupra și chiar la picioarele lui. Mallory zări în fasciculul lanternei luciul oțelului —

două șine paralele, solid încastrate în piatră la o distanță de șase metri una de alta, se întindeau în semiîntunericul din față spre imensa gură a peșterii. Și cu puțin înainte de a stinge lanterna — soldații care-i căutau și se întorceau de la „Terenul de joc al dracilor" ar fi putut să zărească ușor lumina cît un vîrf de ac — Mallory aruncă o scurtă privire platformelor turnante unde se terminau șinele strălucitoare și deasupra cărora, înghemuiți ca doi monștri de coșmar dintr-o lume de mult apusă, se ridicau masiv siluetele sinistre și înspăimîntătoare ale celor două tunuri uriașe din Navarone.

Cu lanterna și revolverul legănîndu-se neglijent în mîini, în degete simțind o ciudată furnicare, Mallory merse încet înainte. Încet dar nu tîptil, nu sub tensiunea nervoasă a aceluia care anticipează vreo încurcătură — Mallory era aproape sigur de data asta că în peșteră nu era nici un paznic — ci o încetineală ciudată, ca într-un vis, cu neîncrederea aceluia care îndeplinește ceea ce tot timpul a știut că nu va putea îndeplini, cu încetineala omului care în sfîrșit se găsește față în față cu un dușman de temut, de atîta vreme căutat.

În sfîrșit sînt aici, își repetă Mallory de mai multe ori, sînt aici, în sfîrșit, am izbutit, și iată tunurile din Navarone ; acestea sînt tunurile pe care am venit să le distrug, tunurile din Navarone, și în sfîrșit am ajuns ! Dar, într-un anumit sens, nu putea să-și creadă ochilor...

Încet, Mallory se apropie de tunuri, ocoli o jumătate din platforma turnantă a tunului din stînga și îl examină cît putu mai bine pe întuneric. Era înmărmurit de mărimea lui totală, de circumferința imensă și de raza de acțiune a țevii care se înălța departe în noapte. Își spuse că experții bănuiau că e un tun de numai 240 mm, presupunîndu-se că ei exagerează calibrul, din cauza mărimii limitate a peșterii. Își spuse toate aceste lucruri și-i dezaprobă : alezajul era de 304 mm cel puțin, era cel mai mare tun pe care-l văzuse vreodată. Mare ? Cerule, era gigantic ! Nebuni, orbi, nebuni de legat fuseseră acei care trimiseseră vasul *Sybaris* împotriva acestor...

Șirul gîndurilor se curmă brusc. Mallory rămase liniștit cu o mînă sprijintă pe afetul tunului masiv, încercînd să-și amintească sunetul care-l trezise din meditație. Nemișcat, ascultă din nou, închizîndu-și ochii pentru a auzi mai bine, dar sunetul nu se repetă și brusc realiză că nu se auzea nici un zgomot și tocmai liniștea îi alungase gîndurile și declanșase în subconștient un clopoțel de alarmă. Noaptea era cît se poate de liniștită și de calmă : acolo, în inima orașului, mitralierele amuțiseră.

Mallory înjură încet. Pierduse mult prea multă vreme visînd și timpul trecea repede. Trebuia să zboare — Andrea se retrăsese și mai avea doar cîteva clipe pînă ce nemții vor descoperi că au fost păcăliți, și atunci vor veni în goană și nu avea nici o îndoială unde vor veni. Grăbit, Mallory își scoase rucsacul și trase afară ruloul de coardă cu miez metalic lung de treizeci de metri. Înainte de toate trebuia să-și asigure în caz de pericol o cale de scăpare.

Cu frînghia rulată în jurul brațului înaintă prudent, căutînd un punct de sprijin, dar nu făcu trei pași și cu genunchiul drept se lovi de ceva dur și inflexibil. Înăbușindu-și un strigăt de durere, pipăi obstacolul cu mîna liberă și își dădu imediat seama ce era — o bară de fier ce se întindea la înălțimea taliei de-a lungul deschiderii peșterii. Desigur ! Era normal să existe ceva de genul acesta, un fel de barieră pentru a împiedica oamenii să cadă în gol, mai ales în timpul nopții. Nu o putuse observa cu binoclul în după-amiaza aceea din pădurea de roșcovi — cum era la intrarea peșterii, fusese ascunsă de întunericul din interiorul ei. Dar trebuia să bănuiască că era acolo.

Repede Mallory își făcu drum spre stînga, spre extremitatea traversei, sări peste ea, legă frînghia solid la baza stîlpului vertical de susținere de lîngă perete și derulă frînghia înaintînd prudent peste margirea prăpastiei. Aproape imediat ajunse acolo și sub picioarele lui nu mai era decît un gol de treizeci și șase de metri deasupra golfului Navarone.

Departe spre dreapta se zărea pe apă o neagră pată fără formă, o pată care putea fi Capul Demirci ; drept înainte, de partea celaltă a Strîmtorii Maidos cu reflexe de catifea întunecată se putea vedea sclipirea luminilor îndepărtate — faptul că aceste puncte luminoase erau

îngăduite, dovedea că inamicul era sigur de el, sau mai probabil colibele de pescari erau utile noaptea ca repere de direcție pentru tunuri ; și la stînga, uimitor de aproape, abia la nouă metri în plan orizontal, dar cu mult mai jos ca nivel, putea să vadă extremitatea pronunțată a zidurilor exterioare ale fortăreței, acolo unde ea se sprijinea de faleză, putea să vadă acoperișurile caselor de pe versantul răsăritean al pieței și dincolo, mai departe, orașul ce se curba puternic mai întîi spre sud și apoi spre apus, urmînd îndeaproape curbura ca o semilună a golfului. Deasupra — dar deasupra nu se vedea nimic — era fantastica proeminență a falezei ascunzînd mai mult de jumătate din cer ; dedesubt întunericul era la fel de nepătruns, suprafața de cerneală a apei era neagră ca noaptea. Știa că acolo jos erau vase, caice grecești și vedete germane dar erau la fel de invizibile ca și cum ar fi fost la mii de kilometri depărtare.

Toată această atotcuprinzătoare trecere în revistă îi luă abia zece secunde dar Mallory nu mai aștepta, se aplecă iute în afară, făcu un nod dublu la capătul frînghiei și o aruncă peste marginea stîncii. Îi mai lipseau nouă metri pînă la apă — evaluă el — de ajuns ca să depășească catargele vedetelor sau caicelor care patrulau prin port. Puteau să sară restul de nouă metri, puteau eventual să cadă pe puntea unui vas și să-i rupă oasele, dar trebuiau să rişte. Mallory aruncă o ultimă privire în jos, noaptea era neagră ca Stixul și se cutremură : spera că providența îl va cruța pe el și pe Miller să apuce această cale.

Cînd Mallory se întoarse alergînd prin tunel. Dusty Miller stătea îngenuncheat pe podea aproape de capătul scării care ducea la depozitul de muniții, mîinile lui erau ocupate cu amorse, mașini infernale și explozive. Cînd Mallory se apropie, el se ridică în picioare.

— Cred că asta îi va face fericiți, șefule. Puse mîna pe mașina infernală cu mecanism de cearsonic, ascultă înțelegător tictacul care de-abia se auzea, apoi coborî scara. M-am gîndit s-o ascund aici, în mijlocul primelor rînduri de cartușe.

— Oriunde vrei, consimți Mallory. Numai să nu fie prea simplu sau prea greu de găsit. Ești sigur că n-au

nici o posibilitate să ne bănuiască că știam că ceasul și mecanismul nu sînt bune de nimic ?

— Absolut nici una, spuse Miller plin de încredere. Cînd vor găsi aici drăcia asta, se vor bate pe umăr și se vor felicita unii pe alții și nu vor căuta mai departe.

— Foarte bine. Mallory era satisfăcut. Ai încuiat poarta de sus ?

— Sigur că am închis poarta ! Miller îl privi plin de reproș. Șefule, uneori cred...

Dar Mallory nu mai auzi ce credea Miller. Un formidabil zgomot răsună lugubru prin peșteră și prin depozitul de muniții acoperind cuvintele lui Miller, apoi se pierdu deasupra portului. În timp ce cei doi bărbați se priveau uimiți, sunetul se mai auzi o dată, de două ori, și după cîteva clipe dispăru.

— Avem vizitatori, murmură Mallory. Vizitatori cu barcase. Doamne, sper să reziste poarta ! Începuse să alerge pe culoar în direcția tunurilor urmat îndeaproape de Miller.

— Vizitatori ! Miller în timp ce alerga scutura din cap. Cum dracu au putut să ajungă aici atît de repede ?

— Regretatul nostru amic, spuse Mallory sălbatic. Sări peste balustradă și ajunse la intrarea peșterii. Și am fost de ajuns de proști să credem că ne spune tot adevărul. Dar nu ne-a spus că, deschizînd poarta de sus, se declanșa un clopot de alarmă în camera de gardă.

CAPITOLUL 16

MIERCURI NOAPTEA

De la 21,15 la 23,45

Încet, cu îndemînare, Miller derulă frînghia cu mîez de fier care era înfăşurată de două ori împrejurul balustradei de sus, în timp ce Mallory se făcu nevăzut în întuneric. Se derulaseră pînă acum cincisprezece metri, după aprecierea lui Miller, şaisprezece metri şi jumătate, optsprezece metri, apoi se produse dubla smucitură pe care o aştepta pe frînghia de semnalizare înnodată în jurul pumnului său, şi imediat se aplecă, verifică frînghia şi o legă solid la baza barei verticale de susţinere.

Se ridică din nou, se legă de balustradă cu capătul frînghiei, se aplecă mult peste marginea stîncii, apucă frînghia cu ambele mîini cît mai de jos şi începu să legene frînghia şi omul legat de ea dintr-o parte în alta ca o pendulă — la început încet, aproape imperceptibil, apoi mărind treptat balansul. Pe măsură ce oscilaţiile pendulului deveneau mai mari, frînghia începu să se răsucească şi să sară în mîinile lui şi Miller îşi dădu seama că Mallory se izbea probabil de proeminenţele stîncilor, învîrtindu-se la întîmplare cînd ricoşa de stînci. Dar Miller ştia că acum nu se putea opri, loviturile de ciocan din spatele lui erau aproape continui ; se aplecă mai mult în jos şi cu toată vigoarea braţelor şi umerilor săi muşchiuloşi se sforţă să-l aducă pe Mallory mai aproape şi mai aproape de frînghia pe care Brown o aruncase din balconul casei unde îl lăsaseră.

La jumătatea drumului dintre intrarea peşterii şi apa invizibilă a golfului, Mallory se legăna puternic în noaptea neagră şi ploioasă, pendulările aveau o amplitudine de doisprezece metri şi puteau să-i frîngă oasele. Ceva mai devreme se lovise zdravăn la cap într-un colţ de stîncă şi era gata să-şi piardă cunoştinţa şi să dea drumul din mînă frînghiei. Dar acum ştia unde urma să întîlnească această proeminenţă şi ori de cîte ori se apropia de ea, se împingea în lături, ceea ce îl făcea de fiecare dată să se învîrtască într-un cerc complet. Oricum, gîndi el, întunericul era o binecuvîntare, pentru că îl făcea nevăzut. Lovitura îi redeschisese o rană veche pe care i-o făcuse Turzig, toată partea de sus a feţei era acoperită cu sînge şi pleoapele i se lipiseră.

Dar nu-i păsa nici de rană şi nici de sîngele din ochi. Frînghia asta era tot ce-l preocupa. Era frînghia acolo ? I se întîmplase ceva lui Casey Brown ? Fusese oare prins înainte de a putea arunca frînghia ? Dacă păţise ceva, atunci toate speranţele erau pierdute şi nu mai puteau face nimic, nu mai era nici un alt mijloc de a parcurge cei doisprezece metri abrupţi între casă şi peşteră. Neapărat trebuia să fie acolo. Dar dacă era acolo, de ce nu o putea găsi ? De trei ori pînă acum întinsese prăjina de bambus pînă la extremitatea din dreapta a oscilaţiei şi nu auzi decît cîrligul zgîriind zadarnic stînca goală.

În sfîrşit a patra oară întinse braţele pînă la ultima limită şi simţi cum se prinde cîrligul. Imediat smuci prăjina, apucă frînghia înainte de a aluneca în oscilaţie descendentă, trase repede de sfoara semnalizatoare, oprindu-se treptat în timp ce cădea înapoi. Două minute mai tîrziu aproape epuizat de escaladarea celor optsprezece metri pe frînghia udă şi alunecoasă, se tîrî orbeşte pe marginea prăpastiei şi se lăsă să cadă pe pămînt, de-abia trăgîndu-şi sufletul.

Miller se aplecă repede fără să spună un cuvînt, desfăcu nodul dublu al celor două frînghii de la picioarele lui Mallory, le legă de frînghia lui Brown, trase de aceasta din urmă şi urmări cum dispar în întuneric cele două frînghii legate. Peste două minute bateria cea grea era dincolo, fusese legată dedesubt cu cele două frînghii, apoi Casey Brown o lăsă în jos şi Mallory şi Miller o trăseseră în jos. În următoarele două minute, dar cu

infinit mai multă grijă de data aceasta, au tras de partea lor sacul impermeabil cu trinitrotoluenul, capsele și amorsele și l-au depus pe podeaua de piatră alături de bateria de acumulatori.

Loviturile de ciocan în poarta de oțel se opriseră cu totul, orice zgomot încetase. Această liniște avea în ea ceva înspăimîntător, de rău augur, tăcerea era mai amenințătoare decît toate zgomotele care dispăruseră. Deschiseseră ușa, sfărîmaseră lacătul, îi așteptau nemții în întunecimea tunelului, îi așteptau cu mitralierele întinse, gata să le ia viața? Acum nu mai aveau timp de întrebări, nu mai aveau timp să aștepte, acum nu mai aveau timp să-și cîntărească șansele. Timpul prudenței trecuse și nu mai avea importanță dacă vor trăi sau vor muri.

Legănîndu-și Coltul în mînă, Mallory sări peste balustrada de siguranță, trecu tăcut prin fața marilor tunuri, intră în tunel și la mijlocul drumului aprinse lanterna. Locul era pustiu, poarta de deasupra intactă. Urcă repede scara și ascultă. De partea cealaltă a ușii grele de oțel i se păru că aude un murmur slab de voci și de zgomot, o sîsîitură ușoară, dar nu putea fi sigur. Se aplecă pentru a auzi mai bine și se sprijini de ușă cu palma, pe care și-o trase înapoi, înăbușindu-și o exclamație de durere. Chiar sub lacăt ușa era încălzită aproape la roșu. Mallory coborî în tunel în momentul în care Miller sosea clătinîndu-se sub greutatea bateriei.

— Ușa asta frige ca focul... Trebuie să ardă.

— N-ai auzit nimic? îl întrerupse Miller.

— Un fel de șuierat...

— E un suflător de acetilenă, spuse Miller scurt. Probabil taie broasca. Asta ia timp... ușa e făcută din oțel blindat.

— De ce n-o aruncă în aer cu gelignită sau cu ceea ce se folosește pentru treaba asta?

— Nici să nu te gîndești la așa ceva, spuse Miller repede. Șefule, nici măcar să nu vorbești. Explozivile în lanț sînt un lucru ciudat, ar risca să arunce în aer tot locul ăsta blestemat. Șefule, te rog să-mi dai o mînă de ajutor!

Timp de cîteva secunde Dusty Miller fu din nou în elementul lui, uitînd pentru un moment pericolul de afară și călătoria de întoarcere pe care trebuia s-o facă de-a lungul peretelui falezei. Toată treaba îi luă patru minute de la început pînă la sfîrșit. În timp ce Mallory băga bateria de acumulatori sub planșeul ascensorului, Miller se strecură între barele de oțel strălucitor ale axului ascensorului, se aplecă să examineze cu lanterna bara din spate și stabili exact unde se oprea roata încărcată a cabinei elevatoare, prin brusca trecere a metalului de la partea lustruită la cea mată. Satisfăcut, scoase din buzunar o panglică adezivă neagră și o înfășură de douăsprezece ori în jurul axului, făcu cîțiva pași înapoi și privi: era invizibilă.

Legă repede capetele a două sîrme cauciucate pe fiecare parte a porțiunii izolate, le înfășură și pe acestea pînă nu se mai văzu nimic în afară de capătul lor cu miez metalic, le legă cu două bucăți de sîrmă neizolată de zece centimetri, apoi le izolă și pe acestea la capătul de sus și de jos de porțiunea izolată vertical la o distanță de un centimetru. Scoase din sacul impermeabil trinitrotoluenul, capsele și amorsa — o amorsă cu punte de mercur desenată și construită după indicațiile lui proprii — le legă împreună și conectă unul din firele electrice de la axul de oțel la mînerul amorsei, înșurubîndu-i solid. Celălalt fir electric îl legă la polul pozitiv al bateriei și un al treilea fir de polul negativ la amorsă. Era suficient ca ascensorul de muniții să coboare în depozitul de muniții — ceea ce se va întîmpla imediat ce vor începe să tragă — și roata va scurcircuita firele neizolate, completînd circuitul și va declanșa amorsa. Verifică ultima dată poziția firelor electrice verticale neizolate și se dădu înapoi satisfăcut. Mallory tocmai coborîse scara în tunel. Miller îl bătu pe picior ca să-i atragă atenția, mișcă neglijent lama de oțel a cuțitului pînă la un centimetru de firele descoperite.

— Șefule, îți dai seama, spuse el degajat, că dacă ating cu această lamă bornele, tot locul ăsta blestemat va sări în aer? Dădu din cap gînditor. Doar o mică alunecare a mîinii, doar o atingere ușoară și Mallory și Miller vor fi printre îngeri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dă cuțitul la o parte ! rosti Mallory nervos. Să ieșim dracului afară. Pînă acum au tăiat un semicerc în ușă !

Cinci minute mai tîrziu Miller era în siguranță, alunecase pur și simplu de-a lungul unei frînghii întinsă într-un unghi de 45 de grade, la capătul căreia îi aștepta Brown. Mallory aruncă o ultimă privire în peșteră și gura i se strînse. Se întreba cîți soldați serveau tunurile și depozitul de muniții în timpul luptei. Apoi își zise că nu vor ști nimic bieții băieți. Și apoi pentru a suta oară se gîndi la toți oamenii din insula Kheros și de pe distrugătoare, buzele i se subțiară și își întoarse privirea. Fără a mai privi înapoi, alunecă peste margine și coborî în noapte. Era la jumătatea drumului în punctul cel mai de jos al curbei, gata să înceapă să urce din nou cînd auzi chiar deasupra capului răpăitul întretăiat al unei mitraliere.

Miller îl ajută să treacă peste balustrada balconului, Miller care îl privea plin de îngrijorare, uitîndu-se înapoi, în direcția de unde se auzeau focurile de armă — Mallory își dădu seama neliniștit că tirul concentrat de mitraliere venea din partea lor, de pe versantul vestic al pieței la o depărtare de trei, patru case. Drumul lor de salvare era tăiat.

— Să mergem, șefule ! spuse Miller grăbit. Să ieșim din încurcătura asta. Prin părțile astea aerul devine nesănătos.

Mallory făcu un semn cu capul în direcția de unde se auzeau împușcăturile. — Cine e acolo ? întrebă el repede.

— O patrulă germană.

— Atunci cum dracu să plecăm ? îl întrebă Mallory. Și unde e Andrea ?

— De cealaltă parte a pieței, șefule. În el trag animalele astea !

— De cealaltă parte a pieței ! Se uită la ceas. Cerule, ce face acolo ? Acum se plimba prin casă adresîndu-se lui Miller peste umăr. De ce l-ai lăsat să se ducă ?

— Nu l-am lăsat eu să plece, șefule, spuse Miller prudent. Cînd am sosit, plecase. Se pare că Brown a văzut o patrulă numeroasă percheziționînd piața casă cu casă. Începuseră de pe partea cealaltă și căutau în două, trei case deodată. Andrea, care între timp se întorsese — s-a gîndit că vor înconjura piața și peste două sau trei minute vor ajunge cu siguranță aici, așa că le-a distras atenția și-a luat-o peste acoperișuri, ca un liliac.

— Să le distragă atenția ? Mallory stătea lîngă Louki și privea pe fereastră. Nebunul nebunilor ! De data asta îl vor omorî, îl vor omorî cu siguranță ! Peste tot sînt numai soldați ! Dealtminteri nu se vor lăsa păcăliți din nou. I-a dus o dată de nas în munți și nemții...

— Nu sînt chiar atît de sigur, domnule, îl întrerupse Brown agitat. Andrea tocmai acum a tras în reflectorul de pe partea lui. Nemții își vor închipui că vom încerca să fugim peste zid și uitați-vă, domnule, uitați-vă. Acolo se și duc ! Brown aproape dansa de bucurie, uitînd de durerea din piciorul rănit. A reușit, domnule, a reușit !

Într-adevăr, Mallory văzu patrula părăsind o casă din dreapta locuinței unde se adăpostiseră, soldații alergau prin piață disperați, bocănind pe pavaj cu bocancii lor grei, clătinîndu-se, căzînd, revenindu-și din nou cînd își pierdeau echilibrul pe pietrele umede și alunecoase. În același timp Mallory zări scînteind lanternele pe acoperișurile caselor din partea cealaltă a pieței, mai văzu siluete de oameni care se lăsau în jos ca să nu fie observați, îndreptîndu-se repede spre locul unde fusese Andrea cînd lovise uriașul ochi de Ciclop al reflectorului.

— Se vor năpusti după el din toate părțile ! Mallory rosti aceste vorbe liniștit dar strînse pumnii pînă ce unghiile îi pătrunseră în carne. Cîteva secunde rămase nemișcat, se aplecă repede și luă de jos un Schmeisser. N-are nici o șansă. Mă duc după el ! Se întoarse brusc dar se opri tot atît de repede, Miller îi bloca drumul spre ușă.

— Andrea a lăsat vorbă să nu-l însoțească nimeni, că va găsi el un mijloc să scape. Miller era foarte calm, foarte respectuos. A spus ca nici unul dintre noi să nu-l ajute, orice s-ar întîmpla.

— Nu încerca să mă oprești, Dusty ! Mallory vorbea foarte liniștit, aproape automat. De-abia își dădea seama că Dusty Miller era acolo. Știa numai că trebuie să plece imediat după Andrea și să-l ajute cum va putea. Prea multă vreme fuseseră împreună, îi datora prea multe veselului uriaș pentru a-l părăsi așa ușor. Nici nu-și mai putea aduce aminte de cîte ori Andrea venise în ajutorul lui atunci cînd își pierduse orice speranță... Mallory puse o mînă pe pieptul lui Miller.

— Ai să-l stingherești, șefule, spuse Miller repede. Așa a spus...

Mallory îl împinse la o parte, făcu un pas spre ușă, ridică pumnul să lovească cele două mîini care îl apucară de brațe. Se opri la timp și privi figura îngrijorată a lui Louki.

— Americanul are dreptate, spuse Louki insistent. Nu trebuie să te duci. Andrea a zis că trebuie să ne conduci în port.

— Duceți-vă singuri, îi răspunse Mallory brusc. Știți drumul, știți planurile.

— Ne lași pe toți să pierim, ne lași...

— Aș lăsa toată lumea asta blestemată să piară dacă aș putea să-l ajut ! Vocea neozeelandezului trăda o sinceritate adîncă. Andrea nu m-ar părăsi niciodată !

— Dar dumneata îl vei părăsi, spuse Louki liniștit. Nu-i așa, domnule Mallory ?

— Ce dracu vrei să spui ?

— Nu faci ce dorește Andrea. S-ar putea să fie rănit, chiar mort și dacă te duci după el și ești și dumneata ucis totul a fost în zadar. Ai muri degeaba. Așa vrei să-ți răsplătești prietenul ?

— Așa ar fi vrut Andrea, murmură Louki. Și pe de altă parte ar fi...

— Bine, bine, ai cîștigat ! spuse Mallory nervos.

— Nu mă mai dăscăliți. Bine, domnilor, să mergem ! Își recăpătase echilibrul, era liniștit, relaxat, își stăpînise dorința instinctivă de a se duce și de a ucide. Vom trece peste acoperișuri. Luați cenușa sobei din bucătărie și frecați-vă pe mîini și pe obraz. Aveți grijă să nu se vadă nimica alb. Și nu vorbiți !

Drumul de cinci minute spre zidul portului — un drum efectuat tiptil, în liniște, la cea mai mică șoaptă Mallory îi îndemna la tăcere — a fost lipsit de incidente. Nu numai că nu întîlniră nici un soldat, dar nu văzură pe nimeni. Locuitorii din Navarone respectau cu strictețe ora stingerii și străzile erau pustii. Andrea îi atrăsese în urmărirea lui atît de bine încît Mallory începu să se teamă că nemții îl prinseseră, dar în clipa în care ajunseră la marginea apei, auzi din nou focuri, de data aceasta mult mai departe, în partea de nord-est a orașului, în spatele fortăreței.

Stînd în picioare, pe zidul scund care înconjura portul, Mallory își examină tovarășii, apoi privirea îi fu atrasă de apa întunecată. Prin ploaia deasă, la dreapta și la stînga abia se distingeau siluetele estompate ale caicelor cu pupa acostată la chei. În afară de acestea nu se mai vedea nimic.

— Ei bine, nu cred că putem să ne udăm mai rău decît sîntem acuma, observă el. Se întoarse spre Louki care încerca să-i spună ceva despre Andrea. Ești sigur că poți s-o găsești pe întuneric ? Era vorba de vedeta rapidă personală a comandantului, un vas de unsprezece metri lungime și zece tone, acostată întotdeauna la un balizor, la treizeci de metri de mal. Louki spunea că mecanicul, care era în același timp și paznicul vasului, dormea la bord.

— Ajung imediat la ea, se lăudă Louki. Dacă vreți, puteți să mă legați la ochi și am...

— Bine, bine, spuse Mallory grăbit, te cred pe cuvînt. Casey, dă-mi te rog pălăria ta. Își băgă pistolul în calota pălăriei, își îndesă pălăria pe cap, se lăsă să alunece ușor în apă și porni repede înot alături de Louki.

— Domnule maior, cred că mecanicul s-a trezit, spuse Louki încet.

— Așa cred și eu, îi răspunse Mallory încruntat. Apoi din nou se auzi răpăitul mitralierelor ; țăcănitul profund al unui Mauser. Dealtminteri ca toți locuitorii din Navarone, dacă nu sînt surzi sau morți. Imediat ce vezi vasul, rămîi în urma mea. Și vino cînd te voi chema.

Se scurseră zece secunde, cincisprezece, apoi Louki atinse brațul lui Mallory.

— Îl văd, șopti Mallory. Silueta estompată a vasului se afla la mai puțin de cinci metri. Se apropiară fără zgomot, fără să lovească apa nici cu mîinile nici cu picioarele, pînă zăriră umbra unui om care stătea pe punte chiar în spatele tambuchiului sălii mașinilor. Nemișcat, privea în direcția fortăreței și a orașului : Mallory înconjură încet pupa vasului și se ridică pe partea cealaltă în spatele lui. Cu grijă, își scoase pălăria. De la distanța de doi metri știa că nu putea să greșească ținta dar acum nu putea să tragă în paznic. Bastingajul ar fi fost un indiciu, avea cel mult patruzeci de centimetri și plescăitul omului care cade în apă ar fi alertat cu siguranță santinelele de la amplasamentul intrării în port.

— Dacă faci o mișcare, te ucid ! spuse Mallory încet în nemțește. Omul încremeni. Mallory văzu că avea o carabină în mînă.

— Lăsă arma jos. Nu te întoarce ! Santinela ascultă din nou ordinele lui. Mallory ieși din apă și într-o secundă se urcă pe punte, dar nu-l scăpa din ochi și nici nu mișcă pistolul îndreptat spre spatele santinelei. Făcu cîțiva pași fără zgomot, întoarse pistolul, lovi paznicul și, înainte de a cădea, îl prinse și-l întinse încet pe punte.

Trei minute mai tîrziu toți ceilalți erau pe bord în siguranță.

Mallory îl urmă pe Brown care șchiopăta pînă în sala mașinilor, îl urmări cum își aprinde lanterna, îl urmări cum privește în jurul său cu ochii unui profesionist, îl urmări cum se uită la uriașul motor Diesel și la cei șase cilindri strălucitori.

— Asta mașină ! spuse Brown cu respect. O frumusețe ! Lucrează cu cîți cilindri vrei. Cunosc tipul ăsta, domnule.

— Nu mă îndoiesc că-l cunoști. Poți să-l pui în funcțiune Casey ?

— Un minut, domnule, să arunc o privire... Brown avea răbdarea mecanicului înnăscut. Încet, metodic, își plimbă lanterna în interiorul imaculat al sălii mașinilor,

dădu drumul combustibilului și se întoarse spre Mallory. Domnule, e o treabă de control dublu. Să începem de la capătul de sus !

Efectuă aceeași inspecție minuțioasă în timonerie, în timp ce Mallory aștepta nerăbdător. Acum ploua mai încet, nu mult mai încet, dar suficient pentru a-i permite să vadă conturul vag al intrării în port. Pentru a zecea oară se întrebă dacă gardienii de acolo fuseseră avertizați de posibilitatea unei tentative de evadare pe un vas. Părea puțin probabil — avînd în vedere zarva pe care o făcea Andrea, nemții se gîndeau că fuga era ultimul lucru la care se puteau aștepta... Se apleca și atinse umărul lui Brown.

— Casey, e unsprezece și douăzeci, murmură el. Dacă distrugătoarele sosesc mai devreme, sîntem expuși să ne cadă o mie de tone de stîncă în cap !

— Sînt gata imediat, domnule, anunță Brown. Arătă spre tabloul de bord aglomerat de relee. În realitate nu-i mai nimica.

— Cu atît mai bine, murmură Mallory zelos. Atunci pune-l în funcțiune. Dar dă-i drumul încet și ușor.

Brown tuși în chip de scuză. — Sîntem încă ancorați de geamandură. Și ar fi bine, domnule, dacă am verifica tunurile fixe, proiectoarele, lămpile de semnalizare, colacii de salvare și geamandurile. E foarte util să știi unde sînt amplasate toate lucrurile astea, conchise el critic.

Mallory rise și-l bătu pe umăr :

— Șefule, ai fi un mare diplomat. Așa vom face. Mallory era în primul rînd un om al uscatului, dar nu era mai puțin conștient de prăpastia care-l despărțea de un om ca Brown și nu se jena să o recunoască. Casey, vrei să ai tu grijă să-l primești ?

— Bine, domnule. Vreți să-i spuneți lui Louki să vină aici ? Cred că vasul e legat de ambele părți, dar mai pot fi stînci submarine sau butuci. Nu se știe niciodată.

Trei minute mai tîrziu vedeta era la jumătatea drumului de intrarea în port, motorul funcționînd liniștit cu doi cilindri. Mallory și Miller îmbrăcați tot în uniforme germane stăteau în picioare pe punte în fața ti-

monerici, iar Louki era ghemuit în interiorul cabinei de comandă. Deodată, la circa optzeci de metri o lampă de semnalizare începu să emită în direcția lor ; păcănitul grăbit se putea auzi în liniștea nopții.

— Danil Boone Miller vă va arăta acum cum se semnalizează, mormăi americanul. Se apropie mai mult de mitraliera de la prora tribord. Cu micuțul meu tun am să...

Se opri brusc, vocea lui fu acoperită de păcănitul grăbit al unui obturator mînuit din cabina din spatele lui, răpăitul sacadat era declanșat de degetele unui profesionist. Brown trecuse timona lui Louki și răspundea în alfabetul morse la semnalele venite de la intrarea portului, în timp ce fasciculul luminos al proiectorului străpungea cu greu ploaia rece. Proiectorul inamicului se oprise dar acum începu din nou să semnalizeze.

— Măi, dar multe mai au să-și spună unul altuia, exclamă Miller admirativ. Șefule, cît timp o să dureze schimbul ăsta de amabilități ?

— Aș spune că se apropie de sfîrșit. Mallory se duse repede în cabina de comandă. Erau acum la mai puțin de treizeci de metri de intrarea portului. Brown derutase inamicul, cîștigase secunde prețioase, mult mai multe decît își închipuise Mallory că ar putea cîștiga Dar nu mai putea dura. Îl apucase pe Brown de braț.

— Cînd balonul va exploda, cu toată viteza înainte. Două secunde mai tîrziu el se afla iar la proră cu Schmeisser-ul în mînă. Ai ocazia să te distingi, Danil Boone. Nu lăsa proiectorul să te prindă, te va orbi.

Chiar în momentul cînd vorbea, lumina proiectorului de semnalizare de la intrarea portului se stinse brusc și două puternice fascicule luminoase, unul de fiecare parte a intrării, străpunseră întunericul și scăldară întreg portul în lumina lor crudă — o puternică lumină care dăinui numai cîteva secunde, căci două scurte rafale de mitralieră loviră cele două reflectoare și dădură naștere unui întuneric profund, contrastînd cu lumina orbitoare de dinainte. De la o distanță atît de mică era aproape imposibil să nu le nimerească.

— Toată lumea jos ! țipă Mallory. Întindeți-vă pe punte ! Ecoul împușcăturilor se pierdu în depărtări, reverberațiile scădeau de-a lungul masivului zid de lîngă mare al fortăreței cînd Casey Brown dădu drumul celor șase cilindri ai motorului și deschise complet jiclorul. Uruitul regulat al giganticului motor Diesel acoperi toate celelalte zgomote. Cinci secunde, zece secunde, ieșeau din port, cincisprezece secunde, douăzeci, nici o împușcătură, o jumătate de minut și navigau liber cu prora ridicată mult deasupra apei și cu pupa adînc afundată, trăgînd în urma ei o lungă panglică albă de o clocotitoare fosforescență. Motorul mergea crescendo, cu întreaga lui forță zgomotoasă și Brown vîră brusc ambarcațiunea canarisită spre tribord, căutînd protecția falezelor abrupte.

— Șefule, a fost o bătălie disperată, dar cei mai buni înving întotdeauna ! Acum Miller era în picioare sprijinindu-se pe un tun fix ca să nu cadă, deoarece puntea se înclina sub picioarele lui. Nepoții mei ar trebui să afle toate astea !

— Gardienii probabil ne căutau prin oraș. Poate că în spatele acelor proiectoare erau totuși niște bieți oameni. Sau poate i-am luat prin surprindere. Mallory clătină din cap. Oricum, am cîștigat, am avut un noroc chior.

Se îndreptă spre cabina de comandă. Brown era la timonă, Louki jubila de fericire.

— Ai făcut un lucru minunat, Casey, spuse Mallory sincer. O treabă clasa întîi. Cînd ajungem la capătul falezei, oprește motorul. Ne-am îndeplinit misiunea. Am să cobor pe țărm.

— Nu e nevoie, domnule maior.

Mallory se întoarse : — Ce înseamnă asta ?

— Nu e nevoie. În timp ce coboram în port am încercat să vă spun, dar dumneavoastră mi-ați ordonat mereu să tac. Louki părea ofensat, se întoarse spre Casey. Te rog, încetinește motorul. Ultimul lucru pe care mi l-a spus Andrea, domnule maior, a fost ca să venim pe acest drum. De ce credeți că s-a lăsat încolțit lîngă fa-

leza nordică în loc să fugă spre interiorul insulei, unde ar fi putut să se ascundă mai ușor !

— E adevărat, Casey ? întrebă Mallory.

— Nu mă întrebați pe mine, domnule. Ăștia doi își vorbesc tot timpul în grecește.

— Evident, evident... Mallory privi falezele joase apropiate de bara tribord ce păreau nemișcate acum, cînd motorul era oprit și se întoarse spre Louki. Ești sigur... Se opri la mijlocul frazei și sări prin ușa timoneriei. Un plescăit. Nu se înșelase, zgomotul se auzise din față. Alături de Miller, Mallory scrută întunericul, văzu un cap întunecat ieșind din apă la mai puțin de șase metri de navă, se aplecă peste bord și-i întinse brațul în timp ce vedeta aluneca încet înainte. După cinci secunde Andrea era pe punte, ud leoarcă dar cu obrazul radiind de bucurie. Mallory îl duse direct în timonerie, aprinse lampa cu abajur de deasupra hărților.

— E o minune, Andrea, n-am crezut că am să te mai văd vreodată. Cum a fost ?

— Am să-ți povestesc imediat, spuse Andrea rizînd. Imediat după...

— Dar ești rănit, îl întrerupse Miller. Ai o rană la umăr. Îi arătă o pată roșie care se întindea pe vesta îmbibată cu apă de mare.

— Ei bine, abia acum îmi dau seama, spuse Andrea simulînd o mare surpriză. Dar e doar o zgîrietură, prietene !

— Oh, bineînțeles, bineînțeles, doar o zgîrietură ! Tot așa ai fi spus și dacă ți-ar fi smuls brațul. Haide jos în cabină, pentru un om cu experiența mea medicală e o joacă de copii !

— Dar căpitanul...

— Va trebui să aștepte. Și povestea ta de asemeni. Bătrînul vraci Miller nu admite intervenții pe lîngă pacienții lui. Haide !

— Bine, bine, spuse Andrea docil. Dădu din cap cu o prefăcută resemnare și-l urmă pe Miller afară din cabină.

Brown deschise din nou jiclorul din plin și îndreptă nava spre nord pînă spre Capul Demirci, pentru a evita riscul puțin probabil de a fi ținta bateriilor din port — coti cîțiva kilometri spre răsărit și apoi luă direcția sud, spre Strîmtoarea Maidos. Mallory stătea lîngă el în timonerie, privind la apa liniștită și întunecată. Deodată zări departe licărind ceva alb, îl apucă de braț pe Brown și-i arătă cu degetul.

— Casey, cred că în față sînt brizanți. Sau poate stînci submarine ?

Casey privi în tăcere și în cele din urmă clătină din cap.

— Sînt valuri de etravă, spuse el rece. Sosesc distrugătoarele !

CAPITOLUL 17

MIERCURI NOAPTEA

Orele 24

Căpitanul de fregată Vincent Ryan din Marina Regală, comandantul lui *Sirdar*, cel mai recent distrugător de tip S., aruncă o privire în jurul strîmtei încăperi a hărților și gînditor își mîngîie magnifica barbă de lup de mare. În viața lui nu văzuse un grup de oameni mai ciudați, mai mizerabili, cu aspect mai zdrențăros și mai jalnic, reflectă el, cu excepția poate a unei bande de pirați din Golful Bias care fuseseră arestați pe cînd era tînăr ofițer, în garnizoană la o bază din China. Îi privi mai atent, își mîngîie barba din nou și gîndi că erau probabil ceva mai mult decît niște simpli bătăuși. Nu s-ar fi sinchisit dacă i se dădea sarcina de a-i aresta pe toți. Niște oameni periculoși, foarte periculoși, medită el, dar îi era imposibil să înțeleagă de ce tăcerea, vigilența lor relaxată îl făceau să se simtă ușor stingherit. Jensen îi numise „oamenii lui de acțiune". Căpitanul Jensen știa să-și aleagă ucigașii.

— Dacă vreunul din dumneavoastră, domnilor, dorește să coboare, sugeră el, veți găsi apă caldă, haine uscate și cușete confortabile. În noaptea asta noi nu le vom folosi.

— Vă mulțumesc mult, domnule ! Mallory ezită. Dar am vrea să vedem și noi ce se va întîmpla.

— Bine, atunci să mergem pe coverta, spuse Ryan voios. *Sirdar* începu să-și mărească din nou viteza, puntea vibra sub picioarele lor. Dar bineînțeles, pe riscul dumneavoastră.

— Sîntem vrăjiți, spuse Miller tărăgănat. Niciodată nu ni se întîmplă nimic.

Ploaia se oprise și se vedea strălucirea rece a stelelor printre norii care se îndepărtau. Mallory privi împrejurul lui, departe la prora babord se zărea Maidos și la tribord masa uriașă a insulei Navarone care dispărea. În spate, la distanța de un cablu, de-abia putea să distingă alte două vase ale căror valuri de etravă se detașau albicioase în contrast cu siluetele lor întunecate. Mallory se întoarse spre căpitan.

— Domnule, n-aveți nave de transport ?

— Nu, n-avem nave de transport. Ryan simți un fel de plăcere amestecată cu jenă pentru că acest om îi spusese „domnule". Avem numai distrugătoare. Ne așteptăm la o mare înghesuială. În seara asta n-avem timp de pierdut. Și așa sîntem în întîrziere.

— Cît timp va dura evacuarea plajelor ?

— O jumătate de oră.

— Cum ? O mie două sute de oameni ? Lui Mallory nu-i venea să creadă.

— Peste o mie două sute, suspină Ryan. Jumătate din locuitorii insulei vor să fie și ei evacuați. Putem totuși să terminăm în jumătate de oră, dar va dura probabil mai mult. Vom îmbarca și tot echipamentul mobil posibil.

Mallory înclină capul și își lăsă ochii să alunece de-a lungul siluetei zvelte a *Sirdar*-ului. Și unde aveți de gînd, domnule, să-i îmbarcați pe toți ?

— Judicioasă întrebare, recunoscu Ryan. Metroul din Londra la ora cinci după-amiază e nimic în comparație cu lumea care va fi aici. Dar îi vom înghesui într-un fel.

Mallory înclină din nou capul și privi peste apele întunecate spre insula Navarone. Peste două minute, maximum trei, fortăreața va apărea în spatele acestui Cap. O mînă îi atinse brațul, se întoarse pe jumătate și surise micului grec cu ochii triști de alături.

— Acum nu mai e mult, Louki.

— Domnule maior, oamenii, murmură el. Oamenii din oraș. Nu vor fi în pericol ?

— Nu vor păți nimic. Dusty spune că bolta peșterii va sări în aer și cea mai mare parte din stînci vor cădea în golf.

— Da, dar vasele... ?

— Nu te mai îngrijora ! Nu e nimeni pe bordul lor, știi bine că la ora stingerii trebuie să le părăsească. Cineva îl apucă de braț, Mallory se întoarse.

— Căpitane Mallory, vă prezint pe locotenentul Beeston, ofițerul nostru însărcinat cu artileria. O ușoară răceală în vocea lui Ryan îl făcu pe Mallory să bănuiască că nu-l agrea pe ofițerul artilerist. Beeston e îngrijorat.

— Într-adevăr, sînt îngrijorat. Tonul era rece, distant, cu o ușoară condescendență. Am auzit că dumneavoastră l-ați sfătuit pe domnul comandant să nu opunem nici o rezistență ?

— Vorbești ca un comunicat al B.B.C.ului, spuse Mallory sec. Dar ai dreptate. Așa am spus. Nu putem localiza tunurile decît cu proiectoare, și asta ne-ar fi fatal. Ar fi același lucru dacă ați trage.

— Mi-e teamă că nu înțeleg. În întuneric aproape că se putea vedea cum își ridică sprîncenele.

— Vă trădați poziția, spuse Mallory răbdător. Vă vor atinge din prima lovitură. După două minute vă vor lovi oricum. Am motive serioase să cred că precizia artileriștilor lor e fantastică.

— Și Marina e de aceeași părere, interveni Ryan liniștit. Cel de al treilea obuz a lovit depozitul B de pe *Sybaris*.

— Aveți vreo idee, domnule căpitan Mallory, cum se explică toate astea ? Beeston nu era deloc convins.

— Tunurile sînt controlate prin radar, spuse Mallory scurt. Deasupra fortăreței, au două antene uriașe.

— *Sirdar* are un radar instalat de luna trecută, spuse Beeston bățos. Îmi închipui că am putea și noi înregistra cîteva lovituri dacă...

— Va fi în zadar, spuse Miller sec, cu accentul lui tărăgănat, provocator. E o insulă a naibii de mare, fiule !

— Cine — cine ești dumneata ? Beeston era năucit. Ce dracu vrei să spui ?

— Caporal Milier ! Americanul era imperturbabil. Domnule locotenent, trebuie să ai un instrument foarte selectiv, ca să poți nimeri o peșteră în cincisprezece kilometri pătrați de stînci.

Urmă un moment de tăcere, apoi Beeston mormăi ceva de neînțeles și se îndepărtă.

— Caporale, l-ai ofensat pe ofițerul artilerist, murmură Ryan. E foarte dornic să încerce, dar ne vom abține să tragem... Căpitane, cît va mai dura pînă vom dubla acest cap ?

— Nu știu precis. Se întoarse. Ce spui, Casey ?

— Un minut, domnule. Nu mai mult.

Ryan înclină capul fără să spună nimic. Pe covertă era liniște, o liniște parcă amplificată de năvala șuierătoare a apelor, bîzîitul singuratic și misterios al Asdic-ului. Cerul se lumina încet și luna palidă încerca să străbată o fîșie subțire de nori. Nimeni nu vorbea, nimeni nu se mișca. Mallory își dădea seama de masiva vecinătate a lui Andrea și de prezența lui Milier, Brown și Louki în spatele lui. Născut în inima țării sale, crescut la poalele Alpilor Meridionali, Mallory era conștient că era înainte de toate un om al pămîntului, străin mării și vapoarelor, dar în viața lui nu se mai simțise atît de „acasă" ca acum, nu-și dăduse seama niciodată pînă azi că aparține unei cauze. Mallory se gîndi vag la propria lui persoană — era mai mult decît fericit, era mulțumit. Avea lîngă el pe Andrea și pe noii lui prieteni și îndeplinise imposibilul — cum să nu fie fericit ? Nu se vor întoarce toți acasă, Andy Stevens nu mai era cu ei, dar ciudat, nu era năpădit de durere, ci doar de o ușoară melancolie... Ca și cum i-ar fi ghicit gîndurile, Andrea se aplecă spre el în întuneric :

— Ar fi trebuit să fie aici, murmură el. Andy Stevens ar fi trebuit să fie aici. La asta te gîndești, nu-i așa ? Mallory încuviință și surîse, dar nu spuse nimic. Dar n-are prea mare importanță, nu-i așa, Keith ? Vocea lui nu era neliniștită nici interogativă, afirma numai un fapt. N-are prea mare importanță.

— N-are nici o importanță.

În momentul în care formula aceste cuvinte, Mallory se uită repede în sus. O lumină, o flacără portocalie țîșni

din zidul abrupt al fortăreței; dublaseră capul fără să-și dea seama. Se auzi un muget șuierător care-i aminti lui Mallory de un tren expres ce ieșea dintr-un tunel — obuzul uriaș trecu chiar pe deasupra capetelor lor și se prăbuși în mare lîngă ei. Involuntar, Mallory își strînse buzele și pumnii. Acum înțelegea cum pierise *Sybaris*-ul.

Îl auzi pe ofițerul artilerist spunînd ceva căpitanului, dar nu înțelese. Se uitau la el și Mallory la ei, dar nici nu-i văzu. Mintea lui se detașase în chip ciudat. Oare va urma un alt obuz? Sau numai ecoul primului obuz? Sau poate... Se revăzu în acel întunecos depozit de muniții îngropat în stîncă, dar acum vedea oamenii condamnați fără să știe, vedea scripeții suspendați de plafon legănînd obuzele uriașe și purtîndu-le spre ascensor. Vedea cum cabina cobora încet, vedea firele electrice neizolate așteptînd la o distanță de un centimetru, roata șclipitoare alunecînd lin de-a lungul barei de oțel, atingînd încet cînd ascensorul...

Pe cerul nopții o coloană de flăcări albe se ridică la o înălțime de treizeci de metri, cînd o formidabilă detunătură sfîșie inima fortăreței din Navarone. După aceea nu se mai semnală nimic, nici incendiu, nici nori de fum negri, numai acea albă coloană orbitoare care lumină o clipă întreg orașul, urcă incredibil pînă aproape de nori și dispăru ca și cînd n-ar fi existat. Și apoi, încetul cu încetul, apăru unda de șoc, bubuitura șciitară a exploziei ce chiar de la distanța la care se găseau îi făcu că se clatine și în sfîrșit, adîncul zgomot înfiorător cînd cele o mie de tone de stîncă se rostogoliră maiestuos în port — o mie de tone de stînci și cu ele cele două tunuri uriașe din Navarone.

În urechi le mai răsuna bubuitura, al cărei ecou se pierdea departe pe întinsul Mării Egee, cînd norii se împrăștiară și apăru luna, o lună plină care argința vîrtejul întunecat al apelor de la tribord și strălucea irizat în fosforescentul șiaj clocotitor al *Sirdar*-ului. Și drept în fața lor, scăldată în lumina palidă a lunii, misterioasă și solitară, insula Kheros dormea pe suprafața mării.

CUPRINS

Capitolul 1.	PRELUDIU: DUMINICĂ. De la 1,00 la 9,00	5
Capitolul 2.	DUMINICĂ NOAPTEA. De la 19,00 la 2,00	22
Capitolul 3.	LUNI. De la 7,00 la 17,00	33
Capitolul 4.	LUNI SEARA. De la 17,00 la 23,30	60
Capitolul 5.	LUNI NOAPTEA. De la 1,00 la 2,00	86
Capitolul 6.	LUNI NOAPTEA. De la 2,00 la 6,00	107
Capitolul 7.	MARȚI. De la 15,00 la 19,00	126
Capitolul 8.	MARȚI. De la 19,00 la 00,15	144
Capitolul 9.	MIERCURI NOAPTEA. De la 00,15 la 02,00	157
Capitolul 10.	MARȚI NOAPTEA. De la 04,00 la 06,00	169
Capitolul 11.	MIERCURI. De la 14,00 la 16,00	199
Capitolul 12.	MIERCURI. De la 16,00 la 18,00	215
Capitolul 13.	MIERCURI SEARA. De la 18,00 la 19,15	227
Capitolul 14.	MIERCURI NOAPTEA. De la 19,15 la 20,00	241
Capitolul 15.	MIERCURI NOAPTEA. De la 20,00 la 21,15	255
Capitolul 16.	MIERCURI NOAPTEA. De la 21,55 la 23,45	274
Capitolul 17.	MIERCURI NOAPTEA. Orele 24	293

— Bine jucat, domnule ! îl întrerupse Stevens, care avea vocea caldă iar pe față i se citea admirația. Foarte frumos spectacol !

— Foarte frumos spectacol, îl imită Miller. Se ridică cît era de lung și deșirat prin rama bocaportului din sala mașinilor. „Frumos" — blestemat să fiu ! Nu pot pricepe orice cuvînt afurisit, dar pariez că valorează un Oscar. A fost grozav, șefule !

— Îți mulțumesc ție și celorlalți, murmură Mallory. Dar mi-e teamă totuși că felicitările voastre sînt premature. Răceala bruscă a vocii lui îi izbi, astfel încît ochii lor urmăriră degetul lui arătător chiar înainte de a continua. Ia uitați-vă, spuse el încet. Tînărul soldat se oprise brusc la două sute de metri pe malul rîului, privi spre pădurea din dreapta, tresărind surprins, apoi dispăru printre copaci. O clipă cei de pe vas zăriră un alt soldat, vorbind agitat tînărului și gesticulînd în direcția vasului lor, apoi amîndoi dispărură în întunericul pădurii.

— Asta schimbă lucrurile, spuse Mallory încet. Se întoarse. De ajuns. Înapoi a locurile voastre. Ar părea curios dacă n-am ține seama de acest incident, dar ar părea și mai curios dacă i-am acorda prea multă atenție. Să nu dăm impresia că ținem o conferință.

Miller coborî în sala mașinilor împreună cu Brown, Stevens se reîntoarse în mica lui cabină de la proră. Mallory și Andrea rămaseră pe punte cu sticele în mînă. Acum ploaia contenise dar vîntul se înteți se, urca cu o imperceptibilă constanță și începuse să culce vîrfurile pinilor celor mai înalți. Pentru un timp comedia lor le asigura o protecție aproape totală. Deliberat, Mallory se forță să nu se mai gîndească la altceva. Trebuia să iasă în largul mării dacă Spandau-rile nu li se împotriveau — și asta era tot.

— Ce credeți că s-a întîmplat, domnule ? Vocea lui Stevens venea din interiorul cabinei.

— Nu e de ajuns de limpede ? întrebă Mallory. Vorbea destul de tare ca să fie auzit de toți. Au fost preveniți. Nu mă întrebați cum. Aceasta e a doua oară și bănuielile lor vor fi considerabil întărite de lipsa veștilor

de la caicul care a fost trimis să ne cerceteze. Vă aduceți aminte, avea o antenă de radiotelegrafie.

— Dar de ce au devenit deodată așa de bănuitori, întrebă Miller. După mine asta nu are nici un sens, șefule.

— Probabil că sînt în contact radio cu cartierul lor general. Sau prin telefon, probabil prin telefon. Tocmai le comunicaseră vechiul semnal. Și consternare din toate părțile.

— Așa că poate vor trimite o mică armată de la cartierul lor general să se ocupe de noi, spuse Miller lugubru.

Mallory dădu din cap hotărît. Mintea lui funcționa rapid și bine, se simțea ciudat de sigur și de încrezător în el însuși.

— Nu, nici o grijă. În linie dreaptă sînt șapte kilometri, zece sau chiar doisprezece peste dealuri accidentate și cărări de pădure... și e întuneric beznă. Nici nu se vor gîndi la asta. Legănă sticla în direcția turnului de pază. Noaptea asta e noaptea lor cea mare!

— Așa că putem să ne așteptăm ca Spandau-rile să înceapă să tragă în orice clipă? Din nou vecea lui Stevens era anormal de prozaică.

Mallory dădu din cap a doua oară.

— Nu vor trage. Sînt sigur. Oricît ar fi de bănuitori, oricît ar fi de siguri că noi sîntem lupii cei răi, vor fi zguduiți cînd copilul acela le va spune că avem acte și permise de navigație semnate de generalul Graebel însuși. Tot ce știu ei este că, dacă dispărem, s-ar putea ca ei să aibă parte de un pluton de execuție. Improbabil — dar ai înțeles ideea principală. Așa că vor lua contact cu Cartierul General, deoarece comandantul unei insule mici ca aceasta nu va îndrăzni să-i supere pe băieții care s-ar putea să fie trimișii speciali ai lui Herr General însuși. Și atunci? Va codifica un mesaj și-l va trimite prin radio la Vathy, în Samos și își va mușca mîinile pînă la cot cînd răspunsul se va întoarce și le va spune că Graebel nu a auzit niciodată de noi și de ce dracu nu ne-au împușcat pe toți. Mallory privi cadranul luminos al ceasului său. Aș spune că avem cel puțin o jumătate de oră la dispoziție.

stăm în cale. Mallory dădu din cap. Nu-l cunoşti pe Andrea, Dusty. Era pentru prima oară cînd Mallory îi spunea aşa, Miller se simţi mişcat de neaşteptata familiaritate şi se bucură în sinea lui. Nici unul din voi nu-l cunoaşte. Dar eu îl cunosc. Arătă cu mîna spre turnul de pază, spre silueta distinctă cu linii tăiate drept ce se proiecta pe cerul care se întuneca. Un tip mare şi gras, bun la inimă, totdeauna surîzător şi glumeţ. Mallory făcu o pauză, dădu din nou din cap şi continuă încet. Acum e acolo sus, se furişează prin pădure ca o pisică, cea mai mare şi periculoasă pisică pe care ai văzut-o vreodată. Dacă nu întîmpină rezistenţă, Andrea nu omoară niciodată inutil. Cînd l-am trimis acolo sus după cei trei tineri nenorociţi, le-am semnat sentinţa de moarte mai sigur decît dacă i-aş fi pus pe scaunul electric şi aş fi apăsat pe buton.

Împotriva voinţei sale, Miller era profund impresionat.

— Îl cunoşti de mult, şefule, hîm ?

Era o constatare şi o întrebare totodată.

— De mult. Andrea a făcut războiul din Albania — era militar de carieră. Mi s-a spus că italienii erau terorizaţi de el — patrulele lui cu rază mare de acţiune au luptat împotriva diviziei Iulia, Lupii din Toscana, şi au contribuit mai mult la prăbuşirea moralului italienilor din Albania decît orice altceva. Am auzit o mulţime de poveşti despre el — de necrezut —, nu însă de la Andrea. Şi toate erau adevărate. Dar eu nu l-am cunoscut decît după aceea, cînd încercam să stăpînim trecătoarea Servia. Pe vremea aceea el era un tînăr locotenent de legătură în brigada Anzac. — făcu apoi o pauză intenţionată pentru a le mări surpriza — era locotenent în Divizia a nouăsprezecea motorizată grecească.

— Ce era ? întrebă Miller uimit. Stevens şi Brown erau şi ei neîncrezători.

— M-aţi auzit bine. Locotenent-colonel. Vreţi să spuneţi că este mult mai mare în grad decît mine. Le zîmbi zeflemitor. Asta îl pune pe Andrea în cu totul altă lumină, nu ?

Dădură din cap tăcuţi, fără să mai spună nimic. Simpaticul Andrea — camaradul vesel şi blînd, care făcea

pe măscăriciul — ofiţer superior. Vestea venise prea brusc, era prea fantastică pentru a fi uşor asimilată şi înţeleasă. Dar treptat începu să capete înţeles pentru ei. Le explica multe lucruri, calmul lui Andrea, încrederea în sine, siguranţa fără greş a reacţiilor lui fulgerătoare şi pe deasupra încrederea fără margini pe care o avea Mallory în el, respectul pe care-l manifesta faţă de părerile lui Andrea de fiecare dată cînd îl consulta şi acest lucru se întîmpla destul de des. Fără să se mai mire, Miller îşi aduse aminte acum că nu-l auzise niciodată pe Mallory dîndu-i un ordin direct. Şi Mallory nu ezita niciodată să-şi arate superioritatea cînd era necesar.

— După Servia, continuă Mallory, a urmat o perioadă confuză. Andrea auzise că Trikkala — un mic orăşel de provincie unde locuia soţia şi cele trei fiice ale lui — fusese distrus de Stukas-uri şi Heinkel-uri. Reuşi să ajungă acolo dar nu mai era nimic de făcut. O bombă căzuse în faţa grădinii şi nu mai rămăsese nimic, nici măcar dărîmăturile.

Mallory făcu o pauză, îşi aprinse o ţigară. Privi prin norul de fum spre conturul turnului ce se estompa.

— Singura persoană pe care a mai găsit-o a fost cumnatul lui, George. După aceea George a fost cu noi în Creta, unde se mai află şi acum. De la George a auzit pentru prima oară de atrocităţile din Tracia şi Macedonia, şi părinţii lui erau acolo. Aşa că s-au îmbrăcat în uniforme germane — vă închipuiţi cum şi le-a procurat Andrea — au rechiziţionat un camion militar german şi s-au dus la Protosami. Brusc, ţigara din mîna lui Mallory se rupse şi fu azvîrlită peste bord. Miller era uşor surprins : emoţia sau mai degrabă trădarea stărilor sufleteşti erau de neconceput la acest neozeelandez dur. Dar Mallory continuă destul de liniştit.

— Au ajuns în după-amiaza groaznicului masacru din Protosami. George mi-a povestit cum stătea şi rîdea Andrea acolo îmbrăcat în uniformă germană, urmărind cu privirea un grup de nouă sau zece soldaţi care îi legau pe oameni cîte doi şi-i azvîrleau în rîu. Prima pereche erau tatăl şi mama lui vitregă, amîndoi morţi.

— Doamne Dumnezeule ! Şi Miller cu obişnuitul lui echilibru era revoltat. E posibil...

— Deloc. A fost prea ușor. Erau niște copii și nici măcar nu m-au văzut. Andrea bău încă un gît lung de vin din sticlă și zîmbi sincer încîntat. N-am ridicat nici măcar un deget, și continuă triumfător. Ei bine, poate le-am tras două-trei palme. Stăteau cu toții și priveau încoace, cînd am sosit erau aplecați peste parapet. I-am silit să ridice mîinile, le-am luat puștile și i-am închis într-o pivniță. Apoi le-am strîmbat puțin mitralierele Spandau.

Asta e, gîndi Mallory plictisit. Asta e sfîrșitul. Asta e sfîrșitul tuturor lucrurilor, al străduințelor, al speranțelor, al temerilor, al veseliei și al iubirilor noastre. Cu asta s-a soldat toată lupta noastră. Acesta e sfîrșitul, sfîrșitul nostru, sfîrșitul celor o mie de bărbați din Kheros. Mîna lui se ridică cu o inconștientă zădărnicie și își șterse buzele sărate de picăturile fine pe care vîntul le adusese de pe creasta valurilor și le purtase departe, întunecîndu-i ochii injectați care fixau fără speranță tenebrele stăpînite de furtună. Pentru o clipă îl părăsiră tristețile și o disperare aproape insuportabilă îi cuprinsese mintea. Totul era pierdut — totul — totul în afară de tunurile din Navarone. Tunurile din Navarone. Ele vor dăinui, ele erau indestructibile. Blestemate fie ! Blestemate ! Blestemate ! Doamne Dumnezeule, desărtăciune oarbă, groaznică neputință !

Caicul murea, se desfăcea din toate încheieturile. Era pur și simplu condamnat la moarte, zgîlțîit din toate părțile de șocurile constante ale mării și ale vîntului care bătea. Din cînd în cînd puntea de la dunetă se cufunda în căldarea plină de spumă de la pupa, prora se ridica ca nebună în aer și se cufunda în față, expunîndu-se din plin ; apoi apăreau picăturile de apă grele ca de plumb, zgomotul de tunet, lovitura înfiorătoare cînd prora cu grinzi late se prăbușea în golul talazului următor, o ciocnire explozivă care supunea vechile scînduri și grinzi unei presiuni insuportabile și treptat le rupea pe fiecare în parte.

Situația fusese destul de rea și atunci cînd au părăsit golful imediat după ce s-a întunecat și au pornit să navigheze pe o mare dezlănțuită spre nord în direcția Navarone. Pilotarea vechiului caic greoi devenise extrem

de dificilă : pe o mare liniştită vasul la tribord se legănase sălbatic într-un arc de cincizeci de grade şi cu neputinţă de prevăzut, dar cel puţin atunci încheieturile vasului erau bune, valurile îl depăşiseră regulat iar vîntul bătuse regulat de la est spre nord, oarecum pe aceeaşi direcţie.

Dar acum toate acestea se schimbaseră. Cu aproape o jumătate de duzină de scînduri rupte din etravă şi cu apărătoarea ieşită din funcţie, nava lua apă puternic prin supapa axului propulsor mult mai repede decît putea să o evacueze vechea pompă verticală de mînă. Talazurile trunchiate de vînt erau mari, întretăiate şi încurcate şi îi asaltau cînd dintr-o parte, cînd din cealaltă şi vîntul aproape îşi dublase violenţa sa stridentă, îşi schimba direcţia, vira nebuneşte de la sud-vest la sud-est. Chiar în acel moment bătea direct din sud, conducînd orbeşte vasul nărăvaş spre stîncile de fier înşirate în faţa insulei Navarone, stînci care se ridicau invizibile în faţa lor undeva, în întunericul atotputernic.

Pentru o clipă Mallory îşi îndreptă corpul, încercă să-şi dezmorţească junghiul dureros care-i ţintuia muşchii din regiunea lombară. De peste două ore se ridica şi se apleca, golind mii de găleţi pe care Dusty Miller le umplea la nesfîrşit din locul de unde apa izvora din cală. Numai Dumnezeu ştia cum se simţea Miller şi, dacă n-ar fi fost decît atît, avea de făcut treaba cea mai grea şi în plus ore întregi răul de mare îl chinuise cumplit, aproape constant. Arăta îngrozitor şi probabil că se simţea aproape mort, voinţa de fier absolută, efortul susţinut de a scăpa din aceste condiţii depăşeau limitele înţelegerii. Mallory dădu din cap minunîndu-se. „Dumnezeule, ce rezistent e yankeul ăsta !" Îi apărură aceste cuvinte în minte pe neaşteptate, îşi clătină capul mînios, vag conştient de faptul că asemenea cuvinte erau cu totul nelalocul lor acum.

Gîfîind, se uita înapoi pentru a vedea ce făceau ceilalţi. Pe Casey Brown desigur nu putea să-l zărească. Stătea aproape frînt în două în spaţiul limitat al sălii maşinilor ; şi el era bolnav, suferea de o oarbă durere de cap, datorită vaporilor de ulei şi a gazelor care ieşeau

își făcea reproșuri și mai mari. Din toți oamenii care trăiseră vreodată, numai Ernest Shakleton poate ar fi putut să-i ajute acum. Dar nu Keith Mallory. Nu mai putea să facă nimic, nimic altceva decît ceilalți, și ceilalți așteptau sfîrșitul. Totuși, el era șeful, și trebuia să găsească un mijloc de a-i salva — trebuia să găsească ceva... gîndi el trist. Dar nu mai era nimic de făcut. Nimeni, nimeni de pe acest pămînt n-ar fi putut face ceva. Sentimentul vinovăției și că el este total necorespunzător se instala și se adîncea în mintea lui cu fiecare cutremurare a vechilor grinzi ale vasului.

Lăsă să-i cadă căldarea, se agăță de catarg ca să se asigure, deoarece un val enorm se spărgea pe punte cu o spumă efervescentă aidoma argintului viu. Apa se învîrtea furioasă în jurul picioarelor lui care nu le băgă în seamă, privind fix în beznă. Întunericul — asta le punea capac la toate. Bătrînul caic se rostogolea, se înclina, se împiedica, se afunda, ca și cînd s-ar fi dezmembrat în neant. Nu puteau să vadă nimic, nici măcar unde a dispărut ultimul val sau de unde va veni următorul. Marea era invizibilă și straniu de îndepartată, de două ori mai înfricoșătoare prin iminenta ei apropiere.

Mallory privi în jos în cală, și deslușì vag obrazul ca o pată albă al lui Miller, acesta înghițise apa de mare și, chinuindu-se, voma apa sărată amestecată cu sînge. Dar Mallory nici nu-l băgă în seamă, toate gîndurile lui erau concentrate în altă parte, încercînd să transforme o impresie fugară, pe cît de imprecisă pe atît de trecătoare într-o realitate coerentă. I se părea teribil de urgent să priceapă totul. Apoi un alt val mai mare se sparse pe o parte a vasului și deodată înțelesese totul. Vîntul! Vîntul scăzuse, cu fiecare secundă care trecea, scădea. Chiar în momentul acela cînd stătea acolo cu brațele înconjurînd catargul, cînd cel de al doilea val încerca să-l tîrască cu el, își aduse aminte că ades pe munții înalți de acasă stătuse la poalele unui perete stîncos pe un vînt năprasnic, căutînd drumul minimei rezistențe, își aduse aminte cum înconjurase și urcase peretele stîncos, într-un fel de pungă de aer relativ calmă.

Era un fenomen destul de des întîlnit de alpiniști. Și aceste două valuri monstruoase... erau valuri de recul!

înverse ! Semnificația lor îi sări în ochi ca un fulger. Stîncile ! Erau pe stîncile de la Navarone !

Cu un strigăt răgușit, nearticulat de avertizare, fără să-i pese de soarta lui se avîntă spre pupă, se prăvăli cît era de lung prin apele tumultuoase pînă la bocaportul sălii mașinilor.

— Cu toată forța înapoi, urlă el. Pata albă murdară și mirată care era fața lui Casey Brown se ridică spre el. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, înapoi cu toată forța. Mergem drept spre stînci !

Se ridică în picioare, din doi pași ajunse la timonerie căutînd înnebunit cu mîna o torță luminoasă.

— Stevens, stîncile ! Sîntem aproape de stînci ! Andrea, Miller e încă jos !

Aruncă o privire spre Stevens, observă o ușoară înclinare a obrazului plin de sînge, urmări direcția privirii ochilor fără expresie și văzu deasupra lor o albicioasă linie neregulată, fosforescentă dar aproape continuă, ce se lumina și dispărea, se lumina și dispărea pe măsură ce valurile se loveau și se spărgeau de stîncile ce nu se deslușeau încă în întuneric. Disperat, mîna lui bîjbîi după o torță.

Și deodată torța plecă, șuierînd și stropind de-a lungul traiectoriei aproape orizontale a zborului. O clipă Mallory crezu că s-a stins și își strînse pumnii, cuprins de furie neputincioasă, dar chiar atunci torța se lovi de peretele stîncos, căzu apoi pe o proeminență la circa patru metri deasupra apei și rămase acolo fumegînd și arzînd cu intermitență în ploaia care cădea și în spuma puternică pe care o aruncau brizanții zgomotoși.

Lumina era slabă dar suficientă. Stîncile nu erau decît la o distanță de cincizeci de metri, negre și umede, luceau în pîlpîirea capricioasă a torței — o torță care lumina un cerc vertical cu o rază ceva mai mică de cinci metri și lăsa stîncile de dedesubtul proeminenței scufundate într-un întuneric înșelător. Și drept în fața lor la douăzeci sau poate la cincisprezece metri de mal se ridica un recif lung și redutabil cu colți îndepărtați și ascuțiți ca niște ace, ale căror extremități se pierdeau în întunericul din afară.

— Poți să treci printre stînci ? strigă el lui Stevens.

metri de platformă într-un unghi înclinat și sigur, fixă frînghia la capăt cu un nod marinăresc și restul îl aruncă peste marginea platformei de stîncă. Atunci și numai atunci se întoarse împrejur și privi în jos.

Trecuse mai puțin de un minut de cînd caicul se izbise de stînci și nu mai era decît o epavă sfărîmată cu catargele rupte, cu bordurile dărîmate care se descompunea văzînd cu ochii. La fiecare șapte opt secunde un val gigantic o ridica și îi izbea coca de stînci, cauciucurile grele de camion amortizau numai o parte a loviturii și trosnitura groaznică care urma transforma copăstiile în bețe de chibrituri, despica și găurea bordurile și rupea grinzile de stejar ; apoi tot caicul se legăna, lăsînd să se vadă babordul și marea flămîndă care năvălea înăuntru prin placajele rupte și sfîșiate.

Trei oameni stăteau în picioare lîngă ceea ce mai rămăsese din timonerie. Trei oameni — își dădu seama deodată că lipsea Casey Brown — își dădu seama de asemeni că motorul mergea încă, zgomotul lui scădea apoi creștea din nou la intervale neregulate. Brown, manevra caicul înainte și înapoi de-a lungul stîncii, îl menținea pe cît omenește posibil în aceeași poziție, pentru că știa că viețile lor depindeau de Mallory — și de el. Nebunul ! înjură Mallory. Nebun fără pereche !

Caicul fu aruncat înapoi de un val care se retrăgea într-o prăpastie, își ținu echilibrul, apoi fu tîrît sub stînci din nou, se izbi atît de puternic încît acoperișul timoneriei se sfărîmă și fu proiectat în peretele stîncii. Ciocnirea fu atît de violentă, șocul atît de neașteptat încît Stevens își pierdu echilibrul picioarelor și al mîinilor și fu catapultat pe peretele de stînci, cu mîinile ridicate, într-un gest de apărare. O clipă rămase atîrnat acolo ca și cum ar fi fost țintuit de perete, apoi căzu înapoi în mare, cu capul și cu membrele epuizate, fără viață în liniștea lui fără vlagă. Ar fi murit atunci, înecat sub loviturile de ciocan ale mării sau sfărîmat de următoarea ciocnire a chilei caicului cu stînca. Ar fi trebuit să moară și ar fi murit cu siguranță dacă un braț uriaș nu l-ar fi ridicat și l-ar fi scos afară din apă ca pe o păpușă de cîrpă neputincioasă și udă și nu l-ar fi tras

pe bord cu o secundă înaintea următoarei ciocniri a vasului de stîncă, care i-ar fi curmat viața.

— Pentru numele lui Dumnezeu, veniți, strigă disperat Mallory, într-un minut se va scufunda. Coarda — folosiți coarda! Îl văzu pe Andrea și pe Miller schimbînd repede cîteva cuvinte, îi văzu cum îl scutură, cum îl împing și cum îl pun pe picioare pe Stevens amețit încă, vomitînd apă de mare, dar conștient.

Andrea îi spuse ceva la ureche, apoi îi puse coarda în mînă și din nou caicul începu să se miște, iar Stevens strînse coarda mecanic. Un brînci strașnic al lui Andrea de jos și brațul întins al lui Mallory îl prinse: Stevens se trezi pe platforma de stîncă stînd cu spatele lipit de perete atîrnat de un piton, încă amețit și dînd din cap zăpăcit, dar salvat.

— E rîndul tău, Miller! strigă Mallory. Grăbește-te, omule, sări!

Miller îl privi pe Mallory, ar fi putut jura că acesta zîmbea. În loc să apuce coarda de la Andrea, alergă spre cabină.

— Un moment, șefule! zbieră el. Mi-am uitat periuța de dinți! Reapăru după cîteva secunde, dar fără periuță Aducea marea ladă verde cu explozivi și, mai înainte ca Mallory să-și poată da seama ce se întîmplă, lada de circa douăzeci și cinci de kilograme se legăna în aer, trimisă de brațele neobosite ale grecului. Mecanic, brațele lui Mallory o înșfăcă și o prinse. Mai apoi își pierdu echilibrul, se împiedică și căzu în genunchi, apucă însă lada și o readuse cu o smucitură. Stevens care se ținea strîns de piton era acum sigur pe picioarele sale, cu mîna liberă agățată de cureaua lui Mallory; tremura de frig, de epuizare și de o emoție ciudat deformată de frică. Dar, ca și Mallory, era un om al munților, din nou în elementul lui.

Mallory tocmai se îndreptă cînd se ivi ansamblul de radio impermeabilizat. Îl prinse, îl puse jos și se uită peste marginea stîncii.

— Lăsați dracului lucrurile astea afurisite! urlă el furios. Urcați acuma voi!

Două rulouri de frînghie aterizară pe platformă lîngă el, apoi primul rucsac cu alimente și îmbrăcăminte. Își

CAPITOLUL 5

LUNI NOAPTEA

De la 1,00 la 2,00

Nouăzeci de minute mai tîrziu Mallory se asigură într-un horn natural stîncos al falezei, își sprijini piciorul pe un piton și încercă să-și odihnesacă trupul chinuit și epuizat. Două minute de odihnă, numai două minute, își spuse el, pînă urcă Andrea : coarda tremura și putea chiar să audă deasupra șuieratul vîntului care încerca să-l smulgă de pe peretele de stîncă, scrijelitul metalic cînd bocancii lui Andrea se forțau să găsească un sprijin pe acea primejdioasă platformă situată chiar sub el, platforma care era cît pe aci să-l învingă, obstacol pe care nu-l depășise decît cu prețul mîinilor sale zdrelite și trupului complet sleit, al unei dureri arzătoare în mușchii umerilor și al respirației care-l făcea să inspire aerul în plămîni cu lăcomie. Intenționat se forță să nu se mai gîndească la suferințele care-i chinuiau trupul, la necesitatea urgentă de odihnă și ascultă din nou sunetul oțelului care lovea stînca, de data asta mai tare, purtat mai limpede de vijelie... Va trebui să-i spună lui Andrea să fie mai prudent pe ultimii șase metri sau cît îi mai rămîneau de vîrf.

Cel puțin lui nimeni nu trebuia să-i spună să nu facă zgomot, se gîndi Mallory crispat. Nu putea să facă nici un zgomot numai cu o pereche de ciorapi sfîșiați în picioarele lui rănite și însîngerate, nu putea chiar dacă ar fi vrut. Parcursese cu greu primii șase metri ai urcușului cînd descoperi că bocancii de munte erau inutili, îl făceau să fie lipsit de orice sensibilitate a picioarelor,

de posibilitatea de a localiza și repera micile puncte de sprijin care-i ofereau singurul mijloc de a urca. Și-a scos bocancii cu mare greutate, i-a legat cu șireturile de curea și i-a pierdut, i-au fost smulși cînd își croia drum printre colții de stîncă.

Urcușul în sine fusese un coșmar, un brutal și chinuitor supliciu, în vînt și ploaie și întuneric, un supliciu care într-un fel micșorase primejdia și ascunsese pericolul de moarte al ascensiunii pe acea pantă verticală necunoscută ; un supliciu interminabil : agățat în vîrful degetelor, sau în vîrful picioarelor, nevoit să bată peste o sută de pitoane, să lege corzi și apoi să se tîrască din nou în sus prin beznă. Fusese o ascensiune cum nu mai încercase încă niciodată și știa că nu va mai încerca niciodată în viața lui, pentru că era o nebunie. Fusese o ascensiune care îi solicită pînă la limită îndeminarea, curajul și puterea și chiar mai mult decît atît. Nu știuse cîte resurse, ce rezervă fără margini zăceau în el sau în orice om. Cunoștea izvorul, sursa acestei puteri care-l adusese pînă acolo unde se afla, de unde era ușor să urce pînă în vîrf. Ambiția de alpinist, pericolul individual, mîndria faptului că era probabil singurul om din sudul Europei care ar fi putut să facă ascensiunea, sau chiar deplina siguranță a faptului că timpul zbura pentru cei din Kheros — nu fusese nici una dintre acestea — își dădea prea bine seama ; în ultimele douăzeci de minute cît îi trebuiseră ca să treacă peste creasta de sub picioarele lui, prin minte nu-i trecuseră nici unul din aceste gînduri, nu-l încercase nici o emoție și urcase ca o mașină.

Andrea se ridica pe coardă în sus ușor, voinicește, cu ajutorul mîinilor trecînd de ridicătura netedă a convexității platformei, în vreme ce picioarele lui se legănau în gol. Era înfășurat cu colaci grei de frînghii și încins cu pitoane care ieșeau afară din curea în fiecare parte, dîndu-i aspectul distonant al unui bandit corsican de operetă. Se ridică repede alături de Mallory, se asigură în horn și își șterse fruntea plină de sudoare. Ca de obicei surîdea cu gura pînă la urechi.

Mallory îl privi și îi surîse și el. Nu e drept ca Andrea să fie aici, gîndi el. Venise în locul lui Stevens, dar Ste-

de stînci enorme și apoi dincolo de ele pantele inferioare cu trepte presărate cu pietriș ale munților. Primul succes pe care-l obțineau, se gîndi Mallory jubilînd — și ce succes! Navigația cea mai rudimentară, dar și cel mai mare noroc să ajungă chiar la țintă — cel mai înalt punct de pe cele mai abrupte faleze ale insulei Navarone, singurul loc unde nemții nu postaseră nici o santinelă, deoarece ascensiunea era imposibilă! Mallory simți o ușurare, buna dispoziție îi reveni. Jubilînd își îndreptă picioarele, se ridică pe jumătate deasupra crestei cu brațele întinse cu palmele pe marginea stîncii și apoi îi îngheță sîngele în vine, împietri la fel ca stînca compactă din mîinile lui, cu inima bătîndu-i să se rupă în piept.

Unul din bolovani se mișcase. La șapte sau opt metri mai încolo o umbră se depărtase pe furiș, se detașase de stîncile dimprejur și înainta încet spre marginea falezei. Apoi umbra nu mai fu o umbră. Acum nu se mai putea înșela — cizmele înalte, mantaua lungă sub pelerina impermeabilă, casca strînsă îi erau din păcate prea bine cunoscute. Al naibii să fie Vlachos! Al naibii să fie Jensen! Ai naibii să fie toți cunoscătorii care stau acasă, toți savanții de la Inteligence Service, care dau informații greșite și trimit la moarte sigură pe bieții oameni. Și în aceeași clipă Mallory se blestemă și pe sine pentru neglijență, căci se așteptase tot timpul la așa ceva. Primele două sau trei secunde Malory rămase țeapăn și nemișcat, cu mintea și trupul vremelnic paralizate, santinela deja înaintase patru sau cinci pași cu carabina întinsă gata să tragă, cu capul întors într-o parte ca și cum ar fi ascultat geamătul subțire al vîntului puternic și zgomotul adînc și depărtat al valurilor de dedesubt, încercînd să deslușească sunetul care-i trezise bănuiala. Dar acum primul șoc trecuse și mintea lui Mallory lucra din nou febril. Să urce pe vîrful crestei însemna o sinucidere, mie la sută că santinela l-ar fi auzit cățărîndu-se pe creastă și l-ar fi împușcat imediat și, chiar dacă ar fi sărit, nu avea nici armă și nici putere după escaladarea obositoare, să se lupte cu mîinile goale ca un om odihnit. Ar trebui să se întoarcă. Dar va trebui să alunece în jos milimetru cu milimetru. Mallory știa că noaptea vederea laterală este mai ascuțită decît privirea directă și santinela putea să ob-

serve cu coada ochiului o mișcare bruscă. Și-apoi n-ar trebui decît să întoarcă capul și acesta ar fi sfîrșitul. Mallory își dădea seama. Nu se putea confunda silueta lui cu liniile ascuțite ale crestei falezei. Mallory alunecă treptat înapoi în spatele crestei falezei, gradat, cu mișcări pe cît posibil de liniștite și controlate și chiar răsuflarea lui era înceată, fără zgomot, ca o rugăciune tăcută. Santinela înainta mereu, ajunse la un punct situat la circa trei metri de Mallory spre stînga dar privirea lui era tot în cealaltă parte cu urechea atentă în direcția vîntului. Și atunci Mallory se lăsă în jos alături de uriașul Andrea, cu gura la urechea lui rămînîndu-i pe creastă numai vîrful degetelor.

— Ce-i ? E cineva acolo ?

— O santinelă, murmură Mallory ca răspuns Brațele începură să-l doară din cauza încordării. A auzit ceva și ne caută.

Se îndepărtă de Andrea brusc și se lipi cît putu mai bine de peretele stîncii, conștient că și Andrea făcea la fel.

O rază de lumină chinuitoare și orbitoare pentru ochii lor obișnuiți de atîta timp cu întunericul apăru deodată într-un colț peste creasta falezei, se mișca alene în direcția lor. Neamțul își întoarse lanterna și examina metodic marginea falezei. După unghiul razei de lumină Mallory aprecie că mergea singur la cîțiva metri de creastă. În noaptea aceasta furtunoasă și vijelioasă nu voia să se aventureze pe pămîntul alunecos, înșelător din vîrful falezei, probabil nu voia să riște ca gleznele lui să fie apucate brusc de două mîini care să-l arunce de la 130 de metri peste stînci și recife, la o moarte sigură.

Încet, inexorabil, raza de lumină se apropia. Deși oblică, era imposibil să nu-i atingă. Cu o certitudine tulburătoare Mallory își dădu seama că neamțul nu era pur și simplu bănuitor ; mai mult, știa că e cineva acolo și nu va înceta să-i caute pînă nu-i va găsi. Și ei nu puteau să facă nimic, chiar nimic...

Și atunci capul lui Andrea se apropie de al său din nou.

— O piatră, murmură Andrea, acolo, în spatele lui. Mallory pipăi vîrful falezei, la început precaut apoi cu

— Au semnalizatoare, terminăAndrea fraza începută d el. Probail că au un mijloc de a-i avertiza pe ceilalți. Poate rachete.

— Nu, rachete, nu, dezaprobă Mallory. Le-ar trăda pozițiile. Telefonul. Asta trebuie să fie. Îți aduci aminte cum era în Creta — kilometri de fire telefonice risipite peste tot ?...

Andrea înclină capul, luă lanterna santinelei, o acoperi cu mîna lui uriașă și începu să caute. În mai puțin de un minut se întoarse.

— De telefon e vorba, anunță el încet. Acolo printre stînci.

— Nu putem să facem nimic, spuse Mallory. Dacă va suna, va trebui să răspund, altminteri vor veni zburînd. Singura mea speranță este să n-aibă vreo afurisită de parolă. De la ei mă aștept la așa ceva.

Se întoarse și se opri brusc.

— Dar odată și odată cineva tot va veni — schimbul, sergentul de gardă sau cam așa ceva. Presupun că la o oră anumită trebuia să dea raportul. Cineva va fi obligat să vină — și repede. Cerule, Andrea, trebuie să ne grăbim !

— Și nenorocitul ăsta ? Andrea arătă spre umbra ghemuită de la picioarele lui.

— În prăpastie cu el. Mallory se strîmbă dezgustat. Pentru nenorocitul ăsta nu mai are acum nici o importanță, iar noi nu trebuie să lăsăm nici o urmă. După toate probabilitățile vor crede că a căzut de pe faleză — pămîntul de pe creastă e alunecos și înșelător ca dracu. Ar trebui să vezi dacă nu are vreun document asupra lui, niciodată nu poți să știi cît de folositoare pot să fie.

— Nici pe jumătate cît bocancii din picioarele lui. Andrea făcu un semn cu mîna lui uriașă în direcția pantelor acoperite cu grohotiș. N-ai să poți merge prea departe numai în ciorapi.

Cinci minute mai tîrziu Mallory trase de trei ori de coarda care se cobora în întuneric. De la platforma de jos veniră trei zdruncinături de răspuns, și apoi coarda dispăru repede în jos peste proeminența falezei trăgînd împreună cu ea frînghia cu miez metalic lungă pe care Mallory o derula din colacul din vîrful stîncii.

Lada cu explozibili a fost primul lucru din echipament care urcă. Din vîrful proeminenței frînghia grea atîrna drept în jos și cu toate că lada era apărată în fiecare parte de saci de dormit și de o mulțime de rucsacuri, tot se lovea îngrozitor de pereții falezei ori de cîte ori vîntul care bătea mărea pendularea. Dar nu aveau timp de speculații aerodinamice, n-aveau timp să aștepte să se micșoreze oscilarea pendulării după fiecare smucitură în sus. Bine fixat de o frînghie care înconjura baza unui bolovan imens, Andrea se apleca foarte tare peste marginea prăpastiei și ridica o greutate de treizeci și cinci de kilograme așa cum altul ar fi ridicat un pește din apă. În mai puțin de trei minute lada cu muniții stătea lîngă el pe creastă, cinci minute mai tîrziu generatorul de aprindere, pușile și pistoalele înfășurate în alți doi saci de dormit ușori și un cort cu două fețe, pe o parte alb pe cealaltă camuflat în brun și verde, stăteau alături de explozibili.

A treia oară frînghia coborî în ploaie și întuneric, a treia oară neobositul Andrea o ridică încetul cu încetul. Mallory era în spatele lui rulînd frînghia întinsă cînd deodată îl auzi pe Andrea înjurînd ; din două sărituri fu la marginea falezei cu mîna pe brațul uriaș al grecului.

— Ce se întîmplă, Andrea ? De ce te-ai oprit ?

Pe întuneric examină frînghia din mîna lui Andrea, își dădu seama că o ținea numai cu două degete. A doua oară Andrea smuci frînghia un metru sau doi în sus și o lăsă să cadă din nou, frînghia ușoară se legăna nebunește în vînt.

— S-a dus ? întrebă Mallory liniștit.

Andrea încuviință fără să spună nimic.

— E ruptă ? Mallory era sceptic. O frînghie cu miez metalic ?

— Nu cred. Andrea ridică repede restul de doisprezece metri de frînghie. Șnurul era legat în același loc la circa doi metri de capătul frînghiei. Frînghia era intactă.

— Cineva a făcut un nod. O clipă vocea uriașului păru obosită. Și nu l-a legat bine.